

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADISON KATE #1

TATE JAMES
USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEFRET

MADISON KATE #1

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

STALK TATE

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

YALANCI

Yazardan bir mektup (ham ve düzenlenmemiş)

YazanAyrıca : Tate James

Tate James

Nefret: Madison Kate #1

Telif Hakkı © Tate James 2020

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2020 yılında

yayınlandı James, Tate

Nefret: Madison Kate #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster www.michellelancaster.com Model:

Nicky James

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Jax Garren (çizgi).

Megan D'Ath ve güzel bebeği Archer için.

STALK TATE

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: [shorturl.at/qstN6](https://www.facebook.com/shorturl.at/qstN6)

Okuyucu Grubu: [shorturl.at/npv01](https://www.facebook.com/shorturl.at/npv01)

Twitter [shorturl.at/prvO3](https://twitter.com/shorturl.at/prvO3) Pinterest

[shorturl.at/qI135](https://www.pinterest.com/shorturl.at/qI135) Instagram:

[shorturl.at/exzN6](https://www.instagram.com/shorturl.at/exzN6)

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile güncel kalın:

<http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

Ben *burada olmamalıydım.*

Eğer babam bilseydi.

Ama bu dövüşe tanık olmak için bu riskleri göze alırdım. Bu *dövüşçüye*.

Yanımdaki hoparlörden müzik sesi yükseldi ve kalabalık daha da arttı. Daha çılgın ve sabırsız. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor, kendi heyecanımı öyle bir seviyeye çıkarıyordu ki kıpırdamadan duramıyordum. Çılgılık atmamak ya da bayılmamak için ayaklarımın üzerinde hafifçe zıplamaya başladım.

Dudaklarımda bir sırtış belirdi ve tanıdık melodiye başımı salladım. "Klişe bir seçim ama daha kötüsü de olabilirdi," diye mırıldandım nefesimin altında. Drowning Pool'un "Bodies" şarkısı öfkelenmeye devam etti ve ben de ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim, boktan Cadılar Bayramı partimizi ekmemizin nedenlerinden birine bir göz atmaya çalıştım.

"MK, anlamıyorum," diye sızlandı en iyi arkadaşım Bree yanımdan. Elleri kulaklarını kapatmıştı ve narin yüzü fiziksel bir acı çekiyormuş gibi çarpılmıştı. "Neden buradayız ki? Burası şehrin bizim tarafına o kadar uzak ki korkutucu. Gerçekten korkutucu. Artık *gidebilir* miyiz?"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ve onu kesinlikle yanlış duyduğumu düşünerek haykırdım. "Şimdi gidemeyiz; kavga daha başlamadı bile!" Beni duyması için bağırman gerekti ve o yine irkildi. Bunun için bir nedeni vardı. Çoğunlukla erkeklerin -büyük erkeklerin- hâkim olduğu bir kalabalıkta Bree ve benim bırakın dövüşçüleri, sekizgeni görme şansımız bile sıfırdı. Ya da dürüst olmak gerekirse, özellikle bir dövüşçüyü. Bu yüzden daha iyi bir görüntü elde etmek için devasa endüstriyel jeneratörlerden birine tırandık.

Seçtiğimiz jeneratörün üzerinde bir de hoparlör vardı ve müziğin sesi sağır edici boyutlardaydı.

"Bebeğim, bir saatten fazladır buradayız," diye yakındı Bree. "Yorgunum ve ayığım, ayaklarım ağrıyor ve orospu gibi terliyorum. *Lütfen* gidebilir miyiz?" Bana ters ters bakmaya çalıştı ama yüzünde hâlâ bir kedi burnu ve bıyıkları olduğu gerçeği tüm etkiyi mahvetti - kışına bağlanmış kabarık bir kuyruktan bahsetmiyorum bile.

Yargılayabileceğimden değil. Kostümüm "seksi cadı" idi ama en azından sivri uçlu şapkamdan kurtulmuştum. Şimdi üzerimde sadece iğrenç, siyah bir

dantel mini elbise ve rugan ince topuklu botlar.

Otuz birinci Ekim gece yarısını geçiyordu ve arkadaşımız Veronica'nın yıllık Cadılar Bayramı partisinde olmamız *gerekiyordu*. Ancak Bree ve ben partiden gizlice kaçıp son derece yasadışı bir karma dövüş sanatları dövüş gecesine katılmanın daha iyi bir fikir olacağına karar vermiştik. Daha da iyisi, dövüş gecesi The Laughing Clown adında uzun süredir terk edilmiş bir lunaparkın büyük tepesinde yapılacaktı.

Sanki bu, geceyi geçirmek için Rolex'li bir oğlana asılıp sonra da Bentley'sinin arka koltuğunda onunla üç dakika geçirmekten çok daha iyi bir yol değilmiş gibi.

Evet, Veronica'nın tüm partileri aynı şekilde sona eriyordu ve ben kendi adıma bunu aşmıştım.

"Bree, benimle gelmen için seni zorlamadım," diye cevap verdim, başımın etini yemesine sinirlenmiştim. "Gelmeyi sen *istedin*. Hatırladın mı?"

Öfkeyle ağzı bir karış açık kaldı. "Evet, otostop çekerek sınırı geçmeye çalışırken soyulmayasın ya da öldürülmeyesin diye! MK, senin şımarık kıcını kurtardım ve bunu biliyorsun."

Dramatizmine karşı gözlerimi devirdim. "Uber'le gidecektim, otostopla değil. West Shadow Grove da cehennemin yedinci çemberi sayılmaz."

Dövüşleri izlemek için toplanan kalabalığa bakarken gözleri yuvarlaklaştı. "Öyle de olabilir. West Shadow Grove'da *her gün* kaç kişinin öldürüldüğünü biliyor musun?"

Gözlerimi kıstım ve onun gerçek blöfünü gördüm. "Aslında bilmiyorum. Kaç kişi?"

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti, "ama çok fazla." Sanki bu ifadesini daha inandırıcı kılıyormuş gibi başını salladı ve ben de güldüm.

Beni gitmeye ikna etmek için söylemeyi planladığı başka ne varsa dövüş yorumcusu tarafından bastırıldı. Dikkatim bir anda Bree'den ayrıldı ve sekizgeni görmek için zorlandım. Yükseklik için jeneratör kutusunun üzerinde dursak bile, görüşün berbat olduğu kadar uzaktaydık.

Terli ellerimi elbisemin esnek kumaşında dolaştırırken heyecanım arttı, içimde şampanya gibi köpürdü. Yorumcu şimdi onun istatistiklerini sıralıyordu.

Boyu 1.80, kilosu 60, yirmi üç galibiyet, sıfır beraberlik, sıfır mağlubiyet.

Sıfır mağlubiyet. Bu adam MMA için doğmuş.

Resmi bir dövüş değildi, tam tersi. Bu yüzden daha fazla detay vermediler. Yaşından, memleketinden, antrenman yaptığı salondan... hiçbir şeyden bahsedilmedi. İsmi bile yok. Sadece...

"...lütfen alkışlar"- yorumcu dramatik bir ara vererek kalabalığı çığına çevirdi-"gizemli, yenilmez, *Okçu!*" Dövüşçünün lakabını haykırdı ve kalabalık çığına döndü. Ben de dahil.

Yanı başımızdaki hoparlörden I Prevail'in "Paranoid" şarkısı yükseliyordu ve uzun boylu, kapüşonlu figür ekibiyle birlikte kalabalığın arasından kendine yol açtığında bağırmaktan boğazım kurumuş ve gıcıklanmıştı. Bu mesafeden bile beklentiyle titriyordum ve rastgele ona bir ağaç gibi tırmanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum. Çıplak olmak dışında.

"Sanırım bu yüzden geldik?" Bree kuru bir sesle sordu, burnunu kırıştırdı ve kedicik bıyıklarını seğirtti. Kostümü olabildiğince absürt değildi, çünkü kalabalığın çoğu bir çeşit Cadılar Bayramı kostümü içindeydi. Bu geceki dövüşçüler bile tam yüz maskeleri takmıştı ve yorumcu Azrail gibi giyinmişti.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim, bakışlarımı bir saniye bile sekizgenden ayırmadan. Bir şeyi kaçırmaktan korktuğum için gözümü kırpma bile cesaret edemiyordum.

Destek ekibinden biri -benzer bir dövüşçü fiziğine sahip, yüzüne doğru eğilmiş bir kasketi olan, sadece biraz daha kısa bir adam- omuzlarındaki cübbeyi çıkardı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Sırtı bize dönüktü ama her sert yüzeyi mürekkeple süslenmişti. Ayrıntıları göremeyecek kadar uzaktaydık ama sırtındaki en büyük dövmenin oklarla vurulmuş geometrik bir geyik olduğunu -sınırdaki saplantılı takibimden- biliyordum. Lakabını bu şekilde almıştı. Geyik onun burcu Yay'ı temsil ediyordu - Okçu.

"Hassiktir," diye soludu Bree ve ona bakmadan MMA'e olan aşkını keşfettiğini anladım.

"UFC için izlendiğini söylüyorlar," diye geveledim ona, "ancak tüm yeraltı kafes maçlarını durdurması gerektiğini söylediler ve görünüşe göre onlara defolup gitmelerini söylemiş."

Bree onaylar gibi bir ses çıkardı ama onu tanıdığım kadarıyla, bunun genç bir dövüşçü için ne kadar inanılmaz bir başarı olduğunu anlamak bir yana, UFC'nin ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Şışt," dedim, konuşmamış olmasına rağmen. "Başlıyor."

Derme çatma sekizgende Okçu ve rakibi -ikisi de şort ve sade bir maskeden başka bir şey giymemişti- eldivenlerini tokuşturdu ve dövüş resmen başladı.

Ana müsabakanın potansiyeli karşısında büyülenmiş bir halde, her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek için heyecanla bekledim. Beş raundun tamamına yayılan eşit bir beceri ve güç maçı mı olacaktı? Yoksa tek bir dövüşçünün tam hakimiyeti mi olacaktı? Tek yapabileceğim parmaklarımı çaprazlamak ve Okçu'nun son başarılarıyla kendini beğenip Rhonda Rousey gibi otuz saniye içinde nakavt olmamasını ummaktı.

Diğer adam önce saldırdı, sabırsız ve aceleliydi. Okçu'nun onun saldırısını nasıl engellediğini, sonra da yüzüne sert bir yumruk ve yan tarafına bir dizle karşılık verdiğini izlerken, ilk raunt bitmeden maçın biteceğini anlayabiliyordum.

"Kahretsin, çok hızlı," diye yorumladım, seçtiğim dövüşçü rakibinin hiçbir temasına izin vermeyerek kaçıp savrulurken. Engellediği ya da savuşturduğu her darbeye üç katıyla karşılık veriyordu, ta ki sonunda diğer adamı kan lekeli mindere yatırana kadar.

"Bitti mi?" Bree kolumu tutarak sordu.

Başımı salladım. "Biri pes edene ya da bilirsin işte" -omzumu silktim- "nakavt olana kadar değil."

"Acımasızca," diye nefes aldı ama gözlerinde eğlendiğini gösteren bir kıvılcım vardı.

Okçu'nun rakibi kancaya takılmış bir balık gibi çırpınıyor, çenesinin altına girmekle tehdit eden kolunu zar zor tutuyordu. Daha iri, dövmeli dövüşçü ön kolunu oraya soktuğunda, lakabını bile dinlemediğim adam için her şey bitmiş olacaktı.

"Hadi, hadi," diye ısrar ettim, aptalca yüksek topuklu ayakkabılarımla hafifçe zıplayarak. "Haydi, Archer. Bitir işini!"

Mücadele birkaç dakika daha devam etti, sonra kocaman kafalı bir pislik görüş alanıma girdi. Bir şey oldu ve kalabalık kükredi. Archer'ın boğazını sık tığ n n hayal edebiliyordum.

"Evet!" Görmeye çalışmak için boynumu bükerek haykırdım. "Hadi ama, çekil!" Bu, görüşümü engelleyen adama yönelikti. Beni duyabildiğinden değil.

Yorumcu saymaya başladı. On saniye içinde her şey bitecekti, eğer diğer adam ondan önce pes etmezse.

"...üç...dört...beş..."

Hayal kırıklığı *göremediğim* bir şekilde beni pençeliyordu. "...altı...yedi..."

Bang!

Gürültüyle irkildim ve kafam karıştı, dikkatimi Bree'ye yönelttim. Bir araba geri mi tepmişti? Big Top'ın içinde mi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"O da neydi öyle?" Sormaya çalıştım ama kendi sesimi duyamadım. Kulaklarım tiz bir sesle çınılıyordu ve diğer her şey sessizdeydi.

Bree bir şeyler söylüyor ve kolumu çekiştiriyordu ama ben duyamıyordum. Onu.

Ne haltlar dönüyor burada?

"MK, hadi!" Sözleri sonunda kulaklarımdaki çınlamayı bastırdı, Beni yüksekteki pozisyonumuzdan aşağıya, aşağıdaki kaosun içine sürüklerken tökezledim.

Bree'nin panikle attığı çığlık duyulana kadar kafamı salladım. içinde.

"Biri vuruldu," dedi bana. "Bu cehennemden çıkmamız gerek. Burada. Şimdi."

Kalabalık alanda birkaç el daha ateş edildi -çünkü lanet olsun, haklıydı- ve insanlar bowling lobutları gibi dağıldı.

Bree ve ben birbirimizin elini tutarak yere çömeldik ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çıkışa doğru ilerledik, ancak kısa süre sonra yalnız bir tetikçiden çok daha fazlasının olduğunu fark ettik. Kapıyla aramızda en az otuz kişinin yumruk ve tekme savurduğu bir arbede yaşanıyordu. Kan ve kim bilir daha neler havada uçuşuyordu ve deri ceketli iri yarı bir adam suratına yediği bir yumrukla sendeleyip onu yere devirecekken Bree'yi zar zor yoldan çektim.

"Başka bir çıkış yolu bulmalıyız," dedim ona, etrafta başka bir çıkış ararken bariz olanı söyleyerek. Burası çok büyük bir yerdi ve yasadışı MMA dövüş gecesini izleyen neredeyse beş yüz kişi olmalıydı. Mekânın bir sürü başka çıkışı olmalıydı. "Bu taraftan!" diye bağırdım ve onu arkamdan sürükleyerek öfkeli kalabalığın arasına daldım.

"MK," diye bağırdı arkadaşım elimi çekiştirerek. "Bak!"

Titreyen parmağını takip ettim ve cilalı beton zemin üzerinde kırmızı bir su birikintisi gördüm. Soluk sarı saçlardan bir dökülme - benimkiyle aynı renk

Eğer bu kostüm için elimi sıcak pembeye boyamamış olsaydım, oje sürülmüş cansız bir el olurdu.

"Bakma," diye tersledim Bree'yi, hareket etmesi için tekrar elini çektim.

Bir kız zaten ölmüştü ve ben de ona katılmak istemediğimden emindim.

Büyük tepenin içindeki vahşi karmaşadan kurtulmak sadece birkaç dakika daha sürdü. Bree ve ben karanlık lunaparkta aceleyle uzaklaşırken gece havası buz tutmuştu ve dişlerim takırdıyordu.

"Bu..." Bree sözcükleri kekeledi ve ben de iyi olup olmadığını kontrol etmek için yeterince yavaşladım. Gözleri geniş ve perişandı, yüzü solgundu. Henüz histerik bir şekilde ağlamaya başlamamıştı, yani belki de şok ilk kez bizim tarafımızda işe yarıyordu.

Hiçbir şey olmasa bile, bir ceset ve tüm o şiddeti görmekten neden bu kadar etkilenmediğimi söylemesini engelleyebilirdi. O kadar kan dökülmesinden.

Gördüğüm son cesedin anılarını kilitledim ve onları tam altı yıldır içinde bulundukları küçük zihinsel kutuya geri tıktım. Cadılar Bayramı annemin öldürülmesinin yıldönümüydü.

"Sessiz ol," diye fısıldadım ona, dikkatim etrafımızdaki gölgelerdeydi. "Arabana dönmeli ve buradan uzaklaşmalıyız."

En iyi arkadaşım, tüm harika özelliklerine rağmen, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuz hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Neler oluyor MK?" diye sordu, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek çıkıyordu.

"Şşşt!" Demek istediğimi vurgulamak için bir elimi ağzının üzerine koydum. Yıkık dökük bir gösteri standının yanındaki gölgelere sıkışmıştık ve yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için çılgınca etrafımızı aradım. "Bree, bana güvenmelisin. Bu rastgele bir şiddet eylemi değildi. Kavga eden insanların dövmelerini görmedin mi? Ceketlerindeki yamaları?" Gözleri elimin üzerinde daha da büyüdü ve nefesi sarsıntılı, paniklemiş soluklarla geldi. Az önce tahmin ettiği şeyi onaylarcasına başımı salladım. "Evet. Aynen öyle. Bir çete savaşının tam ortasındayız ve eğer kısa sürede buradan siktir olup gitmezsek..." Sözümü kestim. Ne demek istediğimi biliyordu. Eğer çetelerden biri -Wraithler ya da Azrailler- bizi yakalarsa, sonuçları düşünmeye bile değmezdi. Diyelim ki ölüm kolay çıkış yolu olacaktı. Bree muhtemelen fidye karşılığı zengin ailesine geri dönerdi ama ben o kadar şanslı olmazdım. Babam parayı ödeyemediği için değil, bir şekilde Azrail'in liderine düşman olduğu için.

Yakınlardan sesler geliyordu, gülen adamlar ve onlar bizi geçene kadar Bree'yi gölgelerin içine çektim.

"Gidelim," dedim usulca, konuşmaları kesilince.

Park ettiğimiz yere doğru aceleyle geri dönmeye başladığımda Bree hemen arkamdaydı. Artık daha fazla insan büyük tepeden dışarı dökülüyordu, bu yüzden başımızı eğdik ve kostümlü bir gruba karışmaya çalıştık. Bree'nin hâlâ seksi kedi kıyafeti içinde olması ve benim belime kadar uzanan saçlarımın sıcak pembe olması işe yaradı. Cadılar Bayramı partisine giden sıradan kızlar gibi görünüyorduk.

Parkın yarısına geldiğimizde neredeyse omuzlarımdaki gerginliğin düşmesine izin verecektim ama sonsuza kadar kalabalığın arasında saklanamazdık. Bree'nin arabasını güney kapısının arkasındaki bir kulübeye park etmiştik ve diğer herkes batı kapısına doğru akıyordu.

Sessizce elini çektim ve ikimiz kalabalıktan ayrıldık, hemen hızımızı artırdık ve bozulmuş çarpışan arabaların yanından aceleyle geçtik.

"Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandı Bree, ama o korkunç parkın içinde topuklu ayakkabılarımızla koşarken arkamdan ayrılmadı. Geldiğimizde neden her şey bu kadar heyecan verici görünmüştü? Birdenbire sanki bir korku filminin içinde sıkışıp kalmış gibiydik ve her an biri elinde bıçak, testere ya da başka bir şeyle dışarı fırlayabilirdi.

Adrenalin damarlarımda pompalanırken, önce kontrol etmeden bir köşeyi döndüm ve tam bir Beetlejuice kostümü giymiş bir adamın arkasına koştum.

"Kahretsin, özür dilerim," diye bağırdım, striptizci tarzı ince topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengemi yakalayarak.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama kocaman bir el üst kolumu çevreledi. Konuştuğu adamı ve ikisinin arasında yerde duran büyük, açık para çantasını gördüğüm anda beni olduğum yerde durdurdu.

"Uh..." Dudaklarımı yaladım ve Beetlejuice'tan diğer adama doğru bir bakış fırlattım. "Üzgünüm, yolunuzdan çekileceğiz."

Bree'nin elini çektim, Beetlejuice'un kolumu tutuşunu görmezden gelerek onu yanımdan dışarıya, Beetlejuice'un deri ceket giyen arkadaşından uzağa doğru ittim. Hava o kadar karanlıktı ki hangi yamayı taktığını seçemiyordum ama bunun pek de önemi yoktu. İkisi de kötü haberdirdi.

"Ne duydu?" Beetlejuice beni biraz sarsarak ve yüzüme doğru kalkarak sordu. Arkadaşı sadece izledi. Umursamadan.

"Hiçbir şey," diye tersledim onu. "Biz de tam buradan çıkıyorduk. Big Top'ta kötü şeyler oluyor."

Beetlejuice dudak büktü, deri ceketli adam da kıs kıs güldü. Sanki zaten biliyorlarmış ve bundan mutluydular.

"Bırakın gideyim," dedim, sesim kararlıydı. "Hiçbir şey görmedik ya da duymadık ve açıkçası umurumuzda da değil. Bu parkta zaten bir ölü kız ve bir sürü tank var. Burası her an polis kaynıyor olabilir."

Beetlejuice gözlerini bana dikti, başını sallamadan önce bakışları şüpheliydi. "*Hiçbir şey* görmedin," diye hırladı, beni bir itişle serbest bırakırken uyarısı açıktı. "Aptal sürtükler." Bizi yanından kovarken bunu arkadaşına mırıldandı.

Beni görebilecekleri halde kaçmak istemediğim için birkaç adım yürüdüm ama Bree'ye öyle bir bakış attım ki, resmen *acele et!*

"Bekle." Bu tek kelime beni bir şimşek gibi çarptı ve tüm vücudum gerildi, ayağım havada dondu kaldı. "Seni tanımıyor muyum?"

Konuşan diğer adamdı ve derin, *tanıdık* sesi tüylerimi diken diken etti. Artık daha yakındaydı; arkamda beliren korkutucu varlığını hissedebiliyordum. Ceketinin deri kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. İsterse elini uzatıp boynumu kırabilirdi.

Paniğe kapılarak ani bir karar verdim.

"Bree, ne yaparsan yap, arabaya varana kadar durma. Seninle orada buluşacağım." Bunu nefesimin altında söyledim, ama ona attığım ters bakış, yapabileceği tüm itirazları susturdu. "Ciddiyim," diye onu temin ettim. "*Koş* amına koyayım."

Başını salladı, gözleri korku ve kararlılıkla dolup taşıyordu, sonra topuklarını tekmeledi ve gecenin içinde kayboldu.

"Sikerim böyle işi," diye tersledi Beetlejuice ve ayak sesleri hızla ters yönde kayboldu. Ama sadece onunkiler. Benim ürkütücü gölgem bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Evet," diye mırıldandı, nefesi saçlarımanın sıcak pembe tellerini karıştırıyordu. "Bu kıcı tanıdığımı sanmıştım. Senin gibi bir kızın West Shadow Grove'da ne işi var Madison Kate Danvers?"

Bree'nin peşinden koşmadım çünkü aptal değildim. Üzerimdeki kıyafetle bu adamdan kaçmamın imkânı yoktu. Ve artık kim olduğumu bildiğine göre, ben kaçarken de öylece durmayacaktı.

Bunun yerine, aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Döndüm ve suratının ortasına bir yumruk attım.

Pain elimde patladı ve adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle geriye doğru düşerken bir çılgılığı bastırdım. Böyle bir fırsatı bir daha yakalayamazdım, o yüzden boşa harcamasam iyi olacaktı.

"Bu ne lan!" diye kükredi adam ama gölgeye bağıırıyordu çünkü ben çoktan gitmiştim.

Koşarken topuklarım kaldırıma vuruyordu ve kafamın içinde ayakkabı seçimime bininci kez lanet ettim. Bree kendininkileri tekmeleyerek çıkarmakla akıllılık etmişti ama benim botlarımın fermuarını açıp ayaklarımı serbest bırakmak için değerli saniyelerimi kaybetmem gerekecekti.

Arkamda bir yerde ayak sesleri duydum ve nefesimi tutarak eğlence evinin içine daldım, sonra da donup kaldım. Saklanmak, sessiz kalmak, parkta rastgele koşturmaktan daha güvenliydi.

"Vazgeç küçük prenses," diye bağırdı takipçim çok yakın bir yerden. "O kadar kolay kaçamayacaksın."

Öfke sesinin altını çizdi ve korku iliklerime kadar işledi. Sürpriz yapma şansım olduğu için kaçmışım ama ikinci kez bu kadar şanslı olamayacaktım.

"Madison Kate," diye tekrar seslendi, daha yakından. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Sessiz kaldım, olduğum yerde donup kaldım.

Botları ölü yaprakların üzerinde çıtırdıyordu ve ben nefesimi tuttum. Çok yakınımdaydı. Çok yakındı.

Her an beni bulabilirdi. Beni bulacak ve Azrail'in kulüp binasına sürükleyecekti ve...

Panik sistemimi doldurdu ve aptalca bir karar verdim.

Beynim hareket etmemem, saklandığım yeri ele vermemem ve Shadow Grove Reaper'larının liderinin beni bulmamasını ummam için bağıırıyordu.

Ama vücudum ürkmüş bir tavşan gibi tepki verdi, ben de koştum.

Arkamdan bağıırarak bir küfür geldi, ama bakmak için bir saniye bile ayırmadım. Kim olduğunu biliyordum, beni kovaladığını biliyordum, o zaman neden bakmam gerekiyordu ki?

Lunaparkın derinliklerine doğru koştum, engeller ve acayip yaşlı mankenler arasında eğilip büküldüm, ama yine de o ağır botlar

takip etti.

İleride, gölgelerin arasında bir şey kımıldadı ve yaylı bir palyaço suratına fırladığında boğazımı tırmalayan dehşet çılgılığını yuttum. Altına eğildim ve Zane D'Ath'ın beni bulamayacağı, saklanacak bir yer bulmak için çaresizce ilerlemeye devam ettim.

Güçlü eller beni gölgelerden yakaladı ve boğazımdan kan donduran bir çılgılık döküldü, ancak ağzımı kapatan el tarafından boğuldu.

İçgüdülerim devreye girdi ve dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde geriye doğru savurarak beni yakalayan kişinin acıyla homurdanmasına neden oldum ama beni gölgelerin içine doğru sürüklerken eli duraksamadı. Ona karşı mücadele ederek çırpındım ama sesini tekrar duyduğumda durakladım. Zane.

"Bunun için ne zamanım ne de sabrım var Madison Kate," diye bağırdı, sesi yankılanıyordu ama... arkamdan gelmiyordu. Beni kim esir tutuyordu?

Bu eğlence evinde birden fazla kişinin gizlendiğini fark ettiğimde dehşetim bir kademe daha arttı ve beni esir alan kişinin ayak bileğine sertçe basarak kurtulmaya çalıştım. İşe yaramayınca topuğumu kasığına vurmaya çalıştım ama onun yerine bileğimi bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Ne oluyor lan?" Küfrü boğuk bir fısıltı gibiydi ve gevşerken, belimi ve ağzımı sıkıca kavradı.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı başka biri ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Ses yumuşak olsa da bir erkekten geldiği belliydi. Demek ki üç kişiydiler. Üç adam, hepsi de şüphesiz benden çok daha büyük ve acımasız.

Boku yemiştim.

"Onu sessiz tut," diye nefes aldı ikinci adam, nefesi ne kadar yakınımda durduğundan yanağımı ısıtıyordu. Beni lunaparkın zifiri karanlık bir alanına sürüklediler. Hiçbir şey göremiyordum ve içimi kemiklerime kadar titreten korkuyu zapt etmek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Ne tür bir aptal küçük, karanlık alanlardan korktuğu halde bir lunaparkta saklanır?

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye fısıldadı beni tutan adam, sesi de aynı derecede kısıktı. Zane'in onları duymasına imkân yoktu ve duymasını istediğimden de emin değildim. Şimdiye kadar bu ikisi bana *zarar vermemişti*... Aynı şey Zane D'Ath için söylenemezdi. "Kahrolası kaltak az önce taşaklarımı çivilemeye çalıştı."

Botlar lunaparkın ilerisindeki içi boş ahşap zeminleri kazıyordu ve beni esir alanın tutuşuna karşı sarsıldım. İstedikleri her neyse, beni güvenli bir şekilde Bree'nin arabasına götürmek değildi. Şansımı deli, güve yemiş palyaçolarla ve boktan şeylerle deneyecektim.

"Kes şunu," diye homurdandı önümdeki adam ve üzerimde yükseldiği izlenimine kapıldım. Erkeklerin böyle yapmasından nefret ederdim. Sanki boyları onları otomatik olarak çok korkutucu yapıyordu.

"Siktir git," diye hırlamaya çalıştım ama sadece birkaç boğuk ses çıktı, bu da beni öfkelenlendirmekten başka bir işe yaramadı. Bu iyiydi. Öfke iyiydi. Korkudan çok daha faydalıydı.

"Madison Kate," diye tekrar seslendi Zane, o kadar kolay pes etmediği belliydi, "Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Korkunun kokusunu alabiliyorum. Nerede saklanıyorsun, küçük fare?"

Öfkem bir anda boşaldı ve neredeyse beni tutan adama doğru sinecektim. Fikrimi değiştirmiştım. Herhangi biri Zane D'Ath'tan daha iyi olmalıydı. Soyadının kelimenin tam anlamıyla *ölüm* anlamına gelmesi tesadüf değildi.

"Ağzını falan tıkayın," dedi önümdeki otoriter adam, sesi hâlâ benden, beni esir alan kişiden ve iskeletlerden başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşaktı. "Sadece onu sessiz ve gözlerden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yap."

Ani bir hava değişimi ve serin bir esinti bana bizden uzaklaştığını söyledi. Saniyeler sonra küçük bir kapı açıldı, içinde bulunduğumuz küçük alanı aydınlattı ve kapüşonlu, geniş omuzlu bir adam sıkışarak dışarı çıktı, ana eğlence evine geri döndü.

Kapıyı arkasından tam olarak kapatmadı ve ışık yönümü bulmam için yeterliydi. Kavrayan eller beni personel ve oyuncular tarafından kullanılıyor olması gereken bir alana çekmişti ve küçük kapı da ayna labirentindeki sahte bir panel olmalıydı.

Bir an için her şey hareketsizdi. Beni tutan adam taşaklarına tekrar saldırmayacağımı anlamış gibiydi ve tutuşu biraz gevşeyerek dengemi sağlamak için ayağımı tekrar yere koymama izin verdi.

"Çılgılık atmayacaksın, değil mi?" diye sordu, kelimeleri doğrudan kulağıma fısıldayarak. "Eğer çılgılık atarsan sana yardım edemeyiz. Kendi başınasın."

Omurgam kaskatı kesildi, onların yardımına ihtiyacım olduğunu ima edince kıldandım. Ama... İhtiyacım vardı. Ve az önce bana yardım etmeye çalıştıklarını söylemişti...

Çatlak kapının önünden bir gölge geçti ve ben nefesimi tutarak yutkundum, hatta arkadaşım elini ağzıma kapatmadan önce sesi yuttum.

"Sakin ol Madison Kate," dedi, sesi çok sinirli geliyordu.

O da kim oluyordu? Beni tanıyor muydu? Yoksa Zane'in alaylarından dolayı ismimi mi tekrarlıyordu?

Aynalı labirentin içinde, ilkinin yansımaları olduklarını bilsem de gölgeler odayı sarmış gibiydi. Yoksa şimdi iki tane mi vardı? Lanet olası eğlence evi. Neden lanet olası bir lunaparkta saklanmaya karar vermiştim ki?

"Burada ne halt ediyorsun?" Zane, gölge bire hitap ederek hırladı. Ya da ikinciye. Ya da... Kahretsin, hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar korkmuş olsam da labirent odaya odaklanmaya devam ettim. Ya bunu yapacaktım ya da içinde tutulduğum küçük alanı kabul edecektim. Ve eğer bunu yaparsam...

"Sakin ol lan," diye tısladı beni esir alan kişi kulağıma. Nefes alışımın hiperventilasyonun bu tarafına fırladığını fark etmemiştim bile. Ama küçük, karanlık alanlar bana bunu yapıyordu.

Hay sikeyim.

Beni tutan uzun boylu, güçlü adama rağmen o küçük ışık çatlağına, *sıkışmadığıma* dair küçük söze odaklanmaya çalıştım. Ama bu yeterli değildi. Hayatımı kurtarmak için koşmanın verdiği dikkat dağınıklığı olmadan, duvarlar üzerime kapandı ve dehşet boğazımı tırmaladı. Solunum yollarım daralmaya başladı ve nefesim burun deliklerimden kesik kesik geliyordu.

"Kahretsin," diye küfretti beni esir alan. "Hey, hey, kes şunu; bizi ele vereceksin. Cidden bebeğim, sakın ol." Hafif telaşlı ses tonundaki bir şey paniğimin en keskin sınırını aldı. Burada daha fazla şey oluyordu.

Başımı yana çevirerek çenemi omzuma yasladım ve iki kelime söyleyebilecek kadar elini çektim.

"Klostrofobim var," diye fısıldadım, kısık sesim korku ve yalvarışla sırlıslıkla olmuştu.

Bu iki kelimeyle birlikte eli yüzümden o kadar hızlı çekildi ki sanki her şeyi hayal etmiştim. Kaslı ön kolunun hâlâ ortamda durması ve elinin parmaklarının her iki bileğimi sıkıca sarmış olması dışında. Hâlâ onun esiri olduğum gerçeğini yanlış anlamak mümkün değildi.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi bana, sesi gerçekten özür diler gibiydi. "Sadece birkaç dakika daha sessiz kal. Sadece Zane gidene kadar." Sesi hâlâ çok sessizdi, konuşurken dudakları kulağımı okşuyordu. "Güven bana, seni yakalamasını istemezsin. Bu gece olmaz."

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum. Neden kaçtığımı sanıyorsun?" Sesimdeki tüm sertliğe rağmen fiziksel olarak titriyordum. Sarsıntılar tüm vücudumu titretiyordu ve nefesimi sakinleştirebilmiş olmama rağmen

Yüzüm serbest olduğundan beri. Hala küçük bir dolabın içindeydim.

Aynalı labirentin içinden derin sesler geliyordu, ne dedikleri anlaşılmayacak kadar boğuk ve sessizdi ama gelenler Zane ve diğer adamdı. Patronluk taslayan sık kafalı. Sesleri neredeyse... dostça geliyordu? En azından tanıdık.

"Siz kimsiniz?" Arkamdaki adama fısıldadım, beklerken dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. "Birbirimizi tanıyor muyuz?"

Adam küçük bir kahkaha attı, nefesi yanağımı ısıtıyordu. Beni kavrayışını değiştirdi ve hâlâ sıkıca bağlı olmama rağmen, neredeyse bir kucaklamamış gibi davranabilirdim. Aslında, kendiminkinin başarısız olduğu yerde biraz güç arayarak ona bir parça geri yaslandım.

"Herkes seni tanıyor Madison Kate," dedi bana, sesi eğlenmiş gibiydi ve soruma sadece yarım cevap veriyordu. "Bu arada yeni saçını beğendim. Çok dikkat çekici. Sinirli."

Karanlıkta gözlerimi devirmiştim ama cevabı beni şaşırtmamıştı. *Herkes seni tanıyor, Madison Kate*. Babam sağ olsun, hayatımın hikayesi. Shadow Grove'da büyük bir yatırımcı ve arazi geliştiricisi ve tamamen gösterişçi bir pislik olan Dördüncü Samuel Danvers, beni sayısız etkinlikte, partide ve temel atma töreninde yanında durmaya zorlamıştı - trajik bir şekilde ölen annesinin yerine geçen mükemmel, saygılı kızı. Ne boktan bir durum.

"Bu geçici," diye mırıldandım, sıcak pembe saçlarımı kastederek. Seksi cadı kostümüm için peruk takmayı planlamıştım ama kaşındırdığı için onun yerine eczanede satılan bir saç boyası kullanmıştım.

Beni tutan adam küçük bir eğlence sesi çıkardı. "Tabii ki öyle."

Bu küçümseyici yorum beni rahatsız etti ama hiçbir şey söylemedim. Başlarken Gerçek bir *katil* peşimdeyken bir lunaparkın arkasında rastgele bir adamla tartışmaya girmek... kulağa hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

"Şimdi iyi misin?" diye fısıldadı birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Zane ve diğer adamdan gelen sesler kaybolmuştu ve kendime hayatta kalacağıma dair küçük bir umut verdim.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. Sadece iyi olup olmadığımı sorarak bana nerede olduğumuzu hatırlatmıştı. Zane D'Ath da kapının diğer tarafında bir yerlerdeydi. Kabuslarıma çok yakındı.

Beni tutan adam tutuşunu tekrar değiştirdi, bu sefer sadece bir koluyla beni kendisine doğru tutuyordu.

"Çok uzun sürmeyecek," diye güvence verdi bana, sesi yumuşaktı. Artık bileklerimi birbirine tutturmayan diğer eliyle parmaklarını çıplak üst kolumda gezdirdi. "Sadece başka bir şeye odaklan." Tüy kadar hafif dokunuşunun altında tenim çakıllı bir hal aldı, bileklerimi tutuş şekliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Dirseğime ulaştı, sonra omzumdan tekrar başladı.

Titredim ama bu sefer korkudan değildi. "Senin dikkat dağıtma anlayışın bu mu?" Tepki vermemeye çalışarak ve başarısız olarak fısıldadım. Sesim nefes nefese çıkmıştı ve bunun tamamen panik atağımdan kaynaklandığını düşünmüyordum. Yani evet, işe yarıyordu.

Parmakları tekrar omzumda gezinmeye başladığında hemen cevap vermedi, bu sefer uzun pembe saçlarımin bir tutamıyla oynuyordu. Dudakları boynumun kenarına hafifçe dokundu ve neredeyse striptizci çizmelerimden fırlayacaktım.

"Şşş..." Hafifçe güldü, sonra hareketini tekrarladı, parmakları kolumda alaycı yollarına devam ederken bu sefer daha kasıtlı olarak boynumu öptü.

Ben daha neler olduğunu anlamaya vakit bulamadan -ya da neden bu kadar tahrik olduğumu- küçük kapı açıldı ve bir çığlık attım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı kapının çerçevesinin *tamamını* kaplayan uzun boylu adam. Işık arkasındaydı, bu yüzden sadece kocaman bir gölge gibiydi.

Nedense bu sorunun bana yönelik olmadığı hissine kapıldım.

Beni esir alan adamın dudakları boynumun kenarına doğru bir gülümsemeye dönüştü ama aramızda boşluk yaratmak için hiçbir hareket yapmadı. "Bana söylediğin şey, kardeşim. Prenses Danvers'ın çığlık atmasını engelliyorum." Çok kasıtlı olarak boynumu tekrar öptü, sonra belimdeki sıkı tutuşunu bıraktı. "En azından korkudan değil." Karanlık kıkırdaması anlamını yanlış anlamaya yer bırakmadı ve karnımda heyecan uyandırmadıysa lanet olsun.

"Lanet olsun," diye tersledi Uzun ve kızgın, uzanıp hassas bileklerimden birini tutarak beni arkadaşının rahat kucağından çekip aldı. "Acele et."

Topuklarımın üzerinde yalpaladım ama beni ayna labirentine doğru sürüklerken dengemi çabucak sağladım. Gölgeleer yansıtıcı yüzeylerin üzerinde dans ediyor, çoklu yansımalarımızı her türlü korkutucu şekilde bozuyordu, ama nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi.

"Bekle," diye seslendi arkamdaki adam, tam da Uzun ve Çılgın üzerinde "Çıkış" yazan ağır bir endüstriyel kapıyı iterek açarken.

"Ne?" Uzun-karanlık-gölgeli havladı, arkasını döndü ve yüzünü ilk kez görmemi sağladı. Cidden çene düşüren muhteşem yüzünü. Siyah kirli sakalları güçlü çene hattını tozlandırıyor, taze bir çürük yüksek elmacık kemiklerinden birini süslüyordu. Buz mavisi gözleri beni görmezden gelmeden önce şimşek hızında bir bakışla üzerimden geçti. Dikkati omzumun üzerinden kaydı ve bileğimi bıraktı.

Ben de başımı çevirdim ve bizi gölgeleyen yakışıklı adamı fark ettim. Saçları ağartılmış platin sarısıydı, yanları traş edilmişti ve tepesi ustaca dağınık olacak kadar uzundu. Yeşil gözleri muziplikle parlıyordu ve dudakları... az önce tenime değen o dudaklar...

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi uzanıp kapüşonunun fermuarını indirdi ve göğsünde ve kollarında detaylı mürekkeple süslenmiş pürüzsüz, bronz teninden başka bir şey görünmeyecek şekilde sıyırdı.

Korkunç, mavi gözlü arkadaşını görmezden gelerek bana "Al," dedi. Bunun yerine kapüşonunu omuzlarıma sardı ve kollarımı içine sokmamı işaret etti. Sonra fermuarını çeneme kadar çekti ve kapüşonu yukarı kaldırdı. "Bu saç çok seksi ama muhtemelen buradan canlı çıkmanın tek yolu gizlenmek." Bana göz kırptı ve arkadaşı öfkeli bir sesle homurdandı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama öfkeli adam beni eğlence evinden çıkarıp soğuk gece havasına soktuğunda tereddüt etmedim. Aslında, sıcak kapüşonlu için oldukça memnundum.

İki adam koşmuyordu ama bizi parktan çıkarmak için çok hızlı yürüdükleri kesindi. Yüz üstü düşmemek için lanetli stiletto larımla biraz koşmam gerekti. Blue-eyes bileğimi ölümüne kavramıştı, bu yüzden muhtemelen bir bez bebek gibi sürüklenecektim.

"Boo!" Çarşaf giymiş biri yolumuza fırladı, sonra kıkırdadı ve eski atlıkarıncanın yanında takılan bir avuç "hayalet "e katılmak üzere kaçtı.

Yanımdakiler irkilmedi bile ama ben tökezledim ve öfkeli olan beni yakalayıp fiziksel olarak ayağa kaldırmasaydı neredeyse betonu öpecektim.

Sola dönüp bizi eski dönme dolaba doğru götürmeden önce seksi yüzünde çatık bir ifadeyle "Dikkat et," diye tersledi.

Öfke sonunda duygu kasırgama hükmetti ve bileğimi onun tutuşundan kurtararak sarsılarak durdum.

"Senin derdin ne lan?" Ona hırlayarak karşılık verdim. "Senden yardım istemedim ve sen sanki sana büyük bir yükümü gibi davranıyorsun. Siktir git; buradan kendi başıma çıkabilirim. Teşekkürler." Son sözü diğer adama - yeşil gözlü- söylemişti. Keşke adlarını bilseydim, ama birbirleriyle konuşurken adlarını bile söylememişlerdi.

"Yardı mı istemedin mi?" Mavi gözlü hırladı, kişisel alanıma girdi ve gevşek bir hıyar gibi üzerimde yükseldi. Elinden gelenin en iyisi buysa... "Burada *olmamalıydın* Madison Kate. Aklından ne geçiyordu? Az önce seni kimin kovaladığı hakkında bir fikrin var mı? Ha? Azrailler Gölge Korusu Prensesi'ni ele geçirirse neler olacağına dair bir fikrin var mı? Ve babanın bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı çünkü sen *buraya* gelmek gibi aptalca bir hareket yaptın." Mükemmel dudakları iğrenmiş bir kaş çatmayla büküldü ve bir elini hayal kırıklığıyla kırpılmış siyah saçlarında gezdirdi. Sol elmacık kemiği kızarmış ve şişmişti, altından mor bir gölge yükseliyordu. Yakın zamanda sağlam bir yumruk yemişti. Zane'den mi?

Yeşil gözlü boğazını temizledi. "Demek istediği, bizden yardım istemediğin ama yardım alacağın. Mükemmel hayatına isyan etmek için gerçekten berbat bir gece seçtin prenses." Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve sesinde onu yumruklamama engel olacak kadar alay vardı.

Başımı salladım ve lunaparktan çıkmak konusunda daha çok endişelenmem gerekirken bu adamların ne kadar seksi olduklarını takdir ettiğim için kendimi zihinsel olarak azarladım. Peki ya Bree? Hâlâ beni bekliyor muydu? Ya Zane'in adamlarından biri onu yakaladıysa?

"Ben şu tarafa gidiyorum," dedim iki adama, başparmağımı güney kapısı yönünde sallayarak. "Arkadaşım bekliyor."

"Hayır, değil," diye cevap verdi üçüncü bir adam, işaret ettiğim yönden koşarak bize doğru geliyordu. Aynı boydaydı, belki Yeşil Gözlü'den bir santim daha kısaydı ama yine de kıyaslandığında kendimi bir hobbit gibi hissetmeme neden oluyordu. O da erkekti-

Model yakışıklıydı ve çelik grisi gözlerini bana çevirdiğinde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. "Üstü açık beyaz bir Merc'in içindeki esmer güzel hatun mu?" Başını soru sorar gibi yana eğdi ve ben de başımı salladım. "O gitti."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır, Bree beni eve bırakmadan burada bırakmazdı."

Üçüncü adam -sadece işleri basit tutmak için ona Gri Gözlü diyebilirim- omuz silkti ve sırttı. Uzun, zarif parmakları esmer saçlarını karıştırdı ve ay ışığı alnındaki bir piercingden yansıdı. "Ona seni bırakacağımı söyledim." Müstehzi göz kırpması bambaşka türden bir yolculuğu ima ediyordu ve yanaklarım kızardı. "Ayrıca, polisler üç dakika içinde burada olacaklar. Senin Bree suç mahallinden uzaklaşacak kadar akıllıydı."

"Ha?" Şaşkınlıkla ona göz kırptım ama görünüşe göre diğer ikisinin duyması gereken tek haber buydu.

Yeşil gözlü omzunu karnıma indirdi ve ben daha itiraz edemeden kığım havaya kalkmış, başım onun kıcının yanında aşağı sarkmıştı. "Üzgünüm prenses," dedi, omzunun üzerinden benimle birlikte koşmaya başlayarak. "Yarın tiki zengin çocuk okuluna döndüğünde bize teşekkür edeceksin."

"Lanet olsun!" Lanet okudum, olanlara boyun eğdim ve yüzümün poposuna çarpmasını engellemek için kollarımı çıplak beline doladım. Sırtında da etkileyici bir mürekkep vardı ama herhangi bir sanatı takdir etmek için tamamen yanlış bir pozisyondaydım.

Benimle birlikte büyümüş yolların karmaşasında koştu, devrilmiş gösteri kabinlerinin enkazlarının üzerinden zahmetsizce geçti ve hızlı bir bakışta diğer iki adamın her iki yanımızda bize ayak uydurduğunu gördüm. Ta ki öyle olmayana kadar.

Çıkan kavganın kendine özgü sesi Yeşil Göz'ün pençesinde debelenmeme neden oldu ama o sadece kığımın tokatladı ve hızını artırdı. "Kes şunu!" diye bağırdı bana. "Ukalalık yapma."

Keskin sözleri çırpınışlarımı durdurdu ve geldiğimiz yöne bakmak için başımı kaldırdım. Mavi gözlü ve yeni adam -güzel gri gözlü- deri ceketli üç haydutla gırtlak gırtlığa vahşi bir yumruk kavgasına tutuşmuşlardı. Yumruklar havada uçtu, kan sıçradı ve deri ceketli pisliklerden biri bir yerden bir bıçak çıkardı, Yeşil gözlü aniden yön değiştirerek onları görüş alanından çıkardı.

"Atla," diye emretti ve beni bir motosikletin yanına, ayaklarımın üzerine bıraktı. Şık bir canavardı ve heyecandan karnım zonkluyordu. Bacağını salladı, sonra bana açıkça acele etmemi söyleyen bir bakış attı.

Bir an tereddüt ettim ama diğer iki adam koşarak bize doğru geldiğinde ani bir karar verdim. Şimdiye kadar beni güvende tutmuşlardı, o yüzden... *siktir et.*

O motoru çalıştırmadan bir saniye önce kığım Yeşil Göz'ün arkasındaki koltuğa çarptı ve içgüdüsel olarak kollarımı onun beline doladım. Birkaç dakika sonra lunaparktan çıkıp yola koyulduk, diğer çocuklar da karanlıkta parıldayan motosikletleriyle yanımızdaydı.

Blue-eyes yoldan çekilip hepimize aynı şeyi yapmamızı işaret etmeden önce yolculuğun tadını çıkarmak için sadece birkaç dakikam vardı. Motosikletini sadece ayakları yere basacak şekilde durdurdu, cebinden telefonunu çıkardı ve bir mesaj okudu.

Diğer çocuklardan hiçbiri konuşmadı, sadece o mesajı okurken sabırla bekledi, sonra da kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne?" diye sordum. Dik dik bakılmaktan dolayı sinirli hissederek sordum.

Gözleri kısıldı ve yolun yukarısına, gittiğimiz yöne baktı, açıkça düşünüyordu.

Bir süre sonra Yeşil Göz de bu garipliği hissetmiş olmalıydı. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu arkadaşına, o da dikkatini tekrar bana çevirdi.

"İn aşağı," diye emretti bana. "Burada bekle; bir dakika içinde seni eve bırakacak biri gelecek."

İçimde öfke ve kızgınlık alevlendi. "Siktir git," diye tükürdüm ona. "Ben iki yaşında bir çocuk değilim. Yapacak daha iyi işlerin varsa kendi başımın çaresine bakabilirim."

Huysuz bir çocukmuşum gibi bana ters ters baktı. "Var. Şimdi bisikletten in; araban birazdan burada olacak" -telefonunu tekrar kontrol etti

- "Bir dakika. Hadi gidelim."

Öfkeyle bisikletin arkasından kaydım ve mini elbisemi en azından vajinamın bir kısmını örtecek şekilde aşağı çektim. "Beni bırakmana ihtiyacım yok, kendim bir tane bulabilirim. Hiçbir şey için teşekkürler."

Mavi gözlü... uh... mavi gözlerini devirdi ve bisikletini hızlandırdı. "Akıllı seçimler yap, Madison Kate Danvers." Bununla birlikte, havalandı. Geldiğimiz yöne doğru. West Shadow Grove'a doğru.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Yeşil Gözlü, Gri Gözlü'ye.

Yakışıklı esmer omuz silkti ama kaşları aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. "Birinin onu alacağını söyledi; ona inanıyorum. Hadi kardeşim, bir şeyler oluyor olmalı."

Yeşil gözlü sadece homurdandı, sonra bana pişman bir bakış attı. "Üzgünüm prenses. Eve sağ salım git, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım ve hiçbir şey söylemedim, ikisi de sık kafalı arkadaşlarını takip ederken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Onlar gittikten sonra kendi kendime "Arabalarını sikeyim," diye mırıldandım. "Eve Uber'le dönme konusunda gayet yetenekliyim."

Ugh. Bree'nin çantasında telefonumun olması dışında.

Eve nasıl döneceğime dair paniğim kısa sürdü, çünkü tam zamanında "aracım" geldi. Işıkları, sirenleri ve her şeyiyle.

"Hey, sanırım beni eve sen bırakacaksın?" Araçtan inen polis memuruna sordum. Blue-eyes bu işi hallettiğini söylediğinde ne bekleyeceğimi bilememiştim ama bu o değildi.

Memurun ortağı da araçtan indi ve ikisi de bana kafa karıştırıcı bir dikkatle yaklaştı.

İlk memur "Bayan, az önce Gülen Palyaço Eğlence Parkı'ndan mı geldiniz?" diye sorunca kaşlarımı çattım.

"Ah, öyle mi? Sanırım..." Sözümlü yarıda kestim. Beni acımasız bir çete üyesinden kurtaran isimsiz, güzel bir adam tarafından beni almaya gönderildiklerini düşündüğümü söylemek kulağa... aptalca geliyordu.

"Hanımefendi, bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi memur ve ben de başımı salladım. "Ama önce ceplerinizi kontrol etmemiz gerekiyor, tamam mı?"

Kafam karışmıştı, başımı salladım. Daha önce hiç böyle bir polisle muhatap olmamıştım, bu yüzden bunun standart bir prosedür olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geçerli bir neden olmadan beni aramalarına izin verilmediğinden en az yüzde seksen emindim ama itiraz edemeyecek kadar şoktaydım.

Kollarımı kaldırarak ikinci memurun ceplerimi kontrol etmesine izin verdim. Ya da... Yeşil Göz'ün kapüşonunun ceplerini, mini elbisem o kadar dardı ki bir tic-tac'i bile saklayamazdı. Elleri olması gerekenden daha uzun süre oyalandı ve birinci memurun gözlerindeki kurt parıltısı beni her türlü huzursuz etti.

"Hanımefendi, bu nedir?" diye sordu ikinci subay, eli sıkı olan. Etiketli bir anahtarlığın üzerindeki tek bir anahtar havaya kaldırdı.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Üzgünüm, bu benim kapüşonum değil."

İki memur da bana şüpheyle baktı ve anahtarı elinde tutan el fenerini anahtarlığa tuttu, sonra soğuk bir kahkaha attı.

"Şuna bakar mısınız?" diye mırıldandı ve gülümseyerek anahtarı meslektaşına uzattı. "Görünüşe göre bu gece parka nasıl girdiklerini bulduk. Bir Gülen Palyaço Eğlence Parkı anahtarı."

Yüzümdeki kan çekildi ve karnımda dehşet birikti. "O benim değil," dedim hemen. "Dediğim gibi, bu benim kapüşonum değil."

Birinci subay kendini beğenmiş bir sırıtışla gülümsedi. "Tabii ki değil. Sizi tutuklamadan önce bir adınız olduğunu sanmıyorum?"

Ona bön bön baktım. "Tutuklamak mı? *Ne?* Hayır, o benim anahtarım değil; ben bir şey yapmadım!" Artık panikliyordum ama polisler etkilenmemiş görünüyordu.

"Hanımefendi, bize adınızı söyleyin," diye öneride bulundu ikincisi, kelepçeleri kemerinden çıkarıp bileklerime takarken bile sıkılmış gibiydi.

Şok beni uyuşturdu. "M-Madison Kate," dedim kısık bir sesle. "Madison Kate Danvers."

Polislerden biri donup kalırken diğeri tuhaf, ürpertici bir şekilde gülümsedi. Bunun soyadımın taşıdığı güçten kaynaklandığını varsaymak zorundaydım. Bana söyledikleri bir sonraki şeyi hiç beklemiyordum.

"Bu zor olurdu," dedi ilk polis, "Madison Kate Danvers bu gece The Laughing Clown'da öldürüldü."

T önümde dönerken bagaj karuseli gıcırdadı ve gıcırdadı ve yorgun gözlerimi yorgun bir elimle ovuşturdum. Uzun zamandır orada duruyordum, bu yüzden muhtemelen en son benim bavulum çıkacaktı. Muhteşemdi.

Kollarımı başımın üzerine uzattım ve gerindim, omurgamdaki bükülmeler protesto ediyordu. Shadow Grove'a uzun bir uçuş olmuştu, üstelik ekonomi sınıfında. Babamın bir yıl önce beni neredeyse evlatlıktan reddettiğini düşünürsek, düşük fiyatlı bilete şaşırmamam gerekirdi ama bana ayrılan koltuğu iki iri yarı, terli, yaşlı kadının arasına sıkışmış halde bulduğumda içimdeki acıyı yutmak zorunda kalmıştım.

Bildiğim tek evi terk edeli sekiz ay olmuştu. Bir dizi suçla itham edilmemin ve hiç işlemediğim suçlar için mahkûm edilmemin üzerinden on bir ay geçmişti.

Öfke karnımda kıvrıldı ve dudaklarım gerildi. Öfke, Kamboçya'da dönüştürülmüş bir manastırda uzak bir teyzemle yaşadığım süre boyunca benim değişmez yoldaşım olmuştu.

Onunla geçirdiğim zamandan ya da oradaki yetimhaneler için birlikte yaptığımız çalışmalardan pişmanlık duyduğumdan değil. Babam, suçlandığım eylemlerimin sonuçlarına katlanmamın kamuoyundaki imajı için daha iyi olacağına karar vermiş ve kefaletimi ödemeyi reddetmişti. Bana tanıdığı tek lütuf, duruşmamın hızlı bir şekilde yapılması ve yıllarca hapiste çürümemem için yeterli sayıda yetkiliye ödeme yapmış olmasıydı. Davam görülürken Shadow Grove ilçe hapishanesinde geçirdiğim üç ayın ardından, dünyanın öbür ucuna gönderilmek ve hayatım olan tren enkazından uzaklaşmak aslında hoş bir rahatlama olmuştu.

"Hey," dedi biri, karanlık düşüncelerimi yarıp geçerek, "sen *osun*, değil mi? Sen Madison Kate Danvers mısın?" Orta yaşlı bir kadındı, eli muhtemelen kemerden yeni çıkardığı bir bavulun üzerindeydi. Kızgın ya da suçlayıcı görünmüyordu, sadece meraklıydı.

Hafifçe başımı salladım. "O benim." Sesim kullanılmadığı için cızırtılı ve kuruydu. Haftalardır neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştım. Bakıcım Marie Teyze öldüğünden beri.

Kadın düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek başıyla onayladı. "Zor bir dönemden geçiyorsun evlat. Baban İsyen Gecesi'nden sonra işleri nasıl idare ettiğinden utanmalı."

Nefesimi içime çektim, içimde *her zaman* var olan öfkeyi kontrol ederken sessizce beşe kadar saydım. "Evet, gerçekten utanmalı."

Babamın yaptıklarını savunmak bana düşmezdi. Olayları kötü idare etmişti. Kendi halkla ilişkiler ve iş hedeflerini desteklemek için kızını örnek göstermek günahlarının en küçüğüydü. Sadece spot ışıklarının tekrar üzerinde olmasını istememişti.

Tutuklandığım gece -Gülen Palyaço'daki kavga gecesi- tüm Shadow Grove kasabası acı çekmişti. Doğu ve Batı. Takip eden günlerde, milyonlarca dolarlık maddi hasar ve birkaç ölümlle sonuçlanan çok sayıda isyan sayesinde medya o geceye İsyen Gecesi adını vermişti. Olayların çoğunu kaçırmıştım, gecenin ilk bölümünde bir ekip arabasının arkasında kelepçeli olarak oturmuş, geri kalanında da bir nezarethaneye kapatılmıştım.

Bu, beni Shadow Grove'un en şiddetli olayının arkasındaki "beyin" olarak etiketlemelerini engellememişti. Suçlamaların ne kadar saçma olduğu önemli değildi, beni günah keçisi yapmak niyetindeydiler.

Görünüşe göre Gülen Palyaço'da Azrailler ve Wraithler arasında çıkan kavgalar bardağı taşıran son damla olmuştu. Uzun zamandır savaşın eşiğindeydiler ve o gece, İsyen Gecesi, patlama noktasıydı.

"Evine hoş geldin kızım," dedi kadın omzuma sempatik bir şaplak atarak.

"Yeni ve parlak Shadow Grove'u zar zor tanıyacaksın." Ona sıkı bir gülümseme verdim ve o uzaklaşırken dikkatimi tekrar bagaj teslim kemerine yönelttim. Ne demek istediğini biliyordum elbette. İsyen Gecesi'nin ardından, her zaman fırsatçı olan babam, zarar görmüş gayrimenkulleri geliştirerek ve şehrin iki yakasını birleştirerek kendi yıldızını daha da yükseltme potansiyeli görmüştü. Shadow Grove'u uzun süredir tanımlayan sınıf ayrımına köprü kurduğu söyleniyor. Eskiden Doğu ve Batı Shadow Grove arasındaki sınır olan yerde inşa edilen yeni üniversite onun son halka ilişkiler çalışmasıydı. dublör. Ama artık yüksek öğrenim görmek istiyorsam *tek* seçeneğim buydu.

Sonunda soluk bavulum göründü ve küçük bir rahatlama hissi yaşadım. Sahip olduğum her şey içindeydi. Her şeyimi. Shadow Grove'daki tüm kıyafetler, ayakkabılar, arabalar onundu. Babamındı. İsyen Gecesi'nden önceki her şey, o akşamki çeşitli kundaklama saldırılarında evimiz ateşe verildiğinde yanmıştı.

Bavulumu arkamda sürükleyerek küçük havaalanından çıktım ve boş taksi durağını görünce kısa bir süre durdum. Tabii ya. Valizimin gelmesi o kadar uzun sürmüştü ki hiç taksi kalmamıştı.

"Bu o mu?" Arkamdan gelen derin, melodik bir ses irkilmeme neden oldu ve etrafımda dönerken küçük bir çığlık attım.

"Sen!" Karşımdaki güzel adama bakarak hırladım. Kafası on bir ay öncesine göre daha kısa tıraş edilmişti ve esmer saçlarının karamel-kahverengi rengi güneş ışığında benim gölgeli anılarımdakinden daha açık parlıyordu. Ama o lanet olası gözler aynıydı; güzel, koyu kirpikli, çelik grisi gözlerle çerçevelemişti.

Sırıltısı genişti, memnundu ve bir metal parıltısı bir dile ihanet ediyordu damızlık.

Burnunun tam ortasına bir yumruk atmak istedim.

"Güzel, Kody'nin bana 50 dolar borcu var. Senin yapmayacağını düşündü. Beni hatırla." Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi o çelik grisi gözlerinden birini kırptı. "Belli ki bir hatun üzerinde bıraktığım izlenimi hafife alıyor. Ne kadar kısa süre etkileşimde bulunmuş olursak olalım."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Bu pislği en son gördüğümde, *işledikleri* suçlardan dolayı tutuklanmamdan birkaç dakika önce iki arkadaşıyla birlikte gecenin karanlığında uzaklaşıyordu.

"Çok yüzüsüsün," demeye başladım ama o sıcak, vahşi öfke boğazımda yeniden yükseldiğinde kendimi tuttum. Kendi duygularıma hakim olmak için o kadar zaman harcamış, o kadar çalışmışım ve işte kendimi kaybetmek üzereydim. Shadow Grove'a döneli bir saat bile olmamıştı ve Kamboçya'da geçirdiğim sekiz ay hiç yaşanmamış gibi olabilirdi.

Ama buna hazırlıklı değildim. *Bana tuzak kuran* üç kişiden biriyle bu kadar çabuk yüzleşmeye hazır değildim. Damarlarımda dolaşan çığ, ilkel *nefreti* beklemiyordum.

Adam delinmiş kaşlarını kaldırmış, devam etmemi bekliyordu. Zane'den kaçtıktan sonra onu sadece birkaç dakikalığına gördüğüm için anılarım görünüşünü silikleştirmişti ama gerçekten de çok etkileyiciydi. Kısa kollu bir gömlek giymişti ve sol ön kolunda ciddi anlamda detaylı bir mürekkep izi vardı.

İçimden küçük bir korku ürpertisi geçti. Eğer o buradaysa... bu diğer ikisiyle karşılaşacağım anlamına mı geliyordu? Mavi gözlü ve Yeşil gözlü, İsyen Gecesi'nde beni Zane D'Ath'tan ve muhtemel, acı verici ölümden kurtaran, sonra da *işledikleri* suçlar için beni polise teslim eden iki muhteşem çocuk.

İsyân Gecesi'ni düzenlediğime dair saçma sapan suçlamaları sürdürmek için ne kadar kirli cepler yağlanmış olsa da, suçlamalar sonunda delil yetersizliği nedeniyle reddedilmişti. Ve haklı olarak. Ama o zamana kadar olan olmuştu. Okulum beni okuldan atmış, Ivy League üniversitem erken kabulünü geri çekmiş ve babam beni Kamboçya'ya sürgün etmişti. Son senemi yazışmalarla tamamlamıştım ama bu bana sadece çok kısıtlı imkanlar sağlamıştı.

Bu senin kendi güvenliğin için Madison Kate.

Üç ay boyunca kilit altındayken güvenliğimi umursadığından değil.

Yine de, ben paketlenip ikinci bir bakış bile atılmadan dünyanın öbür ucuna gönderilinceye kadar bu bahaneye tekrar tekrar sarılmıştı. Gülen Palyaço'nun içinde ölen kız, Bree'yle birlikte cesedine takılıp düştüğümüz sarışın kız, *benim* kimliğimi kullanıyordu. Gecenin erken saatlerinde Bree'nin arabasından cüzdanımı çalmıştı ve sağlık görevlileri olay yerine geldiklerinde onun ben olduğumu düşünmüşlerdi.

Neden sanmasınlar ki? Cansız bedeni yüzlerce paniklemiş, sarhoş seyirci tarafından çiğnendikten sonra net bir yüz teşhisi yapmak imkansız olurdu. *Hâlâ* kimliği belirlenememişti ve kimliği belirsiz olarak gömülmüştü.

Tabii ki bu durum babamın hedefin ben olduğumu düşünmesine yol açmıştı. Birisi kasıtlı olarak kızını öldürmeye çalışmıştı... bu yüzden uzaklara gönderilmiştim. *Kendi güvenliğim için.*

"Ne istiyorsun?" Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak tersledim. Bol keten bir pantolon, bebek mavisi bir atlet ve özensiz, el örgüsü bir hırka giymiştim. Bir yıl önceki Madison Kate'e *hiç* benzemiyordum... saçlarım hariç. Marie Teyze öldüğünde ve babam beni eve *çağırdığında* çok öfkelenmiştim. Ona beni en son gördüğü zamanı hatırlatmaya kararlı bir şekilde, saçlarımı Shadow Grove'dan ayrıldığım zamanki koyu gül rengine boyamıştım. Sıcak pembe boya, boktan, tutucu hücreli şampuanlar yüzünden biraz solduktan sonra, aslında gerçekten güzel bir tona dönüşmüştü.

Daha da aptalı, babam beni almaya zahmet bile etmemişti.

Güzel, dövme ve piercingli, çelik grisi gözlü çocuk yine sırtıttı. Onun derdi neydi ki zaten? Kimse bu kadar gülümseyemezdi.

"Seni eve ben bırakacağım," dedi bana, kafasını "sadece taksiler" yazan alana park etmiş şık, gümüş renkli, kaslı arabaya doğru sallayarak. "Baban... uh... gelemeydi."

Acı bir kahkaha attım. "Hadi canım," diye cevap verdim. "Yeni annemi becermekle çok mu meşguldü?" Gri gözlü burnunu kırıştırdı, ben de iç çektim. "Her neyse. Onun için falan mı çalışıyorsun?" Bu pisliği ve iki arkadaşını hadım etmeyi ne kadar çok istesem de... Duş almayı daha çok istiyordum. Bütün bir gün boyunca uçakta oturmakla ilgili bir şey vardı ki, duşu kutsal kâse gibi hissettiriyordu.

Adam başını hafifçe salladı, sonra tekrar arabaya doğru başını salladı. "Neden yolda açıklamıyorum? Oldukça harap olmuş olmalısın. Singapur'dan uçuş ne kadar sürdü?"

Dudaklarım büzüldü. "Siem Reap," diye düzelttim onu nereden uçtuğum konusunda. "Çok uzun."

Bu herifle boş boş sohbet edecek havada değildim.

"Tamam, yani..." Bir adım öne çıktı ve çantama uzandı.

"Yani, hiçbir şey." Valizimi elinden kaptım ve birkaç adım geri çekildim. Gray-eyes'in arkasından bir taksi yaklaşıyordu ve ben bu ulaşım şeklini tercih ediyordum. Elimi uzatıp aşağıya doğru salladım.

"Ciddi misin?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Buraya sadece seni almaya geldim."

Omuz silktim ve taksi şoförünün valizimi alıp bagaja yüklemesine izin verdim. "O zaman, birincisi, ben indiğimde bir saat önce burada olmalıydın. Ve bir diğeri, haneye tecavüz ve adam öldürme suçlarını bana atmamalıydın. Yani teşekkürler ama kalsın Gray." Püsküllü, boho el çantamın askısından güneş gözlüklerimi aldım ve burnuma taktım. "Bir dahaki sefere seni gördüğümde bu kadar nazik olmayacağım. Yolumdan çekil."

Ağır adımlarla taksinin arka koltuğuna çöktüm ve kapıyı çarparak kapattım. Pencere yarıya kadar açıktı, bu yüzden şoför koltuğuna geri dönüp arabayı hareket ettirirken Gri Göz'ün bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum.

"Ne?" diye sordum. Duyamasam bile son sözü söylemesine izin vermeyerek sordum.

"*Steele* dedim. Benim adım Steele, Gray değil." Çileden çıkarıcı sırtışı yeniden genişledi, dilindeki metal çivi parladı ve o *çelik grisi* gözlerinden birini kırptı. "Yaklaştın ama."

O sırada taksi kaldırımdan çekildi, cevap verme gereği duymadım ve bir iniltiyle başımı koltuğa geri bıraktım.

Steele. Ne aptalca bir isim. Ona yakışıyordu.

Taksinin GPS'i babamın yeni evine yaklaşık beş dakika kaldığını gösterdiğinde cebimdeki ^{telefonum çaldı.}

"Alo?" Ekrana bakma zahmetine bile girmeden cevap verdim. Numaram sadece iki kişide vardı ve biri ölmüştü.

"Madison Kate," babamın sert sesi diğer uçtan geliyordu, "Yola çıkmadan önce seni görmeyi umuyordum ama Steele az önce sensiz döndü."

Gözlerimi devirdim ve ona çıkışmadan önce dilimi ısırđım. İsyen Gecesi'nde ona beni lunaparktan çıkarıp yolun kenarına bırakan üç çocuktan bahsettiğimde bana inanmamıştı. Çalınan ana anahtarın sadece cebimde olduğuna inanmamıştı çünkü tüm ceket muhteşem, flörtöz, yeşil gözlü bir çocuğa aitti. Bu yüzden şimdi ona Steele'in olaya karıştığını söyleyerek nefesimi boşa harcamayacaktım. Hayır, o ve arkadaşlarının hayatıma yağdırdığı yıkım için kendi intikamımı almam gerekecekti.

"Yabancıların arabasına binmeyi kabul etmem," diye cevap verdim küçük bir alaycılıkla. "Neden beni almaya kendin gelmedin? Beni aylarca sürgün ettikten sonra tek çocuğunuzu görmek istediğınızı düşünmüştüm."

Babam sinirli bir ses çıkardı ve arka planda bir kadın sesi duydum. Ugh. Cherise. Yeni kız arkadaşı. *Bu* tanışma için kesinlikle sabırsızlanıyordum.

"Sana söylediğime eminim Madison Kate," diye cevap verdi babam, sesi sinirli ve dalgın geliyordu. Ne kadar boktan ve ihmalkâr bir ebeveyn olduğu hakkındaki yorumumu dikkate bile almadı. "Cherry ve ben bugün İtalya'ya gidiyoruz."

Acıtmamalıydı. Acıtmamalıydı. Kamboçya'da beni *bir kez bile* ziyaret etmemişti ve sadece mecbur kaldığında aramıştı. Ama yine de, benim eve döneceğim gün kolundaki şekerle bir tatil planladığını duymak? Evet, acıttı.

"Doğru," dedim, sesim düz ve duygudan yoksundu. "Tabii ki. Sanırım unutmuşum." Ya da bana hiç söylemedi. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" "Sekiz hafta. Ama merak etme, odan senin için hazırlandı."

İç çekmemi engellemek için çenemi sıktım. Benim odam. Daha önce hiç *görmemişim* bile. yeni evi. Eski evimiz, içinde büyüdüğüm ve gördüğüm ev.

Annemin öldürüldüğü ev, İsyân Gecesi'nde yakılıp yıkılan pek çok evimizden biriydi.

"Tamam, tabii. İki ay sonra görüşürüz, sanırım." Tüm çabalarımın rağmen sesime acı karıştı.

Telefonun arka planında daha fazla mırıltı, Cherise babama bir şeyler söylüyordu, sonra tekrar konuştu. "Teşekkürler tatlım. Yine de çok yalnız kalmayacaksın. Bir şeye ihtiyacın olursa, eminim çocuklar sana yardım edebilir."

Bekle, ne? Çocuklar mı? Hangi çocuklar?

"Baba-" Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Gitmem gerek, arabamız burada. Pazartesi günü beni ara ve SGU'daki ilk gününün nasıl geçtiğini anlat. Bu projenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Aramayı sonlandırmadan önce cevap vermeme bile beklemedi ve telefonumu pencereden dışarı atmamak için tüm irademi kullandım.

Bir dakika sonra, karartılmış bir Rolls Royce yanımızdan süzülerek geçti ve o olduğunu anladım. Eve gelmem için iki dakika daha bekleyememişti bile.

Piç kurusu.

Sözleri içimde bir yumru gibi oturdu. Hangi *çocuklar* bana yardım edebilirdi ki? *Gray-Eyes-Steele*'in beni havaalanından almak için gönderilmiş olması... Babamın evinde ne bulacağıma dair içimde ciddi kötü bir his vardı.

"Burası mı?" diye sordu şoför, dikkatimin dağılmasını engelleyerek.

Camdan dışarı baktım ve yüksek, süslü kapıların ardındaki devasa malikâneyi gördüm. Demirin üzerinde Danvers'ın D'si olan süslü bir monogram işlenmişti. Samuel Danvers çok kibirliydi.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdim iç çekerek. Adamın parasını çantamdan çıkardığım buruşuk bir miktar parayla ödedim -uzakta olduğum süre boyunca hiç dokunulmadan duran ABD parası- ve sonra bagajdan valizimi aldım.

"İyi olacak mısın kızım?" diye sordu taksici, arkamdaki monolitik yapıya temkinli bir bakış atarak.

Yüzümde gergin bir gülümseme vardı. "İyi olacağım," diye cevap verdim, yanıldığının kanıtlanmaması için sessizce dua ederek. "Teşekkürler."

Adam başını salladı, sonra arabasına binip uzaklaştı ve beni ayağımın dibinde çantamla öylece bıraktı. Ön kapıları açmak için lanet olası bir şifrem bile yoktu; bu ne kadar berbat bir şeydi?

"Çok teşekkürler baba," diye mırıldandım nefesimin altında ve dahili telefona yöneldim. Onu arayıp sorabilirdim, ama o kadar kızmıştım ki

beni görmek için beklememişti. Umarım bu "çocuklardan" biri beni içeri alabilirdi. Aksi takdirde, babamın her zaman gölgelerde gizlenen çalışanları olurdu.

Zile sertçe bastım, sonra güvenlik kamerasının açıldığını duyunca kıpırdanarak orada durdum. Kimse konuşmadı ve ben de sinirli bir iç çekişi bastırdım.

*Beşe kadar
say. Nefes al.*

"Orada olduğunu biliyorum, göt herif," diye tersledim. Whoops, belki de ona kadar saymalıydım.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" Yumuşak bir erkek sesi sordu. Steele değildi... Sanmıyorum. Belki bir uşak? Ama babamın işe aldığı yardımcılar nezaketi yeni bir seviyeye taşıyordu. Çoğunlukla görünmezlerdi ve göründüklerinde de kusursuz bir şekilde davranırlardı.

"Evet, beni içeri alabilir misin? Babam bana kapı kodunu vermeyi unuttu." Kameraya baktım, kollarımı kavuşturdum ve sinirli bir şekilde ayağımı yere vurdum.

Sonra uzun bir duraklama daha oldu: "Sen bağımsız bir kadınsın Madison Kate. Ne de olsa havaalanından buraya kendi başına geldin. Eminim bir yolunu bulabilirsin."

O -her kimse- sanki bana gülüyor gibiydi. Şerefsiz.

Güvenlik kamerasını kapattıktan sonra bavulumu kapıdan aşağı atmam, sonra da babamın gösterişli ferforje monogramını kullanarak lanet olası şeye tırmanmam sadece iki dakikamı aldı. Nefes nefese diğer tarafa düştüm, sonra ellerimin tozunu pantolonuma sildim. Tasarımcı elbiseleri ve *her zaman* yüksek topuklu ayakkabılardan oluşan "Danvers" görünümümü uzun zamandır terk etmiştim ve hiç bu kadar rahat olmamıştım. Kendi aile mülkünüze girmek gibi işleri kolaylaştırdığı kesin.

Bavulumu taş döşeli araba yolundan ana eve kadar sürüklemem tam beş dakika sürdü. Birinin beni izlediğini ve güldüğünü hissedebildiğim beş dakika.

Bu pislik her kimse, benimle uğraşmak için yanlış günü seçmişti. Yanlış *yılı*.

"Geri dönmeyi başarmışsın." Steele evin yan tarafından belirdi ve bana orantısız bir sırıtış attı. Kirli bir bezle elindeki siyah bir şeyi siliyordu ve arkasından baktığımda yarı açık garaj kapısını görebiliyordum. İçeride, parlak, gümüş grisi kaslı arabasının kaputu açık duruyordu.

"Öyle yaptım," diye cevap verdim, gözlerimi kısarak. "Neden buradasın?"

Sırtışı daha da genişledi ve yağlı bezi yırtık siyah kotunun arka cebine soktu. "Oh, bilmiyor muydun? Ben burada yaşıyorum."

T Ön kapının çarparak açılma sesi devasa fuayede bir silah sesi gibi yankılandı ve yüzümü buruşturdum. Kapıyı iterek açarken hedeflediğim şey tam olarak bu değildi, ama işte öfkemin beni alt etmesine izin veriyordum. Yine.

Steele arkamdan, "Madison Kate, bekle," diye seslendi ama hiç havamda değildim. Onunla yüzleşmek için döndüm, belime kadar uzanan pembe saçlarım bir tür süper kahraman pelerini gibi etrafımda uçuşuyordu.

"Sadece bana odamın yerini göster," diye yarı yalvardım, yarı yakardım. "Duş aldıktan sonra babamı arayacağım. Eminim o kadar insan arasında *senin* neden burada yaşadığına dair harika bir açıklaması vardır."

Bir elini kısa kahverengi saçlarının üzerinde gezdirdi ve arkasında bir yağ lekesi bıraktı. "Ya da iki saniyeliğine sakinleşip açıklamama izin verebilirsiniz? Gerçekten bildiğinizi sanıyorduk."

"Biz mi?" Tekrarladım, sonra babamın çoğul *oğlanlar* ifadesini kullandığını hatırladım. "Harika. Sizden daha çok var." Burnumun kenarını sıktım, artan migrenimi durdurmak için anlamsız bir çabayla gözlerimi kapattım.

"Ortaya çıkma zamanın gelmişti Prenses. Gölge Korusu'na dönmekten çok korktuğunu düşünmeye başlamıştık." Ses tanıdıktı. Hem de çok tanıdık. On bir ay boyunca, bana yaptıklarının bedelini ona ödeteceğim tüm vahşi ve acı verici yolların hayalini kurarken zihnimde defalarca tekrarlanan bir sestir bu.

Gözlerim birden açıldı ve bir çift unutulmaz bebek mavisine kilitlendi. "*Sen*," diye hırladım, kıvrılmış yumruğumu çıkardım ve o muhteşem adamın burnunun tam ortasına bir yumruk indirdim.

Ya da korkutucu derecede hızlı reflekslerle kaçmasaydı yumruk burnuna inecekti. Öyle de oldu, parmak eklemlerim elmacık kemiğine çarptı ve dengemi kaybederek tökezledim.

"Siktir!" diye bağırdı mavi gözlü çarpıcı adam, elini yanağına götürerek.

Kendi adıma, üzerinde durduğumuz çirkin İran halısına yüzüstü düşmememin tek nedeni, bir çift elin belimi çevreleyip beni düşüşümün ortasında yakalamış olmasıydı.

"Senin derdin ne lan?" Mavi gözlü kükredi, kurtarıcımın pençesinde dönerken ve üçüncü yordakçı tarafından hızla *dudaklarımdan* öpölürken bile. Yeşil gözlü.

"Hey, kızım." Sırıttı, zümrüt gözleri muziplikle parıldıyordu. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. Saçına bayıldım." Uzun, gül kurusu saçlarımdan birini çevirdi ve göz kırptı. Az önce beni öptüğü yerde dudaklarım karıncalandı ve içimden çelişkili duygular fişkırdı.

Ne. Ne? ne?

Kendimi tutuşundan kurtardım ve çalınan öpücük için ona tokat attım, sonra üçünden ciddi şekilde uzun adımlarla uzaklaştım.

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım yüksek sesle. "Biriniz babamın evinde ne *halt* ettiğinizi açıklasa iyi olur, yoksa bana yardım edin..."

"Neye yardım edeyim?" Mavi gözlü benimle alay etti. Yanağında ve sağ gözünde kırmızı bir iz oluşmaya başlamıştı bile ve ben bununla gurur duyuyordum. Hedeflediğim şey bu değildi ama yine de acıtmasını umuyordum.

Başımı yavaşça salladım, yıllardır biriktirdiğim öfke ve nefretin gözlerimde birikmesine izin verdim. "İnan bana, öğrenmek istemezsin. Beni haneye tecavüzle *suçladığın* ve neredeyse adam öldürmekten batıracağın için sana zaten borçluyum." Sesim sertti, boyayı sıyracak kadar keskindi.

"Ne?" Yeşil gözlü kaşlarını kırıştırarak sordu. Bu sadece öfke ateşimi körükledi.

Onunla alay ettim. Onlara da. Hepsine. "Oh, beni Gölge Korusu polisine *hiçbir ilgim* olmayan bir bokun cezasını çekmem için teslim etmemiş gibi mi yapacaksınız?"

Yeşil gözlü en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. Steele sadece kaşlarını çattı ve Mavi gözlü? Dövüşmeye hazır görünüyordu. Hadi bakalım, tatlı çocuk. İçimde bir yıllık nefret birikmişti ve dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

"Peki o zaman," dedi Mavi Göz ve bu küçük ekibin liderinin o olduğu izlenimine kapıldım. En uzun boylu o değildi -Yeşil-göz'ün ondan belki yarım santim fazlası vardı- ama en heybetli olan oydu. Sanki bir odaya girdiğinde insanların eğilip sinmesine alışkınmış gibi bir *duruşu* vardı. "Umarım o meditasyon inzivasındayken affetmeyi ve unutmayı öğrenmişsindir çünkü Pazartesi günü dersler başladığında sadece SGU'ya birlikte gitmiyoruz... Neredeyse aileden sayılırız."

Yaklaşık on altı kez göz kırptım. "Pardon?" Çığlık attım.

Zalim, tehditkâr bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bilmiyor muydun? Annem babanla çıkıyor. Üçümüze de kalacak bir yer teklif edecek kadar nazikti.

biz yeni ve parlak Shadow Grove Üniversitesi'ne devam ederken."

İnanamayarak başımı salladım. Babam bundan nasıl bahsetmemiş olabilir? Evinde yaşayan üç yabancı adamın, tek çocuğuna bahsedilecek şeyler listesinde oldukça üst sıralarda olması gerektiğini düşünürdüm. Üstelik benimle tanışmaya bile tenezzül etmemişti.

"Bu lanet olası bir şaka olmalı," diye mırıldandım, elimi yüzümde gezdirirken. "Böyle bir şey olamaz. Ben bu kadar şanssız değilim."

"Genelde böyle tepkiler almayız," diye mırıldandı biri. Belki yeşil gözlüdür.

Steele, "Kapa çeneni, Kody," diye mırıldandı ve gözlerim tekrar açılarak lazer bakışlarımı ona yönelttim,

"Bana odamın yerini gösterir misin?" Steele bende en ufak bir öfke ve tiksinti uyandırmamıştı ve malikânede saatlerce amaçsızca dolaşmaya hiç niyetim yoktu. "Altı gün kadar uyumam gerekiyor, sonra babamı arayıp bu işi çözeceğim. Eminim üçünüze başka bir yerde güzel bir otel bulabilir."

Mavi gözlü alaycı bir kahkaha attı ve başını salladı. "Size iyi şanslar Prenses." Gitmek için döndü ve Yeşil-göz-Kody'ye sivri bir bakış attı.

Güzel ve öfkeli arkadaşının ardından kaşlarını çatarak yürüdüğünde, "Koş bakalım yavru," diye tersledim onu. "Efendin seni çağırdı."

Yeşil gözlü yine kaşlarını çatı, kafası karışmış ve incinmiş görünüyordu, sonra bir elini dağınık platin saçlarının uzun tepesinde gezdirdi. İçini çekti ve iyi bir fino köpeği gibi arkadaşının peşinden fuayeden çıktı.

"Madison-" diye söze başladı Steele ama ben sert bir hareketle başımı salladım.

"Söyleyeceğin *hiçbir şey* İsyan Gecesi'nde üçünüzün benden aldıklarını telafi edemez," dedim ona, sesim buz gibiydi. "Hiçbir güzel söz ya da özür *üçünüzün* bozduğu şeyi düzeltemez. Sadece bana odamın yerini gösterin ve yolumdan çekilin."

Steele'in kaşları gri gözlerinin üzerinde derin bir şekilde çatılmıştı ama sadece içini çekti ve bavulumu devasa büyük merdivenin dibine bıraktığım yerden aldı. Küçük bir çocuk gibi görünmeden onu geri alamayacağım kadar hızlıydı, bu yüzden yumruklarımı sıktım ve onu geniş merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

İsteklerimi yerine getirdi ve kapalı bir kapının önünde durana kadar bir daha konuşmadı. Özel bir şey yoktu, yarım düzine kapının önünden geçmiştik.

Koridordan aşığı inerken birbirinin aynısıydı ama görünüşe göre bu benimkiydi. "Baban Cherry'den dekorasyona yardım etmesini istedi, bu yüzden berbat olabilir," diye küçük bir omuz silkmeye beni bilgilendirdi. "Her neyse. Akşam yemeğı için pizza sipariş edecektik çünkü personel Cuma geceleri izinli. En sevdiğin hangisi?" Ona ters ters baktım ve o da bana küçük, alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Herkesin

Ye Madison Kate."

Başımı salladım ve "benim" yatak odamın kapısını açtım. "Aman Tanrım," diye inledim.

Steele arkamdaki odaya bakarken nefesini içine çekerek, "Eyvah," dedi. "İçimde bir his vardı... Cherry hep bir kız çocuğı isterdi."

Dehşete kapılmış ve nutkum tutulmuş bir halde ona döndüm. Bütün oda pembeydi. Hayır, sadece pembe değil. Canlı, genç kız pembesi gibi bir pembe. "Duvarlar *simle* mi boyanmış?"

Steele gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi ama hakkını vermek gerekirse, gözleri eğlenceyle dolup taşmasına rağmen dudakları sadece hafifçe kıpırdadı. "Sanırım senin saçına uymasını istemiş?"

Bakışlarım ölümcül bir hal alınca kendini biraz kaybetti ve elini yakışıklı yüzüne silmeden önce hızlı bir kahkaha attı; sanki kahkahasını fiziksel olarak silebilirmiş gibi. "Bak, tamir ettirebiliriz. Birkaç kat boya dünyalar kadar fark yaratacaktır."

Neredeyse yardım teklifini kabul edecektim. Neredeyse. Pamuk şeker pembesi yatak odası işte bu kadar berbattı. Alt kattaki dangalağın bana "prens" demesine şaşmamalı.

Ama... "Sanırım siz üçünüz yeterince şey yaptınız," dedim sessiz, nefret dolu bir sesle. Kendi olumsuz duygularımın zehri tüm bedenimi yakıyor ve beni saldırganlaşmaya itiyor gibiydi.

Bavulumu ondan geri aldım ve yatağın ucundaki yere bıraktım, ardından özensiz, el örgüsü hırkamı silktilim. Ellerimi kalçalarımaya dayayarak Steele'e döndüm ve onun gri bakışlarının dar mavi atletimin üzerinde gezindiğini gördüm. Siyah sütyenimin kenarları görünüyordu ve hiç umurumda değildi çünkü o bir sütyendi, popo tıkacı değil.

Gözlerimi kısarak, "Kurnazlık falan yapma," diye homurdandım. Beni süzerken yakalandığı için en ufak bir suçluluk bile hissetmiyor gibiydi. Pislik.

Steele omuz silkti ve bana o seksi, orantısız gülümsemelerinden birini verdi. "Beni suçlayabilir misin? Seninle İsyen Gecesi'nde tanıştığımda

o siyah kapüşonlu. Senin *böyle* biri olduğunu hiç fark etmemiştim." Vücudumu işaret etti, ben de daha sert baktım.

"Ah evet, cebinde suçlayıcı anahtar olan kapüşonlu mu? O mu? *Hiçbir ilgim* olmayan suçlardan yargılanırken üç ay boyunca lanet olası bir hapishanede çürümeme neden olan mı? O kapüşonlu mu?" Evet, ölü bir atı kırbaçlıyordum ve umurumda değildi. Bu şerefsizler o gece hayatımı ne kadar berbat ettiklerinin farkında değillerdi ve lanet olsun ki bunu anlamalarını *sağlayacaktım*. Bir şekilde.

Steele sinirlenmiş gibi kocaman bir iç çekti.

Cidden mi?

"Bak Madison Kate, ne düşündüğünü biliyorum-"

"*Sanmıyorum*," diye tısladım ve bana söyleyeceği saçma bahaneyi kesip attım. "*Biliyorum*. Alt kattaki arkadaşlarının bana tuzak kurduğunu biliyorum ve şimdi de babamın evinde mi yaşıyorsun? Ne oluyor lan Steele?"

Dudakları, suratından silip atmak istediğim o yarım gülümsemelerden biriyle kıpırdandı. Ya da belki öpmek. Ama bu sadece bekârlık yıllarımın konuşmasıydı. Ama o delinmiş diliyle neler yapabileceğini görmek de ilgimi çekmiyor değildi.

"Pekala... Pizzalar geldiğinde sana seslenirim. Bir tercihin var mı?"

Ona birkaç kez göz kırptım, konuyu bu kadar hızlı değiştirmesi karşısında şaşkına dönmüştüm.

Steele burnunu kırıştırdı ve dilini şaklattı, dili dişlerine çarparak ses çıkarıyordu. "Ya hep ya hiç tarzında bir kıza benziyorsun. Yüce mi yoksa sade peynir mi?"

Öfkeyle aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapattım ve elimi göğsünün ortasına götürerek onu koridora doğru ittim. Göğsünün ne kadar sıkı ve belirgin olduğunu ya da yakasından dışarı fırlayan mürekkebin alaycı ipuçlarını düşünmemek için *gerçekten* çok uğraştım. Bunun yerine kapıyı yüzüne kapattım ve öfkeyle ellerimle yüzümü kapattım.

"Tamam, ikisini de sipariş edeceğim!" Steele kapıdan bağırdı. "Birlikte yaşarken çok eğleneceğimizi şimdiden söyleyebilirim!" Sonra güldü, derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdama, ayak sesleri uzaklaşırken karnımda bir ateş kıvrımının tutuşmasına neden oldu. Bağırmak ve çığlık atmak istedim. Bir şey yumrukla. Ama

Marie Teyze'nin geçen yıl boyunca bana öğretmeye çalıştığı her şeyin tam tersiydi.

Kamboçya'da kapısına geldiğimde ne kadar kızgın olduğumu görmüştü. Nasıl nefretle dolu olduğumu. Elinden geleni yapmıştı, hakkını teslim etmeliydim. Ama ben berbat bir meditasyon öğrencisiydim ve içimdeki tüm bu duygular daha da alevlenmişti.

"*Siktir!*" Kendi sesimi bastırarak ellerime doğru bağırdım.

Yorgun, şaşkın ve çok kızgın bir halde fırfırlı pembe-mor yorganın üzerine uzandım ve yastıklara doğru çığlık attım. İşim bittiğinde, bedenimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Bir... iki... üç... dört... beş...

Her sayıyla birlikte sakinleştirici nefesler ciğerlerime doldu ama kalbimdeki zehri değiştirmek için pek bir işe yaramadılar. lüme mahkmdum; bunu aylar önce kabullenmiştim. şimdi tek istediğim o pileri de kendimle birlikte aşağı çekmekti. Steele'in tutuklanmamla çok az ilgisi olduğunu muhtemelen kabul etmeye hazır olsam da, diğer ikisi için aynı şeyi söyleyemezdim. Yeşil gözlü Kody bana anahtarla birlikte kapüşonu vermişti. Peki ya Mavi Göz? Beni doğrudan polislerin eline teslim etmişti. Beni tam olarak doğru zamanda nereye bırakacağını biliyordu. Ne yaptığını biliyordu ve Steele'in hiçbir cilvesi bu gerçeği değiştiremezdi.

"Orospu çocukları," diye fısıldadım yüksek sesle, ağır bir nefes vererek. Çok yorgundum, uzun uçuş yüzünden kaslarım ağrıyordu ve göz kapaklarım zımpara kâğıdı gibiydi. Önümüzdeki bir ay boyunca uyumaktan başka bir şey istemiyordum... ama bu konuda hiç şansım yoktu.

Sadece üç gün sonra, Pazartesi sabahı Shadow Grove Üniversitesi'ne başlayacaktım.

İnleyerek berbat yorganın üzerinde yuvarlandım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Buraya nasıl girdiğimi bilmem gerekiyordu ve beni bilgilendirecek kişiye tanıyordum.

Tabii benimle konuşursa.

Bree cevap vermedi ama yeni numaram onda da yoktu ve muhtemelen arama taraması yapıyordu. Onu suçladığımdan değil; eskiden ben de aynı şeyi yapardım.

"Selam Bree," dedim sesli mesaj sesi duyulduğunda. "Benim, MK. Ben... Shadow Grove'a geri döndüm. Mesajı aldığında beni arayabilir misin?" Durakladım, kendimi çok garip ve mide bulantısı derecesinde suçlu hissediyordum. "Seni özledim kızım."

Sesli mesajında duygusallaşmadan önce aramayı sonlandırdım ve telefonuma baktım. Büyük ihtimalle beni geri aramazdı. Onun yerinde olsaydım farklı bir şey yapacağımı da söyleyemezdim. Onu son gördüğümde, suçlamalarımın beraat ettiğimde adliyenin dışında tam bir sürtük gibi davranmışım.

Savunmam için tanıklık etmeyi reddetmişti. Gelmeyi ve olaylarla ilgili ifadelerimi doğrulamayı reddetmişti. Çünkü babasının İsyan Gecesi'nde Gülen Palyaço'da olduğunu öğrenmesinden çok korkuyordu. Her nasılsa, en kötü yağma ve hasar başlamadan önce eve varmıştı. Her nasılsa, babası hala onun mükemmel bir melek olduğunu düşünüyordu ve ben de sonunda onun sevgili kızına kötü örnek olduğum için hak ettiğimi alıyordum. Ve Bree hiç konuşmadı.

Ona uzun zamandır çok kızgındım ama Marie Teyze alt kattaki üç çocuğa duyduğum nefreti bırakmama yardım edememişti. Bree konusunda başarılı olmuştu. Artık arkadaşımın sadece kendi hayatını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu şeyi yaptığını biliyordum. O da benim gibi reşit değildi, dolayısıyla ailesinin rızası olmadan tanıklık etmesine imkân yoktu. Ve açıkçası, babasından çok korkuyordu. Bunu ona karşı kullanamazdım.

Yine de Kamboçya'da uçaktan indiğim anda eski hayatımı bir kenara bırakmışım. Şimdi bu kararın sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydım.

Birkaç dakika boş telefonuma baktıktan sonra pes ettim ve kendimi duşa attım.

Prenses pembesi temasının banyoya da taşındığını gördüğümde "Lanet olsun," diye mırıldandım. Pastel, kabarık havlular, ısıltılı bir banyo paspası... hatta pembe şampuan ve mor saç kremi.

Her neyse. Burası babam ve Cherry'nin eviydi; istedikleri gibi dekore edebilirlerdi.

Yolculuğumun kirini temizlemek için zaman ayırdım, sonra saçlarımı kurutmak için gül rengi bir havluya sarındım. Doğal olarak dalgalıydı ama bu kadar uzun tutmak çok ağırlaştırıyordu. İhtiyacım olan tek şey bir fönü, kuşkusuz uzun bir fön, ardından düzleştirici demirlerle hızlı bir kaydırma. Viola.

Bavulumu karıştırıp iç çamaşırı ararken telefonum yandı ve yatağımın üzerinde titremeye başladı.

Arayanın babam olmayacağını bildiğim için endişeyle midem bulandı. Muhtemelen çoktan havaalanının birinci sınıf salonuna giriş yapmış, konyağını yudumluyordu.

"Bree?" Çok gergin bir şekilde cevap verdim. Neredeyse doğduğumdan beri en iyi arkadaşımdı ama doğru düzgün konuşmayalı neredeyse bir yıl olmuştu. Çok uzun bir süre.

"MK," diye cevap verdi, "lanet olsun. Gerçekten sensin."

Ne diyeceğimi şaşırılmış bir halde dudağımı ısırđım.

"Özür dilerim," diye devam etti aceleyle, "bir an birinin bana şaka yaptığını sandım. Ama lanet olsun. Bu sensin. Sen... Shadow Grove'a geri mi döndün?"

"Evet," diye cevap verdim, boğazımdaki gariplik yumrusunu yutarak. "Hey, seni daha önce aramalıyđım. Özür dilemek istedim-"

"Dur, hayır," diye sözümü kesti ve ağzım kurudu. Endişelendiğim şey buydu. Sorunu görmezden gelerek kaçınmaya çalıştığım reddedilme. "Olmaz, MK. *Senden* özür dilemem gerekiyor. O zamanlar tamamen bencil bir kaltaktım. Hiç alakan olmayan bir şey yüzünden cidden hapse girebilirdin ve ben sana yardım etmek için *hiçbir şey* yapmadım. Dostum. Çok özür dilerim."

Sözlerinin sağladığı rahatlama, kalbimden kopan demir bir bant gibiydi. "Bree, kızım, hiçbir fikrin yok..." Sonra güldüm, korkunun yokluğunda biraz sayıklıyordum. "Ödeşdik diyelim mi? O gün adliyede sana çok boktan şeyler söyledim. Özür dilerim."

Bree de güldü. "Tamam, ikimiz de üzgünüz. Bunu arkamızda bırakalım ve hayatımızın o bölümü hiç yaşanmamış gibi davranalım, anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye cevap verdim, yatağıma çöküp tavana bakarak. En azından pembe değildi. "Ee... ne var ne yok?"

Yabancılaştığım arkadaşım o anda gülmeye başladı, o kadar sertti ki histeri sınırında olmasından endişelendim. Son bir yıl içinde ona neler olduğunu merak etmeme neden oldu. "Üzgünüm, bu... Evet dostum, çok şey yeni. Peki ya sen? Shadow Grove'a geri dönmüşsün. Ne zaman oldu bu?"

"Bir saat kadar önce sanırım. Havaalanından taksiye bindim ve yeni ev arkadaşlarımla tanıştım. Bu bir sürprizdi..." Boşlukları doldurmasını bekleyerek konuyu kapattım. Çünkü dolduracaktı. Buna şüphe yok.

Dişlerinin arasından nefes alıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Evet, eminim. Sanırım etkilenmemiş ses tonuna bakılırsa baban Arch ve çocuklardan bahsetmedi?"

Kaşlarımı çattım ve midemde bir şeyler düğümlendi. "Arch mı? Blue-eye'in adı bu mu?"

Bree bir an durakladı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Şimdi gerçekten içimde kötü bir his vardı. "Bree...?"

"Üzgünüm bebeğim, babanın sana yeni kız arkadaşının oğlunun -ve *senin* müstakbel üvey kardeşinin- Archer D'Ath olduğundan hiç bahsetmemiş olması kafamı kurcalıyor."

Kendi tükürüğümle boğuldum ve cevap vermek için konuşamadım.

"İsyan Gecesi'nde izlemeye gittiğimiz dövüşçüyü hatırlıyor musun?" Telefonun diğer ucunda kalp krizi geçirdiğimi fark etmeden konuşmaya devam etti. Bree seksi erkekler söz konusu olduğunda ciddi at gözlüğü geliştirmişti. Ya da belki de o ailenin yanında benim kırılgan duygularımı korumak için kasıtlı olarak umursamaz davranıyordu. "Bahse girerim Zane D'Ath'ın küçük kardeşi olduğunu asla tahmin edemezdin, ha? Gerçek adını bildiğinizde 'lakabı' o kadar da orijinal sayılmaz. Cidden kızım, *nerelerdeydin?* Bir kayanın altında mı? O artık gerçek bir ünlü."

"Kamboçya," diye fısıldadım, beni tehdit eden panik atak yüzünden sesim kısılmıştı. "Kamboçya'daydım."

"Tamam," diye güldü Bree ama zoraki bir sestir bu. İşleri normal tutmak için kesinlikle tüm konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. "Eminim orada internet vardır. Her neyse, kafan patlamış olmalı. Kahretsin, keşke yüz yüze söylemek için bekleseydim de şu an yüzünü görebilseydim. Benim için bir selfie çeker misin?"

"Siktir git," diye mırıldandım ve sesi biraz daha kendine benzeyerek kıkırdadı. "Az önce kafam patladı. Zane'in bir kardeşi *olduğunu* bile bilmiyordum."

"Üvey kardeş," diye açıkladı Bree. "Cherry, Damien'in ikinci karısıydı, çok daha gençti. Çocuklarla tanıştın mı? Kody ve Steele? Burada yalan bile söylemeyeceğim; sen resmen Shadow Grove'daki en şanslı sürtüksün. Muhtemelen dünyanın. Bu üçü termo-nükleer ateşliler." *Güzel konu değişikliği, Bree. İyi kurtardın.*

"Onlarla tanıştın mı?" Mavi Göz'ün gerçek kimliğinin şokundan sonra beyin gücümün bir kısmını geri kazanarak sıçradım. "O üçü İsyan Gecesi'nde bana komplo kuran şerefsizler."

Telefonda uzun bir duraklama oldu, ardından "Kahretsin."

"Evet."

"Yani... yeni yaşam düzeninizden kendi ters hareminizi yaratmayacaksınız o zaman?" Sesinde bir kahkaha tonu vardı ve keşke bu sohbeti yüz yüze yapıyor olsaydık dedim. Böylece onu tokatlayabilirdim.

Sesim alaycı ve tiksintiyle doluydu, Bree'ye "O üç pislikle bir seks partisine katılmaktansa kasık kıllarımı ateşe vermeyi tercih ederim," dedim. Nefretle. "Ayak tırnaklarımın altına paslı iğneler batırmayı, sonra da bir saat boyunca pointe ayakkabılarla dans etmeyi tercih ederim. Tercih ederim-"

"Pizza geldi," diye derin, boğuk bir ses sözümü kesti ve pembe yatağımdaya dimdik oturdum.

"Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın," diye hırladım. Telefonu hâlâ kulağымda tutuyordum ama tek odağım açık kapımın önünde uzanan gömleksiz, dövmeleli iblisin üzerindeydi. "Kapı çalmayı bilmiyor musun, *Archer*?" Adını küçümseyerek söyledim ve dolgun dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Kahretsin, seni duydu mu?" Bree kulağıma sordu, sonra da kıkırdamaya başladı. Onu seviyordum ama lanet olsun, bazen ondan nefret ediyordum.

Mavi gözlü piç, o mükemmel tonlu omuzlarını silkti. "Görünüşe göre hayır. Yemek için mi geldin yoksa yapacak daha iyi işlerin mi vardı? Tırnaklarına iğne batırmak gibi belki?"

Kulak misafiri olduğum için utanmayı reddederek ona ters ters baktım.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Prenses Danvers? Kasık kıllarınızı Ateşin olmadığında." Bana bilmiş bilmiş göz kırptı ve ben telefonumu bırakıp çılgınca havlumun kenarlarına tutunurken tekrar odamdan çıkıp gözden kayboldu. Evet, evet. Elbette, büyük bir şokla doğrulduğumda havlumun kanatları açılmıştı. Tam olarak vajinamın tamamını sergileyecek şekilde oturmuyor olsam da, düzenli lazer epilasyon randevularıma devam ettiğimi bilecek kadar görmüştü. Evet, Kamboçya'dayken bile.

Orospu çocuğu.

Telefonumu geri aldığımdaya, aramanın hâlâ bağlı olduğunu gördüm ve tekrar kulağıma götürdüm. "Ondan nefret ediyorum, Bree. O pislikten her şeyden çok nefret ediyorum."

Hiç nefret etmemiştim." Archer'la yüzleşmenin yarattığı adrenalinin etkisiyle ellerim titriyordu ve el yordamıyla iç çamaşırımı bulmaya çalışıyordum.

Bree kendi tarafından sempatik bir ses çıkardı. "Ondan Zane'den daha mı çok nefret ediyorsun?"

Donup kaldım, içimde buzlar oluştu ve üzerime bir ürperti çöktü. "Zane'den nefret etmiyorum, Bree. Ondan korkuyorum. Arada büyük fark var."

Bir nefes verdi, telefonun sesi duyuldu. "Evet, bunu anlıyorum. Babanın Cherry'yle çıkması biraz aptalca bir hareket, değil mi?"

"Yok artık." Çok fazla düşünce ve duygu beynimin etrafında çarpışıp üstünlük için savaşıırken dudağımın kenarını ısırdım. "Zane annemi öldürdü ve şimdi de babam şeytanın kendi ailesini evine davet etti. Ya tarihteki en kısa hafızaya sahip ya da Cherry'nin vajinası elmastan yapılmış."

Bree esprisiz bir kahkaha attı. Ne demek istediğimi biliyordu. "Evet, çünkü babanın kendinden daha çok sevdiği tek şey para."

Annemin acımasız ölümünü hatırlayınca eski kederim boğazımda düğümlendi. Yaşadığım travmayı atlatmak için yıllarca terapi görmüştüm ve şu anda üzerimde kalan tek etki hafif klostrofobimdi. On bir yaşındayken annem sadece yirmi adım ötemde öldürülürken bir dolaba kilitlendiğimi düşünürsek çok da kötü değildi.

"Çok üzgünüm kızım," dedi, sesi yumuşak ve içtendi, "bu boktan bir durum."

Yedi yaşındaki duygularımı ve korkularımı bir kenara iterek derin bir şekilde yutkundum.

"Damien D'Ath'ın dul eşiyle çıkmakla ne halt ettiğini sanıyor? Muhtemelen hâlâ Azraillerle bağlantısı vardır, Tanrı aşkına." Sadece sesli düşünüyordum ama Bree yine de cevap verdi.

"Sözde değil, ama... babanın temiz ve parlak Shadow Grove pazarlama saçmalığına uyuyor. Çetelerin artık bir tehdit olmadığını kanıtlamanın daha iyi bir yolu var, değil mi?"

Oldukça geçerli bir teorisi vardı.

"Hey, gitsem iyi olacak," dedim Bree'ye, bir yandan tek ayağımın üzerinde zıplarken bir yandan da kot pantolonumu giymeye çalışıyordum. "Çocuklar pizza sipariş etti ve artık *onun* kim olduğunu bildiğime göre, korkmuş küçük bir kız gibi odama kapanmayı reddediyorum." Çünkü bunu hayatım boyunca yeterince yapmışım. Zane uzun süre kâbuslarıma girmişti ama artık farklıydım. Daha güçlüydüm.

"İyi şanslar kızım," diye teklif etti Bree. "Ne zaman görüşebiliriz? Bu gece geç saatlerde uğramamı ister misin? Dondurma yemek için Cold Stone'a falan gideriz."

Evet demeyi ne kadar çok istesem de, bir esneme çenemi çekiştirirdi. "Yağmur kontrolü. Bugün uçtuktan sonra suda öldüm. Yarın için planın var mı?"

"Değiştiremeyeceğim bir şey yok. Seni sekizde alırım." Yüzüm kızardı. "On olsun, kızım."

Bree güldü. "Tamam, sekizde görüşürüz!"

Onu tekrar yalanlayamadan telefonu kapattı, ben de ona hızlı bir mesaj attım.

Ben: Saat on ve bir dakika bile erken değil

Cevabı hemen geldi.

Seni özledim, MK. Ardından öpücük surat emoji.

Ugh. Buna itiraz edemezdin. Bree benim uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimdi.

Telefonumu yatağa fırlattım ve giyinmeyi bitirdim. Bu çocuklar tarafından korkutulmayı reddettiğimi söylediğimde ciddiye aldılar. Kendi evimi alacak param yoktu, ta ki yirmi bir yaşına kadar -iki buçuk yıl sonra- ve bir zamanlar beni isteyen çeşitli Ivy Liglerine kabul edilmeyi kaybetmişim. Gelecek için tek umudum SGU'ya devam etmek ve babamla yaşamaktı.

O üçüyle aynı evi paylaşmamın imkanı yoktu. Yaptıklarından sonra ve onun kim olduğunu bilmeden olmazdı. Olmazdı. Yapılacak tek bir şey vardı.

Archer D'Ath ve adamlarının gitmesi gerekiyordu.

Odamdan mutfağa kadar -yavaşça- dolaşmam için gereken zaman aralığında, telefonumda birkaç verimli Google araması yapabildim. Doğrusunu söylemek gerekirse, devasa evin içinde iki kez kayboldum ama burnuma pizza kokusu geldiğinde düşmanımı daha iyi tanıdığımı hissettim.

Archer D'Ath onların lideriydi. İsyan Gecesi'ndeki öfkemden en çok nasibini alan palyaçoymuştu. Kendisinden oldukça büyük olan kardeşi Zane, Shadow Grove Reapers'ın lideriydi - babaları birkaç yıl önce bir silahlı saldırıda öldüğünde görevi o devralmıştı. Dedikodu siteleri ve sosyal medya sayesinde Archer'ın yakın zamanda UFC (Ultimate Fighter Championship) ile bir sözleşme imzaladığını ve şimdiden atletik markalar ve spor içecekleri şeklinde birkaç kârlı sponsor aldığını biliyordum. Birkaç küçük "tanıtım" dövüşü yapmıştı ama büyük çıkışını Cadılar Bayramı'ndan sonra televizyonda yayınlanacak bir unvan dövüşüyle yapacaktı. Ona yumruk attığım zamanki güçlü fiziğini ve hızlı reflekslerini açıklıyordu.

Kuşkusuz, artık onun kim olduğunu bildiğim için yumruğumun inmiş olmasından dolayı kendimi biraz beğenmiştim.

Stooge iki: Kodiak Jones, zehirli düşüncelerimin içinde Yeşil Göz olarak da bilinir. Arkadaşı Archer gibi bir MMA dövüşçüsü ama bir yıldızdan ziyade bir eğitmen olarak gelecek vaat ediyor. Bir tür fitness modeli, kişisel antrenör ve sosyal medya pinup çocuğu olarak Instagram'ın her yerindeydi - yani *her yerinde çıldırıyordu*. O, Archer ve Steele, gülünecek kadar acı verici bir şekilde sahnelenmiş, sinirli, gömleksiz, kötü çocuk resimleri için bir tür kült takipçiye sahip görünüyorlardı. Posers.

Bu beni üç numaraya getirdi. Gri gözlüler. Max Steele. Tam adını ilk bulduğumda iki kere düşünmüştüm. Ailesi ona *gerçekten* Max Steele adını vermemiş miydi? Ama evet. Yeterince eminim.

"İyi bir şey bulabildin mi?" diye sordu gri gözlü seksi kız, telefonumu elimden kapıp kaydırarak. "Oh, ugh. Bu saçmalığa bakarak fikir yürütme," dedi burnunu kırıştırarak. "Bu profiller halkla ilişkiler müdürümüz tarafından yönetiliyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Halkla ilişkiler müdürünüz mü var? Ne için?"

Steele sırtarak telefonumu geri verdi. "Ah, görüyorum ki internet aramalarınızda henüz o kadar ileri gidememişsiniz, ha? Çok kötü, sanırım beni *eski yöntemlerle* tanımak zorundasın."

Gözleri meydan okumayla parlıyordu ve parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Eğer pizza yerken şirin şakalaşmalar yapacağımızı sanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

"Rahatla Madison Kate," diye iç geçirdi. "Her zaman bu kadar ciddi misin?"

Kaşlarımı daha sert çattım. "Bu dünyadaki herkesten daha çok nefret ettiğim üç kişiyle aynı evi paylaşma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda mı? Evet. Öyleyim." Onun yanından geçip pizza sosu ve pişmiş peynir kokusunu takip ederek diğer iki çocuğu devasa düz ekran televizyonun önündeki kanepeye yayılmış halde buldum. Önlerindeki alçak masanın üzerinde birkaç açık pizza kutusu duruyordu, yarısı çoktan bitmişti, ikisi PlayStation üzerinden yoğun bir araba yarışı oyununda mücadele ediyorlardı.

Tabii ki dışarıda tabak yoktu; muhtemelen doğrudan kutudan yiyorlardı. Kendime bir tabak bulmak için çalışma odasının önünden geçmeye başladım.

"Öde bakalım," dedi biri.

Benimle konuştuklarını düşünerek donakaldım ama diğer çocuklardan birinden sinirli bir iç çekiş geldi. "Lanet olsun. Güzel, pembe prenses bu öngörülemez saçmalığa devam ederse beş parasız kalacağım."

Ugh. Bu kesinlikle Archer'dı. O asık suratlı, sık kafalı sesle hata olmaz.

Ama yine de, bahislerde para kaybettiğini bilmek beni mutlu ediyordu.

Ben.

"Bizimle oturmaya geliyor musun Madison Kate?" Yeşil gözlü Kodiak sordu, Bir kolunu kanepenin arkasına atıp bana meraklı bir bakış attı. "Steele sen gelene kadar bütün pizzayı yemediğimizden emin oldu."

Piercingli, dövmele adama hızlıca bir bakış attım ama o beni görmezden gelerek söz konusu pizzaya el attı, sonra da bir pufun üzerine uzandı.

"Ah, hayır teşekkürler," diye cevap verdim, dilimi aniden kuruyan dudaklarımda gezdirerek. Kody'nin bakışları ağzıma kaydı ve geldiğimde beni *öptüğü* gerçeğini hatırladım. Tüm bunlar da neyin nesiydi? Erkekleri öpmeye yabancı değildim ama *uzun zaman* olmuştu... "Ben de bir tabak alıp odama dönecektim."

"Sana söylemiştim," dedi Archer koltuktan, dönüp bana bakma zahmetine bile girmeden. "O korkmuş küçük bir kız. Bu gece yastığına sarılıp ağladığını duyacağımıza elli dolarına bahse girerim."

"Kahretsin, Arch, parandan nefret falan mı ediyorsun?" Steele güldü, ağzı hâlâ pizzayla doluydu. "Bu bahsi kabul ediyorum. Ducati için yeni parçalara ihtiyacım var ve o piçler ucuza gelmiyor."

Dinlediğim bariz saçmalıklar karşısında çenem hafifçe düştü. Bu piçler gerçek miydi?

Öfke içimi yaktı ve çenem sıkıştı. Kody hâlâ beni izliyordu ve muhtemelen ruh halimdeki çok bariz değişim karşısında gözleri bir parça açıldı.

Davranışlarım üzerine bahse girmeleri beni kızdırmıştı ama ikisi arasında -Archer ve Steele- Archer'dan daha çok hoşlanmıyordum.

"Biliyor musunuz?" Aksi halde küçümseme damlayan sesime biraz sahte gün ışığı katmaya zorlayarak duyurdum. "Sanırım artık kendimi sosyal hissediyorum." Kıçımı kaldırıp onlara doğru yürüdüm ve Archer'ın bacaklarının üzerinden bilinçli bir şekilde geçtim. Eğilip büyük bir dilim pizza aldım, sonra da kıçımı Archer ve Kodiak'ın arasındaki kanepenin tam ortasına yerleştirdim. Mavi ve Yeşil.

Kahretsin, bu bir hata olabilirdi.

Steele neredeyse nefesinin altında, "İlginç bir seçim," diye mırıldandı. Benim pizza seçimimden bahsettiğini anlamadan önce bir an kaşlarımı çattım. Yukarıda bana ne demişti? *Ya hep ya hiç* tarzında bir kıza mı benziyordum?

Ne kadar da haklıydı.

"Ne oynuyoruz?" Sanki sıradan bir özgüven kanıma işlemiş gibi sordum.

Archer bana ters ters baktı ve dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturduğumuz için, bu biraz yoğundu. Korkutucu derecede yoğundu. Midem altüst oldu ve beynimin küçük bir kısmı bunun sinir mi yoksa cazibe mi olduğu konusunda bana meydan okudu.

"Beach Buggy Racing," diye cevap verdi Kody, dikkatimi diğer tarafıma çekerek. O iğrenç erkek yayılmalarından birindeydi ve normal bir insanın kaplaması gerekenden çok daha fazla yer kaplıyordu. Bu aynı zamanda kolunun kanepenin arkasına, arkama doğru sarktığı, diğer elinin ise PlayStation kumandasını gevşekçe tuttuğu anlamına geliyordu. "Sıra sende mi?"

Göz kapakları o muhteşem yeşil gözlerinin üzerinde ağırlaşmıştı ve kirli sakalının koyu gölgesi çenesini tozlandırıyordu. Sarışınlığının ağartılmıştan başka bir şey olduğunu düşünmemiştim. Her an uykuya dalacakmış gibi görünüyordu, bu da benim aptal, sekse aç zihnimin yatağının neye benzeyebileceğini düşünmesine neden oldu. Ya da çıplak uyuyup uyumadığını.

Kafamın içindeki o küçük ses bana güldü ve o kaltağı yumruklamak istedim.

"Elbette," diye omuz silkerek cevap verdim ve elimi kumandaya uzattım. Bana uzatırken parmaklarımız birbirine değdi ve elektrik çarpmış gibi zıplamamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

Kody üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi sırttı, ben de kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. Onun beni Zane ve çetesinden kurtaran seksi bir adam olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Üşüdüğümde ve şoka girdiğimde bana ceketini vermişti. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğum için beni neredeyse hapse attıracak olan oydu ve o ve arkadaşları ne kadar seksi olurlarsa olsunlar bunu asla affetmeyecektim.

"Hey, Madison Kate oynuyorsa dört kişilik oynayabiliriz," diye yorum yaptı Steele uzun parmaklarındaki pizza yağını yalayarak. Gömleğinin manşetinden başlayıp elinin arkasına kadar uzanan dövmelelerini daha yakından görmek için deli gibi meraklanıyordum. Ne yazık ki başka biri olamazdı. *Herhangi biri.* Ona bayılırdım.

"Hayır," diye tersledi Archer, arkadaşına düz bir bakış fırlatarak. "Oynamaya iznin yok, bunu sen de biliyorsun."

Steele dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Hadi ama Arch. Bir Beach Buggy o y u n u kıyameti ateşlemez. Çamura saplanıp kalma." "Ayrıca,"

Kody eklendi, "Bu hakkında on altı bin zamanlar daha az garajda çalışmaktan daha tehlikeli. Yine de bunu yapmasına engel olmuyorsunuz."

Archer boğazından öfkeli bir ses çıkardı ve geldiğinden beri ilk kez öfkesinin hedefi ben değildim. "Steele'in garajda çalışmasını engellemeye çalıştın mı?"

Kody kıs kıs güldü, Steele de kıkırdadı.

"Dörtlü olsun!" diye duyurdu gri gözlü muamma, sonra bana sinsî bir göz kırptı. "Dört *oyuncu* yani. Tabii..." Soruyu havada bıraktı ve yanaklarım alev alev yandı. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Cidden bana teklifte mi bulunmuştu? *Dörtlü* mü? Bu nasıl olabilirdi ki? Bekle, neden bunu düşünüyordum ki?

Archer alaycı bir ses çıkardı. "Prenses Danvers bizimle dörtlü yapmaktansa ayak tırnaklarının altına paslı iğneler batırmayı tercih eder," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ya da başka neydi? Kasık kıllarını ateşe vermeyi mi tercih ederdin?" Diğerleri irkildi, ben de ters ters baktım.

"Eğer olsaydı, senin de belirttiğin gibi, evet," diye karşılık verdim ona. "Şimdi, bu plaj arabası oyununu oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?"

Archer hafifçe güldü ve sanki bir şekilde bu raundu kazanmış gibi bana başını salladı. Kazanmamıştı.

"Adı Beach Buggy Racing," diye düzeltti Kody, koltuktan kalkıp iki ekstra kontrol cihazı getirerek. "Sana hızlandırılmış bir kurs vermemi ister misin?"

Bu adamlardan *herhangi bir* yardım kabul etmek istemediğim için başımı salladım. "Ben hallederim."

Archer beceriksiz olduğumu düşünmüş gibi homurdandı, bu da beni kendi başıma çözmeye daha kararlı hale getirdi. Piç kurusu.

Anlaşıldığı kadarıyla Archer'ın Steele'in oynamasını istememesinin asıl nedeni -en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla- Steele'in onun kışını tekmelemesiydi. Hepimizin kışını tekmeledi. Pek mücadele ettiğimden değil. İlk yirmi dakikayı duvarlara çarparak ya da pistte geri geri giderek geçirdim. Bazı insanların video oyunlarına doğal bir yakınlığı vardı ve ben onlardan biri değildim.

Üst üste yedinci yenilğimden sonra Kody, "Bu işte cidden berbatsın," dedi. Hem de büyük bir farkla. Oyun kumandamı masaya geri fırlatmış ve işimin bittiğini ilan etmiştim.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, ellerimi yüzüme sürdüm ve bir esnemeyi yutmaya çalıştım. "Jet-lag oldum ve öfke ve kızgınlık tarafından tüketildim. İnsanın odağını dağıtıyor."

Ancak, bu sözlerin içi boştu. Çok uzun zamandır ilk kez o zehirli duyguları hissetmiyordum. Sadece düpedüz bitkin düşmüştüm. Belki de nefret için fazla yorgundum?

Belki de Archer'ın yarım saat kadar önce bir telefon görüşmesi yapmak için odadan ayrılmış ve geri dönmemiş olması ruh halimin düzelmesinde rol oynamış olabilirdi.

"Oldukça geç oldu," diye kabul etti Steele. "Yarın tekrar oynayalım mı?"

O kadar umutluydu ki kabul etmek için ağzımı açtım. Neyse ki Kody sözümü kesti.

"İyi denemeydi, göt herif," diye azarladı. "Bu kadar çok oyun oynamamalıydın bile. Jase yarın öğrenirse bizi öldürür."

Steele oflayıp puflayarak gardiyanlarla yaşamakla ilgili bir şeyler mırıldandı, ben de şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım. Jet lag bütün gece içmişim gibi başımı döndürüyordu.

"Jase kim?" Onlara sordum. "Ve neden herkes PlayStation oynadığın için stres yapıyor? Oyun bağımlılığın falan mı var?"

Kody bana cevap vermeye başladı ama Steele başını sallayarak onun sözünü kesti. Dikkatini bana çevirerek gülümsemesi sinsileşti. "Bizim hakkımızda bilmen gereken her şeyi sosyal medyadan öğrendiğini sanıyordum."

Gözlerimi devirdim. "O ikisi hakkında, tabii." Başparmağımı Kody'ye doğru salladım. "Sen telefonumu kaydırduğında ben daha yeni başlamıştım."

Steele sırttı. "Hâlâ çözemediysen yarın gel beni bul. Tahmin edemezsen sana söylerim."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Neden sadece bana söylemiyorsun?"

Kody yanımda uykulu bir şekilde güldü. "Çünkü Steele oyunları sever." Ağır ağır esnedi. "Benden bu kadar. Yarın görüşür müyüz?" Bu bir soru gibi ifade edilmişti ve bakışları bir yanıt bekliyormuş gibi bana dikilmişti.

Ben de ayağa kalktım, kollarımı başımın üzerine uzattım ve uzun pembe saçlarımı omzuma attım. Oynarken dikkatimi dağıtmaya devam ettiği için hızlıca örmüştüm. "Burada yaşıyorum, neden olmasın?"

Akşamın rahatlığına rağmen, kendime gelmem gerekiyordu. Bu açıkça düşmanlarımı insanlaştırmaya başladığım erken başlangıçlı Stockholm sendromuydu. Daha da kötüleşmeden buna bir son vermem gerekiyordu.

Çenem her düşüncede daha da geriliyor, kollarım bilinçsizce savunma pozisyonunda vücudumu sarıyordu ve Kody iç geçirdi.

"Anlıyorum. Prenses Danvers geri döndü. Sürdüğü sürece güzeldi." Steele'e hızlıca başını salladı ve kasıla kasıla çalışma odasından çıktı.

Steele ise o gizemli gri gözleriyle beni izlemekle yetindi. "Ne?" Tersledim.

Omuz silkti. "Kafanın içinde ne değiştiğini merak ediyorum güzel kız. Bir an için eğleniyor gibiydin. Ne oldu?"

"Nerede olduğumu hatırladım," diye cevap verdim ısırmacı bir soğukkanlılıkla. "Kiminle birlikte olduğumu ve hayatımı mahvetmek için neler yaptığınızı hatırladım."

Derin bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve o da ayağa kalktı. Birkaç adım sonra ayak parmağımızın ucundaydık, fırtına bulutu gözleri ruhumun çok derinlerine bakıyordu.

"Yine de buradayız, aynı çatı altında yaşıyoruz. Bu muammayla nasıl başa çıkmayı planlıyorsun Madison Kate?" Sesi yumuşaktı ama meydan okuduğu açıktı.

Dudaklarımın soğuk bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdim, gözlerini korkusuzca karşıladım ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Basit, Max Steele," diye fısıldadım. "Yapmayacağız. Siz üçünüz yaşayacak başka bir yer bulmalısınız ya da..."

Kaşlarını kaldırdı. "Ya da ne, güzel kız?"

"Ya da burada hayatınızı cehenneme çeviririm. Seçim sizin." Tatlı tatlı gülümsedim. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Yüzü ifadesiz bir şekilde bana baktı. Steele benden rahatlıkla on beş santim daha uzundu ve boynum bu açıyla biraz ağrımaya başlamıştı. Bir an için kendimi sorguladım. Bu üçünü karşıma alarak hata mı yapıyordum? Beni yok edebilirlerdi. Zaten neredeyse ediyorlardı. Gerçekten de üçüyle birden kafa kafaya çarpışacak yumurtalıklara sahip miydim?

Steele dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek gülümserken gözüme *çarpan* dilini gösterdi ve ben de dikkatimi onun ağzına verdim.

"Oyun başlasın Madison Kate," diye güldü ve uzanıp saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bizden kurtulmanın sandığın kadar kolay olacağından şüpheliyim." Bana sırtarak durakladı. "Ama denediğini görmek eğlenceli olacak."

Kaşlarımı çatarak ve ne diyeceğimi bilemez bir halde -çünkü kalbim gümbür gümbür atıyor ve aklım sürekli o dilli aygıra odaklanıyordu- yanından geçip odama geri döndüm. Neyse ki Archer hâlâ ortalıkta görünmüyordu ama ben yine de aklımda intikam planlarıyla uyudum.

T Cumartesi sabahı beni erkenden uyandıran şey telefonumun aralıksız titreşimi idi. Erken derken, bir gece önce ne kadar geç saatlere kadar yarış oyunu oynadığımızı göz önünde bulundurursak, çok çok erken demek istiyorum.

"Ne oluyor lan?" Hoparlör düğmesine basarken cihaza doğru homurdandım. "Saat kaç?"

"Uh, on-oh-bir gibi mi?" Bree cevap verdi, sesinden saçmaladığı anlaşılıyordu. "Kapı kodu nedir, bebeğim? Ben ön taraftayım."

Ölmek üzere olan bir hayvan gibi inledim ve uyanmaya çalışmak için elimi yüzüme sürdüm. "Ha?"

"Kapı kodu, MK," diye tekrarladı Bree. "Böylece babanın mega malikânesine girebileceğim. Dostum, burası *devasa* bir yer."

Beynimdeki uyku sisi yavaş yavaş dağılıyordu. "Uh, bilmiyorum," dedim ona.

"Ne?" diye cevap verdi. "Kendi kapı kodunu nasıl bilmezsin?" İçimi çektim. "Uzun hikâye. Bekle biraz."

Yarı uykulu kıcımlı yataktan sürükleyerek koridora çıktım ve bana en yakın kapıya doğru ilerledim. Kapalıydı ama geçici ev arkadaşlarımla mahremiyetine zerre kadar önem vermiyordum. Bu yüzden kapıyı çalmaya bile gerek duymadan içeri daldım.

Odanın sahibini derin uykuda bulmayı bekliyordum. Onu uyandıracak, soruyu tam olarak anlamadan önce kapı kodunu alacak ve sonra tekrar dışarı çıkacaktım. Bitişikteki banyodan çıkarken Kodiak Jones'u çırılçıplak ve sıırıslıklam bulmayı beklemiyordum.

"Siktir!" Ellerimi gözlerimin üzerine kapatıp telefonumla yüzüme vurarak bağırdım. Yine de gözlerim iyice açılmadan önce değil ve ho-oo-ly shit. Vay canına. Prensip olarak adamdan nefret etmeseydim, muhtemelen-

Kesin şunu! Düşmanı cinselleştirmeyi bırakın!

"Yardımcı olabilir miyim, güzelim?" Kody sordu, sesi neşe doluydu.

Dilimin ucuna gelen binlerce uygunsuz yanıttan birini söylememek için dudağımı ısırarak sessizce beşe kadar saydım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım sonunda, ellerimi gözlerimin üzerinde tutarak. Mahremiyetine saygı duyduğum için değil -çünkü siktir et onu- ama

ağzımın sulanmaması için kendime güveniyorum. "Kapı koduna ihtiyacım var."

Kody güldü ve sesi yaklaşıyor gibi geliyordu. Kahretsin, umarım bir havlu ya da... bir şey koymuştur. "Yani kapıyı çalmadan içeri dalabileceğini mi düşündün? Terbiyen nerede prenses?"

Benimle alay ediyordu ve bu beni çok kızdırdı. "Sanırım onları geçen yıl Gölge Korusu'nun nezarethanesinde bıraktım," diye hırladım ve ellerimi yüzümden indirdim. Yüzüm kızarmış bir bakire gibi saklıyken bu tartışmayı yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu kesinlikle olmadığım bir şeydi.

Lanet olsun. Bilmem gerekirdi.

Tabii ki pantolon giymemişti. Bir havluyla örtünme zahmetine bile girmemişti. Yani, böyle bir vücutla onu suçlayamazdım. Kody'nin kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yirmi mi? Yirmi iki mi? Söylemesi zor. Her iki durumda da vücudu uğruna ölünecek gibiydi. Gelecek vaat eden ünlü bir fitness eğitmeni olduğu düşünülürse, bu gayet mantıklıydı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün Madison Kate?" diye takıldı ve uzanıp pembe saçımın uzun bir tutamını kulağımın arkasına taradı. Parmakları saçımı sonuna kadar takip ederek çıplak kolumu hafifçe okşadı ve ben bir ürpertiye bastıramadım. Bana kasıtlı olarak tanıştığımız geceyi hatırlatıyordu. Beni tahrik ederek klostrofobimi kontrol etmeme yardım ettiği geceyi... ve bana hırsızlık tuzağı kurduğu geceyi.

Bu, uyarılmamın üzerine buz gibi bir duş gibiydi.

"Pek sayılmaz," diye alay ettim, inandırıcı olmayan bir şekilde. "Bana kapı kodunu ver, Kody. Sonra devam edebilirsin... bu saatte uyanık ne yapıyorsan." Elimi belli belirsiz bir şekilde buharın hâlâ dışarı çıktığı banyoya doğru salladım. Gözlerimi onun sert, bronzlaşmış, dövmele göğsünden ayırdığım için -Tanrı'ya şükür şimdi o kadar yakındı ki görüş alanımda aleti değil göğsü vardı- halının üzerine gelişigüzel bırakılmış egzersiz kıyafetlerini fark ettim.

Kody sırtıttı ama ağzından dört haneli rakamlar çıkmadı. "Kody," diye homurdandım. "Ver şu lanet kodu bana."

Başını yana eğdi ve saçımın uzun bir tutamını daha okşarken bana muzip bir bakış attı. Bu sık kafalının etrafında saçlarımı bağlamaya başlamam gerekiyordu.

"Hmm, bir bakalım. Sen benden bir şey istiyorsun. Ben de senden bir şey istiyorum. O zaman bir takas yapalım." Zümrüt yeşili derin gözleri tehlikeyle parıldıyordu ve benim öfkem daha da artıyordu.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu -ya da biri oldu; diğeri hâlâ Bree'nin muhtemelen bir kutu patlamış mısırla tüm bu alışverişi dinlediği telefonumu tutuyordu.

"Benden ne istiyor olabilirsin Kodiak Jones?" Tam adını kullanırken sesim küçümseme doluydu. Kısmen, insanların tam adımı kullanması beni çileden çıkardığı için. Kısmen de ona sözüm ona çok başarılı bir Instagram süperstarı olduğunu ve istediği her şeye sahip olabileceğini hatırlatmak için.

Dolgun dudakları sanki onun ekmeğine yağ sürüyormuşum gibi bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Senden pek çok şey istiyorum Madison Kate Danvers," diye cevap verdi ve ben de öfkelen dim. "Ama şimdilik basit tutalım. Kahve. Bugün benimle kahve içmeye gel."

Kaşlarım şaşkın bir şekilde çatıldı. "Ha?" Bu... söylemesini beklediğim şey değildi.

Sırtışı daha da genişledi. "Gördün mü, o kadar da aşağılık biri değilmişim. Senden bana sakso çekmeni isteyebilirdim."

Ona ölümüne baktım. "Sikini ısıırıp koparırdım."

"Ve ben bunu biliyordum. Gördün mü, seni daha derin bir seviyede zaten anlıyorum bebeğim. Neredeyse birbirimiz için yaratılmışız." Sesinde alaycı bir ton vardı ama yeterli değildi. "Yani? Bir kahve randevusu için kapı kodu. Anlaştık mı?"

Dudağımın içini ısırarak başımı salladım. Ona siktir olup gitmesini söylemeli ve şifre için babamı aramalıydım. Ama...

"Şu anda yapamam," dedi hain ağzım onun yerine. "Bree'yle bir şeyler yapıyorum."

Şaşkınlık bir an için kaşlarını çat tı. "Bree kim?" Sonra omuz silk ti. "Sonra görüşürüz o zaman."

Bir şeylerin peşindeydi; bu çok acı verici bir şekilde belliydi. Ama merakıma yenik düşmüştüm. "Sadece kahve mi?"

Kody bir kase krema yemiş kedi gibi gülümsedi. "Belki pasta da olabilir. Öğürmeden yiyebilir misin, Prenses?"

Seçtiği kelimeler içimi ürpertti ama on üç yaşındayken yeme bozukluklarıyla yaptığım kısa denemeyi bilmesine imkân yoktu. Bu bir tesadüftü.

"Peki," diye tersledim ve muhteşem yüzü zaferle parladı. "Kod?"

"Beş-iki-sekiz-üç," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Şimdi giyinmek üzereydim ama eğer burada kalacaksan çıplak kalmaktan mutluluk duyarım."

Abartılı bir düşünme ifadesi takınarak durakladı. "Ama tam açıklama, aletimin senin yanında ne kadar sertleştiğinden sorumlu tutulmayacağım. Kendi akli var ve seni tekrar karanlıkta yalnız bırakmanın hayalini kurup duruyor."

Kody ile ilk tanıştığımız o karanlık, kapalı alandan bahsedilince içimi bir ürperti kapladı ama küçük bir parçam bu ürpertinin tamamen korkudan kaynaklanmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Yanaklarımın ısındığını hissederek topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasının kapısını arkamdan çarparak odadan çıktım.

Odama geri dönüp iç çekerek telefonumu kulağıma götürdüğümde kahkahaları beni takip ediyordu.

"Hâlâ orada mısın, kızım?" Bree'ye sordum ve onun uluyan kahkahasının sesi duymam gereken tek şeydi. "Her neyse," diye homurdandım. "Beş-iki-sekiz-üç. Seninle mutfakta buluşuruz; duş almam lazım."

"Soğuk bir tane yapsan iyi olur," diye kıkırdadı Bree. "Bu şakalaşmayı dinlerken bile tahrik oluyorum."

Homurdandım ve cevap verme gereği duymayarak aramayı sonlandırdım.

Babamın kapı kodunda KATE yazdığını bile ancak soğuk bir su akıntısının altında durduğumda fark ettim.

W Aşağı indiğimde Bree mutfak tezgâhının üzerine eğilmiş, poposunu dışarı çıkarmış ve pembe dudaklarından utangaç, kız gibi bir kıkırdama dökülüyordu. Archer sessizce konuşuyordu, o kadar ki gerçek kelimeleri değil sadece sesinin alçak gürültüsünü duyabiliyordum, ama dudaklarındaki gülümseme beni olduğum yerde durdurdu.

Çok *normal* görünüyordu. Krepleri çevirirken rahat ve huzurluydu. Üstsüzdü -ki bu Bree'nin çenesinin altındaki salya birikintisini açıklıyordu- ve gri eşofman altı kalçalarına bol geliyordu. Lanet olsun, bu adam için aptal gibi davrandığı için arkadaşımı suçlayamazdım bile; gerçekten muhteşemdi. Ona lakabını veren dövme, geniş sırtının sert düzlemleri boyunca uzanıyordu ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu - sadece Yay burcunun çarpıcı çizgilerini izlemek için.

Uh-huh. Evet. Ona dokunmak istememin sebebi kesinlikle buydu. *Sanatını* takdir etmek için.

Kendime zihinsel bir göz devirme vererek, ayaklarımı tekrar harekete zorlarken boğazımı temizledim,

Archer beni görür görmez yüzündeki kaygısız ifade bir hapishane kapısından daha hızlı kapandı. "Arkadaşınızı bekletmeniz ne hoş, Prenses Danvers," diye alay etti ve bu beni hemen ayağa kaldırdı. "İyi ki misafirperverlik göstermeye gelmişim."

Bu sefer göz devirmemi gizleme zahmetine girmedim. "Dün geldiğimde küstah herifin biri aptalca oyunlar oynamak yerine bana geçit kodunu verseydi beklemesi gerekmecekti."

Archer gülümsedi ama bu beni görmeden önceki rahat gülümsemesine hiç benzemeyen, acımasız bir gülümsemeydi. "Ben oyunları severim, Madison Kate," diye cevap verdi alaycı bir tavırla. Spatulasını avucuna vurdu ve nefesim kesildi. Lanet olsun. Bu kadar az kıyafet giymişken bu pisliklerden uzak durmam gerekiyordu.

Bree boğazını temizledi ve bakışlarımı Archer'dan ve onun uçsuz bucaksız mürekkepli teninden ayırdım. "Selam kızım," dedi yüzünde boktan bir sırıtişla. "Arch da bana yaklaşan unvan maçından bahsediyordu. Maçın televizyonda naklen yayınlanacağını biliyor musun?" Gözleri heyecanla parlıyordu ve ben ona başımı salladım.

"Gerçekten de umurumda değil," dedim ve Archer'a tiksinti dolu bir alaycı bakış atarak onu dikkatimden uzaklaştırdım. "Gidelim mi?"

Bree dudağını ısırды ve kirpiklerinin altından Archer'a baktı. "Oh, Arch bizim için krep yapıyordu..." Bakışlarım öldürücü bir hal alınca sözünü yarıda kesti. "Ama ne var biliyor musun? Zaten o kadar da aç değildim."

"Korktun mu?" Ben mutfaktan çıkmaya başlarken Archer gayet kibar bir şekilde sordu. Meydan okuma çok açıktı ve omuzlarım gerginlikten iki büklüm olmuştu.

Yavaşça dönerek gözlerimi kısıtım. "Burada korkacak bir şey yok," diye cevap verdim çenemi inatçı bir şekilde eğerek. "Tabii gerçekten boktan bir krep pişiricisi değilsen."

Mavi gözleri mıknaş gibiydi, mutfakta pratik bir kolaylıkla hareket ederken bakışlarımı yakalıyor ve tutuyordu. "Peki sorun nedir, Prenses? Otur ve bizimle kahvaltı et."

Bree, lanet olası hain, kışını bar taburelerinden birine gömdü ve bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece kahvaltı, MK. Hemen sonra yola çıkacağız."

Derin bir nefes aldım, öfke ve hayal kırıklığının eski, dikenli bir battaniye gibi üzerime çöktüğünü hissettim, sonra duygularıma daha sıkı sarıldım. "Elbette," dedim kelimelerimi ısırarak, "sadece beni yirmi ila ömür boyu hapse mahkûm etmekten mutluluk duyacak üç piçle kahvaltı."

Bree'nin yüzü düştü ve kalbime bir suçluluk duygusu saplandı. Belli ki o da hayatımın o dönemiyle ilgili bir sorumluluk hissediyordu ve bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Bu yüzden içimi çektim ve Archer'ın yanından geçerek kendime düzgün bir kahve yaptım.

Neyse ki babamın barista espresso sevgisi ben yokken de değişmemişti ve parlak, krom kaplamalı bir makine tezgahın üzerinde gururla duruyordu. Adamlardan herhangi birinin nasıl kullanılacağını bildiğinden şüpheliydim - iğrenç damla kahve türünden adamlara benziyorlardı - bu yüzden işleme başlamadan önce eski çekirdekleri temizledim ve yenileriyle değiştirdim.

Öğüt, sıkıştır, fazlalıkları fırçala. *Gerçek* kahve yapmayı on iki yaşında öğrendiğim için neredeyse otomatik pilotta çalışıyordum. Babamın işe aldığı ilk şef -annemin tüm ev personeliyle birlikte öldüğü katliamdan sonra- Steve adında Avustralyalı bir adamdı. Melbourne'dan gelmiş ve *haftalarca* bana espresso makinesini nasıl kullanacağımı ve flat white için sütü mükemmel, kadifemsi bir kıvama nasıl getireceğimi öğretmişti.

Bree'nin iniltisi kahve yapma transımı böldü ve ona baktım.

"Kızım, lütfen benim için de bir tane yaptığını söyle. Yemin ederim bir yıldan fazladır iyi bir kahve içmedim ve kokusu bile beni titretiyor." Adanın tezgahına yarı yarıya çökmüştü, dramatik ve boktan bir haldeydi, ben de dolaptan onun için bir kupa daha aldım.

Kody arkamda çok yakın bir yerden, "Sanki burada bir şey kaçırıyorum," deyince irkildim. Onun mutfağa girdiğini fark etmemiştim bile. "Bu hâlâ kahve, değil mi? Sadece biraz pislikle yapılmış."

Homurdandım ama cevap vermedim. Tek hayal edebildiğim onun çıplak, ıslak vücudu ve kocaman... ah... pazılarıydı. Evet, tabii. Tabii. Öyle devam edelim.

"Belli ki neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye kıs kıs güldü Bree. "Ama hey, ben Bree'yim."

Bu, merakla dikkatimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. Shadow Grove çok büyük bir şehir olmadığı için birbirlerini zaten tanıdıklarını varsaymışım.

"N'aber, Bree," diye cevap verdi Kody o havalı adam kafa sallayışlarından biriyle. "Ben Kody."

Kızın yanakları sıcaktan kızarmıştı. "Biliyorum," diye karşılık verdi, sesinden neredeyse şehvet damlıyordu. "Annemin şehir merkezindeki ofisinin karşısındaki reklam panosundasın."

Kody sırttı, küstah herif. "Harika."

Shadow Grove'a döndüğümünden beri milyarıncı kez gözlerimi devirdiğimi hissettim. "Reklam panosunda mısın?" Kendime engel olamayarak söyledim. "Ne için? CYBH farkındalığı için mi?"

Alaycı bir kakhaha attı ama gözlerini kıyafetimde gezdirirken bakışları benim hoşuma gitmeyecek kadar ateşliydi. "Güzel kıyafet, bebeğim. Yine de daha önce giydiğin transparan atleti tercih ederdim. Siyah dantel külotunu çok iyi tamamlıyordu."

Anında yüzüm alev aldı. Odasına daldığımda yarı uykuluydum ve onu çıplak gördüğümde o kadar şaşırmışım ki ne giydiğimi düşünmemiştim bile. Anlaşılan bu sabah gözleri kamaşan tek kişi ben değildim.

"Ne?" Archer tersleyerek ikimizin de dikkatini çekti ve içinde bulunduğumuz şehvet dolu bakışmayı bozdu. Tek taraflı bir şehvetti elbette. Nefretim libidomdan daha güçlüydü. "Prenses Danvers'ı ne zaman iç çamaşırlarıyla gördün?" Kaşları çatılmış, kara kaşları o güzelim gözlerinin üzerine düşmüştü.

Mavi gözler ve bedenimi tehdit eden arzu titremesine karşı gerildim. Öfkeli kötü çocukların beni bu kadar tahrik etmesinin sebebi neydi?

Kody'nin sırtışı tamamen sorunluydu. "Bilmek istemez misin?" Arkadaşına sırttıktan sonra sanki az önce sevişmişiz gibi kolunu omuzlarıma attı. "Sana şu kadarını söyleyeyim Arch. Müstakbel üvey kardeşin en yeni dövmemi gördü." Bunu Archer'a doğru ağır bir göz kırpmayla söyledi ve noktaları birleştirmem bir saniyemi aldı. Kodiak Jones'un da birkaç dövmesi vardı - Archer kadar çok değil, hem de hiç değil - ama sağ kalçasındaki dövme diğer dövmelerinden biraz daha taze görünüyordu. *Kalçasına* emin olacak kadar uzun süre baktığımdan değil. Ama ima ettiği şeyi düşünürsek...

"Siktir git, Kody," diye homurdandım, kolunu omuzlarımdan atarak. "Ortalığı karıştırmayı bırak. Açıkçası üçünüzden de daha fazla nefret edemezdin, o yüzden boşa nefes tüketiyorsun."

Akıllıca bir şekilde başka bir şey söylemedi ve ben de kendim ve Bree için kahve yapmayı nispeten huzur içinde bitirdim. Tezgâhın yanında Archer bir demlik kahve yapmıştı ve o kadar bayat kokuyordu ki öğürmek istedim. Daha büyük bir insan olsaydım, onlara acır ve herkese flat white yapardım.

Ne yazık ki çok önemsiz biriymişim.

Archer arkasını dönmüş, devasa krep yığını Bree'nin beklediği devasa mermer adaya götürürken, ben de hızlı bir değişim yaptım. Çabucak hareket ederek şeker kavanozunun kapağını kapattım - annemin uzun zaman önce satın aldığı gümüşten yapılmış süslü bir şeydi bu - ve içindikileri lavaboya boşalttım. Yarı uykulu bir halde mutfığa giren Steele de dahil olmak üzere çocukların nerede olduğuna bakarak şeker kabını ağzına kadar tuzla doldurdum. Bu tuzluğun boş kaldığı anlamına geliyordu ama sabahın bu saatinde kimsenin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Elbette içlerinden herhangi birinin kahvesine şeker atıp atmadığını bilmeme imkân yoktu ama denemeye değermişti.

İçimden mırıldanarak mükemmel kahvemden bir yudum aldım ve lavabodaki şeker kalıntılarını temizlemek için musluğu açtım.

Steele, "Kahvaltıda bize katılmanı beklemiyordum Madison Kate," diye yorum yaptı. Bir sandalyeye kaydı ve bir elini uykuda kırışmış yüzünde gezdirdi. "Bu kim?" Gözlerini kısarak Bree'ye baktı, sonra kaşlarını çatı. "Tanıdık geliyorsun. Tanışıyor muyuz?"

Bree-başlı kaltak- tepeden tırnağa kızardı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Bir kez," diye yanıtladı, "kısaca. İsyan Gecesi'nde. Bana beklemememi söylemiştin."

"Palyaço'da işler boka sardıktan sonra MK için çalışıyordum."

Steele'in uykulu gri gözleri tanıdık geldi ve başını salladı. "Bu doğru. Güzel bir yüzü asla uzun süre unutmam."

Kendi koltuğuma kaykılıp krep tabağına uzanırken abartılı bir öğürme sesi çıkardım. "Sesini alçalt, Steele," diye alay ettim. "Sızan seksapelinle boğulmak için henüz çok erken."

Gözleri parladı ve sırtışı aydınlandı. "Demek seksapelimi fark ettin? Bildiğim iyi oldu."

Allah kahretsin, bu hakarete hedefi ıskalamıştım.

Uzun bir iç çekikten sonra ağzımı pofuduk bir şeyle doldurmaya karar verdim. -kuşkusuz, gerçekten lezzetli- kreplerle daha fazla ilgilenmek yerine.

Birkaç dakika boyunca herkes sessizlik içinde yemeğini yedi. Bree çatal ve bıçağıyla şurupla kaplı yemeğini karıştırırken, çocuklar kimin en kısa sürede daha fazla krep yiyebileceğine dair bir spor yapıyor gibiydi.

Sonunda Kody simsiyah kahvesine uzandı ve tiksintiyle burnunu kırıştırmadan önce büyük bir yudum aldı. "Ah, belki de şu süslü kahveyi denemeliyim, Madison Kate," diye mırıldandı, benim yarı boş bardağıma özlem dolu bir bakış fırlatarak. "Bu saçmalık boyayı soyabilir."

Omuz silktim, yüzümü dikkatle nötr tuttum. "Zor iş," diye cevap verdim. "Sadece şekerle doldur, hiçbir şey tatmayacaksın."

Sinirli bir sesle homurdandı ama tezgahtan şekerliği almak için ayağa kalktı. Kendi kahvemi dudaklarıma götürdüm, yavaşça yudumladım ve kirpiklerimin altından o fincanına birkaç büyük kaşık atıp karıştırırken izledim.

"Siz kızlar bugün ne yapıyorsunuz?" Steele dikkatimi çekerek Bree'ye sordu. Muhtemelen hâlâ üçüne de kirpiklerini kırıştırıyordu ama ben gözlerimi bir saniye bile Kody'den ayıramadım. Hele ki o-

"Ne oluyor *lan*?" Archer yüzünün yan tarafına koyu bir kahve püskürmesi çarpınca bağırdı. Kody az önce kahvesinden kocaman bir yudum almış ve hemen geri tükürmüştü... hem de en yakın arkadaşının üzerine.

Hah, bu beklenenden daha iyi sonuç vermişti.

"Kim şekerini tuzla değiştirdi *lan*?" Kody arkadaşlarına ters ters bakarak kükredi. Şaşırtıcı bir şekilde, sorumlunun ben olduğum aklının ucundan bile geçmemiş gibiydi. Gerçi Steele biliyordu, eğer dar gözlü bakışları bir şey ifade ediyorsa.

"Pekala," dedim, ağzımı peçeteyle sildikten sonra sandalyemi geriye iterek, "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz. Bree?"

Arkadaşım oturduğu yerden fırlayıp çantasını kaparken neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu. "Evet, kesinlikle öyle. Kahvaltı için teşekkürler Archer." Kız dudağını ısırtıyor ve ona bakarken kızarıyordu ama Archer yüzündeki kahveyi silmekle ve Kody'ye ters ters bakmakla meşguldü.

"Daha sonra kahve randevumuzu unutma Madison Kate," diye seslendi Kody, ben mutfaktan çıkmak üzereyken. Duraksadım, omzumun üzerinden baktım ve ona sinsi bir gülümseme verdim.

"Unutmadım Kodiak," dedim, "sözümü her zaman tutarım ve bu konuda *tuzlu* bile olmayacağım." Ona bir göz kırptım ve evden aceleyle çıkmadan önce fırtına bulutu gibi kaşlarını çatmasının tatminini yaşadım.

Tamam, bu plan üzerinde biraz düşünmüş olsaydım çok daha iyi bir espri bulabilirdim. Ama anlık bir şaka için sonuçtan oldukça memnundum. Öyle ki Bree'yle birlikte ana kapıdan çıkıp yola koyulduğumuzda kulaktan kulağa sırtıyordum.

Belki de Shadow Grove'a geri dönmek düşündüğüm kadar kötü olmazdı.

"Tamam, peki plan nedir?" Bree günün ilerleyen saatlerinde bana sordu. Soğuk havaya rağmen Dogwood Gölü'nün kıyısında saatlerce uzanmış, ikimizin de özlediği son bir yıllık arkadaşlığımızı konuşmuştuk.

Ona hemen cevap vermedim çünkü cevabı bilmiyordum. İsyan Gecesi'nden bu yana Gölge Korusu'na ne olduğu hakkında anlattığı her şey beni şaşkına çevirmişti. Babam artık siyasi bir pozisyon için bastırmıyordu -ne zaman olmuştu ki bu? - ve Gölge Korusu'nun tüm güce sahip geliştiricisi olarak memnun görünüyordu. Doğu ve Batı Shadow Grove ortadan kaldırılmış, bir zamanlar kasabamızın merkez çizgisini oluşturan şerit boyunca her türlü yeni yapı yükselmeye başlamıştı - bunlardan biri de Pazartesi günü ikimizin de başlayacağı üniversiteydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim iç çekerek. "Neden SGU'ya gidiyorlar ki zaten? Onların da birinci sınıf öğrencisi olmasına imkân yok."

Bree omuz silkti. *Hangilerinden* bahsettiğimi biliyordu. Başımın belası olan bu üç kişi bir numaralı sohbet konumuz olmuştu. "Baban SGU'yu *bir şey* yapmak için çok kararlı," dedi. "Kayıt yaptıran neredeyse her öğrenci, buradaki koridorları doldurmak için daha prestijli okullardan satın alındı ya da şantajla uzaklaştırıldı. Ya da en azından aileleri öyleydi."

Yüzünü buruşturmasına bakarak onun için de durumun böyle olduğunu tahmin ettim. Son konuştuğumuzda o da benimle birlikte Stanford'a erken kabul edilmişti. Ama Bree'nin babası onun yerine SGU'ya gideceğini mi söylemişti? O da babasının motivasyonunu sorgulamadan öyle yapmıştı.

"Ama haklısın. Hepsi daha yaşlı. Arch'ın Aralık ayında yirmi iki yaşına gireceğine eminim." Yanakları kızardı. "Google'da araştırdığımdan falan değil."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Tabii ki bakmadın. Kamboçya'da kendimi çok geliştirdiğim için şanslısın bebeğim. Daha küçük bir kadın ölümcül düşmanlarıyla flört etmene çok kızardı."

Bree hafifçe soldu, ben de gerçekten şaka yaptığımı göstermek için ona sırttım. O üç dangalakla utanmadan flört ettiği için onu suçlamıyordum ve onlara karşı duyduğum nefretin yükünü omuzlamasını da beklemiyordum. Halletmem gereken hesap özeldi ve Bree'yi de kendimle birlikte aşağı çekecek kadar çocuksu değildim.

"Her neyse, sanırım ilk adım onları evden çıkarmak. Onlardan biri bana bakmadan orada nefes alamıyorum." Dramatik bir şekilde ürperdim ve belki de beni izlemelerinden *hoşlandığım* yönündeki fısıltılı düşünceyi kendimden uzaklaştırdım.

Bree başını salladı, buzlu çikolatalı-hindistan cevizli içeceğini yudumlarken yüzü düşüncelerle buruşmuştu. Dogwood Park'ın eteklerinde harika içecekler yapan bir çikolatacı vardı ve Shadow Grove'daki tüm değişikliklere rağmen ayakta kaldıklarını görmek beni çok mutlu etmişti.

"Neden taşınmıyorsun?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak. "Babanla aranız pek iyi değil ve başka seçeneklerin de yok değil. Benimle kalabilirsin." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ve o da iç çekti. "Tamam, belki benimle değil. Benim babam seninkinden daha iyi sayılmaz. Ama biliyorsun, başka yerler de var."

"Bir," diye başladım, parmağımı kaldırarak, "çünkü annemden kalan miras yirmi bir yaşına gelene kadar bana kalmıyor, yani babamın yardımı olmadan beş parasızım. İki, çünkü kendimi geçindirecek bir iş bile bulamıyorum çünkü, evet, buradaki herkesin gözünde lanet bir suçluyum." Buna çok kızmıştım çünkü bu hiç adil değildi. Tüm suçlamalardan aklanmıştım ama bunun bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Babamın avukatı duruşmam sırasında kayıtların mühürlenmesini bile talep etmemişti - o zamanlar reşit olmadığım düşünülürse bu olmalıydı - bu yüzden itibarım tamamen yerle bir olmuştu. "Ve üç." Üçüncü parmağımı kaldırdım. "Çünkü bu lanet olası *bir prensip*, Bree. O piçler bana tuzak kurdular, sonra da beni kendi pislikleri için terk ettiler. Şimdi de benim evimde yaşıyorlar ve oraya aitlermiş gibi davranıyorlar. Peki ben ne oluyorum? Sadece gülümseyip yeni kardeşime sarılmam mı gerekiyor?" Acı bir kahkaha attım. "Evet, hayır. Böyle bir şey olmayacak. Madison Kate Danvers'a bulaştıkları güne pişman olmalarını sağlamalıyım."

Arkadaşım uzun bir süre gözlerini kocaman açarak bana baktı, sonra kısık bir ısıklık çaldı. "Lanet kız," diye mırıldandı. "Her zaman biraz gergin biriydın ama şimdi biraz korkutucusun. Neredeyse benim de gözüm korktu."

Güldüm. "Neredeyse mi?"

Başını salladı, pipetini gürültüyle emiyordu. "Neredeyse. Şu ölüm bakışı üzerinde çalışmaya devam et; biraz daha çabayla yetişkin bir adamın altına iştebilir."

Gözlerim kısıldı ve o da güldü. "Bu daha iyi! İşte böyle."

Ben de ona sırtınca yüzümdeki ifade eridi. "Her neyse. Yine de gitsek iyi olacak. Öğleden sonra Kody ile kahve içmeye gitmem gerekiyor." I

İçimi çektim, sanki az önce pap smear ya da Brezilya ağdası yaptırmaya gittiğimi söylemiştim.

"Evet, ne var bunda?" Kot pantolonlarımızın tozunu alıp arabasına doğru yürürken Bree sordu. "*Onları doğdukları güne pişman etmenle çelişiyor gibi görünüyor.*"

"Oh güven bana, çok iyi farkındayım. Ama o piçler bana kapı kodunu vermemişlerdi ve ben de daha iyi bir takas için pazarlık yapamayacak kadar yorgundum. Sana bu kadar erken gelmemeni *söylemiştim.*" Ona suçlayıcı bir bakış attım, sanki en kötü kâbuslarımdan biriyle kahve randevusuna gitmem onun suçuymuş gibi.

Bree sadece güldü. "Tamam, yani kahve randevusu için sana kod mu verdi? Şüpheli görünüyor."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm."

"Aha," diye cevap verdi, anlayışla başını sallayarak. "Kızım, bu merakın bir gün seni öldürtecek. Bu sefer gerçekten."

Herkesin öldüğümü sandığı o kısa andan bu kadar rahat bahsetmesine bir kahkaha attım. "Bundan hiç şüphem yok," diye kabul ettim. "Ama bu, kendini tüm kadınlara Tanrı'nın bir armağanı olarak gören sinir bozucu bir pislikle kahve içmek için olmayacak."

Bree parlak beyaz Audi'sinin sürücü koltuğuna tırmandı ve bana ciddi bir bakış attı. "Umarım öyle değildir. Ama sanırım şunu demek istedin: *Berbat kararlarına rağmen hâlâ sikini yalamak istediğin, çileden çıkaracak kadar muhteşem bir adam.*" Bu kelimeleri o kadar hızlı bir şekilde bir araya getirdi ki ne dediğini ancak anlayabildim.

Şansına, motoru çalıştırıp caddeye doğru hızlandı ve ben de o sürerken ona vuramayacak kadar temkinliydim. Eğer kahkahaları bir şey ifade ediyorsa, o da bunu biliyordu.

Beni Danvers Malikanesi'nin ön kapısına bıraktığında, ona ters bir bakış attım ve o da dairesel araba yolundan çıkarken bunu bana geri gönderdi.

Başımı sallayarak gülümsedim. Bazı şeyler gerçekten değişmiyordu ve eğer Bree'yle arkadaşlığım neredeyse bir yıllık sessizliğe ve kırgınlıklara dayanabildiyse, o zaman uzun süre arkadaş kalacağımızı bildiğim için kendimi güvende hissediyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" Kody'nin kulağıma gelen sesi beni irkiltti ve hançer gibi baktım.

"İnsanlara sinsice yaklaşma," diye hırladım ona. Kahretsin, çok uzun boyluydu. "Bu kabalık."

Yüzünde parlayan sağlıklı bir alaycılık dozuyla başını salladı. "Tabii o kişiyi psikopat bir çete lideri tarafından kaçırılmaktan ve acımasızca işkence görmekten kurtarmıyorsan. O zaman sorun yok, değil mi?"

Bakışlarım daha da koyulaştı. "Bana İsyan Gecesi'ni hatırlatmaya devam edersen cidden tatsız bir kahve randevumuz olacak, Kody."

"Doğru söylüyorsun Madison Kate," diye başını sallayarak cevap verdi. "Gidelim o zaman."

Enerjisinde bir tuhaflık vardı ama omuz silktim ve onu mükemmel bakımlı çitlerin yanından geçip garaja kadar takip ettim.

Samuel Danvers'ın garajına park etmiş lüks arabaların oluşturduğu gülünç sıraya bakarak, "Tipik," diye mırıldandım içimden. Bu yeni bir şey değildi. Babam ben daha doğmadan önce bile araba koleksiyonu üzerinde çalışıyordu. Yeni olan, krikonun üzerinde duran siyah bir Challenger ve etrafa saçılmış bir sürü kullanılmış aletin bulunduğu atölye bölümüydü. Şimdi daha yakından bakınca, motosikletlerin de babamın tarzı olmadığını anladım.

Kody beni masmavi bir Maserati'nin yanına götürüp yolcu kapısını açarken, "Burada kendinizi evinizde gibi hissediyorsunuz," diye yorum yaptım.

Bana gizemli bir bakış attıktan sonra başını arabaya doğru salladı. "Bin Madison Kate. Zaten geç kaldık."

Hiç belirlemediğimiz bir saate geç kaldığım için içimden homurdandım ama yine de arabaya bindim ve kemerimi bağladım.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Malikânedenden ayrılıp bir süre sessizce yol aldıktan sonra sordum. Eskiden Batı Gölge Korusu olan yere doğru gidiyorduk ve kaslarım alışkanlıktan gerildi.

Kody bana hızlıca bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Sana söyledim," dedi, "kahve için."

Bütün tavrı değişmişti. Bu sabah şakacı ve neşeliyken, şimdi düşünceli ve ciddiydi. Asla anlayamayacağım bir nedenden ötürü havayı yumuşatma ihtiyacı hissettim.

"Ve muhtemelen pasta," diye hatırlattım ona. "Ama *nerede*?"

Bana hızlı bir bakış daha attı ve elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Nadia's Cakes," diye cevap verdi bir süre sonra. "Sen bilmezsin. Pek senin tarzın değil."

Sinirden içim içime sığmadı ve ters ters baktım. "Sen benim *sahnemin* ne olduğunu nereden bileceksin ki? Beni tanımıyorsun ki."

Bu ifade Kody'den sinsî bir gülümseme aldı ve hızla giden bir aracı kullanırken gerçekten güvenli olandan biraz daha uzun süre bakışlarımı tuttu.

"Herkes seni tanıyor Madison Kate," diye cevap verdi, İsyân Gecesi'nde söylediklerini tekrarlayarak.

Öfke ve kızgınlık damarlarımda dolaştı. "Artık değil."

Yolun geri kalanında ikimiz de bir daha konuşmadık, her ikimiz de görünmez bir kötü ruh hali battaniyesine sarılmıştık. Kody sonunda arabayı durdurduğunda ne demek istediğini anlayabildim.

Nadia's Cakes, bir zamanlar West Shadow Grove olan yerin tam ortasında, köhne, yıpranmış küçük bir fırın-kahvehaneydi. Babamın entegrasyon projelerinin kanıtları her yerdeydi, hemen yanında boyası hâlâ ıslak kokan şık bir ayakkabı dükkânı vardı ama Nadia's Cakes hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

"Hadi," dedi Kody. "Söz veriyorum pastaları bu yolculuğa değecek."

Merak o kadar güçlü bir şekilde içimi yaktı ki, takip etmekten başka bir şey yapamadım ve kısa süre sonra kendimi yaşlı bir kadın Kody'nin üzerine titrerken, yıpranmış bir aşk koltuğunun yarısına park etmiş buldum.

Yüzü, gözleri neredeyse kaybolacak kadar geniş bir gülümsemeyle bölünmüştü ve uzun boylu, kaslı adamın üzerine dört yaşında bir çocukmuş gibi sevgi sözcükleri yağdırıyordu.

"Nadia, bu Madison Kate," dedi sonunda, beni tanıştırmak için sarılmaktan vazgeçerek. "Benimle ve çocuklarla birlikte yaşıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha uygun bir yer bulana kadar geçici olarak babamın evinde kalıyorlar demek istiyor."

"Peki o zaman," dedi Nadia, ellerini geniş kalçalarının üzerine koyarak ve bana küçük bir gülümseme vererek. "Seninle tanışmak çok güzel Madison Kate. Kodiak'ın kendine bir kadın bulduğunu duyduk ama kimse senin ne kadar güzel olduğunu söylemedi. Bu saç rengi bambaşka bir şey."

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum çünkü pembe saçlarım hakkında söyleyebileceği en güzel şeyin bu olduğundan şüpheleniyordum. Yine de kimin umurundaydı ki? Sadece saçtı.

"Uh..." Onu düzeltmeye ve kesinlikle Kody'nin "kadını" *olmadığımı* söylemeye başladım ama herif ikimiz için de kahve ve kek sipariş edip Nadia'yı bir kez daha sıkarak göndererek sözümü kesti.

Yağlı kadın siparişlerle ilgilenmek için mutfağa doğru koğtururken -burası Gağirtıcı derecede kalabalıktı- Kody koltuğun diğer ucuna çöktü.

Hay sikeyim. Boyu üç katına mı çıktı? Kimin ne dediği umurumda değildi, bu küçük koltukta ikimize yetecek kadar yer yoktu.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım, etrafta sürükleyebileceğim boş bir sandalye aradım. bitti.

"Sakin ol, Madison Kate," diye söylendi, bir kolunu uzatarak Koltuğun arkası boyunca uzanıyor ve neredeyse daha da yayılıyorduk. Bacaklarımız birbirine değiyordu ve üst bedenlerimiz arasında birkaç santim bile yoktu. Kolunu neredeyse bana dolamıştı... Sanki gerçek bir randevudaymışız gibi.

"Bu da neydi böyle?" Öfkeli bir tıslamayla sordum. "Anlaşmamızın kahve içmek için olduğunu sanıyordum, senin sahte kız arkadaşın olmak için değil."

Dudakları öylesine hafifçe kıpırdadı ki, neredeyse kucağında olmasaydım muhtemelen fark etmeyecektim. "Anlaşmamız kahve için. Az önce sipariş ettim. Bu kadar paranoyak olma."

"Paranoyak mı?" Haykırdım. "Ne? Az önce söyledin-"

"Uh-uh," diye sözümü kesti ve başını salladı. "Ben kimseye doğru olmayan bir şey söylemedim."

Ona ters ters baktım. "Nadia'nın kız arkadaşın olduğumu *düşünmesine* izin verdin. Bu ihmal ederek yalan söylemektir."

Başını hafifçe yana eğdi. "Öyle mi? Varsaymak hakkında ne derler bilirsin."

Elim yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı ve ciddi ciddi boğazına yumruk atmayı düşündüm. Bunu hak ederdi.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı, sesinde bir eğlence vardı. Eli benimkinin üzerine kapandı ve yumruğumu çözdü. "Yok öyle bir şey. Nadia benim için bir büyükanne gibidir ve onun iş yerinde bir bok başlatmana izin vermeyeceğim."

Öfke, adrenalin ve tamam, biraz da şehvet içimi yaktı. "Kody, oyun oynamayı bırak. Gerçekten neden buradayız?"

"Sana söyledim," dedi, sesi yumuşak ve alaycıydı, "kahve için." Parmakları kucağında benimkilere dolandı ve ben aptalca bir şekilde çekilip hemen tenimi ağartmadım. Onun yerine kendimi bakışlarının zengin zümrüt renginde kaybolmuş buldum, başparmağı elimin arkasında tembel daireler çizdiğinde nefesim kesildi.

"Ciddi misin?" diye bağırdı biri ve bu, kendime gelmem için gereken bir kova buzlu su gibiydi. "*Bu* kaltak mı?"

Kody'den uzaklaşmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. Aşk koltuğunun arkasına yaslanmış olan kolu birdenbire bana dolandı ve birbirine dolanmış parmaklarımız tam aramızda durdu.

"Drew," diye söylendi, başımızda dikilen esmer kıza bakarak. "Burada ne işin var?"

"Ben mi?" diye bağırdı kız -Drew- neredeyse çığlık atıyordu. "*Benim* burada ne işim var?"

Burada ne yapıyorsun, Kody? Ve keçiyle? Ne halt ediyorsun?"

Kaşlarım havaya kalktı. *Keçi mi? Bu da ne demek oluyordu?*

"Burada bir arkadaşımın kahve içiyorum," diye cevap verdi Kody kutup esintisi gibi bir sesle, "ve eğer sakıncası yoksa yalnız kalmak isteriz."

Drew'un yüzü morumsu kırmızının nahoş bir tonuna dönüştüğüne göre, bir tahminde bulunarak kesinlikle sakıncası olduğunu söyleyebilirim. Bunun benim hiç bulaşmak istemediğim bir sevgili kavgası olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden elimi Kody'ninkinden dikkatlice ayırdım ve öne doğru oturdum.

"Dinle," dedim tatlılıkla, "ikinizin bir geçmişi var gibi görünüyor. Ben sadece-"

Konuşurken ayağa kalkmışım, dışarı çıkıp beni dahil etmeden kirli çamaşırlarını ortaya dökmeleri için onları yalnız bırakmaya hazırdım. Görünüşe göre Drew'in başka fikirleri vardı.

Eli yüzümde o kadar hızlı kırıldı ki nefesim kesildi. Canım acıdığı için değil -ki gerçekten acımıştı- ama bunun olacağını hiç tahmin etmediğim için.

"Seni yuva yıkan kaltak!" diye uluyarak uzun akrilik tırnağını göğsüme sapladı. "Bahse girerim geçen hafta onun yatağındaki pembe külotlar senin pisliklerindi! Bu ne zamandır devam ediyor, Kody? Ne zamandır arkamdan keçiye beceriyorsun?"

Şoktan donup kalmışım. O kadar ki bana neden tekrar vurmadığını anlamam bir saniye sürdü.

"Geri çekil Drusilla," diye hırladı Kody cinayet gibi bir sesle. Kocaman eli bileğini acıyan yanağımdan birkaç santim ötede kavradı ve tüm vücudu tehlike ve şiddet saçıyordu. "Eğer onun üzerinde nefes bile alırsan, seni yok ederim."

Kız dudak büktü ama Kody'nin onu kavrayışı sıkılaştıkça bu acı dolu bir inlemeye dönüştü.

"Sakin beni zorlama," diye uyardı onu, sonra kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştı. Her neyse, kül rengi bir griye döndü ve geriye doğru büyük bir adım atarak bileğini Kody'nin elinden kurtardı - Kody izin vermese bunu yapamayacağından oldukça emindim.

Bir an için gözlerini dikip yeşil gözlü güzel adama baktı. Bakışları incinmişlik, ihanet, inançsızlık ve hepsinin altında -özellikle dikkati bana kaydığı zaman- çok iyi bildiğim bir duyguyla doluydu: Nefret.

"Sen öldün, keçi," diye fısıldadı, sesi korkuyla titriyordu, bana doğru son bir tehdit savurdu ve neredeyse kahvehaneden kaçacaktı.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve Kody ağır bir iç çekti, omuzları rahatlamayla sarktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yüzüne kazınmış endişeyle bana dönerek, "Sana vuracağını düşünmemiştim."

Yanağıma dokunmak için elini kaldırdı ve ben irkildim. Drusilla -her ne sikimse artık- ona sağlam bir tokat atmıştı. El izinin her parmağının yüzeye hücum eden kanla birlikte zonkladığını ve yandığını hissedebiliyordum.

"Evet, ama burada olacağını biliyordun," diye suçladım, dokunuşuna omuz silkerek. "Ve birlikte olduğumuzu düşünmesine izin verdin. Tüm bunlar da neyin nesiydi Kodiak Jones?"

Tam adını söylediğimde dudakları zorlukla gizlenmiş bir gülümsemeyle seğirdi ve küçük bir omuz silkti. "Kanıtla. Buraya sadece kahve ve kek için geldim." Soluk çiçekli koltuğa tekrar oturdu ve başıyla benim yerimi işaret etti.

Çenem düştü. "Şaka yapıyor olmalısın. Ben-"

"İşte geldik," diye duyurdu Nadia, koltuğumuzun önündeki alçak masaya bir tepsi bırakarak. İçinde birkaç çeşit pasta ve uzun zamandır gördüğüm en güzel kahvelerden ikisi vardı. Kalp şeklindeki latte sanatını bile başarmıştı. Hah. "Siz ikiniz afiyet olsun," dedi bize sıcak bir gülümsemeyle. "Seni mutlu görmek çok ama çok güzel, oğlum." Kody'nin alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve ben onu düzeltmeden önce aceleyle mutfığa geri döndü. Tekrar.

Hâlâ ayaktaydım, kollarımı kavuşturmuştum, bu yüzden ona ters ters bakmam fazla uzun sürmedi. "Bunu açıkla yoksa gidiyorum."

Bir an cevap vermedi, düşünceli gözlerle bana baktı, sanki saçmalayıp saçmalamadığıma karar vermeye çalışıyordu. Değildim. Eğer bir şeyi kanıtlamak için eve kadar yürümem gerekse, bunu yapardım.

"Otur Madison Kate," dedi sonunda. "Pasta gerçekten çok güzel. Yanağındaki acıyı biraz olsun dindirir."

Ona lanet olası bir iğneyi göstermek istedim. Ama biraz açtım ve biraz da meraklıyım -yine- bu yüzden sinirli bir şekilde içimi çektim ve kanepenin kenarına tünedim. Dikkatlice uzandım ve üzerinde adımın yazılı olduğu tatlı dilimini seçtim. Çilekli ve beyaz çikolatalı cheesecake. Nefis.

"Mutlu musun?" Kocaman bir çatal dolusu alıp ağzıma tıktırarak sordum. Oh, vay canına. Kody şaka yapmıyordu. Nadia'nın kekleri düpedüz... "Lanet olsun," diye inleyerek çatalımdaki yapışkan krem peyniri yaladım. "Belki de pasta tokatlanmaya değer."

Kody'nin gözleri beni yerken sıcaktı, pastadan biraz daha az tatlı bir şey için açlıkla doluydu. "Aynı fikirdeyim," diye mırıldandı, oturduğu yerde kıpırdandı ve gözlerini kırpmak için bile bakışlarını ağzımdan ayırmadı.

Arzu içimi ısıttı ve kendimi kontrol etmek için birkaç kez yutkundum. "Ağzımı sikmeyi bırak ve kendini açıklamaya başla," diye emrettim ama sesim amaçladığımdan daha boğuk çıktı.

Burun delikleri alevlendi ve dikkatini yüzümden ayırmak için çok çaba harcaması gerekiyor gibiydi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bariz cevap *her şeydi*. Ama Kodiak Jones'un burada öylece oturup içindekileri bedavaya dökmeye niyeti yokmuş gibi bir hisse kapıldım. Hayır, kısasa kısas istiyordu ve ben artık oyun oynayacak havada değildim. Ya da en azından o tür bir oyun.

İntikamımı almak için bambaşka bir oyun oynayacaktım.

"Neden bana *keçi* dedi?" En çok önemseydiğim şeyin bu olduğuna karar vererek sordum. Diğer tüm saçmalıklar -Kody'nin Drusilla'yla olan geçmişi, az önce suçu üstlendiğim külotun sahibi her kimse, hatta Nadia'nın davranışları... beni ilgilendirmezdi. Ama bana hakarete çok benzeyen bir isim takmıştı ve ben de bunun ne halt olduğunu bilmek istiyordum.

İçini çekti, elinde kahvesiyle arkasına yaslandı. Nadia'yla ne kadar samimi olduğunu düşününce, kahvaltıda kahvemle ilgili takındığı boktan tavrın rol icabı olduğu aklıma geldi. Beni kızdırmaya çalışmak için kasıtlı bir hakaret. Pislik herif.

Öte yandan, en azından iyi kahvenin değerini *biliyordu*.

"Keçi," diye tekrarladı, yüzünü buruşturarak. "Günah keçisinin kısaltması. Duruşma sırasında herkes sana böyle demeye başladı. Herkes senin sorumlu olmadığını biliyordu. Azıcık akli olan herkes

Beyin, savcıya küçük Prenses Danvers'ın İsyen Gecesi gibi bir olayı düzenlemediğini söyleyebilirdi."

Şok beni hareketsiz bıraktı ve zar zor nefes alabildim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bree bana bunların *hiçbirinden* bahsetmemiştir.

"Ama baban yine de seni suçlamalarına izin verdi. Seni mahkemeye çıkarmalarına seyirci kaldı, mahkemeyi kapatmak ve kimliğini korumak için parmağını bile kıpırdatmadı... sonra da seçimler sırasında belediye başkanını savundu ve Shadow Grove halkına bu kasabayı ne kadar çok sevdiğini, kendi kanından olanların bile *serbest bırakılmayacağını* vaaz etti. Öyle diyordu. Ne için serbest geçiş? İşlemediğin suçlar için serbest bırakılmak mı?" Bana acımaya çok ama çok yakın bir bakış attı. "Her şeyin ne olduğu çok acı bir şekilde belliydi. Bir reklam gösterisi. İsyen Gecesi'nin bir günah keçisine ihtiyacı vardı ve o da sendin."

Pasta mideme bir kil yumrusu gibi oturdu ve kısa, sarsak bir baş sallaması yaptım. "Anlıyorum."

Kody tekrar içini çekti ve küçük bir inilti çıkardı. "Madison Kate, ben _"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, haklısın. Ben de tam olarak öyleydim. Ama Şimdi bilmek istediğim şey, bu konuda neden hiçbir şey yapmadığınız." Kaşları havaya kalktı. "Ne?"

"Madem günah keçisi olarak kullanıldığım bu kadar belliydi, neden sesini çıkarmadın? Biliyordun. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu *biliyordun*. Öyleyse neden ortaya çıkıp hikâyeyi düzeltmedin?" Şimdi öfkeden titriyordum, yumruklarım kucağımda sıkılı toplar halindeydi.

Kody bana baktı, gözleri şok olmuş bir panikle açılmıştı, sanki umutsuzca bir şey arıyordu, kendi hareketsizliğini açıklayabilecek *herhangi* bir şey. Ama ben saçmalık dinlemeyi çoktan geçmiştim.

Ayağa kalkarak kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Hayatını mahvettiğin kız için doğru şeyi yapamayacak kadar süperstar kariyerini inşa etmekle meşgulsün. Sen de en az babam kadar kötüsün."

Gözyaşlarımın acısı tehdit ediyordu, bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde dükkândan çıktım. Kendime ait bir arabam yoktu ve nerede olduğumu bilmiyordum ama umurumda değildi. Annem öldüğünden ve beni yalnız bıraktığından beri her lanet günde yaptığım gibi bunu da kendi başıma çözecektim.

"Madison Kate," diye seslendi Kody arkamdan ben sokakta ilerlerken, ama ben durmadım. Uzun pembe saçlarım arkamda dalgalanıyordu.

Çok hızlı yürüyordum, ama tabii ki bu 1.80 boyundaki bir fitness eğitmeniyle boy ölçüşmezdi. Sadece iki dükkânın önünden geçebilmişim ki kolumdan tutup beni kendine doğru çekti.

"Özür dilerim," diye tersledi, sesi hiç de öyle değildi. "Bilmediğin daha fazla şey oldu."

"Öyle mi?" Kolumu onun elinden kurtarıp kollarımı kavuşturarak cevap verdim. "Aydınlat beni."

Kaşları o mücevher yeşili gözlerinin üzerine düştü ve çenesinin gergin duruşu sözlerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Bana bir *bok* anlatmayacaktı. Ne şimdi, ne de muhtemelen hiçbir zaman. Neden anlatsın ki? Ben sadece zavallı, küçük, zengin bir kızın günah keçisiydim.

"Git kendini becer, Kody," dedim sessiz ve öfkeli bir sesle. "Zavallı arkadaşlarını da al ve babamın evinden defol git. Hepinizin benimle aynı çatı altında olmasına katlanamıyorum."

Çenesi daha da sıkılaştı -eğer bu mümkünse- ve gözleri sertleşti. "Bazen Prenses Danvers, istediğimizi elde edemeyiz." Gözlerini parlak mavi Maserati'ye çevirdi ve elindeki anahtarlığı tıkladı. "Arabaya bin. Evde birbirimizden nefret etmeye devam edebiliriz."

Onu tersleyecek kadar uzun süre kollarımı açtım ve iğrenç bir şekilde gülümsedim. "Isır beni."

Tekrar caddeden aşağı inmeye başladım, ancak kendimi havada buldum, sonra geniş, kaslı bir omzun üzerinden fırlatıldım.

"Ne-" diye bağırdım, inanamayacağım kadar şaşırmıştım. "Beni yere bırak! Kody, bırak."

Beni. İndir! Evimin yolunu kendim bulabilirim!"

Cevap vermedi, sadece çırpınan kıcımlı arabasının yolcu koltuğuna itti ve emniyet kemerimi bile bağladı. Kemerimi bağlarken bir eliyle bileklerimi tutturmasaydı, onu yumruklayabilirdim. Zaten o kadar hızlı hareket etti ki, ben tam olarak karşılık veremedim otomobile geri dönmüştük bile... ve sonra bir araba kazasını riske atmayacak kadar aklım başımdaydı.

"Senden nefret ediyorum Kodiak Jones," dedim ona soğuk ve mesafeli bir sesle, sonunda Danvers Malikanesi'nin garaj yoluna girdiğimizde.

Uzun bir nefes verdi, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "En azından o nefreti hissedecek kadar hayattasın Madison Kate."

M gün sabahı çok hızlı geçti. Hafta sonunun geri kalanını odama kapanıp intikam planları yaparak geçirmiştım. Hem Archer hem de Kody için bir avuç umut verici planım varken, Steele daha zor bir hedef olduğunu kanıtlıyordu. Sadece tüm sosyal medya platformu tamamen sahte ve kişiliksiz görüldüğü için değil - Archer'ın büyük MMA sponsorları sayesinde içine girmiş gibi görünen tüm profesyonel modellik çekimleri

-Ama üçü arasında ondan en az nefret eden bendim.

Shadow Grove'a döndüğümünden beri bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve İsyan Gecesi'ndeki tek rolü, beni götürmesi gerekirken Bree'yi eve göndermek olmuştu.

Yine de Kody'nin *herkesin* bildiğine dair itirafı yaralarımın kabuklarını söküp attı. Herkes biliyordu ama kimse ortaya çıkmadı mı? Kimse benim adıma konuşmamıştı ve kesinlikle gerçek suçlu taraflar sorumluluğu kabul etmek için adım atmamıştı.

Yani evet, suç ortaklığı ya da doğrudan suçlu, bu üç adam da tatmin olmadan önce gazabımı hissedeceklerdi.

Kapımın sertçe çalınması beni hafifçe sıçrattı ve yansıyama kaşlarımı çatarak baktım. Aynanın önünde uzun süredir dikiliyordum, düşüncelere dalmıştım ama artık oyun zamanıydı.

"Madison Kate?" Steele kapıdan seslendi. En azından Archer'ın buradaki ilk günümde yaptığı gibi kendi kendine içeri girmemişti. "Eğer ilk dersine yetişmek istiyorsan hemen gitmemiz gerekiyor."

Aynadaki kendime gözlerimi devirerek baktım. Sanki üniversitedeki ilk günümde bu koca, kötü çocukların bana eşlik etmesine ihtiyacım varmış gibi. Ama ne yazık ki Cumartesi gecesi telefonla babama ulaştığımda işler ciddi anlamda sarpa sarmıştı. Artık sadece çocuklara beni her gün kampüse götürüp getirmeleri talimatı verilmemişti, aynı zamanda babam bana çok sert, saçma *sapan davranma* talimatları vermişti. Sanki asi bir köpek yavrusuymuşum gibi.

"Bree'yle gideceğim!" Kapıyı açmaya ve onunla bir yetişkin gibi konuşmaya zahmet etmeden geri bağırdım. Babam bana çocukmuşum gibi mi davranmak istiyordu? Ben de öyle davranacaktım.

Görünüşe göre Steele'in sabrı buraya kadarmış, çünkü bir saniye sonra yatak odamın kapısı açıldı ve kollarını kavuşturarak bana kaşlarını çattı. "İşleri olması gerekenden daha da zorlaştırmayı bırak Madison Kate. Sadece aşağı in, sevimli kışını arabama park et, gözlerini kapat ve kampüse varana kadar Kamboçya'ya dönmüş gibi davran."

Kışım *şirin* demesinin uyandırdığı heyecan titreşimini görmezden geldim. "Yoksa ne olur?" Ben de karşılık verdim. "Cumartesi günü Kody'nin yaptığı gibi beni zorla arabaya mı bindireceksin?"

Steele yüzünü buruşturdu ama sonra omuz silkti. "Mecbur kalırsam, tabii."

Öfkelendim ama bu beni ne hallere soktu? Steele'in onların en yumuşak halkası olduğuna, bir kadını iradesi dışında erkekleştirmeye en az eğilimli kişi olduğuna güveniyordum. Görünüşe göre yanılmışım. Ya da *hepsi* kişisel alan ve uygun davranış duygusundan yoksun destansı puştlardı.

"İyi," diye tısladım, yanından geçip büyük merdivenden aşağı indim.

"Çok yazık," diye mırıldandı arkamdan çok yakınımından. "O kış tokatlamak için bana bir bahane vereceğini umuyordum."

Şok tökezlememe neden oldu ve Steele topuklarımın dibinde olmasaydı - dirseğimin altından güçlü bir elle beni yakalayacak kadar yakındı - merdivenlerden aşağı yuvarlanırdım.

Bana bilmiş bilmiş göz kırptı, sonra elleri pantolonunun cebinde ve yüzünde bir sırıtişla önümde ilerlemeye devam etti.

Evet. Bunu kesinlikle yanlış anladım.

Peki neden yanaklarım kızarmış ve külotum ıslanmıştı?

Shadow Grove Üniversitesi'ne giden yol gergin ama hızlı ve merhametli bir şekilde sessizdi. Ne Kody ne de Archer ortalıkta görünmüyordu ve Steele arabayı ana girişe yakın bir yere park ettiğinde ben kaçtım.

Tamam, yani tamamen sessiz değildi. Steele oryantasyonu kaçırdığım için yolumu bulmama yardım etmeyi teklif etmişti ve ben de kibarca reddetmiştim. Kibarca derken, bolca hakaret etmekten ziyade azar azar hakaret etmeyi kastetmiştim.

Bana etrafın gösterilmesine ihtiyacım yoktu. Tıpkı oryantasyona ihtiyacım olmadığı gibi. "Yeni" Shadow Grove Üniversitesi, eski Doğu Shadow Grove Country Club ile Batı Shadow Grove lisesinin birleşiminden oluşuyordu.

Daha önce Batı SG'de pek fazla zaman geçirmemiş olsam da, şehir kulübüne oldukça aşınaydım.

Çoğu üniversiteye kıyasla küçük bir kampüstü ama sanırım amaca hizmet edecek kadar büyüktü.

Steele'in hız sınırını biraz aşan sürüşü sayesinde, ilk sınıfımı bulmak ve odanın ortasına yakın bir koltuk seçmek için bolca zamanım olmuştu. Yepyeni beyaz tahtaya kuru silme kalemle yazılmıştı: CRIM 100 - Kriminolojiye Giriş.

Bu kelimeleri okuyup dizüstü bilgisayarımı çıkarırken heyecanım ve gergin enerjim damarlarımda dolaşıyordu. Tutuklanmam savcı olma yolumu mahvetmiş olabilirdi -çünkü suçlamalar düşse de düşmese de kamuya açık duruşmamın bu açıdan aleyhime işlemeyeceği konusunda hiçbir yanılsama içinde değildim- ama yine de kriminoloji alanında kariyer yapmak istiyordum. Bir şekilde. Nihai hedef şimdilik belirsizdi ama ilgimi çeken tüm derslere kaydımı yaptırmıştım ve gerisini sonra halledecektim.

"Vay canına, Madison-Kate modasının birkaç ay önce bittiğini sanıyordum," dedi arkamdan biri, koyu gül rengi saçlarımdan bir tutamı omzumun üzerinden savurarak.

"Affedersiniz?" Kişisel alan kavramından bihaber olduğu her halinden belli olan kaba saba adama kaşlarımı çatarak baktım. Tiki, futbol oyuncusu tarzında sevimliydi - eskiden çıktığım ve canımı sıkan türden bir adamdı. Bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla. Seks genellikle onların sporla ilgili saçmalıkları bırakmasını sağlardı.

"Bilirsin işte," diye devam etti alaycı bir kahkahayla. "Şu pembe saç olayı. Bir yıl sonra hâlâ o rengi kullandığına göre sıkı bir Madison Kate hayranı olmalısın, ha?"

Kaşlarım çatıldı ve çatık kaşlara dönüştü. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. Bu pislik bana... benim hayranım diyerek ne demek istiyordu? Sanki müzisyen falan değildim. Doğru, bir bok söyleyemezdim... ama piyanoda berbat değildim.

Sırıışı biraz daha az doğal bir hal aldı. Biraz daha belirsizleşti. "Hani şu Madison Kate yargılanırken ona kafayı takan piliçler var ya? Ve... 'masumlara özgürlük' tişörtleri giyenler falan?" Açıklamasını kekeleyerek bitirdiğinde gülümsemesini tamamen kaybetmişti ve *gerçekten* rahatsız görünüyordu. Dikkati yine benim üzerimdeydi, muhtemelen dinlenmekte olan harika sürtük suratıma bakıyordu,

sonra sandalyemin arkasına asılı çantama düştü. Deri kapağında, altın dikişli nakışta MKD yazıyordu. Babamdan bir hediye.

"Kahretsin," diye fısıldadı adam, ben karşılık vermeyince. "Sen aslında *osun*. Değil misin?"

"Eğer kastettiğiniz, benimle *hiçbir* ilgisi olmayan bir dizi saçma sapan suçla haksız yere suçlanan meşhur Madison Kate isem? Evet. Öyleyim. Ama saçımı tekrar pembeye boyattığım için cidden pişman olmaya başladım." Ağır bir iç geçirdim ve dikkatimi dizüstü bilgisayarına verdim. Adamın çekip gideceğini düşünmüştüm, ama etrafımda dolanmaya devam etti.

"Başka bir şey mi var?" Hiç de nazik olmayan bir şekilde tersledim. Tamam, iyi, hiç de nazik değil. Ama kendimi savunmam gerekirse, günlerdir tam bir öfke krizinin üzerinde ip üstünde yürüyordum. Üç yeni ev arkadaşımın herhangi birinin tek bir yanlış adımı yetecekti ve ben de kafaları kesmeye başlayacaktım. Omuzlarının üzerindeki kasetmemiştim.

Adam sırttı ve bu o kibirli playboy sırtışlarından biriydi. Kamboçya'da bunları özlememiştim, orası kesin.

"Evet, vay canına. Kusura bakmayın. Seni gördüğüme çok şaşırdım. Al bakalım. Vay canına. Harika. Madison Kate Danvers kanlı canlı karşımda." Yüzünde tuhaf bir şaşkınlık ifadesi vardı ve benim ben olduğumu anladığından beri gözünü kırpmadığından oldukça emindim.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve diğer öğrencilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissederek omuz silktim. "Evet. Adını duyamadım sanırım?" Kaşlarını kaldırdım, sessizce onu korkaklığı bırakmaya ve başka bir normal insanla tanışan normal bir insan gibi ilerlemeye çağırdım.

"Kahretsin," diye ağzından kaçırdı, içine düştüğü tuhaf transı kırmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, pardon, terbiyem nerede kaldı, değil mi? Ben Rhett, ama arkadaşlarım bana Bark der." Tokalaşmam için kocaman bir el uzattı, ben de nazikçe tuttum.

"Memnun oldum Bark?" Bunu bir soru gibi bitirdim çünkü kim kendine Bark derdi ki?

Başını salladı, çantasını omzunda biraz daha yukarı kaldırırken bana küçük bir sırtış attı. "Evet, lise futbolundan kalma bir isim çünkü-"

"Bay Barker," diye otoriter bir ses geldi odanın önünden. Her nasılsa profesörümüz içeri girmiş ve ben farkına bile varmadan hazırlıklara başlamıştı. Nasıl fark etmemiştim? Muhtemelen önümde duran kocaman adam her şeyi görmemi engellediği için. "Lütfen yerlerinize oturun. Başlamak üzereyiz."

Futbolcu *Bark* bana bir zafer sırtışı daha attıktan sonra yanımdaki boş koltuğa kaydı. Tabii ki yanımdaki koltuk boştu. Klişe bir gençlik filminde falan uyandığımı düşünmeye başlamıştım.

"CRIM 100'e hoş geldiniz," diye devam etti profesör, yeni bir kuru silme kalemi aldı ve konuşurken beyaz tahtaya döndü. "Ben Profesör Barker ve kimse sormadan söyleyeyim, evet, odadaki en güzel kızla sohbet etmeye çalışan şu Neandertal benim oğlum, Rhett." Profesör öyle bir şekilde konuşuyordu ki, bu dersi oğluna kolaylaştırmak gibi bir niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Aslında *Bark* için neredeyse üzülüyordum. Babamın profesör olmasındansa kırık camların üzerinden yirmi mil koşmayı tercih ederdim.

Ders o kadar hızlı geçti ki, Profesör Barker dersin bittiğini ilan edip eşyalarını toplamaya başladığında gerçekten şok oldum. Dizüstü bilgisayarım notlarla doluydu ve Shadow Grove'a adım attığımdan beri ilk kez evde olduğum için heyecanlıydım.

A Kriminolojiye Giriş'ten sonra, sonraki iki dersim (Psikolojiye Giriş ve İngiliz Edebiyatı) boyunca heyecanım yüksekti ve öğle yemeği için kafeteryaya gittiğimde neredeyse gülümsüyordum.

Bree'yi henüz görmemiştim -sınıf seçimlerimiz oldukça zıttı- ama iyi tarafından bakarsak, Steele, Kody ya da Archer'ı da görmemiştim.

"Biliyor musun, tüm kampüsün dedikodusunu yaptığı bir kıza göre seni bulmak şaşırtıcı derecede zor." Ben öğle yemeği seçeneklerine göz atarken yanıma gelen yine Bark'tı. Çeşit çeşit salatalar, taze yapılmış kızarmış etler ve hatta bazı kabuklu deniz ürünleri seçenekleri vardı. Babam bu üniversite için gerçekten de her şeyi yapmıştı... Bu kadar paranın nereden geldiğini merak ettim. Samuel Danvers'ın yepyeni, üst düzey bir üniversite gibi bir şeyi finanse etmeye gücü yetmeyeceğinden değil... sadece bunu *yapmayacağından*.

"Kimsenin hakkımda dedikodu yaptığının farkında değildim," diye açık bir yalan söyledim. Fısıltılar bütün sabah peşimi bırakmamıştı ama hepsini duymazlıktan gelmekte oldukça iyiydim. Bırakın konuşsunlar; beni etkilemezdi.

Bark güldü, bana yine o kazanan gülümsemesini gösterdi ve gözlerimi devirmek istememe neden oldu. Onunla flört etmeye hiç niyetim yoktu ama görünüşe göre dinlenmekte olan sürtük suratım dikkatini dağıtmakta pek başarılı olamıyordu.

"Tabii ki değildin," dedi, sanki bir tür şakayı paylaşıyor muyuz gibi sırıtarak. Paylaşmıyorduk.

Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama elini önümdeki tezgâha koyarak büfede daha fazla yürümemi engelledi.

"Cuma gecesi ne yapıyorsun Madison Kate?" diye sordu, şaka tonunu düşürdü ama flörtün dozunu daha da arttırdı. Tabii bu mümkünse.

Ona birkaç kez göz kırptım, bana çıkma teklif etmeye çalıştığı gerçeğini anlamaya çalışıyordum. Ya da ben öyle sanıyordum. Aslında bu adamla on kelime bile konuşmamıştım ama görünüşe göre ünüm benden önce gelmişti.

Ugh. Lanet olsun. *İtibarım*.

İsyan Gecesi günah keçisi ve sürgün edilmiş mirasçı olarak ünüme dayanarak bana çıkma teklif etmediğine bahse girmeye hazırım. Hayır, o alaycı

Badem kahverengi gözlerindeki pırıltı, her şeyin ucuz bir sarhoş ve kolay yatan biri olarak ünümle ilgili olduğunu söylüyordu. Geçmişteki karışık halime lanet olsun.

Reddetmek dilimin ucundaydı. Bark'a karşı hiçbir çekim hissetmiyordum ve bir yıl önceki eski, sürtük sarhoş Madison Kate'i tekrar ziyaret etmek için daha da az eğilimim vardı. Ama sonra kafeteryada fırtına gibi esen biri dikkatimi çekti.

Derin bir iç çektim. *İşte başlıyor.*

"Ne giyiyorsun lan sen?" Archer hırladı, Bark'ı kenara itti ve *hiç* hakkı yokmuş gibi kişisel alanıma girdi.

Kuşkusuz, kıyafetimin onlardan birini bir şekilde kızdıracağını biliyordum... ama ben paramı Kody'nin pantolonuma girmeye çalışacağına yatırmıştım. Yine de Archer'ın sinirlenip alfa erkeği kesilmesi daha iyi olabilirdi.

"Giysiler," diye cevap verdim, sesimden küstahlık akıyordu ve ellerimi kalçalarımaya dayamıştım. "Sevgili annenin bana bıraktığı giysiler, diye ekleyebilirim. Bu senin için bir sorun mu?"

Okula gelirken Steele'in bir şey söylememiş olmasına hâlâ şaşıırıyordum. Yine de Archer kesinlikle en kötü BDE-Büyük Dick Enerjisi vakasına sahipti - bu yüzden *küçük* pileli eteğim, dar beyaz tişörtüm ve yüksek topuklu Mary Janes'lerle giyilen uyluk yüksek çoraplarım yüzünden anevrizma geçirenin o olacağını bilmeliydim. Şuna benziyordum-

"Liseli kız porno filmlerinden fırlamış gibisin," diye homurdandı Archer, mavi gözleri o kadar küçümseyici bir ifadeyle parlıyordu ki neredeyse gülüyordum. Tamam, iyi, yüksek sesle kıkırdadım. "Eve git ve üstünü değiştir. Hemen."

Omuz silkerek ondan uzaklaştım ve uzun, gül rengi saçlarımı bir profesyonel gibi savurdum. "Kadın kıyafetleri konusundaki zevkini beğenmiyorsan Cherry'ye söyle. Bu arada, senden emir alacak değilim. Yani, bilirsin, siktir git."

Sanki zihninin gücüyle giysilerimi ateşe verebilecekmiş gibi dik dik bakarak hâlâ orada durmuyormuş gibi onu fırçalayarak tabağıma birkaç parça yiyecek aldım. Doğrusu, az önce ne aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu çünkü tüm duyularım Archer'a odaklanmıştı.

Self-servis makinesinde yemeğimin parasını öderken Archer yine "Madison Kate," diye tersledi. O yokmuş gibi davranmaya devam ettim ve şok edici bir şekilde hâlâ çenesi açık bir şekilde orada duran Bark'a döndüm.

"Çok özür dilerim Bark, yeni üvey kardeşim çok kaba davrandı. Ne diyordun?" Tatlı bir şekilde gülümsedim ve yoluma devam ederken bana katılması gerektiğini işaret ettim.

boş bir masaya götürdü ve tepsimi masaya bıraktı.

Bir an duraksadı, bakışlarını Archer ve benim aramda birkaç kez gezdirdikten sonra kıyafetimi inceledi ve çabalamaya değer olduğuma karar verdi. "Evet, ben de sana soruyordum..." Sözünü yarıda kesti, omzunun üzerinden endişeyle baktı. Archer birkaç metre ötede Bark'a dik dik bakıyordu ve bu durum potansiyel talibimi rahatsız ediyordu.

"Bana çıkma teklif ediyordun, değil mi?" Dikkatini tekrar bana çekmeye çalışarak onu yönlendirdim. Planımın dışına çıkıyordum ama Archer'ın şakağındaki damarın kafası patlayacakmış gibi zonklamasına neden olacak her şey iyi bir taktik gibi görünüyordu.

Archer sanki farkında değilmişim gibi, "Bir velet gibi davranıyorsun, Madison Kate," diye beni bilgilendirdi. Yumruğu yanında sıkılıydı ve ben ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Hangisi, Archer? Bir velet mi yoksa bir porno yıldızı mı?"

Bakışları ruhumun karanlık, ahlaksız bir köşesine hitap eden bir şeyle karardı. "İkisi de."

Bunu söylediğinde kalbimin hızla çarpmasından cesaret alarak yüzüme en zoraki gülümsememi yapıştırdım ve kirpiklerimi Bark'a bir kez daha fırlattım. "Cuma akşamı dışarı çıkmayı çok isterim Bark."

"Siktir git Bark," diye hırladı Archer.

Tiki futbolcu tekrar aramıza baktı, sonra bir adım geri çekildi. "Sınıfta görüşürüz, Madison Kate."

Aceleyle geri çekildi ve ben de Archer'a ters ters baktım. Bark'ın kaçmasını pek umursadığımdan değil - zaten Cuma günü gelmemek için bir bahane bulurdum - ama sanki benim üzerimde bir hakkı varmış gibi davranıyordu.

"Eve git ve üstünü değiştir Madison Kate," diye emretti bana, etkileyici dövme kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, kasları normalde külotumu ıslatacak şekilde oynuyordu.

"Hangi araçla, D'Ath? Arabam yok, unuttun mu?" Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Sana benimkini ödünç veririm."

Önerisini görmezden gelerek öğle yemeğimden bir çatal dolusu yedim - evet, çok iğrenç, tavuklu börek- ve ona cevap vermeden önce çok yavaş çiğnedim.

"Isır beni, Archer. Oh hey, Bree!" Kafeteryaya yeni girmiş olan arkadaşşıma el salladım, sonra Archer'a hızlıca bir aşağı bir yukarı baktım. "Artık gidebilirsin, söyleyecek daha ilginç bir şeyin yoksa? Hayır mı? Düşünmedim

Yani." Ona sırtımı vermek için sandalyemi kaydurdum, sonra karşıma oturduğunda arkadaşımı coşkuyla selamladım.

Archer başka bir şey söylemedi ve çok geçmeden Steele'in birkaç kızla birlikte oturduğu odanın karşısındaki koltuğa oturduğunu gördüm. Kody ortalıkta görünmüyordu, bu yüzden öğle yemeği arasını hem Archer hem de Steele ile paylaşmanın benim şanssızlığım olduğunu tahmin ettim.

"Bütün bunlar da neydi?" Bree kaşlarını kaldırarak sordu, omzunun üzerinden adamların oturduğu yere hızlıca bir göz attı. "Bu kıyafet de neyin nesi? Bugünlerde hep kot pantolon ve spor ayakkabı giydiğini ve süslü Barbie bebek görünümünün geçmişte kaldığını sanıyordum. Harika görünmediğinden değil, görünüyorsun. Sadece... kafam karıştı."

Küçük bir omuz silktim. "Yeni ev arkadaşlarımı kızdırmak için anlık bir fikirdi. Sanırım bilinçaltımda o üçünün alfa erkeklik kokusunu alıyordum ve bunu bir sopayla dürtmek istedim."

Bree bir kahkaha attı ve tepsimdeki kek dilimini kaptı. "Dikkatli ol. İlk günün olabilir ama bu üçü şimdiden koca bir hayran takipçi ordusu kurdular." Hızlıca bir bakış daha fırlattı ve elimde olmadan onun görüş açısını takip ettim. Steele benden birkaç yaş büyük görünen güzel bir sarışınla sohbet ediyordu ve Archer... hmm. Archer'ın kucağında esmer bir kız vardı ve onun kulağına *histerik* bulduğu bir şeyler fısıldıyordu.

Ugh. Onun tipini bilirdim. Eskiden onun tipiydim. Eğer yeni ev arkadaşlarımın hoşlandığı türden bir kız olsaydı, Bree'nin benimle dalga geçip durduğu o ters haremi kesinlikle kurmazdık.

"Her neyse, onlarla daha sonra ilgileneceğim. Bu alışılmadık üniversitede en azından birkaç gün geçirdikten sonra." Kafeteryaya bakarken burnumu kırıstırdım. Eskiden şehir kulübünün ana restoranıydı, bu yüzden aslında gerçekten güzeldi. Son dersimin aceleyle boyanmış bir binada olduğunu düşünürsek, duvarlardaki grafitiler hâlâ seçilebiliyordu. Öte yandan, yemeklerin çoğu restoran kalitesindeydi, bu yüzden iyi bir öğle yemeği yemek için kampüsten ayrılmaya gerek yoktu.

Bree kek kırıntılarıyla kaplı çatalını sallayarak başını salladı. "Bana mı söylüyorsun. Kızım, bu yıl Stanford'da olmamız gerekiyordu."

İçimi çektim ve tekrar odanın öbür ucuna baktım. Shadow Grove'daki pek çok öğrencinin birdenbire istedikleri üniversiteye girememeleri Archer, Kody ve Steele'in suçu değildi... ama söylediklerinden çok daha fazlasını biliyorlardı. Çalınan Laughing'in bir tesadüf değildi.

Palyaço anahtarı o gece Kody'nin cebindeydi. Ayrıca Zane'in Beetlejuice kılığına girmiş ürkütücü bir herifle koca bir çanta dolusu parayı değiş tokuş etmesi de tesadüf değildi.

"Onlara bakmayı kes," diye takıldı Bree, masanın altından beni tekmeleyerek. "Herkes senin bir ya da iki kıza aşık olduğunu düşünebilir."

"Hah!" Alay ettim. "Hiç de bile. Sadece planımı düşünüyordum. Ufaktan başlayacağım sanırım. Sadece daha sert önlemler gerekirse ve o zaman tırmanacağım." Avımı gözlemleyerek parmak uçlarımı düşünceli bir şekilde masaya vurdum. Steele, Archer'ın az önce söylediği bir şeye gülüyordu ve kahretsin, güldüğü zaman çok güzel oluyordu. Esmer kız Archer'ın kucağından kaybolmuştu ama çilek sarısı kız onun yanına... uh... tutkal gibi yapışmıştı.

"Tipik erkek-fahişe davranışı," diye yorumladım hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle. "Biraz kışkırtıcı giyindim diye mağara adamı gibi davranıyor, sonra da bir sürü kadının onu pençelemesine izin veriyor. Çifte standart iş başında."

Bree başını salladı ve sanki bu yeni bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Haklıydı, yeni bir şey değildi, ama bu kinaye artık yorucu olmaya başlamıştı.

Arkadaşım bir şeyler söylemeye başladı, sonra dikkati başımın üzerine kaydı ve nefesi kesildi. "Dikkat et!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Yapışkan, turuncu sıvı beni sıırıslıklam etti, tüm tişörtümü ıslattı ve kucağımda birikti.

"Oops," dedi arkamdan bir kız. "Özür dilerim, sanırım ayağım takıldı." Bu kaltağın sesi üzgün olmaktan başka *her şeye benziyordu*.

Öfkeyle koltuğumu geriye ittim ve sakar meyve suyu sahibiyle yüzleşmek için döndüm. Sonra da güldüm. "Sanırım bunun olacağını bir mil öteden tahmin etmeliydim," diye yorumladım, Archer, Steele ve ekibi bize doğru gelirken güzel esmere küçümseyerek baktım. "Böyle saçmalıkların liseye ait olduğunu düşündüğüm için aptalım."

Esmer kız -az önce Archer'ın kucağında kıkırdayan kızla aynı kız -Sırıttı ve saçlarını savurarak yemek salonundan çıktı ve beni yapış yapış portakal suyu birikintimin içinde öylece bıraktı. Steele içini çekti ve bana başını salladı, sonra onu takip etti, ama Archer? Evet, bir an oyalandı.

Tam bir zorba davranışı.

"Bekle," dedim, gerçekten yıkıcı bir zinger olacağından emin olduğum şeyi söylemek için dudaklarını ayırdığında elimi kaldırdım. "Dur tahmin edeyim. *Şimdi değişmek zorundasın Madison Kate*." Bunu söylemek için daha kalın bir ses tonunu benimsedim,

onunla alay ediyordu. "Ya da belki de tüm bu sahte endişe açısını kullanacaktın? *Beni dinlemeliydin Madison Kate.*"

Archer başını yana eğdi, başparmağını alt dudağında gezdirdi ve omuz silkti. "Seç bakalım güzelim; mesajı almışsın gibi görünüyor."

Yüzündeki zafer ifadesini görünce gözlerim kısıldı.

Hay sikeyim. İşte bu.

"Elbette," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Eğer mesajınız, erkeklerin kadınları cinselliklerini sergileyecek şekilde giyindikleri için ayıplamasının sosyal olarak kabul edilebilir olduğu ellili yıllardan çıkıp gelmenizse? Hedeflediğiniz mesaj bu muydu? Eğer öyleyse, anladım... ama saygıyla kabul etmeyi reddediyorum." Portakal suyuyla ıslanmış tişörtümün eteklerini kavrayarak sıyrıp çıkardım ve Archer'ın ayaklarının dibine, yere fırlattım. Mini eteğim de onu takip ederek duyulabilir bir sesle yere çarptı, çünkü bütün öğrencilerin gözleri konuşmak yerine bize dikilmişti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Archer, bakışlarıyla gözümü kırpmadan karşılaştığımda bana sordu.

Vahşi bir gülümsemeyle ellerimi kalçalarımaya dayadım. Çırılçıplak falan değildim; sutyenim ve külotum hâlâ üzerimdeydi, gerçi sutyenim de meyve suyuyla ıslanmıştı. Bir bikiniden daha açık değildi, öyleyse utanç neredeydi?

"Bree, bebeğim, hırkanı ödünç almamın bir sakıncası yok, değil mi?" Arkadaşıma sandalyesinin arkasına örtülmüş ince, bebek pembesi giysiyi göstererek sordum. Kabul etti ve kahkahalarını tutmaktan kıpkırmızı kesilmişken hırkayı bana uzattı.

Kollarımın üzerinden geçirdim, sonra gevşek kemeri belime bağlayarak kapalı tuttum. Sayılır. Kumaş kıcımlı örtecek kadar uzundu, ama çapraz ön kısmı düşündüğümünden çok daha fazla sütyenimi gösteriyordu.

Siktir et. Gerçek bir kıyafet bulmadan önce yöneticiler beni görmediği sürece sadece lanet bir noktayı kanıtlıyordum...

"Bir dahaki sefere daha sıkı çalış Archer," diye öğüt verdim ona, sırt çantamı almak için eğildim ve bakmak isteyen herkese kıcımlı gösterdim. "Oh, ve bu giysiler sadece kuru temizlemede."

Evet, işte oradaydı. Şakağında saatli bir bomba gibi titreşen o küçük damar.

Kafeteryadan başımız dik bir şekilde  ı k a r k e n , "MK: bir, şerefsiz herif: sıfır," diye kıs kıs güldü Bree. "Bu çok eğlenceli olacak."

S Sonraki birkaç günü nasıl olduysa çocuklarla hiç karşılaşmadan atlatmayı başardım. Pazartesi günü kafeteryada Archer'la aramızda geçen hesaplaşmadan sonra insanlar bana pek yüz vermiyordu ve ben de bu durumdan memnundum. Bu bana derslerime alışma, ders yükünü hafifletme ve bu garip yeni okulda biraz normallik bulma şansı verdi.

Bree beni istediğimden tam bir saat önce almaya başlamıştı ama bu iki amaca birden hizmet ediyordu. Çocuklar spor salonundaki antrenmanlarını bitirmeden önce beni evden çıkarıyor -evet, bu yaptıkları bir şeydi- ve eski kankamla yeniden bağlantı kurmam için bana biraz zaman veriyordu. SGU'nun yakınındaki orta derecede iyi bir kafeden kahve almak için de zamanımız olması ek bir bonus oldu.

"Pekâlâ, dökül bakalım," dedi siparişlerimizi birkaç gün önce ikimiz için aldığı sevimli, tek boynuzlu atlı, yeniden kullanılabilir bardaklarda toplarken.

Baristaya teşekkür ettim, sonra da kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Neyi döneceksin?"

Bree gözlerini bana dikti. "Bana masum rolü yapma, MK. Seni tanıyorum. Yemek odasında Archer'la yaşadığın o sahneden bu yana dört gün geçti ve misilleme olarak bir şeyler planladığını *biliyorum*."

Dudaklarımı büken sırtışa engel olamadım. "Tüm yemek salonunun önünde iç çamaşırlarıma kadar soyunmamın yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Bree kıs kıs güldü ama başını salladı. "Yarı yarıya değil. O bir *Mean Girls* anı düzenledi ve senin onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermene imkân yok."

Sırttım ve parkın karşısındaki SGU kampüsüne doğru ilerlerken kahvemi yudumladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Bree," dedim, pek de inandırıcı olmayan bir şekilde, saatime bakarak. "Ama derslere gitmeden önce öğrenci otoparkının önünden geçmeyi çok isterim."

Bana meraklı -tamam, şüpheli- bir bakış attı ama her zamanki kestirme yolumuzdan saparak beni takip etti. Mükemmel bir zamanlamayla vardık, Archer'ın programını bütün hafta gizlice takip ettiğimi düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi. Anal noktasına kadar dakikti ve bu öngörülebilirlik doğru zamanda doğru yerde olmamı sağlayan şeydi.

Gece yarısı siyah Corvette Stingray'ı park yerine girdi ve üniversitenin ana girişinin hemen yakınındaki birkaç ayrılmış yerden birinde durdu. Pazartesi günü okula giderken Steele'in yarım saat sonra geldiğinde bir sonraki yeri alacağını biliyordum ama bugünkü hedefim o değildi. Archer'dı.

"Pekâlâ, ne için buradayız?" Bree birkaç dakika sonra kimse arabadan inmeyince sordu. Archer'ın orada öfkeyle oturduğunu ve yüzünü göstermek için cesaretini topladığını hayal ederek kendi kendime güldüm.

"Göreceksin," diye mırıldandım, yüzümdeki sırtışı silememiştim. Sürücü kapısı açıldı ve beklentimi dizginlemek için yanağımın içini ısırdım. Basit bir plandı ama-

"Ah kahretsin," diye küfrettim, Archer'ın dışarı çıkarkenki mükemmel yakışıklı yüzünü görünce. Benim bir intikam taktiği geliştirdiğim gün, o gerçekten de rutinini değiştirmiş miydi? Yine de kendimi biraz rahat bırakmalıydım; izlediğim kısa süre içinde rutininin değişmemiş olması sadece bir tesadüf olabilirdi.

Sonra Kody yolcu tarafından çıktı ve Bree keskin bir nefes aldı.

"MK!" diye bağırdı kısık bir çığlıkla. "Bunu sen mi yaptın?"

Kody yüzünü bana doğru çevirdiğinde göğsümde kahkahalar yükseldi. Parlak mor yüzü. "Oops, bu bir yanlış ateşlemeydi. Oh iyi, sanırım bir sonuca varmak için bir araç." Omuz silktim ve her ikisi de bana hançer gibi bakarken iki düşmanıma küçük bir el salladım.

Archer çocukça şaka yüzünden benimle yüzleşmek ister gibi birkaç adım öne çıktı ama Kody kolundan tutarak onu durdurdu. Aralarında birkaç sessiz kelime geçti, sonra Archer kolunu kurtardı ve spor merkezine doğru tepindi.

Kody, güzel mor suratıyla birlikte Bree'yle durduğum yere doğru yürüdü. Kıkırdayan öğrencilerden oluşan büyük bir kalabalık etrafta durmuş, işaret ediyor, gülüyor ve şakalar yapıyordu ama o hepsinden habersiz görünüyordu.

Birkaç adım ötede durup mor yüzünü göstererek, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Pazartesi günü Kalley'nin meyve suyunun intikamı mı?"

Omuz silktim, hâlâ sırtıyordum. Bir *bok* itiraf etmiyordum.

Kody başını salladı, öfke ve eğlence arasında gidip geliyordu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok, biliyor musun? Sizinle aynı programa sahip bile değilim."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama nefret ve savaşta her şey mübahtır, Kodiak. Bazen ikincil zararlar da olur."

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Neydi o? Ter havlularımızdaki toz boya mı?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey itiraf etmeyeceğim. Ama sorumlu taraf ben olsaydım, evet, bu şekilde yapabilirdim. Antrenmandan sonra terli yüzü toz mor gıda boyasıyla kaplı bir havluyla silmek..." Tekrar omuz silktim. "Ama bu çok çocukça ve çok liseli işi. Aptalca şakalardan ve kabadayı taktiklerinden daha iyiyiz, değil mi?"

Kody başını geriye attı ve güldü. "Ah, bebeğim. Hayır. Gerçekten, gerçekten değiliz. Mor bana yakıştığı için çok şanslısın ama eğer bu Pazar günkü fotoğraf çekimine kadar yıkanmazsa halkla ilişkiler müdürüm sana birkaç söz söyleyebilir."

Kirpiklerimi kırıştırdım, hayal edilebilecek en sahte masum rolünü oynadım. "Peki, bu durumda? Belki de ortak banyoda vücut yıkamaktan kaçınmalısın."

Gözleri bir an için kısıldı ve gülerек başını salladı. "Oyun devam ediyor, güzelim."

Yanımdan geçip gittiğinde, sanki yüzünü mora boyamak *kendi seçimiymiş* gibi büyük bir özgüvenle üniversite koridorlarında salına salına yürürken uzun bir nefes aldım. Onunla her konuştuğumda, sanki almam gerekenin yarısı kadar nefes almış gibi oluyordum. Her seferinde başım dönmüş ve halsiz bir şekilde oradan ayrılırdım.

"Lanet kız," diye fısıldadı Bree, ilk dersime doğru ilerlerken kolunu benimkiyle birleştirerek. Günün ilerleyen saatlerine kadar bir işi yoktu ama ders çalışabilmek için bu kadar erken kalkmanın kendisi için iyi olduğunda ısrar ediyordu. "Hatırlat da seni bir daha kızdırmayayım. Vücut yıkayıcısına ne yaptın?"

Kıkırdadım. "Hiçbir şey yapmadım. Sadece onu paranoyaklaştırmayı seviyorum."

Bree kahkahalarla bağırdı ve kütüphaneye gitmek için yanımdan ayrılırken gözlerini siliyordu. Peki ya ben? Şimdiden bir sonraki saldırımı planlıyordum.

Günüm haftanın geri kalanı gibi ^{geçti} - etrafımda bir sürü dedikodu ve fısıltı dönüyordu ama kimse benimle doğrudan konuşacak kadar cesur değildi. Hayır.

Yine de umurumda değildi. Archer ve adamlarıyla olan savaşımın dışında kaldıkları sürece sorun yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde, günün sonunda arka otoparka gittiğimde, SGU futbol kapüşonu giymiş geniş omuzlu bir adamın beni beklediğini gördüm.

"Bark?" Dağınık kahverengi saçlarını arkadan tanıyarak sordum.

Arkasını döndüğünde sohbet ettiği minyon bir sarışınla karşılaştım. Ama Bree'nin arabasının hemen yanında duruyorlardı, bu yüzden beni beklediğini varsaymak zorundaydım. Ya da belki de kendimi beğenmişlik yapıyordum?

"Selam Madison Kate," diyerek beni fazlasıyla hevesli bir gülümsemeyle karşıladı. "Ben de seni bekliyordum."

Sırıttım ve sessizce kendime güldüm. "Harika. Uh, selam." Hâlâ orada duran ve bana bakan kıza el salladım. Çok sert bakıyordu. Bir kez bile gözünü kırpmamıştı, sanmıyorum.

"Madison Kate, bu Ella. Seninle tanışmak istiyor." İfadesindeki garip tereddüt beni duraksattı ve kaşlarımı çattım. Yine de bana mahcup bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu.

Kafam tamamen karışmıştı, kıza bir gülümseme verdim. "Merhaba, Ella."

Gözleri daha da büyüdü, eğer bu mümkünse, onu daha genç gösteriyordu. En azından SGU'da öğrenci olmak için fazla gençti. Ağartılmış sarı saçları dağınık bir şekilde kesilmişti ve maskara kaplı kirpiklerine dokunan kalın bir kakül vardı ve yüzünde belli belirsiz tanıdık bir şey vardı.

"H-hi. Aman Tanrım!" Ella sanki ünlü biriyle tanışıyormuş gibi soluk soluğa kaldı. "Vay canına. Bu gerçekten sensin. Bark seni tanıdığını söylediğinde, 'yok artık' demiştim ama sonra babam Bark'ın yalan söylemediğini söyledi ve ben de buraya gelirim belki seni kendim görürüm diye düşündüm ve aman Tanrım. Şahsen çok güzelsin. Televizyonda görüldüğünden çok daha güzelsin. Bilgin olsun, sana karşı yapılan suçlamalara hiç inanmadım Madison Kate. Asla inanmadım. Mahkemeye çıktığına bile inanmıyorum." Sözlü olarak kusuyordu ama nefes almak için dursa bile ne diyeceğimi bilemezdim.

Bark elini ağzına kapatıp özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzümü buruşturunca gevezeliği kesildi.

"Onun için üzgünüm," dedi Ella'nın kocaman elinin arkasından yükselen boğuk itirazlarını duymazdan gelerek. "Onunla tanıştın, tamam mı? Şimdi eve git. Annen endişelenecek."

Yüzündeki belli belirsiz aşinalık yerine oturdu. Bark ve Profesör Barker'a benziyordu. Onun küçük kız kardeşi olmalıydı.

Bark ağzını bir kez daha serbest bıraktığında Ella, "Sizinle tanışmak çok ama çok güzeldi," diye haykırdı. "Aman Tanrım, arkadaşlarım bunu duyana kadar bekle." Küçük bir heyecan çılgılığı attı, sonra da -ağabeyinden yediği ters bir bakıştan sonra- üstü açık küçük beyaz bir arabanın park edildiği yere doğru koştu.

"Onun için üzgünüm," diye özür diledi Bark, kocaman bir el sallayarak uzaklaşırken.

"Küçük kız kardeş mi?" diye sordum, o da başıyla onayladı. "Ve sanırım geçen gün tanıştığımızda bahsettiğin şu kızlar..."

Yüzünü buruşturdu ve tekrar başını salladı. "Evet. Kusura bakma. Ella duruşma sırasında senin en büyük destekçilerinden biriydi. Annemiz daha birkaç ay önce onu saçlarını tekrar sarıya boyatmaya ikna etti."

Kaşlarımı çattım, düşünürken dudağımı ısırdım. Sanırım bu biraz gurur vericiydi? Duruşma sırasında *kimsenin* benim tarafımda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve neredeyse serbest bırakıldığım anda Kamboçya'ya gitmiştim. Öte yandan, Kody'nin kız arkadaşının geçen gün bana *keçi* demesi, herkesin masumiyetime inandığını ima etmişti... sadece daha az gurur verici bir şekilde.

"Merak etme," dedim Bark'a. "Sanki bir tür pop yıldızıymışım gibi selfie çekecek bir telefonu olmadığına sevindim."

Eğlenerek gülümsedi ve bana hak verdi. Üniversitenin telefon yasağı kuralı bu hafta aslında benim lehime işlemişti. Bu, kimsenin benim küçük meyve suyu kaplı striptizimin fotoğrafik kanıtına sahip olmadığı anlamına geliyordu, aksi takdirde bu bokun şimdiye kadar lanet olası internetin her yerinde olacağından hiç şüphem yoktu.

Bunun yerine, her gün eve dönerken kapıda telefonlarımızı toplayana kadar eski moda dedikodu ve söylenti değirmeni vardı.

"Her neyse," dedi Bark, çapkın cazibesini tüm gücüyle ortaya koyarak, "bu gece için hâlâ anlaştık mı diye soracaktım? Geçen gün numaranı almayı başaramadım ve sen de dün Crim'den seni yakalayamayacağım kadar hızlı çıktın."

O dersi haftada sadece iki kez alıyorduk ve görünüşe göre Bark'la paylaştığımız tek dersti. Ders biter bitmez kaçmışım çünkü onunla tam da bu konuşmayı yapmaktan kaçınmak istiyordum.

"Bu gece mi?" Tekrarladım. "Bu konuda fikrini değiştirdiğini düşünmüştüm." *Ya da Archer geçen günkü maço saçmalıklarıyla seni korkutmuştu.*

Bark kendinden emin, ukala bir sırıtışla parladı. "Yok canım, bebeğim. Sadece zamanımı bekliyordum."

Bana *bebeğim* demesi tüylerimi d i k e n diken etmişti. Aynı kelimenin Kody'nin ağzından bu kadar farklı çıkması çok garipti.

"Kampüste seni çok fazla takip edersem Archer bana uzak durmam için daha fiziksel bir teşvik veriyor. O adamın profesyonel bir MMA dövüşçüsü olduğunu biliyor musun? Alınma Madison Kate ama onunla kavga etmek istemiyorum."

İçimi çektim. "Evet, duymuştum."

"Yani, bu gece mi?" Bark zorladı ve kendimi başımı sallarken buldum. Yapacak başka bir şeyim yoktu, neden olmasındı ki? Bree'nin cuma günleri büyükannesiyile zorunlu aile yemekleri vardı, yani SGU'da aniden başka arkadaşlar edinmezsem bütün gece evde tıklıp kalacaktım. Üç adamdan birinin orada olma riski? Çok yüksek. Bark ile boktan bir filme katlanmak çok daha çekiciydi.

"Harika." Sırıttı. "Seni sekiz gibi alırım?"

Bree'nin karşıdan geldiğini görünce bir kez daha başımı salladım. "Tabii. Adresimi ister misin?"

Bark güldü. "Çok komiksin Madison Kate. Sonra görüşürüz."

Hâlâ kıkırdayarak uzaklaşırken arkasından burnumu kırıştırdım.

"Tuhaf," diye mırıldandım, Bree arabasının kapılarını tıklatıp kilidi açtığında ve ben ondan bir vuruş önce sürücü tarafındaki yolcu koltuğuna oturduğumda silkindim.

Bana kaşlarını çattı ve dikkatle Bark'ın geri çekilen sırtına baktı. "Az önce SGU Hayaletleri oyun kurucusunun seninle sohbet ettiğini mi gördüm, MK?"

Sırıttım. "Olabilir. Nanna Grave'e gitmeden önce bir randevu kıyafeti seçmeme yardım edecek vaktin var mı?"

Bree'nin çenesi düştü, sonra otoparktan çıkarken heyecandan ciyakladı.

Sekize on kala adresinde, Steele'in yemeğin hazır olduğunu söylemek için kapımı çalmasını duymazdan geldikten sonra Bark'ı beklemek üzere aşağı indim. Tam olarak heyecanlandığım bir randevu sayılmazdı ama normal bir şeyler yapmak güzel olacaktı. Maria Teyze'nin tamamen kadınlardan oluşan bir toplulukta yaşadığını düşünürsek, bir kadın olarak benimle uzaktan da olsa ilgilenen bir erkekle çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Davet edilmediğimiz bir parti mi var?" Steele bir anda ortaya çıktı ve merdivenin son basamağında tökezlememe neden oldu.

"Lanet olsun!" Ayak bileğim giydiğim yüksek topuklu ayakkabıların içinde yuvarlanırken çığlık attım ama tabii ki biri beni yakaladı. Cidden kafamı çarpıp yeni yetişkin bir aşk romanında mı uyandığımı merak etmeye başlamıştım.

"Dikkatli ol bebeğim," diye beni uyardı Kody, beni dikkatlice tekrar ayağa kaldırdı ama ellerini belimden çekmedi. "Bana aşık olduğunu görmeyi ne kadar sevsem de, bu süreçte o güzel yüzünü mahvetmemeni tercih ederim." Bana çapkınca bir göz kırptı, ben de alay ettim.

"Bütün o parlak zırhlı şövalye imajı, senin hâlâ aşırı büyümüş bir Şirin gibi görüldüğün gerçeğiyle biraz bozuldu, Kody." Ugh. Yalan. Hâlâ her zamanki gibi muhteşemdi. Bu ne kadar haksızlık?

Steele kollarını kavuşturarak, "Şirinler mavidir, mor değil," diye yorum yaptı. Terli ve koyu yağlıydı; istemsiz salyalarımın akmasını engellemek için çenemi kilitledim.

Gerçekten de hayatımı mahveden üç adamın da seks rüyalarımın fırlamış gibi görünmesi ne kadar adildi?

"Her neyse," diye mırıldandım. "Çekil yolumdan, Kody. Ben dışarı çıkıyorum." "Kiminle çıkıyorsun?" diye sordu yeşil gözlü şeytan. kaslı kolları Steele'in pozunun aynasıydı. "Bree'nin Cuma geceleri ayakta aile nişanı yaptığını sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

Kody sırtı, çok üstün bir tavırla ve ben de s u r a t ı n a bir tokat atma isteğime direndim.

"Her neyse," diye tekrar tersledim, kendimi on üç yaşında somurtkan bir çocuk gibi hissediyordum. "Benim başka arkadaşlarım var."

Steele hızlı bir kahkaha attı. "Hayır, yok. Bütün hafta boyunca üç kelimeden fazla konuştuğun tek kişi..." Yüzünde beliren farkındalığı görmek için tam zamanında ona baktım. "O et kafalı oyun kurucuyla mı çıkıyorsun? Hayatta olmaz."

"Siktir git," diye tükürdüm. "Ben yetişkin bir kadını, zamanımı kiminle geçireceğimi sen belirleyemezsin. Hem siz üçünüz beni takip falan mı ediyordunuz? Kampüste kiminle konuştuğumu nereden biliyorsunuz?"

Steele omuz silkti ve bana düz, tavizsiz bir bakış fırlattı. Kody sırtıttı. Tekrar.

"Burada neler oluyor?" Archer çalışma odasından çıkıp üçümüze şüpheyile bakarak sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Oh, bütün çete burada! Harika. Hepinize aynı anda siktirip gitmenizi söyleyebilirim. İşte başlıyoruz. Siktir. Sağa. Defolun. Bana sahip değilsiniz, bu yüzden bu kötü çocuk kabadayısı saçmalığını oynamayı bırakın. Bu yorgun, abartılmış bir mecaz."

Kody'yi iterek evden çıkmaya çalıştım ama Archer'ın eli dışarı fırladı ve bileğimi morartıcı bir şekilde kavradı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun Prenses?" diye sordu küçümser bir tavırla. "Bu gece için planlarımız vardı."

Alay ettim. "Hiçbir planımız yoktu. Gelecekte de olmayacak. Sen bir an önce kurtulmak istediğim küçük bir rahatsızlıksın. Şimdi, randevuma geç kalmama neden olmadan önce bırak beni."

Evet, Bark'la bu randevu için ne kadar heyecansız olduğumu göz önüne alırsak, bunu gerçekten yapmam gerekenden daha kalın söyledim. Bunun için zar zor giyinmişim bile. Topuklu ayakkabılar, siyah dar kot pantolonum ve yumuşak gri kaşkorsemden vazgeçirilemeyeceğimi anladıktan sonra Bree'nin son dakikada yaptığı bir ricaydı.

Steele, Archer'a "Hayaletler QB ile çıkıyor," diye haber verdiğinde ona hançer gibi bir bakış fırlattım.

Archer'ın yüzünden tehlikeli bir ifade geçti ve sağ gözünün altındaki şişliği fark ettim. Dövüşüyor olmalıydı. Antrenman mı yoksa gerçek mi? Bu kadar ilgimi çekmesinden nefret ediyordum.

"İptal et," diye emretti, bileğimdeki tutuşu bir nebze bile gevşememişti.

Alay ettim. "Hayır."

Sol gözü seğirdi ve sanki ikimizin üzerinde bir fırtına bulutu oluştu. "Lanet randevuyu iptal et Madison Kate, yoksa pişman olursun."

Bu açık tehdit karşısında çenem düştü. "Şu anda ciddi misin sen? Randevumu iptal etmezsem ne yapacağını söylüyorsun? Bark'ı döveceğimi mi?"

Archer o zaman gülümsedi ama bu soğuk ve nahoş bir ifadeydi. "Ben asla böyle bir şey yapmam, Prenses." Bileğimi aniden bıraktı ve çalışma odasına geri dönerken birkaç adım geriye sendeledim.

"Bu da ne böyle?" Arkasından bakıp ağrıyan bileğimi ovuşturarak mırıldandım.

Steele iç çekti ve başını sallayarak dikkatimi çekti. "Arch sana tecavüz etmeye çalışan bir serseriye asla dövmez güzelim, çünkü birine vurursa cinayete teşebbüsten yargılanabilir. Profesyonel bir dövüşçü olarak yumrukları ölümcül silah sayılır."

Bu bilgi karşısında ağzım açık kaldı. Bu, biri hakkında ortaya atılabilecek oldukça ciddi bir suçlamaydı. Bark'ın bir ünü var mıydı? Archer'ın yumruklarıyla ilgili kısmı daha sonraki bir aşamada kullanmak üzere dosyaladım. Yine de Steele sözünü bitirmemişti.

"Yani... Arch senden uzak durması için bir aptalı asla dövmez..." Başını, kaçmış bir akıl hastası gibi sırttan Kody'ye doğru eğdi.

"Ama biz yapardık," diye cümlesini tamamladı Kody, parmak eklemlerini tehditkâr bir şekilde kırarak.

Titredim ve *lanet olsun*, keşke bunun korkudan olduğunu söyleyebilseydim.

"Benimle dalga geçiyorsunuz," diye fısıldadım, bu sözlerle kendim bile inanmamıştım. Bu üçünün kim olduğunu biliyordum ve halkla ilişkiler müdürlerinin Instagram'a koyduğu her şeyi kastetmiyordum. *Gerçekte* kim olduklarını bildiğimi kastetmişim. Çete üyeleri. Suçlular. Haydutlar. Evet, Kody'nin sırf bir şeyi kanıtlamak için Bark'ın vücudundaki bazı kemikleri kırmayı aklından bile geçireceğini sanmıyordum.

Steele cömertçe, "Gidip sevgiline fikrini değiştirdiğini söyleyeyim," dedi ve ardından kahkahalarının yankısını ardında bırakarak ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Kody kolunu omuzlarıma attı ve beni Archer'ın bir an önce ortadan kaybolduğu çalışma odasına yönlendirmeye çalıştı. "Hadi bebeğim. Düşündüğün kadar kötü değil. Babanın bizden istediği gibi sadece senin iyiliğini düşünüyoruz."

Kolunu silktim ve merdivenlere doğru geri çekildim. "Siktir git, Kody. Bu iş böyle yürümecek. Bu raundu sen kazandın ama

daha sert karşılık vereceğimi biliyorsun."

Güldü, ben de onu tersledim ve damarlarımda nefretle yatak odama geri döndüm.

T Kody kapıyı bile çalmadan odama dalmadan önce, kötü ruh halime gömülmem için bana sadece yarım saat izin verdiler.

"Çok mu kabasın?" Ona öfkeyle bakarak tersledim. "Odamdan defol git Kodiak."

Bana pişmanlık duymayan bir gülümseme fırlattı ve sanki oraya aitmiş gibi yatağıma uzandı. Yanaklarında gıda boyasını ovaladığı yerler pembeleşmişti ve -beni hayal kırıklığına uğratsa da- boyanın çoğunu çıkarmayı başarmıştı. "Tam adımı bu şekilde kullanman beni tahrik ediyor, biliyor musun Madison Kate?" Bunu söylerken bakışlarını benden kaçırdı ve ben yalanı sezdim. Yalanların, kişinin konuşurken baktığı yönden anlaşılabileceğine dair yaygın b i r yanlış kanı vardı, ancak insanların yalanlarının anlaşılmasından korktukları için çoğu zaman göz temasını kestiklerini fark etmiştim.

tespit edildi.

Acı bir kahkaha attım. "Elbette öyle. Ne istiyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum, şifonyerime yaslandığım odanın diğer ucundan ona ters ters baktım.

Kaşlarını kaldırdı, sonra etrafına uzun uzun baktı. "Her şeyden önce... bu oda iğrenç. Kimse pembeyi bu kadar sevmez, sen bile." "Hadi canım," dedim kaşlarını çatarak. "Ama buraya eleştirmek için gelmedin. Cherry'nin dekorasyon becerileri. Tekrar soruyorum, ne istiyorsun?"

Sıkı kollarını başının arkasında kavuşturmuş, prenses pembesi yatağımda fazlasıyla rahat görünüyordu. "Dışarı çıkıyoruz."

"Tamam. Git o zaman. Bunu konuşmak için yüz yüze görüşmeye gerek yoktu."

Kody sırtarak başını salladı, sonra yatağımdan kalktı ve bir yırtıcı hayvan gibi bana doğru ilerledi. "Açıklığa kavuşturmama izin verin, Prens. Biz" -onunla beni işaret etti- "dışarı çıkıyoruz. Hep birlikte. O yüzden şu seksi ayakkabıları giy ve gidelim. Zaten geç kaldık."

Ona bakmak için başımı arkaya eğdim, çok yakınımdaya duruyordu ve topuklu ayakkabılarım olmadan çok uzundu. Korkutucu uzun. Seksi uzun. Lanet olsun.

"Hayır."

Kody yine gülümsedi ama bu hoş bir gülümseme değildi.

"Ayakkabılarını giy ve kendi özgür iradenle gel, yoksa seni omzuma atar ve

Seni buradan çıkaracağım. Yolda elim kayar ve kışına bir şaplak atarsam, ne demiştin? Aşkta ve savaşta her şey mübahtır?"

Ters ters baktım. "*Nefret* ve savaş dedim."

Omuz silkti. "Bu ince bir çizgi. Ne olmuş yani? Ne olacak? Bu gece seni burada yalnız bırakmayacağız ve bu savaşı kaçıramayız, o yüzden çabuk karar ver."

Topuklarımı kazmak ve reddetmek istedim. Tehdidinde ciddi olup olmadığını görmek istiyordum. Ama bir dövüşten bahsedildiğinde içimde alevlenen heyecan kıvılcımına karşı koyamadım. Eskiden MMA ve UFC'ye kafayı takmıştım. Kendim hiç antrenman yapmamıştım ama bu sporun büyük bir hayranıydım... ta ki geçen Cadılar Bayramı'na kadar. Riot Night tüm bu lanet şeye olan ilgimi azaltmıştı. Ta ki şimdiye kadar.

"Kim dövüşüyor?" Daha iyi bir yargıya karşı sordum.

Kahretsin, Kody beni yakaladığını biliyordu. Ukala sırtışı her şeyi anlatıyordu. "Sanırım gelip öğrenmen gerekecek."

Seçeneklerimi düşünürken dudağımı ısırdım ama Kody'nin gözleri ağzıma kayınca ve bakışları ateşlenince karar vermek için zamanımın azaldığını anladım. "Peki," dedim sonunda, kolunun altına girip ayakkabılarımı tekmelediğim yerden aldım. "Ama benden hoş bir arkadaş olmamı bekleme. Siz üçünüzle sosyalleşmektense Sahra'da çıplak dolaşmayı tercih ederim."

Kody topuklu ayakkabılarımı giyip yatak odamın kapısını çekiştirerek açmamı izleyerek güldü. "Ah, çok yazık," diye mırıldandı, yanımdan geçip koridora adım atarken. "Bana işleri zor yoldan yaptıracağını umuyordum."

Onu duymazdan geldim ama Steele'in Pazartesi sabahı beni okula bırakmayı teklif ederken benzer bir şey söylediğini hatırlamadan edemedim. İçimden bir ses bu çocukların sertlikten hoşlandığını söylüyordu.

Kes şunu MK. Nasıl sevişeceklerini düşünmeyi bırak.

"Hadi gidelim!" Merdivenlerin dibine vardığımızda Kody böğürdü, sonra sanki lanet bir randevudaymışız gibi kolunu omuzlarıma attı. "İstersen sen de ön koltukta oturabilirsin bebeğim."

"Hayır, binemez," diye tersledi Archer, garaja giderken yanımdan geçip gitti. Ordu yeşili bir G-Wagen'e doğru ilerledi ve kışını yolcu koltuğuna oturttu. "Acele et, geç kalıyoruz."

Gözlerim kısıldı, onun somurtkan tavrı tüylerimi diken diken etti. En başta onlarla çıkmak bile istememiştim ve şimdi o şımarıklık mı yapmak istiyordu?

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Arka kapıyı atlayarak uzandım ve yolcu kapısını tekrar açtım. Archer şaşkınlıkla kaşlarını çatmış, eli emniyet kemerinde bana bakıyordu.

"Ne halt ediyorsun, Prenses Danvers?" diye alay etti. "Senin nazlı kığın öne geçsin diye inmeyeceğim."

Ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sen bilirsin."

Kapı çerçevesini ve koşma çubuğunu kullanarak kendimi SUV'a kaldırdım ve kığım doğrudan onun kucağına oturttum. Sıkışıp kendimi utandırmadan bunu yapabilecek kadar küçüktüm ama lanet olsun... çok sıkıştı. Archer acayip iriydi ve bırakın kucağında bir kız olmasını, herhangi bir aracın ona tek başına rahatça sığabileceğinden bile şüpheliydim.

Belki de bunu iyice düşünmemiştim.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye sordu gırtlaktan gelen öfke ve kızgınlık dolu bir hırıltıyla.

*Görünüşe göre aklımı
kaçırıyordum. Siktir et.*

Hareketlerine sahip çık, MK.

"Kody'nin bana söylediği gibi, senin şımarık kığın öne geçmeden önce ön koltukta oturuyorum," diye cevap verdim. Önde oturmak umurumda bile değildi aslında ama Archer'ın oturamayacağımı söylemiş olması? Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. Yani, kimseden bir bok almadığımı. En azından bu üç piçten.

"Çık dışarı," diye hırladı Archer. "Saçma sapan davranıyorsun."

"Hayır," dedim, "sen çık dışarı." Kucağında iki büküm oldum, yan oturarak mavi gözlerine açık bir meydan okumayla baktım. "Yüce otoritene meydan okunmasına alışmaya başlasan iyi olur, günışığı."

Öfke yakışıklı yüzünü kapladı ve arabadan dışarı doğru eğildi. Bir an için bu çekişmeyi kazandığımı düşündüm ama sonra kapıyı çekip kapattı ve emniyet kemerini ikimize de bağladı.

"İnatçı herif," diye mırıldandım ama kollarımı kavuşturdum ve kendimi hareket ettirmeyi reddettim.

Archer'ın göğsü küçük bir kahkahayla gümbürdedi. "Birini tanımak için biri gerekir."

Kody boğazını temizledi, kontağı çevirdi ve tek kaşını bana doğru kaldırdı. "Eğlenceli bir gece olacak," diye mırıldandı içinden, G-Wagen'i geri geri garajdan çıkarırken. "Şimdiden söyleyebilirim."

Steele, arka koltukta tek başına ve rahatça yayılabileceği kadar yer varken, sadece esnedi ve gözleri kapalı bir şekilde başını cama dayadı. Görünüşe göre her nereye gidiyorsak, o kadar uzaktaydı ki

Ama parmakları yanındaki deri koltuğun üzerinde hayali bir piyano çalıyormuş gibi karmaşık bir düzende tıkırdıyordu.

Archer kollarıyla belimi sararak beni kendine doğru çekti ve ben de şaşkınlıkla bir nefes verdim.

"Ne yapıyorsun sen?" Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmamış olması için umutsuzca dua ederek homurdandım. Bu şerefsizden ne kadar nefret etsem de bedenim aramızdaki çekimi inkâr edemiyordu.

Karşılığında bana sinsî bir yarım gülümseme verdi. "Rahatına bak, Prenses. Rainybanks gösteri alanına uzun bir yol var ve yol boyunca kemikli kışının bacağıma girmesine ihtiyacım yok."

Kendimi tutamadan gözlerim açıldı ve Archer'ın gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirdi. Lanet olsun. Rainybanks, Shadow Grove'da bizden bir sonraki kasabaydı; arabayla tam kırk beş dakika uzaktaydı.

Bu başarısız planın tek kurtarıcı lütfu neydi? Archer da bu kadar uzun süre bu kadar yakın temasta bulunmaktan benim kadar rahatsız olacaktı. Çenesini sıkmasına ve kaşlarını çatmasına bakılırsa, muhtemelen haklıydım.

hayatımın en uzun kırk beş dakikası boyunca çoğunlukla sessizlik içinde araba kullandık. Kody birkaç kez konuşmayı denedi ama Steele uyuduğu, Archer homurdanarak tek kelimelik cevaplar verdiği ve ben de ona çenesini kapaması için ters ters baktığım için uzun süre denemedi.

Sonunda, üzerinde "Rainybanks Showgrounds" yazan caddeye saptık ve rahat bir nefes aldım - tam da Kody'nin frene basıp beni neredeyse ön cama fırlatacağı sırada.

Tabii ki fırlamadım ama Archer'ın kollarının bir yarış koşum takımı gibi etrafımı sarması ve beni göğsüne bastırması sayesinde.

"Kody!" Ben çılginca kaybettiğim nefesimi kovalarken Archer kükredi. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve adrenalin beni titretecek kadar güçlü bir şekilde içime akıyordu.

"Özür dilerim!" Kody elini ağarmış saçlarında gezdirerek ve bana özür dileyen bir bakış atarak bağırdı. "Önümüze bir köpek çıktı. Ona çarpmak istemedim."

"Neler oluyor?" Steele arka koltuktan sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Neredeyse beni koltuktan atıyordun, dostum."

Kody kaşlarını çattı, dikkatini tekrar önümüzdeki yola çevirdi ve *çok daha* yavaş bir hızda devam etti. "Özür diledim, lanet olsun. Sadece arabadan köpek parçaları temizlemek isteyeceğinizi düşünmemiştim."

Böyle diyordu ama gözlerinin etrafta gezinmesinden, zarar görmeden kaçtığından emin olmak için kaçan iti aradığı anlaşılıyordu. Ayrıca bana doğru birkaç endişeli bakış fırlattı. İyi olup olmadığımı mı kontrol ediyordu? Yoksa utanmış mıydım?

"Sorun yok," derken buldum kendimi, ona güven verirken. "Hepimiz iyiyiz, değil mi Steele?" Arka koltuktaki homurdanan, uykulu adama sert bir bakış attım.

Bana kaşlarını çattı ama aslında yaralanmadığına dair bir onay mırıldandı.

Archer, Kody'ye bağırdıktan sonra başka bir şey söylememişti ve beni tutuşu bir nebze bile gevşememişti. Sırtım göğsüne yapıştığında kalbinin neredeyse benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum ve bu ona karşı duyduğum nefreti bir nebze olsun yumuşatmıştı.

Ama sonra...

"Kimseyi öldürmeden bizi oraya götür, Kody," diye tersledi Archer, sesine öfke karışmıştı. "Bu şımarık veledi kucağımdan ne kadar çabuk indirirsem o kadar iyi."

"Belki de bunu kırk beş dakika önce hareket etme şansın varken düşünmeliydin," diye karşılık verdim ağır bir alaycılıkla. Kody, düzinelerce arabanın park etmiş olduğu bir park yerine girdi ve aptalca, çocukça tartışmamızı etkili bir şekilde sona erdirdi.

Archer'ın kucağında kıpırdandım, emniyet kemerimizi açtım ve kapı koluna uzandım, ancak onun keskin bir nefes aldığını duyduğumda durakladım.

Kıçımı onun kasıklarına etkili bir şekilde dayadığımı fark ettiğimde şeytani bir gülümseme dudaklarımı büktü ve cipten atlamadan önce bunu tekrar yapmak için kasıtlı bir nokta yaptım.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı, günüşiğim?" Tatlı tatlı sordum, oturduğu yerden kalkmayınca kirpiklerimi kırıştırdım.

Alaycı bir kahkaha attı. "Sen bilirsın prenses."

Devrilmemek için geriye doğru birkaç hızlı adım atmam gerekti ama beklediğim gibi yanımdan geçip geceye karışmak yerine kolumdan tutup beni daha da yaklaştırdı.

"Bu gece etrafta dolaşma Madison Kate," diye emretti. "Etrafta dolaşma, sarhoş olma, yabancılarla konuşma ve kutsal olan her şey aşkına, kimseye kim olduğunu söyleme. Anladın mı?"

Kaşlarım havaya kalktı ve sırf bana emrettiği için emirlerinin her birine anında itaatsizlik etmek istedim. "Flaş haber, Archer," diye cevap verdim, dudağımı bükerek, "*Sayende* ünlü sayılıırım. İnsanlar beni haberlerden tanıyabilir." Pembe saçlarımı omzumun üzerinden savurarak ne demek istediğimi gösterdim. Pek de göze çarpmayan biri değildim.

İlgisiz bir şekilde başını salladı. "Bilmiyor muydun? Sen bir trend belirleyicisin. Burada saçını pembeye boyayan tek aptal kaltak olmayacağını garanti ederim."

Beni tarif edişine içimde bir öfke kaynadı ama çaba harcamaya değmezdi. Tüm akşamını olabildiğince sinir bozucu hale getirmeye karar vermiştim ve nereden başlayacağıma dair bir kumar oynadım.

Kolumu tuttuğu yerden çekerek hiçbir şey söylemedim, sadece Kody ve Steele'in otoparkın ilerisinde bekledikleri yere doğru yürüdüm.

Archer arkamdan "Madison Kate," diye bağırdı ve beni takip ederken botlarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Tam kapıya ulaştığımda bana yetişti.

ve bir kez daha lanet olası bir Neandertal gibi kolumu tuttu. "Beni duydun mu? Bu çok önemli."

Sakinliğimi koruyarak parmaklarını teker teker kolumdan sıyırdım, sonra çenemi yukarı kaldırıp gözleriyle buluşmadan önce elini ittim.

"Öncelikle, tabii ki seni *duydum* Archer. Ben sağır değilim. İkincisi, hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğinin söylenmesini isteseydim, babamı arardım. Son olarak, eğer insanların kim olduğumu bilmesinden endişeleniyorsan, otoparkta adımı bağırmamanı tavsiye ederim. Sadece bir düşünce." Saçımı bir kez daha savurarak kasıla kasıla uzaklaştım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kody ve Steele'in genelde gittiği yöne doğru ilerledim, ben kaybolmadan önce onlardan birinin bana yetişeceğini biliyordum.

Botlar yine çakılları gıcırdattı ve tahmin edilebilirliğe iç geçirdim.

Ama bu sefer Archer beni itaatsiz bir köpekmişim gibi yakalamak yerine, Steele beni yakalayıp yanımda yürüdü.

"Kısa çöpü mü çektin?" Çöl kadar kuru bir sesle sordum. Ona bok atardım, ama üçü arasında Steele kolaylıkla en katlanılabilir olanıydı. Daha önceki başarısız randevumdan sonra bile.

Bana orantısız bir gülümseme attı. "Takım için bir tane alıyorum."

Diğer ikisi yanımdan geçti, uzun bacakları mesafeyi benim topuklu ayakkabılarımla yürüyebildiğimden iki kat daha hızlı kat ediyordu ama Kody omzunun üzerinden bana sanki birlikte bir tür şaka yapıyormuşuz gibi göz kırptı.

"Yapacak işleri var," diye açıkladı Steele ben başka bir şey söylemeyince. "Ben sadece eğlence için buradayım. Yani bütün gece yeni baş belamıza bakıcılık yapacağım."

Gözlerimi devirdim ama yine de takip ettim. Başka ne yapacaktım ki? Shadow Grove'a geri mi dönecektim? Ayrıca, bu gece bir dövüş olacağından bahsedilmesi heyecanımı ve merakımı tetiklemişti. Archer dövüşecek miydi? Koyu renk kot pantolon, deri botlar ve siyah bir tişört giydiği için pek uygun giyinmemişti ama üstünü değiştiriyor olabilirdi.

Sorular dilimin ucundaydı ama Steele'e bilmek istediğim her şeyi sormak onu gerçek bir sohbe dahil etmek anlamına gelirdi. Bu kadar nefret ettiğim biriyle arkadaş olma fikri tüylerimi diken diken ediyordu, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve bir şeyleri anlamak için kendi gözlem gücümü kullandım.

Etkinlik, tabiri caizse, gösteri alanındaki birkaç binadan birinde düzenleniyordu. Çoğu düz, açık çimenlikti ve aslında boş çimenlik olduğu için kutsal olan her şeye sessizce şükrettim. Benim

Beyin, Gülen Palyaço'daki gibi terk edilmiş lunapark araçlarıyla daha fazla ilgilenebilirdi.

"Bir içki ister misin?" Kulüp binasına girip insan kalabalığının arasından ilerlerken Steele bana sordu. Hepsi oldukça rahat giyinmişti; yırtık kotlar, flanel gömlekler, birkaç mini etek ve topuklu ayakkabılar. Şaşırtıcı bir şekilde, Archer saçlarımın beni ele vermediği konusunda haklıydı; pembenin farklı tonlarını taşıyan en az iki kız daha gördüm, birkaç tane mor ve hatta bir tane de mavi vardı. Renkler hem erkeklerde hem de kızlarda vardı ve bunu görmek içimi ısıttı. Belki saç seçimlerinin benimle hiçbir ilgisi yoktu ama bu durum kendimi daha az dikkat çekici hissetmemi sağladı.

"İçki içmeme *izin verilmediğini* sanıyordum?" Alaycı bir göz devirmeyle cevap verdim ve onu kalabalığın içinden derme çatma bara kadar takip ettim. Aslında teneke kutularla dolu birkaç buzluk ve birkaç fiçidan ibaretti ama Archer'ın düşündüğünün aksine ben titiz biri değildim. Bira hiçbir zaman ilk tercihim olmayacaktı, ama hepsi buysa, kabul ederdim.

Steele bana buz gibi bir kutu uzattı -açılmamıştı- sonra doğrulmadan önce kendisi için de bir tane aldı. "Hayır, Arch sana *sarhoş* olmamanı söyledi. *İçki içmekle sarhoş* olmak arasında büyük bir fark var, değil mi?"

Sırıttım ve içkimin üstünü kırdım. Sessizce, bana açılmamış bir kutu vermesini ve fiçidan doldurmamasını takdir ettim. Modern içki ve tecavüz çağında asla çok dikkatli olamazdınız. Ne iç karartıcı bir düşünce.

"Hadi," dedi Steele, elimi tutup beni parti kalabalığının arasından geçirerek, "manzaralı bir yere oturalım."

İçimde heyecan kıvılcımları çaktı ve elimi çekmedim. Steele'in benimkilerle iç içe geçmiş o uzun, güçlü parmaklarıyla beni yönlendirmesine izin verdim ve kendime tekrar tekrar bu dövuşü görmekten heyecan duyduğumu söyledim... her kimse. Nabzımın hızlanmasının Steele'in elimi tutmasıyla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü onun hareketleri kalabalık bir odada sadece mantıklıydı.

"İşte," dedi Steele bir sonraki odaya ulaştığımızda. Burası çok daha geniş bir alandı, omuz hizasında, üzerinde "bahis" yazan pencereli bankolar bir gösterge ise, bahis oynamak için kullanılan bir alandı.

İçkisini bahis penceresi tezgahlarından birine bıraktı, sonra ellerini belime dolayarak beni birasının yanına oturmam için kaldırdı.

Oturduğumda, yanıma çıkmak için aptalca bir şınav hareketi yaptı ve gözlerimi kollarından ayırmakta zorlandım.

"Hey, Madison Kate," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, "bana bir et parçası gibi bakmayı bırak. Ve içkimi uzatır mısın?"

Yüzümü bir sıcaklık kapladı ve hızla birasını uzattım, ellerimdeki buğuyu kotuma silerken bir yandan da aniden boşalan beynimde konuyu değiştirecek bir şey aradım.

"Peki, bu gece kim dövülecek?" Sonunda biramı yudumlayıp odanın diğer ucuna bakarak sordum. Bizden çok uzak olmayan bir yere çok kaba bir sekizgen yerleştirilmişti ve yüksekteki konumumuz bize en iyi manzarayı sunuyordu. Kesin olan bir şey vardı. Bu UFC onaylı resmi bir etkinlik değildi.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, bir sıçan insanların ayakları arasında dolaşarak yerde koşuşturdu ve ben gülerken biram boğazıma kaçtı.

Steele sırtarak, "Bulduğumuz en kötü mekân değil," dedi ve farenin kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledi. "Ve sorduğun soruya cevap vermek gerekirse gerçekten soruyorum, Arch değil. Biz sadece araştırma için buradayız."

Öfkelendim ama inkâr etme zahmetine girmedim. Gerçekten bilmek istediğim şey buydu. Bunun yerine biramdan uzun bir yudum aldım ve sulu maya tadına dayanamadım.

"Yani bütün gece burada sessizce oturacak mıyız?" Steele omzuyla bana vurarak sordu. "Eğer öyleyse sorun değil. Sadece kontrol ediyorum, böylece sohbet ederek nefesimi boşa harcamayı bırakabilirim."

Yüzümü çevirip ona "Evet dostum, seninle arkadaş olmak istemiyorum" der gibi *baktım* ama mesajı almıyordu. Ya da almamayı tercih ediyordu. İkinci seçenekten şüpheleniyordum.

"Bilmek istediğin şeyler olabileceğini düşündüm. Şimdi sormak için harika bir zaman." Bana kazanan bir sırtış fırlattı. "Tehditler ve hakaretler dışında bir şey için gönüllü olarak konuştuğunu kimseye söylemeyeceğine söz ver. Sert kız imajını bu şekilde riske atmak istemem."

Gri gözleri muziplikle parıldıyordu ve ona vurmak istedim. Ya da... bir şey. İçimdeki sıcaklığın sadece biradan kaynaklandığına emindim.

İnkâr da sadece Mısır'da bir nehir değildi.

Kutumun geri kalanını boşalttım ve boş kutuyu yanımdaki tezgâhın üzerine koydum, üzerinde uzun boylu, tonlu, gri gözlü bir gizemin oturmadığı tarafa.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime. Bir yandan da büyüğü bir içki perisinin elime bir şeyler tutuşturması için dua ediyordum, böylece dövüş için en iyi pozisyonumuzu kaybetmek zorunda kalmayacaktık. Diğer odadan daha fazla insan içeri süzölmüştü ve Archer ile Kody'nin kapının yanında durup kasketli bir adamla sohbet ettiklerini gördüm.

"Steele dirseğiyle bana vurarak bir şişe uzattı. "Destek getirdim. Sakın söyleme, tamam mı?"

Kendime engel olamayarak sııttım. "Teşekkürler."

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içinde ne olduğuna bile bakmadan uzun bir yudum aldım. Biradan daha sert olduğu sürece fark etmezdi. Ateş boğazımda bir yol açtı, karnımda birikti ve romun zengin, karamel tadının tadını çıkarmak için dudaklarımı yaladım.

"Bu iyi," diyerek şişeyi Steele'e geri uzattım ama onun kapüşonlu bakışlarının ağzıma kilitlendiğini gördüm. Gözleri hararetli ve açtı ve ben de hiçbir şekilde etkilenmemiş değildim. Ama yine de... "Hey Steele?" Bakışları gözlerimle buluşmak için yukarı sıçradı ve ben de sııttım. "Bana bir et parçasıymışım gibi bakmayı kes."

Bir kahkaha attı ve şişeden kendi yudumunu alırken gözlerini benden kaçırdı. Delikli dili metale çarparak beni kıpır kıpır yaptı. Gözleri üzerimde olmasa bile sıcaklığı hissedebiliyordum. Yoğunluğu. İçimdeki çılgın bir parça tüm nefretimi bir kenara bırakıp bu duyguya teslim olmak istiyordu. Onu öpmek. Ya da... daha fazlasını.

Boğazımı temizleyerek şişeyi geri aldım ve bir ağız dolusu rom daha yuttum.

Odanın öbür ucunda iki sert görünömlü adam şortlarına kadar soyunmuş ve eklemlerini bantlamaya başlamıştı.

"Güzöl," diye mırıldandım. "Başlıyorlar."

Steele kıkırdadı ve bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şeylerden biriydi.

Lanet hormonlar.

T Dövüşçüler iyiydi, bunu kabul ediyorum. Dengeli bir şekilde eşleşmiş ve iyi eğitilmişlerdi, beş raunt boyunca devam edecekler gibi görünüyordu. Steele ve ben ilk raundu sessizce izledik, Kody bir dakikalık dinlenme süresinde bize biraz daha bira vermek için yanımıza geldi.

Bir sonraki raundun bir kısmında oyalandı, sırtını yanımdaki tezgâha yasladı ama odanın öbür ucundaki Archer'ın başını sallamasıyla bizi yine yalnız bıraktı.

"Demek bazı sorulara cevap verecek havadasın, ha?" Steele'le aramızdaki gerginlik baş edemeyeceğim boyutlara ulaştığında nihayet sessizliği bozдум. Hiçbir şey yapmamıştı ama dövüşü izlerken gözlerinin üzerimde olduğunu *hissedebiliyordum*. Baş döndürücüydü ve rom bunun sadece bir kısmına katkıda bulunmuştu.

Şişeyi geri verdiğimde parmaklarımız birbirine değdi ve umutsuzca ona bundan daha fazla dokunmayı ne kadar çok istediğimi görmezden gelmeye çalıştım. Görünüşe göre neredeyse bir yıllık bekârlık beynimde bir şeyleri kırmıştı.

Steele omuz silkti, şişenin kapağını kapattı ve ceketinin cebine geri koydu. "Belki. Sorularınızın ne olduğuna bağlı."

Tipik. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Kody'nin getirdiği taze birayı açtım.

"Tamam..." Düşünerek bir yudum aldım. "Bu gece randevumdan neden kaçtın? Dürüstçe."

Steele düşünceli bir ses çıkardı ve ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. Dövüşü izlemem *gerekirdi* ama dövüşçüler ne kadar iyi olursa olsun... Archer değillerdi. Ve o pislik MMA'i benim için mahvetmişti.

"Randevun mu?" Steele o güzel gri gözlerinin üzerinden bana kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Bark... bugün erken saatlerde SGU soyunma odasında pek de hoş olmayan şeyler söylediği duyuldu. Hödükçe bir kontrol hamlesi gibi görünmüş olabilir ama senin iyiliğin içindi."

Acı bir kahkaha attım ve gözlerimi devirdim. "Kendi iyiliğim için," diye tekrarladım. "Bu tam bir kaçış. Kendimi koruma konusunda ne kadar yetenekli olduğuma dair hiçbir fikrin yok."

Steele başıyla onaylar gibi küçük bir selam verdi. "Bu doğru." Kendi eylemlerini savunmak için bile konuyu daha fazla zorlamadı. "Başka neyin var, MK?"

Lakabımı kullanması üzerine omuzlarım gerildi. "Bana öyle deme," diye tersledim. "Bana sadece arkadaşlarım öyle der."

"Ki biz öyle değiliz," diye mırıldandı, nefesini üfleyerek.

"Siz neden babamın evinde yaşıyorsunuz?" Konuyu değiştirerek sordum.

Ağzının köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi ve nabzım hızlandı. Hay sikeyim.

"Çünkü uygun," diye cevap verdi. "Çünkü Cherry oğlunu yakınında istiyordu ve üçümüz liseden beri birlikte yaşıyoruz, bu yüzden hepimizin taşınması söz konusu bile değildi. Çünkü evin prensesinin eve geleceğini duyduk ve bazılarımız merakımızın mantık ve akla galip gelmesine izin verdik. Cevabını seç, güzelim. Hepsi bir şekilde doğru."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ve zaten onun oyunlarını inceleyemeyecek kadar çakırkeyiftim. Bu yüzden dikkatimi tekrar dövüşe çevirdim ve raundun sonu için zil tekrar çalana kadar kendimi aksiyonun içine bıraktım.

Steele sessizlik içinde otururken tamamen rahat görünüyordu ama parmakları arabada yaptığı gibi aynı karmaşık ritimle yanındaki tezgâha vuruyordu.

Bu bana başka bir soruyu hatırlattı. "Geçen gece neden video oyunu oynamana izin verilmedi?"

"Yani gerçekten benim hakkımda bir şey mi öğrenmek istiyorsun?" Alay ediyordu. Ben de öyle düşündüm.

Ona egosunu okşamayacağımı belli eden bir bakış attım ve o da sırtıttı. Kahretsin, güzel bir gülümsemesi vardı.

"Anladığım kadarıyla sosyal medya profillerime daha derinlemesine bakmayı hiç denemedin, öyle mi?" Çok endişeli görünmüyordu... sadece merak ediyordu.

Aslında yaptığımız o tartışmayı tamamen unutmuştum. Memleketimde üniversiteye başlamak, arkamdan yapılan fısıltı ve dedikodularla uğraşmak ve meyve suyu olayı yüzünden Archer'dan intikam almayı planlamak arasında... "Ah, hayır. Yapmadım. Zaten hepsinin saçmalık olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti. "Ama bu sana bir ipucu verebilirdi."

Steele cebinden telefonunu çıkardı ve başparmağıyla kilidini açıp Instagram'ı açtı. Kendi profiline girdikten sonra, yayınlanan ilk resimlerden bazılarına ulaşana kadar akışta aşağı doğru ilerledi, sonra telefonu bana uzattı.

Seçtiği resme kaşlarımı çattım. Steele'in ellerinin sanatsal bir tür siyah-beyaz görüntüsüydü -onun elleri olduğunu biliyordum, nasıl olduğunu sormayın

-Yavaşça uzanarak.

"Bir piyano mu?" diye sordum, resmin gerçekte buna ait olup olmadığından emin değildim. Keskin gölgeleri ve vurguları vardı ama baktıkça daha da emin oldum. "Sen bir piyanist misin?"

Sanki bu onu biraz rahatsız etmiş gibi omuz silkti. "Öyleydim. Öyleyim. Bilmiyorum. Ailemin beni bir konser piyanisti yapma planları vardı ama bu bana pek uymuyor. Sanırım." Cevabını mırıldanır gibi yaptı, sonra birasından uzun bir yudum aldı.

Kaşlarımı çattım. "Ama bir dakika. Neden video oyunları yasak ama arabalar üzerinde çalışmak serbest? Sırf seni seksi gösterdiği için sürekli yağa bulandığından şüpheliyim."

Bana sinsi bir sırıtış attı. "Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun, Cehennem Kedisi?" Gözlerimi devirdim. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle düşünüyorum." Elini uzatıp ekranı kaydırды, böylece daha yeni görüntülere geçti. Kendisinin, Kody'nin ve Archer'ın kot pantolon ve bolca terden başka bir şey giymedikleri modellik çekimleri. Güzelmiş. Bebeğim. Tanrım. "Yarı zamanlı erkek model, hatırladın mı? Ama ben sadece seksi olduğumu düşündüğün gerçeğini doğruluyorum. Tamamen farklı bir şey."

"Kapa çeneni ve soruya cevap ver, Max." Kasıtlı olarak ilk adını kullandım ve hafifçe yüzünü buruşturmasıyla ödüllendirildim.

"Hangisi, Cehennem Kedisi? Kapa çeneni mi yoksa soruya cevap mı vereyim?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve göz temasını kesmeden içkisinden bir yudum daha aldı. Lanet *olsun*. Böyle devam ederse eve sağ salım dönebilirim kendimi şanslı sayacaktım.

Gözlerimi kıstım ve o da sırttı.

"Arabalar üzerinde çalışmak kesinlikle iyi değil. Kody ve Arch ile tartışmak da öyle. Ama menajerimiz Jase beni sevdiğim şeyleri yapmaktan alıkoymaya çalışmaktan vazgeçti. Yine de video oyunları?" Biraz utanmış görünerek burnunu kırıştırdı. "Dört yıl önce yeni bir oyun çıktığında bütün bir hafta sonu boyunca hardcore bir oyun seansı yaptık. Bir şekilde buradaki bir kemiği kırdım." Sol elini bana doğru uzattı ve küçük bir yara izini işaret etti.

Başparmağının dibinde, bileğine yakın bir yerde. "Birkaç hafta sonra, ben alçıdayken genişleme paketi yayınlandı. Bir oyun seansı daha yaptık ve iyileşmekte olan kemiğimi yeniden kırdım."

Sempatik bir şekilde yüzümü buruşturdum ve o da güldü.

"O kadar da kötü değildi, gerçekten. Julliard seçmelerini kaçırmam ve ailemin konsol üreticilerini dava etmekle tehdit etmesi dışında. Ondan sonra video oyunları yasaklandı." Hüzünlü bir şekilde iç geçirdi ve neredeyse gülümsemek istedim. Neredeyse.

"Nasıl oluyor da hâlâ böyle bir şey var?" Onun yerine ben sordum. "Kaç yaşındasın, yirmi bir mi?"

Ailenin ne dediği kimin umurunda?"

"Uh, evet. İstedikleri kadar yüksek bir binadan uçarak atlasınlar, umurunda değil. Ama piyanoyla işimin gerçekten bitip bitmediğine karar verene kadar, çocuklar ve Jase beni buna zorluyor." Birasını bitirdi, sonra şişeyi tekrar çıkardı.

Başımı salladım, durumu hakkında söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Yine de ilginçti ve bu dövme, yağ kaplı kötü çocuktan hiç beklenmedik bir şeydi. Siktir, tamam, kimi kandırıyordum ki? Çok seksiydi ve parmaklarını ne kadar iyi kullanıyor olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum...

Dikkatimi bir kez daha dövüşe verdim, hangi rauntta olduklarını tamamen unutmuştum. Dört mü? Beş mi? Odaklanmak neden birden bu kadar zorlaşmıştı?

Biram bitmişti ama Steele bana yine rom şişesini uzattı. Sanki daha fazla alkol akıl sağlığımı korumama yardımcı olacakmış gibi. Hah.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Cehennem Kedisi?" diye sordu aramızdaki bir anlık gergin sessizlikten sonra. Kalabalık gürültülüydü, kükrüyor ve ringdeki dövüşçüler için tezahürat yapıyordu ama ben fark etmemiştim bile. Sanki ikimiz bir balonun içinde var oluyorduk.

Romu tekrar yuttum, boğazımı yakarken ürperdim. "Elbette."

Tezgâhın üzerinde ayaklarını sürüyerek bana yaklaştı, yakınımı eğilirken bacağı bacağıma sürtündü. "MMA dövüşlerini izlemek seni tahrik ediyor, değil mi?"

Keskin bir nefes aldım, omuzlarım gerildi. Çoğunlukla inkâr edemediğim bir gözlemdi bu, bu gece hariç. Bu gece... başımı döndüren tahrik olma halimin sekizgende boğuşan dövüşçülerle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey içki arkadaşım ile ilgiliydi.

Biraz zaman kazanmak için şişeyi tekrar dudaklarıma götürürken Steele'e hızlı bir bakış atma riskini göze aldım. Ya da hızlı bir bakış olması gerekiyordu, eğer bakışları

benimkini yakaladı ve tuttu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledim, sesim boğuk ve kısık. Romdan bir yudum aldım ve o da göz temasını keserek dudaklarımın şişeye yapışmasını izledi. En iyi kararıma rağmen, şişeyi indirdikten sonra dilim dudaklarımdaki fazla içkiyi temizledi.

Steele'in gözleri açık bir arzuyla parladı ve elini yüzüme doğru kaldırdı. Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi, sonra kendi ağzına götürüp tadını emdi.

"Sanırım yeni favori içeceğimi buldum," dedi sert, şehvet dolu bir sesle.

Sikeyim. Beni.

Tüm varlığım onun yakınlığının farkındaydı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için sadece birkaç santim yeterliydi. Çok kolay olurdu... arzuya teslim olmak ve aramızdaki tüm kötü niyeti unutmak o kadar kolay olurdu ki. Ama o zaman ben ne olurdum? İsyan Gecesi'nde tanıştığım üç çocuğa duyduğum nefret ve kızgınlık olmasaydı, kim olacağımı bile bilmiyordum. Geçen yıl kendimi tamamen kaybetmişim ve bu beni öylece *birakamayacak* kadar korkutuyordu.

Ben de benim durumumdaki her kızın yapacağını yaptım. Bakışlarımı kaçırdım ve bir kaçış yolu bulmak için odayı taradım.

"Çişim geldi," diyerek tezgâhtan kaydım ve az önce gördüğüm tuvalete doğru koşmaya başladım.

Steele'le aramda biraz mesafe yarattığım anda sanki yeniden nefes alabilecekmişim gibi hissettim. Belki yüzüme biraz soğuk su sıçratırsam kendime gelebilirdim. Ama Archer bir emir vermişti, değil mi? Tek başına dolaşma. Bunu adamlarına da aşılamadığını düşündüğüm için ne kadar aptalım.

Tuvaletlere giden koridora daldığımda uzun, bronzlaşmış parmaklar bileğimi çevreledi ve Steele beni kendine doğru çekti.

Yüzündeki çığ, umutsuz arzu, zaten sallantıda olan kontrolümü kırmak için tek gereken şeydi.

Tamamen *mahvolmuştum*.

Kissing Steele hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Ve sadece son yirmi dakika içinde olmasa bile geçen hafta boyunca defalarca hayal ettiğimi inkâr etmeye bile çalışmıyordum.

Hayır. Yaklaşık on altı bin kat *daha iyiydi*.

Parmakları saçlarımda dolanıyor, başımı geriye çekiyor ve beni boğuluyormuş gibi öpüyordu. Çılgınca ve vahşiceydi, dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz güreşiyordu, ben de bütün hafta boyunca benimle dalga geçen o piercingi keşfediyordum. Kollarım boynuna kilitlendi, bana doğru iterken bile ona sarılıp daha da yakınlaştım ve beni en yakın tuvalete doğru geri geri götürdü.

İkimiz de konuşmadık. Bedenlerimiz bizim yerimize konuşurken konuşmamıza gerek yoktu. Steele'in dudakları benimkilerden ayrılıp çenemde ve boynumda gezinirken ben de kışımı makyaj masasının üzerine kaldırıp onu daha da yakınımına çektim. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha da yakınlaşmasına ihtiyacım vardı.

Ceketini omuzlarından ittim, sonra ellerimi düz, sert karnında gezdirerek gömleğinin eteklerini aradım. O kadar ateşliydi ki tam anlamıyla ateşle oynuyormuşum gibi hissettim. Ama sonra ihtiyat noktasını çoktan aşmışım. Tişörtünü çıkarıp ceketıyla birlikte kirli zemine bıraktım, sonra da takdir dolu keskin bir nefes çektim.

Steele gayet iyiydi. Archer kadar iri yapılı ya da Kody kadar keskin hatlı değildi ama o tişörtsüz modellik çekimlerine neden dahil edildiğini anlayabiliyordum. Rötuşa gerek yoktu.

Başımı arkaya eğerek bir kez daha dudaklarına yapıştım, kendimi tutarsızca gevezelik etmekten ve tüm soğukkanlılığımı kaybetmekten alıkoymak için onu öptüm. Steele beni kalçalarımдан tutarak makyaj masasının kenarına doğru çekti ve sertliğini bana doğru sürttü. Sessizce kot pantolon giyme kararına lanet ettim ama öte yandan, koyu renkli kot pantolon onun zaten ne kadar sıırılsıklam olduğumu görmesini engelleyen tek şeydi.

Alt dudağını ağzıma alıp gereğinden biraz daha sert ısırdım ama çıkardığı inilti tamamen açlık ve şehvetten ibaretti. Elleri belime doğru kayarak üstümün altından geçti ve siyah sütyenimi ortaya çıkararak göğüslerimin üzerine itti.

Öpüşmemizi keserek bir küfür savurdu, sonra başını göğsüme indirdi. Sütyenimin yumuşak kaplarını aşığı çekti, sonra ağzını

Kaya gibi sert, ağrıyan meme uçlarımdan birini piercingiyle fiskeledi. O emdikçe ve ısırıkça inliyordum, içimdeki zonklama ihtiyacı her geçen saniye daha da artıyordu. Kaşınmaya çok ihtiyacı olan bir kaşıntıydı bu. Sert bir kaşıntıydı.

Steele'in kemerine uzandım, esnek deriyi tokasının sıcak metalinden çözdüm. Düğmesini açıp fermuarını aşağı çekerken ellerim sabit ve emindi. Onu içimde hissetmek için çılgık çılgıca duyduğum ihtiyaç beni soğuk bir Chihuahua gibi titretmediği için kendime hızlı bir zihinsel beşlik çaktım.

Steele'in iç çamaşırı giymemiş olması beni şaşırttı ve bir anda çıplak, kavurucu teni avuçlarımdan içindeydi. Bir erkeğin komando olmasında *çılgınca* ateşli bir şey vardı.

O ilk temasta tısladı, dili dişlerine çarptı ve dudaklarımdan vahşi bir sırıtışın geçmesine izin verdim. Yine de ağzı hızla göğsüme geri döndü ve onu okşayarak kavrayışım sıkılaştığında, beni ağlatacak kadar sert bir şekilde ısırıldı.

Daha önceki karanlık ve kirli kahkahasını atarken ılık nefesi tenimi tüylendirdi. Zonklayan amıma her türlü lezzetli şeyi yapan kahkaha.

Yine de, beni makyaj masasından çekip çevirirken konuşmadık, böylece uzun, tonlu figürü üzerime döküldü. Hızlıca fermuarımı açtı, dar kotumu elini içine sokabileceği kadar aşağı sıyırdı.

Dantel külotumun içinden klitorisimi okşadığında çaresiz, iniltili bir inilti kaçtı benden ve sabit durmak için lavabonun kenarlarına tutundum. Steele külotumu kenara çekip iki parmağını içime sokmadan önce sadece birkaç dakika ince kumaşın üzerinden beni okşadı.

Dudaklarımdan bir dizi küfür döküldü ve başımı bir an için öne eğdim, göbeğim uzun parmaklarının etrafında kenetlenirken bacaklarım titriyordu. Boşta kalan eliyle saçlarımdan geri kalanını omzumun üzerinden süpürdü ve boynumu dudaklarına doğru açtı. Boğazımın ve boynumun hassas derisini emip öperken titreyen ecstazy dalgaları tenimin üzerinde kayıyordu ama odak noktam tamamen bacaklarımdan arasına gömülü olan eldi.

Sırtımı dikleştirdim, ona doğru bastırdım ve vücudunun her sert santimini benimkine karşı hissettim. Yine de tüm güç ondaydı ve bu kez umurumda değildi. Kontrolü ele almasını istedim. Kendini benimle aynı pozisyona

ve daha sonra bunun için kendimden nefret edecek olsam bile. Dizlerimin üzerine çöktürölüp sikinin ağzıma zorla sokulmasından başka bir şey istemiyordum.

Steele bana parmaklarının ne kadar güçlü ve becerikli olduğunu kanıtlayıp beni birkaç dakika içinde orgazmın eşiğine getirirken, kirli tuvaletteki tek ses nefes alıp verişlerimizdi. Yüzümün kızardığını hissettim ve birinin aynayı çoktan kırmış ya da çalmış olmasına sonsuza dek minnettardım, böylece kendimi boşalırken izlemek zorunda kalmayacaktım. Çünkü boşaldığımda...

"Lanet olsun," diye inledi Steele, dişlerim aceleyle ağzıma kapattığı eline batarken, şüphesiz bir izleyici kitlesiyle karşılaşmamak için çığlığını bastırıyordu. Yine de onun için özür dileyecek değildim; bunu kendisi yapmıştı. Onun nefes alış veriş de benimki kadar sert ve düzensizdi ve onun da boşaldığını fark etmem bir anımı aldı.

Neyse ki atletimi göğüslerimin üzerine doğru itmiştim çünkü sırtımın alt kısmını temizlemek için kâğıt havluyla hızlıca bir dokunuş yetmişti. Külotum ise bambaşka bir sorundu. Sırılsıklam olmuşlardı.

"Siktir," diye mırıldandım, kotumun düğmelerini iliklerken yüzümü buruşturdum. "Bu hiç hoş değil."

Steele tişörtünü tekrar giyerken o tatmin edici erkeksi seslerden birini çıkardı. "İç çamaşırı abartılıyor, Cehennem Kedisi. Çıkar şunları."

Kumaşı aşağı doğru yuvarlarken karın kasları esnedi ve ben *gerçekten, gerçekten* her yerini yalamak ister gibi bakmamak için kendimi zor tuttum.

Başaramadım. O da fark etti. "Külotumu çıkarmayacağım, Steele," diye homurdandım, ellerimi

Hiç şüphesiz oldukça kötü olan seks saçlarımı sakinleştirmek için saçlarımı karıştırdım. Kirli banyoyu iki adım geçtikten sonra bacaklarımın arasındaki nemi görünce irkildim. "Siktir et." Steele sırttı ve ben de ona ters ters baktım.

"Dışarıda bekle. Sen bana öyle bakarken külotumu çıkarmayacağım."

Sırtışı saf şeytandı. "Sana ne gibi bakıyorum, Cehennem Kedisi?"

Gözlerim daha da kısıldı. "Sanki bir et parçasıymışım gibi." Ciddi ve tehditkâr imajımı öldürmekle tehdit eden gülümsememi ısırdım. "Git!"

Gözlerini devirdi ve kapıya doğru döndü. "Daha iyi mi? Sadece acele et. Kavga muhtemelen bitmiştir."

Kahretsin. Kavga şimdiye kadar *kesinlikle* bitmişti. Başladığımızda neredeyse bitmişti. İhtiyacım olan son şey Archer ve Kody'nin az önce ne yaptığımızı bilmeleriydi.

Hızla topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum, kot pantolonumu ve ıslak külotumu çıkardım, sonra iç çamaşırı olmadan kotumu tekrar giydim.

Dar kotumun pürüzlü dikişleri beni tüm yanlış yollardan - ya da bakış açısına bağlı olarak doğru yollardan - ovuşturdu ve hayal kırıklığıyla küçük bir inilti çıkardım.

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," diye itiraf ettim içimden, ayaklarımı tekrar ayakkabılarımdan içine sokarken. Steele'in yanından geçip tuvaletin kapısını iterek açtım, o da peşimden geliyordu.

Az önce dövüşün yapıldığı oda hızla boşalıyordu -ki bu da erişilebilir tuvalette neden kimsenin bizi basmadığını açıklıyordu- ama bahis pencerelerinin önünde çok öfkeli görünen iki adam duruyordu. Kody telefonunu çıkarmış, mesajlaşıyordu ve Archer bir şeyi ya da birini öldürmek ister gibi görünüyordu. Yumruklarıyla.

Kaçacak zamanım yoktu çünkü onları fark ettikten bir saniye sonra Archer'ın öfkeli bakışları odanın öbür ucunda gözlerimle buluştu.

Hay sikeyim.

Nemli külotum hâlâ yumruğumun içindeydi ama Archer bize doğru tepinirken Steele külotumu elimden alıp cebine soktu. Küçük merhametler, diye tahmin ettim.

"Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?" diye sordu iri yarı, dövmeleli sık kafalı, kişisel alanıma öyle bir girmişti ki içimden ona yumruk atmak geldi.

Korkutulmayı reddederek ona ters ters baktım. "Seni ilgilendirmez Archer. Taşaklarını dizimle tanıştırmadan önce geri çekil."

Kaşları havaya kalktı ve benim iyiliğim için fazla sezgisel gözlerle yüzümü taradı. Sonra küfretti. "Steele, ne oluyor *lan*? Onu beladan uzak tutma fikrin bu mu?" Bir an için az önce banyoda yaptıklarımızı kastettiğini düşündüm ama sonra söylenmeye devam etti ve midemdeki endişe hafifledi. "İkiniz de sarhoşsunuz. Nasıl? Burada içtikleri o dandik birayla nasıl bu kadar sarhoş oluyorsunuz?"

Steele bir kahkaha attı ve arkadaşının öfkesini daha önce binlerce kez yaşamış gibi omuz silkerek savuşturdu. "Çünkü hazırlıklı geldim, kardeşim." Cebinden matarasını çıkardı -artık neredeyse boştu- ve Archer'ın ellerine doğru fırlattı. "Belki bir tek atar ve rahatlırsın."

Steele Archer'ın yanından geçip binadan çıktı ama omzunun üzerinden bana şeytani bir göz kırpmadan değil... sanki

Henüz benimle işim bitmedi.

Kahretsin. Ne başlattım ben?

"Sana sarhoş olma demiştim," diye tersledi Archer, Steele gittiğine göre öfkesini tekrar bana yöneltmişti.

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Ben de sana emirlerini nereye sokacağını söyledim, günışığım. Alt metni kaçırdıysan sana bir ipucu vereyim. Güneşin parlamadığı yer." Göğsüne küçümseyici bir şaplak attıktan sonra Steele'i otoparka kadar takip ettim. Yakın gelecekte birlikte çalışacağım üç şeytan arasında en az nefret uyandıranı oydu.

Kody ve Archer kara bulutlar gibi beni takip ettiler ve Kody G-Wagen'in kilidini açtığında Steele'le birlikte arka koltuğa geçtim.

"Huh," diye mırıldandı Kody sürücü koltuğuna otururken. "Kendime bir not: Sarhoş Madison Kate, ayık Madison Kate'den daha az hırçın."

Archer arabanın dışında durdu, arka koltukta bana kaşlarını çatarak baktı, sonra da kafası karışmış gibi boş tüfek pozisyonuna baktı. Ama kahretsin dostum. Gelirken ne demek istediğimi anlatmıştım. Eve dönerken de bu kadar rahatsız olmanın bir anlamı yoktu.

Bir süre sonra kışını boş koltuğa oturttu ve kapıyı sert bir gümbürtüyle kapattı. Yine de tipik bir Archer'dı, öylece bırakamazdı. Son sözü söylemek zorundaydı. Ya da denemeliydi.

"Her şeye rağmen eğitilebildiğinizi görmek güzel, Prenses Danvers." Sesindeki küçümseme sanki bir köpekten bahsediyormuş gibi çıkmasına neden olmuştu.

Oh. Kesinlikle hayır.

Alkol ve adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, son orgazmımdan kalan endorfinlerle karışıyordu - en iyi zamanlarda güçlü bir karışım. Peki ya bu? Evet.

Arka koltukta kayarak bir bacağımı Steele'in kucağına attım, üzerine çıktım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak morartıcı bir öpücük kondurdum. Elleri kışımı kavrayıp beni zaten sertleşmiş olan sikinin üzerine bastırmadan ve beni korkutucu bir yoğunlukla öpmeden önce şok onu sadece bir saniyeliğine dondurdu.

Öyle ki saçlarımı savurup Archer'a vahşi bir gülümseme vermeden önce onu öpmeyi bırakmam için kendimi ciddi bir şekilde zorlamam gerekti. "Ya da belki sadece buradaki arkadaşlığı tercih ediyordumdur."

Steele'in kucağından kaymak ve koltuğuma geri oturmak için irademin her zerresini harcadım, ama Archer'ın yüzündeki ölümcül bakış bunu tamamen

değerdi.

Kody derin bir nefes verdi, kontağı çevirdi ve içinde bulunduğumuz alandan geri geri çıktı. "Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı. "Sarhoş Madison Kate altı milyon kat *daha* hırçın. Bildiğim iyi oldu."

Gülmemek için dudağımı ısırdım ama Kody dikiz aynasından gözüme takıldı. Gözlerindeki çiğ şehvet, hareketlerimi tekrar gözden geçirmeme yetti. Bu üçü tehlikeli, pişmanlık duymayan piçlerdi ve onlarla uğraşırken bunu hatırlamam gerekiyordu. Onlar sadece üniversitemden sevimli -tamam, iyi, muhteşem- çocuklar değildi. Üçü beni İsyen Gecesi'nin günah keçisi haline getirmiş ve bir kez bile arkalarına bakmamışlardı.

Onlardan nefret ediyordum ve bu gerçeği unutmamam gerekiyordu.

Steele'le takılmak yanlış yönde atılmış büyük bir adımdı ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Yarın.

S Yatak odama giren ışık her şeyi daha pembe yapıyordu. Daha parlak. Belki de Steele'in odamı yeniden boyama teklifini geri çevirmemeliydim. Hiç değilse ışığı daha iyi engellemek için uygun karartma perdelerine ihtiyacım vardı.

Hay sikeyim. Onu düşünmek bana önceki geceyi hatırlattı. Birlikte oturmuş, içkilerimizi paylaşmış ve taşıdığımız yükü taşımayan iki insan gibi konuşmuştuk.

Yastığıma doğru homurdandım, kendi davranışımдан utandım. Steele'in fazlasıyla yetenekli parmakları dışında bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve alkolü bile suçlayamazdım. Elbette biraz sarhoş olmuştuk ama aptalca kararlarımı haklı çıkaracak bir akşamdan kalmalığın izine bile rastlamamıştım.

"Kahretsin MK," diye fısıldadım yüksek sesle, sırt üstü dönüp tavana bakarak. "Aptal."

Yine de onu aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Dudaklarının tadı ya da göğsümü ısırması ya da... kahretsin, ya da Kody'nin bana çıplak bir açıklıkla bakması ve Archer'ın sanki bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakması.

Bu üç pislik kafamın içinde ve derimin altındaydı ve hepsi başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Bugünden başlayarak planımı hızlandırmam gerekiyordu. Zaten çok fazla tekleme yaşamıştım, bunu düzeltmek için ne yapmalıyım? Üçlü bir saldırı.

Kocaman yatağımda yuvarlandım, telefonumu aradım ve sonunda çarşafıma dolanmış halde buldum. Aklımdaki şey için yardıma ihtiyacım olacaktı ve bana kimin yardım edebileceğini biliyordum.

Bree telefonumu açtığında, "Günaydın güzelim," dedi. "Oyun kurucuyla randevun hakkında her şeyi anlatmak için mi aradın? Kocaman bir aleti olduğunu duydum. Doğrula."

Ürperdim. "Pek sayılmaz." Dövüşteki kalabalığın arasından Steele'le konuşurken sesimi yükselttiğim için sesim biraz sert çıkmıştı. "Uzun hikâye. Buraya gelir misin? Bir planım var."

Bree güldü. "Beni meraklandırdın. Yanıma almam gereken bir şey var mı?"

"Evet," diye cevap verdim kendi kendime sırtarak. "Dallas hâlâ Shadow Grove'da mı yaşıyor?"

Bree'nin tarafında bir duraklama oldu, sonra ıslık çaldı. "Şimdi *çok* meraklandım. Birkaç aydır ondan haber almadım ama evet, son bildiğimde öyleydi. Onu almamı ister misin?"

İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti, ama hemen ardından bunun yerini bir sürü endişe aldı. "Alabilir misin? Bunun için onun uzmanlığına ihtiyacım var."

"Dileğiniz benim için emirdir, Prenses Danvers," diye gülerek cevap verdi.

"Ugh," diye yüzümü buruşturdum. "Bana öyle deme kızım. Archer bana böyle sesleniyor ve bunu her yaptığında dişlerini yumruklamak istiyorum."

Bree telefonda kahkahalarla inledi. "Yok canım, bebeğim, tam da bu yüzden yapıyor. Ayrıca süper akılda kalıcı."

"Siktir git, Brianna," diye karşılık verdim ve telefonu kapatmadan önce sahte bir acı sesi çıkardı.

Telefonumu komodinin üzerine fırlattım ve uyandığımdan çok daha büyük bir neşeyle güne hazırlanmaya başladım. Bütün hafta üzerinde düşündüğüm yarım yamalak plan işe yaramak zorundaydı ve Dallas bunun gerçekleşmesi için en iyi şansımı.

Daha da iyisi? Onun evdeki varlığı bile çocukları çileden çıkaracaktı.

O gün saçım ve makyajım için biraz daha fazla çaba harcadım ve ne giyeceğime karar vermek için fazladan on beş dakika harcadım ve sonunda Kamboçya güneşinden hâlâ altın sarısı olan karnımı gösteren yırtık bir kot pantolon ve kısaltılmış bir atlette karar kıldım.

Kendime görünüşüme gösterdiğim ekstra özenin Dallas'ın iyiliği için olduğunu söylemeye çalıştım ama içten içe Steele'le alt katta karşılaşacağımın da bilincindeydim.

Mümkün olan her dakikayı boşa harcadıktan sonra nihayet büyük kız külotumu buldum ve kahvaltı için mutfağa indim. Bree ve Dallas'ın gelmesi en az bir saat sürecekti, çünkü Bree'nin Dallas'ı almak için eskiden Batı Gölge Korusu olan yerin uzak tarafına kadar gitmesi gerekecekti. Guruldayan midem o kadar bekleyemezdi, ayrıca çocukların saklandığını düşünmelerini de istemezdim.

Oraya gittiğimde mutfak boştu ve biraz da hayal kırıklığına uğradım. Saate bakarak spor salonunda olduklarını tahmin ettim. Evet, her lanet sabah üçü spor salonunda tam iki saat geçiriyordu... daha fazla değilse bile. Steele genellikle ilk çıkan olurdu, bu yüzden tek bir ayak sesi mutfağa girdiğinde büyük bir sürpriz olmadı

yaklaşık on beş dakika sonra. Steele'in kusursuz parmakları alnımdaki saçları geriye doğru okşadı, parmakları tenimde kaldı ve bir an için arkamda durduğu yerde ona doğru eğildim.

Ama bu sadece bir andı ve zayıf bir andı.

Kendimi geri çektim, yeni yapılmış kahvemi aldım ve mısır gevreğini koyduğum adaya geri götürdüm.

Steele hayal kırıklığına uğramış gibi bir iç çekti, tek kelime açıklama yapmadan aramıza fiziksel bir mesafe koyduğum için tonlu omuzları biraz gevşedi. Yine de biliyordu. Bunun onlar hakkındaki hislerimi değiştirmedığını biliyordu. Hâlâ bana kazık atmışlardı ve hâlâ onlara bunu ödetmem gerekiyordu.

"Sanırım o özel kahveden daha fazla yapmadın, değil mi?" diye sordu umutla, dolaptan bir fincan alırken omzunun üzerinden bana kaşlarını kaldırarak.

Mısır gevreğimden bir kaşık aldım ve başımı salladım. Bırakalım hepsi içtikleri o iğrenç damacana bokuyla acı çeksinler.

Steele makineyi kurmak için işe koyuldu, filtreyi ve muhtemelen bayat olan önceden öğütülmüş çekirdekleri yerleştirdi. İğrençti. Yine de çıplak sırtına yayılmış kocaman melek dövmesine hayranlıkla bakmam için bana birkaç dakika verdi. Üzerinde düşük belli eşofman altından başka bir şey olmaması kendimi kontrol etmemi zorluyordu, bu kesin.

Kahvaltımı sessizce yiyor, Steele mutfakta dolaşırken kirpiklerimin altından onu izliyordum. Tabağını ve fincanını yanımdaki tezgâha bıraktığında kendime yeterli bir zihinsel moral konuşması yapmış, bedenim onunkini ne kadar arzulasa da bunun geçmişi değiştirmeyeceğini hatırlatmıştım.

"Demek öyle, ha?" diye sordu yanımdaki tabureye oturduktan sonra. Sesi sinirli ya da kızgın değildi, sadece boyun eğmiş gibiydi. İçimde acı veren bir şeyler cımbızlandı ama bu tuhaf tepkiyi görmezden geldim ve ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım.

"Hepimiz hata yaparız Steele," diye cevap verdim soğuk bir ses tonuyla.

Sertleşti, sonunda o sakin ve telaşsız dış görünüşünde bir öfke kenarı belirdi. "Evet, Cehennem Kedisi, yaparız. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Nefesimi içime çektim ve sinirlenerek dişlerimi birbirine geçirdim. Bana komplo kurmalarının bir *hata* olduğunu ima ederken hiç de ince davranmıyordu. Eğer bu lanet olası bir hataysa, neden hiçbiri adımlarıma temize çıkarmak için ortaya çıkmamıştı?

Yerimden kıpırdandım, bulaşıklarımı kaptığım gibi devasa lavaboya götürdüm. "Belki de öyleyizdir," dedim usulca, kasemi ve fincanımı durularken ona bakmadan, "ama bizi tanımlayan, bu hatalarla olaydan sonra nasıl başa çıktığımızdır."

Steele'den sinirli bir ses geldi ama o daha fazla bir şey söyleyemeden kapı çaldı.

İyi kahve tanrılarına şükürler olsun ki Bree ve Dallas erkenciydi.

"Madison Kate," diye seslendi Steele arkamdan, ben aceleyle mutfaktan çıkıp kapıyı açmaya giderken. "Bekle, öylece çekip gitme."

"Üzgünüm Steele," diye cevap verdim omzumun üzerinden, "kalıp sohbet etmek isterdim ama bugün planlarım var."

Kahyadan önce ön kapıya ulaştım - çoğunlukla sessiz, nadiren görülen Steinwick adında yaşlı bir beyefendi - ve karnımdaki kelebeklerin ani telaşını görmezden gelerek kapıyı açtım.

"Başardın," diye nefes verdim, gözlerim kapımın eşiğinde Bree'nin yanında duran geçmişten gelen patlamaya takıldı.

En iyi arkadaşım yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra yanımdan hızla geçip eve girdi. "Beni gördüğün için heyecanlanmana bayılıyorum MK," diye takıldı.

Gözlerimi devirdim ve yüzüme yayılan sırıtışa karşı koyamadım. "Selam Dallas. Uzun zaman oldu, görüşmeyeli."

Hâlâ kapımın eşiğinde duran iri adam, dövmeli ellerini ceplerine sokarak bana orantısız bir gülümseme verdi. "Breezie bana döndüğünü söyleyince kendi gözlerimle görmem gerekti. Vay canına, Kate. Harika görünüyorsun."

Kendimi daha fazla tutamadım, eski arkadaşıma doğru atıldım ve kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. O da bana sarıldığında, aramızdaki neredeyse bir karışlık boy farkı sayesinde beni yerden kaldırdı. Onu son gördüğümünden beri kesinlikle daha da büyümüştü ve bahse girerim Archer'a uzun, esmer ve çok güçlü olma konusunda fark atacaktı.

"Siktir, Dallas," diye güldüm. "Kocaman olmuşsun. Ne zaman oldu bu?"

Vücudu altımda gümbürdedi ama beni tekrar yere bırakmadı. "Muhtemelen beni son gördüğünden bu yana geçen dört yıl içinde bir ara?"

"O kadar oldu mu?" Kafamda hesapladım ama haklıydı. Birbirimizi en son on beş yaşına girmeden önceki Noel'de görmüştük. Ondan sonra, mükemmel küçük özel okul kızı olarak hayatımla meşgul oldum ve Dallas hapse girdi. Serbest bırakılmıştı.

Neredeyse iki yıl önce, ama İsyân Gecesi ve ardından Kamboçya olaylarından önce onunla tekrar iletişime geçecek cesareti kendimde bulamamıştım...

Dallas beni eve taşıdı çünkü hâlâ ona aç bir mürekkep balığı gibi sarılıyordum, sonra beni antrede tekrar ayağa kaldırdı.

"Selam dostum," diyerek o sert adam başını salladı ve ben de omzumun üzerinden bakınca Steele'in kollarını kavuşturmuş, gök gürültüsü gibi bir suratla orada dikildiğini gördüm. "Ben Dallas. Katie'nin yeni bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum." Bana yan gözle baktı ve ben de ciddi şekilde sert karın kaslarına vurdum.

"Bilmiyorum," diye tersledim ve Steele'e ters bir bakış attım. "Neden hâlâ pusuda bekliyorsun?"

Dallas'ın takdimini görmezden gelerek bana ters ters baktı. "Çünkü bir konuşmanın ortasındaydık, Madison Kate."

"Hayır, konuşmuyorduk," diye cevap verdim, ses tonum sert ve kesindi.

Bree alçak sesle bir ısıklık çaldı ve kaşlarını kaldırarak Steele ile bana baktı. "Ben kendi adıma cinsel gerilimin kokusunu buradan alabiliyorum."

Arkadaşıma kaşlarımı çatarak baktım, sonra elindeki kahve tepsisini fark ettim ve bir kez daha gülümsedim. "Ah, seni melek. Hadi, odama çıkalım."

Şansıma, daha fuayeden çıkamadan, spor salonundan gelen ayak sesleri ve erkek sesleri yankılandı ve ben içimden inledim. Archer ve Kody'yle de uğraşmadan önce arkadaşlarımla biraz yalnız kalmayı umuyordum ama öyle olmadı.

İkisi merdivenin arkasındaki koridordan çıktılar ve dördümüzün orada durduğumuzu görünce durakladılar.

Dallas yanımda belirgin bir şekilde gerildi ve gözleri evin en iri, mavi gözlü serserisine dikildi.

"Archer D'Ath," diye sıkılmış dişlerinin arasından mırıldandı, sonra Steele'e alaycı bir bakış fırlattı. "Tanıdık geldiğini biliyordum."

Kahretsin. Dallas'ın burada olmasının adamları -özellikle de Archer'ı- kızdıracağını biliyordum ama yollarının çoktan kesiştiğini hesaba katmamıştım.

"Tamam güzel, hepimiz tanıştık. Görüşürüz." Dallas'ı hareket etmesi için ittim ve merdivenlerden odama doğru kaçmaya çalıştım. Kody yanından geçerken elimi tuttu ve beni geri çekti.

"Madison Kate," dedi sessizce, "bir dakika konuşabilir miyiz?" Bree ve Dallas'a sert bir bakış attı. "Yalnız mı?"

Elimi çekip kurtarmak ve ona gözümün önünden çekilmesini söylemek istedim. Ama ses tonunda bir şey vardı.

"Lütfen?" diye ekledi ve ben derin bir nefes verdim.

"Odama çıkın," dedim Bree ve Dallas'a. "İki saniye sonra geliyorum."

Dallas tartışmak ister gibi görünüyordu ama Bree kışına bir tokat attı ve bir elinde kahve tepsisiyle onu merdivenlerden yukarı itti.

Görüş alanından çıktıklarında elimi Kody'nin elinden çektim ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. "Ne?"

Arkadaşlarına baktı ve mutfığa doğru başını salladı. "Bize biraz izin verin."

Archer birinin kafatasını ellerinin arasında ezmek istiyormuş gibi görünüyordu ama yine de tepindi. Steele gitme konusunda çok daha isteksizdi. Sıkılmış çenesi ve kavuşturulmuş kolları inatçı bir öfke yayıyordu ve gri gözleri lazer gibi içimi yakıyordu.

"Steele," diye bağırdı Kody, sesi hiçbir tartışmaya yol açmıyordu. "Git buradan."

Reddetmesini bekliyordum ama gergin bir andan sonra, nefesinin altında küfrederek Archer'ın gittiği yöne doğru yürüdü.

Kody'nin dikkatini tekrar bana çevirmesini bekledim, bana söylemeden önce diğer iki yordakçıyı göndermesini gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Derin bir nefes çekti ve bırakırken yüzümü inceledi. Kaslarında hâlâ ter parlıyordu ve duşa gidiyormuş gibi omuzlarına atılmış bir havlu vardı. Baktığımdan değil.

"Madison Kate, nasıl..." Düşüncelerini yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi başını sallayarak sözünü bitirdi. "Dün gece Steele'le olanlar-

"Bir şey değildi," diye araya girdim, o beni arkadaşından uzak tutması için uyaramadan. "Sadece Archer'ı beni *eğitmekle* ilgili o saçma yorumu yüzünden kızdırmak istedim. Hepsi bu."

Kody kaşlarını kaldırdı, bakışları boynuma kaydı ve orada durdu. Kahretsin. Steele'in bıraktığı izleri gizlemek için yeterince iyi bir iş çıkardığımı sanmıştım. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Hı-hı. Tabii. Dallas Moore'u nereden tanıyorsun? Ve neden şu anda senin yatak odanda? Bugünkü planın hepimizi taşınacak kadar kızdırmak mı? Çünkü bunun gerçekleşmesi için çok daha fazla uğraşman gerekecek."

Bir memnuniyet titreşimi karnımı ısıttı. "Dallas ve ben eski arkadaşız," dedim ona tüm dürüstlüğümlle. "Bir projede bana yardım etmek için burada. Her şey siz üç pislikle ilgili değil, biliyorsun değil mi?" Tamam, bu kısmı o kadar da doğru değildi. Her neyse.

Kody'nin kaşları düştü ve bir elini nemli sarı saçlarında gezdirdi. Kahretsin, saçları darmadağın olsa bile hâlâ kalpleri durduracak kadar muhteşemdi. On bir ay boyunca rüyalarımın giren o yeşil gözler gerçek hayatta neredeyse fazla geliyordu. Çok fazla gözlemciydi.

"Madison Kate, anlamıyorsun. Dallas-"

"Bir gangster mi? Evet, farkındayım. Ayrıca senin, Archer'ın ve Steele'in ortak dövmesinin sadece kanka olduğunuz için olmadığını da farkındayım. "Camdan evlerde yaşayanlar taş atmamalı Kodiak Jones." Yani, bakmadığımı düşündükleri bir anda dövmelelerini uzun uzun incelediğimi itiraf etmiyordum. Ama bakmış olsaydım, üçünün de diğer dövmeleleriyle eşleşen Azrail dövmeleleri olduğunu fark edebilirdim. Hayatım boyunca Shadow Grove'da yaşamıştım ve bunun Zane'in çetesinin sembolü olduğunu bilmeyecek kadar cahil değildim - Shadow Grove Reapers.

Yeşil bakışları sertleşirken Kody'nin burun delikleri alevlendi. "O zaman kümese bir tilki davet ettiğini çok iyi biliyorsun. Aklından ne geçiyordu?" Yaklaştı, üzerimde yükselirken kişisel alanımı işgal etti ve eli sanki beni sarsmak istermiş gibi üst kolumu kavradı ve dürtüsünü zar zor bastırdı.

Yine de geri adım atmayı reddettim. Yerimi bırakmayı ve Kody'nin beni korkuttuğunu düşünmesine izin vermeyi reddettim çünkü *korkutmuyordu*. En azından... geleneksel anlamda değil.

"Bir yıllık sürgünden yeni döndüğümü ve eski bir dostla hasret gidermeyi çok istediğimi düşünüyordum," diye yarı yalan söyledim, öfkeli bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğdim. "Ve üçünüzün bu konuda bir sorunu olup olmadığı umurumda değil diye düşünüyordum. Daha da iyisi, sizi bu kadar rahatsız ediyorsa... gidin." Aslında söylediğim kadar umursamaz değildim. Derilerindeki orakçı dövmelelerinin hepsi bir şekilde değiştirilmişti; eğer hâlâ Shadow Grove Orakçıları'nın bir parçasıysa Zane'in asla izin vermeyeceği bir şeydi bu.

Daha önce Gölge Korusu çetesinden *ayrılan* birini hiç duymamıştım ama her şeyin istisnası vardı ve ben de uzman otorite sayılmazdım.

Kody'nin çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Sen bizi göndermeye çalıştıkça, biz daha uzun süre kalacağız."

Alay ettim. "Çocukça davranma, Kody. Tüm söyleyeceğin buysa, sanırım şimdi gidip arkadaşlarıma katılacağım."

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı ve eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında nefesim kesildi. "Bizi zorlama Madison Kate. Misilleme yaparsak bundan hoşlanmayacaksın."

Bu bir tehditti ve beni kızdırması gerekirdi. Ya da endişelendirmeliydi. Kesinlikle beni heyecanlandırmamalıydı, ama işte oradaydı, göğsümün içinde yanan o heyecan kıvılcımı.

Marie Teyze'nin profesyonel terapi teklifini gerçekten kabul etmeliydim. Oh neyse.

"Elinden geleni ardına koyma Kody," diye fısıldadım ve yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Yapacağımı biliyorum."

Geri çekildim ve o da kolumu bıraktı ama merdivenleri çıkarken bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Yatak odamın kapısına ulaştığımda nefesimi bıraktım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

Her şey birbirine karışmış ve çarpıtılmıştı. Düşmanlarıma karşı açık ve net bir savaş olmalıydı, acımasız ve zalimce. Bunun yerine tüm bu gerginlik ve acı, soğuk nefretin içine karışmıştı ve kafamı karıştırmaya başlamıştı.

Belki de henüz gerçekten misilleme *yapmadıkları* içindi? Archer'ın Pazartesi günü meyve suyuyla yaptığı aptalca numarayı bir kenara bırakırsak, bana çalışacak bir şey vermemişlerdi. Elimde sadece bir yıl öncesinden kalan kızgınlık vardı ve o bile her cinsel içerikli etkileşimde azalmaya başlıyordu.

Onları zorlamanın zamanı gelmişti. Karşı koyduklarında her şey daha net olacaktı.

Kesinlikle.

Kararlılıkla yatak odamın kapısını açtım ve yatağımda bekleyen iki arkadaşına sırttım. "Umarım en iyi oyununu getirmişsindir, Dallas. Yapmamız gereken bazı işler var."

H bizimkilerden sonra, bu süre içinde Bree ve ben çoğunlukla yatağımda uzanıp dedikodu yaparken Dallas da bilgisayarımın başında oturuyordu, iş bitmişti.

"Bunu senin ellerine bırakıyorum Kate," diye açıkladı, masa sandalyemde dönüp o kocaman kollarını başının üzerine uzatarak. Dallas'ı tanımayan birinin görebileceği tek şey bir hayduttu. Çene çizgisine ve parmak uçlarına kadar mürekkeple kaplıydı ve hayatının yarısını ağırlık kaldırarak geçirmiş birinin fiziğine sahipti. Yüzeyin altında ne olduğunu göremeyeceklerdi: tam teşekküllü bir teknoloji ineği ve dijital sanatçı. Fotoğraf manipülasyonu konusunda bu kadar yetenekli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Hepsi takip edilemeyen bir e-postadan sıraya alındı; devam etmeye karar verirsen gönder tuşuna basman yeterli." Bana kaşlarını kaldırdı, sanki bu hareketi yapmamamı tavsiye ediyormuş gibiydi.

"Teşekkürler Dallas," diye cevap verdim geniş bir sırıtışla. "Harikasin, biliyorsun değil mi?"

O da bana gülümsedi ve takdir dolu sarılmamı kabul etmek için ayağa kalktı. "Bunu biliyorum. Şimdi gitsem iyi olacak yoksa işe geç kalacağım. Breezie, iyi miyiz?"

Bree esnedi ve yaklaşık bir saat önce bir kitapla kendini rahatlatmış yatağımdan kalktı. "Evet, hadi gidelim. Gönder tuşuna basarsan burada iyi olacak mısın?" Kaşlarını endişeyle çattı, ben de el salladım.

"Elbette," diye cevap verdim, içimde oluşan endişeyi görmezden gelerek rahat bir kahkaha attım. "Bu, takas edilen birçok darbe olmasını beklediğim şeylerin sadece ilki. Onları göndermek için bundan daha fazlası gerekecek."

Dallas iç geçirdi ve bana dönmeden önce Bree ile bakıştı. "Şu anda senin için endişeleniyorum Katie. Kiminle birlikte olduğunu bilseydim..." Başını iki yana salladı. "Kızım, o çocuklar çok tehlikeli. Ben bile onlara bulaşmak konusunda temkinli davranırdım ve kendini koruma duygum olmadığını biliyorsun."

Gülümsemem düştü. "Evet, ama sana komplo kurmaya çalışmadılar. O gece benim kolay lokma olduğumu düşündüler, tüm bu Gülen Palyaço olayının suçunu üstlenecek titiz ve zengin bir kız." Nefret ve kızgınlığın tanıdık asidi içimi yaktı ve onu kollarımı açarak karşıladım. "Muhtemelen bunun peşini bırakabilirdim -sonunda- ama sonra eve geldim ve

Evimde yaşamalarını mı? Hayatımı kontrol etme hakları varmış gibi mi davranıyorlar? Hayır. Hayır. Asla olmaz. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Dallas içini çekti ve beni bir kez daha sıkıca kucakladı. "Gerçek bu değil mi kızım?"

"Hadi aşk kuşu," dedi Bree, Dallas'ı yanından dürttü ve yatak odamdan çıktı. "İş kimseyi beklemez. Özellikle de eski bir mahkûmu."

Çıkışlarını görmek için onları aşağıya kadar takip ettim ve Archer, Kody ve Steele'in çalışma odasında video oyunları oynadıklarının farkına vardım... hem de fuayenin gözü önünde.

Anlaşılan Dallas da onları fark etmişti çünkü ön kapıda bana sarılması uzun sürdü ve elleri platonik olmayan bir şekilde sırtımı okşadı. Göğsü karanlık bir kıkırdamayla titriyordu ve seyircilerimizle dalga geçtiğini biliyordum. Ya da ben öyle yaptığını sanıyordum.

"Arayı kapatmak güzeldi Kate," dedi beni tekrar yere yatırdığında. "Bu hafta birlikte takılalım. Tıpkı eski günlerdeki gibi." Bana göz kırpması şeytani bir şeydi ve ben de cevap olarak kıkırdamamı tutamadım.

Dallas evden çıktı, güzel kışını sallaya sallaya Bree'nin üstü açık arabasına doğru giderken, o da yanaklarımı öperek veda etti.

"Moore hangi *eski günlerden* bahsediyor, Prenses Danvers?" Archer PlayStation kumandasını kanepeye fırlatıp antrede durduğum yere doğru yürüdü. "Orada bir geçmişiniz varmış gibi geldi bana."

Bree, sağ olsun, onun sesiyle kapı aralığında durakladı ve sarı saçları uçuşarak etrafına bakındı. "Oh, Archer, tatlım," diye cevap verdi benim yerime, gırtlaktan gelen bir sesle gülerek, "Eminim Dallas sadece MK'nin vokal derslerinde olması gerekirken üçümüzün nasıl takılıp milkshake aldığımızı kastetmiştir."

Tek söylediği bu olunca rahat bir nefes aldım. Yine de çok erkendi.

"Belki de MK'nin penceresinden tırmanıp geceyi geçirdiği zamanlardan bahsediyordur." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Satır aralarını okuyabiliyorsun, değil mi?"

Onu öldüreceğim.

Archer'ın şakağındaki damarın yeniden zonklamasına bakılırsa, belki de onun yerine beşlik çakardım.

"Tamam, güzel, seni bu senaryoyu kafanın içinde oynaman için yalnız bırakayım." Archer'a gülümsemesi günah kadar hınzırcaydı ve ben bir kahkaha attım. "Hoşça kal bebeğim."

Eğer o şeyi yaparsan bana haber ver." Bana sert bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

"Oh, Bree bebeğim, bileceksin." Arkasından kapıyı kapattım, sonra yukarı koşmak için döndüm, ancak yolumun kötü huylu bir dangalak tarafından kesildiğini gördüm. "Oh, *şimdi* ne var?" Diye söylendim. "Büyük adamların gözünü korkutma saçmalığı yorulmaya başladı Archer; yeni bir taktik seç."

Etrafından dolandım ve o cevap vermeden önce iki adım atabildim. "Onu becerdin mi?"

Yavaşça dönerek ona saf ölüm bakışları attım. "Affedersiniz?"

Archer'ın gözleri korkutucu bir şeyle parladı. İğrenme olabilir mi? "Beni duydunuz Prens. Bree az önce Moore'la cinsel geçmişiniz olduğunu ima etti, yani ortalığı karıştırıyor mu yoksa *onunla yattın* mı?" Sorusu karanlıktı ve uyarılarla doluydu. Bütün içgüdülerim ayıyı dürtmemem için bağıırıyordu... ama ne biliyorlardı ki?

"Bu seni ilgilendirmez Archer ama *evet*. Birçok kez. Ve yakında onunla tekrar *eski günleri yad* etmek için sabırsızlanıyorum. Umarım derin bir uyku çekersin çünkü ben çok çılgılık atarım." Saf, kendini beğenmiş bir memnuniyetle sıırtım ve merdivenleri hızla çıkarken yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu orada öylece bıraktım.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğumda durakladım ve nefesimi tutmak için bir an durdum. Kalbim yüzleşmeden ve yarı doğrudan dolayı çılgınca çarpıyordu ama o anlık duraklama sayesinde Archer'ın duvarı yumruklarken çıkardığı sert *gümbürtüyü* ve lanetli bağıırışını duydum.

İçime dolan duygu selini açmaya çalışmak bile çok karmaşıktı, bu yüzden aceleyle yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bilgisayarımda "gönder" tuşuna bastığımda parmaklarım titriyordu ama bunun yapılması gerektiğini biliyordum. Onlara daha sert vurmam gerekiyordu, sadece bana karşılık vermelerini sağlamak için bile olsa. Tüm nefretime tutunmamı kolaylaştırmak için.

BİR ŞEKİLDE tüm hafta sonu boyunca üç adamdan da uzak durmayı başardım, akşam yemeğini odamda yemeyi tercih ettim - babamın ev personeli için şükürler olsun - ve tüm Pazar günü Bree ile takılmak için erkenden dışarı çıktım. Zaten fotoğraf çekimi için şafaktan önce ayrıldıklarına göre adamlarla karşılaşacak değildim.

Pazartesi sabahı, tüm SGU e-posta listesine gönderdiğim resimler neredeyse viral olmuştu.

"Madison Kate!" Sınıfa doğru ilerlerken öfkeli kükreme koridorda yankılandı ve irkildim. Lanet olsun.

Bunun olacağını biliyordum tabii ki. Aslında daha önce görmemiş olmalarına şaşırmıştım. Öte yandan, herkesin öğrenci adresine bir e-posta göndermiştim ve hafta sonu boyunca bu e-postayı pek fazla kişinin kullanmadığını tahmin ediyordum.

Topuğumun üzerinde dönerek yüzüme masum bir ifade yerleştirdim. "Evet, Archer?"

"Prenses Danvers" yerine gerçekten benim adımı kullanmış olması, ne kadar kızgın olduğuna dair ilk ipucum olmalıydı. Ama yine de umurumda değildi.

"Saçmalamayı kes; sen olduğunu biliyorum," diye hırladı ve telefonunu görmem için havaya kaldırdı.

Şaşkınlık numarası yaparak cihazı ondan aldım ve ekrana baktım, sonra alçak sesle bir ıslık çaldım. "Vay canına, Arch. Üçünüzün *yakın* olduğunu biliyordum ama *bu kadar* değil. Yine de burada yargılama yok. Neden bana ev pornonu gösteriyorsun?" Telefonunu ona geri uzattım ve o da geri aldı. "Ayrıca, kampüste cep telefonu bulundurmanın SGU politikasına aykırı olduğunu belirtmeliyim. Bu yüzden başın derde girebilir, biliyorsun değil mi?"

"Kibar davranmaktan bıktım Madison Kate," diye tısladı ve tehditkâr bir parmakla beni işaret etti. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Arkasını dönmeye başladı, sonra geri döndü ve göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki ben üstte olacağım."

Arı sokmuş bir ayı gibi tepinerek uzaklaşırken boğazımdan kahkahalar yükseldi ve Kody ile Steele köşede belirmeden önce kahkahalarımı ancak yutabildim.

"Bak, eğer Archer'la olan mènage ilişkini anlatmak için geldiysen, o zaten beni bilgilendirdi. Bence cinselliğinizi bu şekilde keşfetmeniz harika bir şey ama resimleri kampüste paylaşmanız biraz zevksizlik olur, anlıyor musunuz?" Yüzümü olabildiğince düz tuttum ama sesime bir kahkaha karıştı.

Steele sadece başını salladı, Archer'ın gittiği yönü takip ederek uzaklaşırken *hayal kırıklığına uğramış* görünüyordu.

Kody ise o sezgisel gözleriyle beni süzüyordu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, daha az sinirlenmiş görünüyordu.

Gerçekten umuyordum. "Yani, belli ki iyi bir fotoğraf manipölasyonu, ama kahretsin,

Bebeğim, dövmelelimizi bile doğru yapmışsın. Bunu nasıl başardın?"

İçimde bir memnuniyet dalgası zıpladı. Planımın en iyi kısmı buydu ve görüntüleri *çok* inandırıcı kılan kısım da buydu. Dallas'a ondan ne yapmasını istediğimi söylediğimde, bunun komik mi yoksa şeytani mi olduğuna karar veremedi. Bence ikisi de.

"Eğer bana bunun bir eşek şakası olduğunu ve kişisel arşivinden sızan bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorsan, sana inandığımdan pek emin değilim. Pek çok insan da inanmayacaktır. Ama eğer böyle bir şaka bu kadar güzel yapıldıysa. İnternette dolaşan kaç tane neredeyse çıplak resminiz olduğunu sorgulayabilirim." Omuz silktim, sııttım. "Ama en azından artık Archer'ın benden neden bu kadar korktuğunu biliyorum. Erkek arkadaşının önünde benimle flört etmeyi gerçekten bırakmalısın."

Kody küçük bir kahkaha attı ve bana kurnazca baktı. "Çok tatlısın prenses. Ama ben daha seninle flört etmeye bile *başlamadım*. Sanırım oyunumu hızlandırmam gerekiyor."

Kaşlarım havaya kalktı ve öne doğru bir adım atarak beni Thomas Edison'un portresi ile bir sınıfın kapısı arasındaki duvara doğru itti.

"Kodiak," diye hırladım uyararak, "ne yapıyorsun?"

Vücudu bedenime bastırdı ve boğazımdan kaçmak isteyen acınası bir iniltiyi ısırdım. "Isıyı yükseltiyorum," diye fısıldadı, sonra kulak mememi dudaklarının arasına aldı ve emdi. Bu sefer ağzımı kapatmayı zar zor başarmıştım ki içimden bir uyarılma ürpertisi geçti ve Kody'nin karanlık kıkırdaması bana fark ettiğini söyledi. Lanet olsun ona.

"Archer'ı alt olarak koymak hoş bir dokunuş, bebeğim. En çok kızdığı kısmın bu olduğuna eminim. Ama en azından benim en sevdiğim pozisyonu doğru yapmışsın." Şoka girmiş dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra da omzunun üzerinden alaycı bir tavırla "Evde görüşürüz Prenseler!" diyerek uzaklaştı.

O gittikten sonra, yalnız olmadığımın rahatsız edici bir şekilde farkına vardım ve bariyerlerimi tekrar yukarı çektim. Diğer öğrenciler fısıldaşıyor ve bana bakıyorlardı, bu yüzden bir yığın ölüm bakışları attım ve aceleyle günün ilk dersine girdim.

Kody beklediğimden daha zor bir hedef olduğunu kanıtlıyordu. Eğer Steele'le birlikte Archer'ı tükürükle kızartırken çekilmiş Photoshop'lu bir fotoğrafı onun sinirlerini bozmayacaksa... belki de ona yanlış şekilde yaklaşıyordum.

Onunla ilgili planlarımı yeniden düşünmem gerekiyordu.

Çantamı amfideki boş bir alanın yanına bırakıp koltuğa oturdum ve az önce hangi sınıfa girdiğimi hatırlayarak tahtaya baktım.

CRIM-100

Ah kahretsin.

İki sıra ötede oturan Bark'ı görene kadar etrafıma bakındım, SGU Ghosts tişörtünün kapüşonunu yukarı çekmiş ve yüzünü kitaplarının üzerine eğmişti. Sanki benim baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı ve ben de irkildim.

Yüzünün yan tarafı, sert bir şeye çarpmış gibi kabarık, benekli bir mordu. Defalarca.

Futbol sakatlığı olabilirdi ama bana dik dik bakıp sonra bakışlarını kaçırmamasına bakılırsa... evet, bundan şüpheliydim.

Lanet Steele.

C adamların SGU'da benden üç sınıf üstte olduklarını düşünürsek -başka bir yerden transfer olmuşlardı ve nereye transfer olduklarını sormaya tenezzül etmemiştim- gün boyunca onları bir daha görmemem hiç de şaşırtıcı değildi. Bree ve ben öğle yemeği için kampüsten ayrıldık - regl olmuştu ve canı Meksika yemeği çekiyordu - bu yüzden günün sonunda eve gelene kadar Steele'le yüzleşme fırsatım olmadı.

O zaman bile onu avlamam gerekiyordu.

"Steele!" diye seslendim, devasa garaja girdim ve aptalca pahalı arabalar ve motosikletler arasında ilerledim. Çoğu babamındı - onları Kamboçya öncesinden tanıyordum - ama bazıları benim için yeniydi, G-Wagen ya da Steele'in gümüş renkli kaslı arabası gibi... o her neyse. "Burada mısınız?"

Tamircilerin kullandığı tekerlekli şeylerden biriyle sırt üstü uzanmış, krikoyla kaldırılmış bir arabanın altından kayarak çıkarken atölye alanına ulaştım.

"Selam," diye selamladı beni, nefis bir karın kasıyla doğrulup oturarak. "Nasılsın?"

Dudaklarım ona çıkışmak, Cuma gecesi sevgilimi eve göndermek yerine dövdüğü için onu azarlamak için ayrılmıştı ama sorusu kafamı karıştırdı. Dahası, sorarken yüzündeki gerçek endişe ifadesi kafamı karıştırdı.

"Nasılsın? Bunu benim sormam gerekmez mi? Az önce ev pornosunu tüm üniversite kampüsüne yayınlatan ben değilim." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve yüzünde kısa bir kızgınlık ifadesi belirdi.

"Evet, Cuma gecesi yaptıklarımızdan *sonra* eşcinsel olduğuma dair bir dedikodu çıkarman ne kadar gurur verici olsa da... daha kötüsü de olabilirdi." Omuz silkti ve bana orantısız bir gülümseme verdi. Lanet olsun ona. Max Steele'den nefret etmek neden bu *kadar zordu*?

"Öyle mi?" Kendimi ona ayak uydurarak sorarken buldum. "Nasıl yani?"

Sırtışı daha da genişledi. "Arch'ın yerinde ben de olabilirdim." Yüzünü buruşturdu, ben de kendimi tutamadan güldüm.

"Evet, şey. Yatak odasında hükmedilmeyi sevenler her zaman büyük olanlardır. Ya da ben öyle duydum. Her neyse, buraya sana bağırmaya gelmişim ama sen yelkenlerimi suya indirdin." Kaşlarımı çattım ama birkaç dakika önceki sıcaklıktan tamamen yoksundu.

Steele ayağa kalktı ve arka cebinden bir bez çıkararak yüzündeki yağ lekesini silmek için kullandı. Yine de tek yapabildiği daha fazla bulaştırmak oldu ve meme uçlarını onun çizdiği seksi görüntü karşısında sertleşti. Neden, *neden* birdenbire evde tişört giymeyi bırakmıştı? Bu hiç adil değildi.

"Sana bir dakika vereyim mi?" diye takıldı. "Belki o öfkeli halini tekrar bulabilirsin."

"Siktir git," diye cevap verdim ama tamamen inandırıcılıktan yoksundu.

Sırıltısı hınzırlaştı ve bana yaklaştı, üçünün de yapmayı sevdiği o çileden çıkarıcı, sarhoş edici şekilde hava sahamı doldurdu. "Ben de bunu yapmanı umuyorum," diye mırıldandı, yağdan kararmış parmağını boğazımdan karnıma doğru sürükledi, sonra beni kot pantolonumdan tutup daha da yaklaştırdı. "Sadece söyle, Cehennem Kedisi."

Doğru kelimeleri dilimden zorla dökebilmek için birkaç kez yutkunmam gerekti.

"Asla olmayacak, Steele."

Bir an için yüzümü inceledi, şüphesiz her tarafımdaki yalanı okumuştı, ama kotumu bıraktı ve bir adım uzaklaştı. "Peki, neden bana bağırmaya geldin?"

Boğazımı temizledim ve çılgınca görünmez kalkanlarımı aradım. Ne zaman Steele'in ya da Kody'nin yanında olsam sise dönen sinir bozucu kalkanlarımı. Tamam, Archer da öyle, ama bunu kimseye itiraf etmedim.

"Bark'ı bugün sınıfta gördüm," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Sert bir şeye çarpmış gibi görünüyordu. Belki de birinin yumruğu? Sen bu konuda bir şey bilmiyorsundur, değil mi?"

Yemyeşil dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ve yağlı paçavrayı kot pantolonunun içine geri soktu, sonra yerdeki açık biraya uzandı. "Şimdi, güzelim, benim küçük kirli sırrımı biliyorsun. Tecavüz tehdidine varan yorumları yüzünden et kafalı bir sporcuya yumruk atmak için ellerimi riske atacağımı mı sanıyorsun?" Sağ elini kaldırdı ve bana tüm yağ lekelerini ve hiç zarar görmemiş parmak eklemlerini gösterdi. İçimde kalan azıcık öfke de söndü ve en kötüsünü düşündüğüm için kendimi biraz suçlu hissettim.

Steele kıs kıs gülerek atölyeden çıktı, ben de onu takip ettim. "Yine de arabasının kapısında yüz şeklinde birkaç ezik olabilir."

Nefesim kesildi. "Steele!"

Omzunun üzerinden bana pişmanlık duymayan bir sırıltı fırlattı. "Her neyse, şu sapık meselesiyle nasıl başa çıkıyorsun? İyi misin?"

Olduğum yerde kalakaldım.

"Ne durumuyla?"

Steele de durakladı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Arch seninle hâlâ konuşmadı mı? Pislik herif."

İçimdeki öfke hızla artıyordu. "Benimle *ne* hakkında konuştu?" Yumruklarım iki yanımda toplanırken talep ettim. Steele tereddüt etti, acı çekmiş gibi görünüyordu ve ben kendimi kaybettim. "Söyle bana, Steele!"

Ağır bir nefes verdi, muhteşem gri gözleri sempatikti. "Seni takip eden biri var, Cehennem Kedisi. Ve artık uzaktan izlemekten memnun görünmüyorlar."

Midem çalkalandı ve boğazımda asit yükseldi.

Baş dönmesi beni bir dalga gibi sardı ve her şey ısındı. Nefes almak zorlaştı.

Lanet olsun. *Lanet olsun*. Panik atak geçiriyordum.

"Madison Kate," Steele'in sesi boğuk ve yankılıydı, sanki suyun altındaymış gibiydi. Ya da ben öyleydim. "Bir şeyin yok. Hey, hadi gel." Beni yere yatırıp başımı dizlerimin arasına alıp oturmam için cesaretlendirirken sesi ikna ediciydi.

Bana güvence veren sözler fısıldarken sert bir eliyle sırtıma daireler çizdi ve yavaş yavaş karanlık kayboldu.

"Neler oluyor?" Kody'nin ayakları sınırlı görüş alanımda belirmeden birkaç dakika önce sorduğunu duydum. Çömeldi. Nazik eller saçlarımı okşadı ve ikisi birbirleriyle kısık seslerle konuştular. Ama kulaklarım çınlıyordu ve ne söylediklerini anlamaya çalışamıyordum.

Birkaç dakika boyunca sadece bayılmamaya odaklandım. Parmaklarını saçlarımda gezdiren her kimse bu konuda ciddi şekilde yardımcı oluyordu ve dokunuşa doğru eğildim.

"İyi misin, bebeğim?" Kody'nin yumuşak sesi kulağımın hemen yanındaydı ve başımı yavaşça kaldırıp birkaç santim ötemdeki gözleriyle buluştum. Kendime tam olarak inanamayarak ufak bir baş sallama hareketi yaptım.

Bana küçük bir gülümseme verdi, sonra beni kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. "Bir içkiye ve biraz yemeğe ihtiyacın var."

İtiraz etmek istedim. Beni yere bırakmasını söylemek istedim çünkü kendim yürüyebilirdim, lanet olsun. Ama sonra... Ben de istemedim. Kody'nin kollarında olmanın inanılmaz rahatlatıcı bir yanı vardı, dilimi ısırdım ve ona doğru gevşedim. Belki de daha önce orada olduğu içindi.

Son panik atağım sırasında. Archer Zane'i götürürken beni o dar, karanlık alanda hareketsiz tuttuğunda, dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki korkudan tamamen uzaklaşmıştım... Belki de beynim o olayı hatırlıyordu.

Beni mutfağa götürdü ama adadaki taburelerden birine oturtmak yerine kendisi oturdu ve beni kucağına aldı.

Steele dolaplardan bir bardak aldı, suyla doldurdu ve yanımdaki tezgâha koydu ama Kody alay etti.

"Gerçek bir içki demek istemiştim, sık kafalı."

Steele alınmamış gibi görünüyordu, onun yerine muhtemelen babamın tamamen dolu barını yağmalamak için çalışma odasına doğru kayboldu.

"Neden senin kucağındayım Kodiak Jones?" Diye sordum ama üstünden kalkmak için herhangi bir hamle yapmadım.

Kolları beni sıkıca sardı. "       bunu seviyorsun," diye cevap verdi, tipik Kody kibiriyle. "Ayrıca, hâlâ çok solgunsun ve bayılıp kafanı falan  arpmanı istemiyorum."

"Tıbbi açıdan mantıklı," diye mırıldandım, başımı göğsüne yasladım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Panik atak beni bir ton tuğla gibi çarpmıştı. Onlara yabancı olduğumdan değil. Annemin cinayetine tanık olduktan sonra, en ufak şeyler için bile panik atak geçirmiştim. Yine de onları ge mişimde bıraktığımı sanıyordum. Bugünlerde sadece küçük bir alanda sıkışıp kaldığımda böyle bir sarmal içine giriyordum.

Koluma yumuşak bir dokunuş gözlerimin yeniden açılmasını sağladı ve Steele'in ikram ettiği içkiyi aldım. Bir yudum aldım ve zencefil ile misket limonunun keskin tadı karşısında hoş bir şaşkınlık yaşadım.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Bu gerçekten çok iyi."

Bana yarım bir gülümseme attı. "Zencefilli bira ve misket limonlu baharatlı rom. Senin tarzında bir içki gibi görünüyor." Gözlerindeki parıltı, romu artık umumi tuvaletlerdeki sevişme seanslarıyla özdeşleştiren tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu.

"Burada neler oluyor?" Archer'ın hatasız, huysuz gürlemesi Kody'nin kucağında gerildiğimi gördü. Sürekli kızgın olduğundan emindim, o yüzden siktir et. Olduğum yerde kalacaktım.

Daha da önemlisi... "Bana bir şey söylemeyi mi unuttun Archer?" I kimi yere bıraktım ve arkadaşını koltuk olarak kullandığım için ona elimden gelen en zehirli bakışları yönelttim.

 ri adam en ufak bir irkilme göstermeden bakışlarımı karşıladı.

"Hayır. Bence birbirimizle ne kadar az konuşursak ikimiz için de o kadar iyi olur." Bir elini kirli sakallı, koyu renkli yanağında gezdirdi. "Bütün görevin bizden kurtulmak değil miydi?"

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Hâlâ öyle."

Dudaklarına acımasız bir gülümseme değdi. "Kody'nin kucağına oturup sikine binmek üzereymişsin gibi davranman yanlış bir mesaj veriyor o zaman. Düşündüm de, Steele'in seni pis bir umumi tuvalette lavabonun üzerinde parmaklamasına izin vermek de öyle."

Suçlayıcı bakışlarım Steele'e kayarken kendi soluğumu yakalayacak kadar hızlı değildim. Yine de en ufak bir özür dilemiş gibi görünmüyordu. Sadece... vurdumduymazdı.

Kody'nin parmak uçları belimde sıkışmış gibiydi ama içime dolan öfke ve ihaneti düşününce bu benim hayal gücüm de olabilirdi.

"Söyleyin bana Prenses Danvers," diye devam etti Archer, tiksintiyle karışık bir alaycılıkla. "O siyah dantel külotu geri alabildin mi?"

Midem dibe vurdu. Bir an için Steele hakkında yanıldığımı, ona karşı duyduğum nefretin yersiz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ama başından beri benimle oynuyordu. Ne için oynuyordu? Arkadaşlarıyla övünme hakkı için mi? O fotoşoplu resimden daha kötüsünü yapmalıydım.

Daha kötüsünü yapardım.

Boğazımdaki acıyı bastırmak için yutkunarak Steele'e bakmayı reddettim. Archer'a odaklanmak çok daha kolaydı. Kahrolası Archer. Onu yok etmem gerekiyordu.

"Yani bana sapığımдан bahsetmeye hiç niyetin yok muydu?" Kody'nin kucağından rahatça kayarken bile ona tiksintiyle dudağımı kıvırdım. Beni tutuşunu sıkılaştırmaya çalıştı ama ben kararlıydım ve konuyu zorlasaydı her şey çok açık olurdu. "Bu tamamen yeni bir alçaklık seviyesi, D'Ath." Kasıtlı olarak soyadını kullandım, Dallas'ın yaptığı gibi. Bu onu kızdırmıştı; bunu çenesinin gerginliğinden anlayabiliyordum.

Asla geri adım atmazdı, o kocaman kollarını kavuşturdu ve bana bir *Peki nasıl* bir omuz silkme.

Uzun bir süre ona baktım, buz mavisi gözlerinde en ufak bir özür kırıntısı aradım. *Herhangi bir* insani nezaket kırıntısı. Hiçbir şey bulamadım.

"Gerçekten bu şekilde adım atmak mı istiyorsun?" Bir tür dengesiz kitap kötü adamı gibi zalimce kıkırdadım. "Öyle olsun. Bu işe bulaştığına pişman olacaksın."

Archer D'Ath. Bu konuda bana güven."

Kody'ye hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlatarak -çünkü Archer içeri girdiğinden beri ondan tek bir ciyaklama bile duymamıştım- odadan çıktım ve doğruca yatak odama yöneldim. Gitmeden önce Steele'e bakmadım. Bakamazdım. Archer aramızda geçenlerin mahrem bilgisini açıklarken takındığı o kayıtsız, boş surat? Bu beni itiraf etmek istediğinden daha fazla kırmıştı.

Oyunumu hızlandırmam gerekiyordu. Misilleme için beklemeyi unutun; bu bir savaştı ve lanet olası kurallar yoktu. Kibar görgü kuralları yok. Sadece acımasız ve kana susamış olanlar hayatta kaldı.

O gece uyuyamadım. Birinin beni takip ettiğini bile bile nasıl uyuyabilirdim? En kötüsü de bundan daha ayrıntılı bilgiye sahip olmamaktı. Steele posta kutuma isimsiz aşk notları bırakan birini kastetmiş olabilirdi... ya da pencereden fotoğrafımı çektiklerini kastetmiş olabilirdi. Ya da daha kötüsü. Daha kötüsü neydi? Aklım almıyordu.

Bilmek için yanıp tutuşuyordum ama o üçüne sormanın canı cehenneme. Gidip bir uçurumdan atlayabilirlerdi.

Hayır, daha yükseği hedeflemem gerekiyordu.

Güneş doğarken yatağıma uzandım ve bir süre telefonumun ekranına baktım. Sonunda "ara" tuşuna basacak cesareti bulana *kadar yıllar* geçti.

Zil sesi odamda yankılandı ve her ekstra tiz sesle midem bulandı. Cevap vermiyordu. Tabii ki açmıyordu. Servet avcısı Cherry ile o kadar çok eğleniyordu ki, tek çocuğundan gelen telefona cevap veremiyordu.

İçimde bir burukluk hissettim ve güne hazırlanmak için telefonumu bir kenara fırlattım. Katılmam gereken dersler ve yok etmem gereken üç aptalca çekici adam vardı. Babam beni sevmediği için kendime acıyacak zamanım yoktu. Bu yeni bir şey değildi.

Aceleyle duşumu aldım ve üzerime bir şeyler giydim. Uyumamıştım ve her zamankinden neredeyse tam bir saat önce hazırdım, bu yüzden mutfakta çocuklarla karşılaşmak sadece benim şansım olacaktı. Umarım çoktan spor salonuna gitmiş ve günlük zorlu antrenmanlarını yapıyorlardır. Hepsinin mermerden olmasına şaşmamalı.

Mutfağa girdiğimde kaslı, dövmeli amcıkları bulamayınca rahat bir nefes aldım. Sadece Karen, hafta içi aşçımız, mikrofiber bir bezle tezgahları siliyordu.

"Günaydın, Bayan Danvers," diye yumuşak, kısık bir ses tonuyla beni selamladı, ona rastladığım nadir anlarda kullandığı ses tonuyla. Babamın çalışanlarının hepsi hiç görülmemiş ya da duyulmamış tiplerdi. Her zaman öyleydi, bu yüzden alışkındım.

Ona gülümsedim, henüz tam olarak uyanmamıştım ve kahvemi yapmak için espresso makinesine yöneldim.

Taze çekirdekleri öğütmem ve sütümü kadifemsi bir kıvama getirmem arasında bir yerde ortadan kayboldu ama bana bir kase

Tezgâhta taze meyveli bircher müsli ve Yunan yoğurdu vardı; her zamanki Lucky Charms tercihimden biraz daha sağlıklıydı ama yine de nazik bir jestti.

İki shot espresso doldururken aklıma takılan bir şarkıyı içimden mırıldandım, sonra buharda pişmiş sütümü karıştırmak için döndürdüm ve dikkatlice bardağıma döktüm. Kremada mükemmel eğreltiotu yaprağı oluşturmak için süt sürahisini salladığım sırada, keskin bir çatırtı beni sıçrattı ve süt tezgâha döküldü.

"*Orospu* çocuğu," diye homurdandım, elimi sildim ve az önce ödümü koparan her neyse ona bakmak için döndüm.

Sonra ruh halim daha da bozuldu.

"Ne istiyorsun lan sen?" Archer'a ters ters baktım, tüm boktan ruh halimi bakışlarıma kanalize ettim. "Senin spor salonunda aynada vücut hatlarına hayran hayran bakıyor olman gerekmiyor mu?"

Bana alaycı bir kahkaha attı. "Komik. Al bakalım." Az önce düşürdüğü manilla dosyayı adaya doğru kaydırды. Beni ürküten ses, dosyayı mermer yüzeye vururken çıkardığı ses olmalıydı. Pislik.

Dosyaya büyük bir şüpheyile baktım. "Nedir bu?"

Kaşlarını kaldırdı -çok seksiydi- ve başını yana eğdi. "Takipçini mi öğrenmek istiyordun? Hepsi bu kadar. İyi okumalar."

Dosyaya zehirlenmiş gibi baktım ama Archer'ın mutfaktan çıkması beni transımdan çıkardı.

"Bekle!" diye bağırdım ve onun kapıda duraklamasına neden oldum. "Bunu bana neden verdin? Burada beni çılglık çılgılığa koşturacağını düşündüğün gerçekten korkunç bir şey mi var?" Korkmuştum. Sadece kendi kafamın içinde bile olsa bunu itiraf edecek kadar da kadındım.

Archer uzun, gergin bir an boyunca cevap vermedi. Arkasına bile dönmedi.

"Bilgi güçtür Prenses Danvers," dedi sonunda, sesi anlaşılmaz bir duyguyla pürüzlüydü, "ama cehalet mutluluktur. Hangisini tercih edeceğinize kendiniz karar verin."

Kahvaltımı yapıp kahvemi yavaşça içerken, belgelerin bulunduğu PAKET önümdeki tezgâhta duruyordu. Sadece... orada duruyordu. Bana bakıyordu.

Açmam için bana meydan okuyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım, kahvemın sonuna geldim ve kendi felç edici paranoyama başımı salladım. Büyük ihtimalle içinde kötü bir şey yoktu. Muhtemelen başka bir aptal Archer numarasıydı. Aklımı karıştırıyordu.

Telefonumdaki saate baktım. Bree birazdan beni almaya gelecekti, o yüzden bu işi bir an önce bitirmeliydim.

Aç şu lanet zarfı, MK.

Dudağımı ısırarak boş tabakları bir kenara ittim ve zarfı yaklaştırdım. Kendimi bundan vazgeçiremeden kapağı açtım ve içindekileri mermer tezgâhın üzerine yuvarladım.

Anında bu seçimimden pişman oldum.

Hepsi fotoğrafı; bazıları A4 boyutunda, bazıları daha küçük, Polaroid fotoğraf makinesinden çıkmıştı. Hepsi bana aitti. Bazıları yatak odamın penceresinden çekilmişti. Hiçbiri benim rızamla çekilmemişti.

Hafta sonu Dallas'a kapının önünde sarılırken çekilen en son fotoğraf, Steele'in sapığının artık "sadece izlemekle" yetinmediği yorumunu açıklıyordu. Bu da sorun olmazdı ama bu fotoğraf tüylerimi diken diken etti.

Onun dokunuşunu teninden keseceğim, sonra dilimle yaralarını temizleyeceğim. Fotoğrafın arkasına pürüzlü, siyah mürekkepli harflerle yazılmıştı. Parmaklarımı sokmuş gibi bıraktım ve ellerimi

Ağız.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyordu. Sorular, endişeler, ya olursa'lar.

Sonra aklıma bir düşünce geldi.

Archer ve çocuklar bunu uydurmuş olabilirler miydi? Onlara yaptığım küçük şakaların intikamını mı alıyorlardı? Hiçbiriyle fotoğrafım yoktu... Cuma gecesı kavgadan ya da SGU kampüsündeki karşılaşmalarımızdan hiçbir fotoğraf yoktu. Bunun nedeni takipçimin o saatlerde etrafta olmaması mıydı? Yoksa bunu kendileri mi planlamıştı?

Zihnim bu fikre kilitlendi ve tüm görüntüleri bir yığın haline getirdim. Eğer beni sahte bir takipçiyle korkutabileceklerini düşündülerse fena halde yanlışlardı.

Evdeki spor salonuna gidip kapıyı çarparak açtığımda içimde öfke ve hiddet birikmişti. Sonra neredeyse dilimi yutuyordum.

Ama buraya terli, dövmele, mükemmel erkeklere ağzımın suyunu akıtmak için gelmemiştim. Onların aptal planlarının başarısız olduğunu kanıtlamak için buradaydım.

"Madison Kate," diye selamladı beni Kody, kullandığı ağırlıkları yere bırakıp yüzünü silmek için bir havlu kaparak. "Burada ne yapıyorsunuz? Her şey yolunda mı?"

Archer kollarını kavuşturmuş beni izliyordu ve Steele bana bakmaya bile tenezzül etmedi. Ağır kum torbasını ben içeri girdiğimde olduğu gibi aynı sabit ritimle yumruklamaya devam etti.

Lanet olası pislik. Onu kesinlikle yanlış tanımıştım.

Elimdeki fotoğraf yığınının spor salonunun zeminine fırlatıp dağıttım. "Siz üçünüz benim bir çeşit aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Paranızı biriktirip fotoğrafçınızı çağırabilirsiniz çünkü sahte takipçi hikâyesini yutmuyorum."

Steele sonunda çantayı yumruklamayı bıraktı ve bana inanmaz bir bakış fırlattı ama söylemem gereken her şeyi söylemişim. Bree her an burada olabiliirdi zaten.

"Bekle, Madison Kate!" Ben spor salonundan çıkarken Kody bağırdı. Arkamdan koşup her şeyi uydurduklarını inkâr etmesini bekliyordum ama Archer'ın sesi onu durdurdu. Ve beni de. Ama spor salonunun dışındaki koridorda durakladığımı göremediler.

"Bırak onu, Kody," diye bağırdı, sesi otorite yayıyordu.

Bir duraklama oldu ve Kody cevap vermeden önce neredeyse uzaklaşıyordum. "Archer, bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Düzelt şunu." Sesi ölümcül geliyordu.

Ciddi. Bu onun daha önce sadece göz ucuyla gördüğüm bir yanıydı.

Archer alay etti. "Neyi düzeltmek? Ona fotoğrafları verdim. Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Steele oldu. "Ona gerçeği söyle," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum. "Tüm gerçeği."

Deriye -muhtemelen kum torbasına- vuran bir yumruğun sesi koridorda yankılandı.

"Hayır."

İşte bu kadar. Son sözü her zaman Archer söylerdi.

Daha fazlasını duymak için oyalanmadım, bunun yerine evden hızla çıktım ve Bree'yle araba yolunun sonunda buluştum.

Arabasına bindiğimde "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, telefonumu cebimden çıkardım ve rehber ekranını açtım.

"Süper," diye cevap verdim. "Sadece ateşe ateşle karşılık vermem gerekiyor."

Dallas'ın numarasını buldum ve Bree'ye sırtımdan önce "ara" tuşuna bastım. "Halledemeyeceğim bir şey değil."
Umuyordum.

Ben tüm bu takip olayının Archer ve adamlarının fotoşoplu tükürük rostosu yüzünden beni geri kazanmak için yaptıkları aptalca bir girişim olduğundan emindim. Oldukça emindim.

Ama kendime bunu ne kadar söylesem de, birinin beni izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Derslere başlayalı iki hafta olmasına rağmen koridorda yürürken insanların hâlâ bana bakıp fısıldaşıyor olması hiç yardımcı olmuyordu. Her şeyin unutulup gideceğini düşünmüştüm ama birkaç hafta sonra İsyen Gecesi'nin yıldönümü olduğu için bir süre daha ilgi odağı olacağı benziyordum.

Bree dersten sonra beni eve bıraktıktan sonra bile omuzlarımdaki gerginlik azalmadı. O görüntülerin çoğu babamın malikanesinin pencerelerinden *çekilmişti*. Eğer bu takipçi gerçekse - buna inandığımdan değil - ama *eğer...* o zaman hiçbir yer güvenli değildi.

Her ihtimale karşı, rahat eşofman altımı ve atletimi giymeden önce yatak odamdaki ısıtılı pembe perdeleri çektim. Dallas'ın gelmesini bekliyordum ama Archer'a ima ettiğim şeyin aksine eski arkadaşımı baştan çıkarmak gibi bir niyetim yoktu. Elbette, daha önce birlikte yatmıştık -bu kısmı doğrudu- ama sadece bir kez. Ve arkadaş olarak çok daha iyiydik.

Bir hevesle babamı tekrar aramayı denedim ama doğrudan telesekreterine düştü. Mesaj bırakmaya zahmet etmedim. Benimle konuşmak isteseydi şimdiye kadar çoktan arardı.

Sahip olduğum son ebeveyne karşı hissettiğim acı hayal kırıklığını yutmaya çalışarak telefonumu cebime soktum ve aşağıya indim. Bütün gün sürekli izlendiğimi hissetmenin stresinden sonra atıştırmalıklara ihtiyacım vardı.

Tam merdivenlerin dibine varmıştım ki, çalışma odasından gelen tanıdık bir ses beni olduğum yerde durdurdu. O... babam mıydı?

Merak ve şaşkınlıkla çalışma odasına iki adım daha yaklaştım ve hemen dışarıda durdum, kulak kabartırken kendimi zambaklarla dolu devasa, antika bir vazanın arkasına sakladım.

Sesi boğuktu, hoparlörden geliyordu ama sol memem üzerine bahse girerim ki konuşan Samuel Danvers'tı -birkaç dakika sonra sözleri netleştğinde bu doğrulandı.

"...bu durumu dört yıl önce hallettiğimi sanıyordum," diye tersledi, arkadan martıların ve dalgaların sesi geliyordu. "O küçük pislik en son kızımı elini sürdüğünde onu iki yıllığına Mantworth'a göndermişim. Cidden bana dersini almadığını mı söylüyorsun?"

Kanım buza dönuştü. Dallas hakkında konuşuyordu. Dallas'ın hapse girmesinden *babam* mı sorumluydu? Nasıl? Neden? Dallas aptalca bir çete suçundan tutuklanmış ve o sırada kiminle birlikteyse onun suçunu üstlenmişti. Shadow Grove Wraiths'e karışması en başta aramızın bozulmasının başlıca nedenlerinden biriydi... ama tüm bunlarda babamın parmağı olabilir miydi?

Öfkeden gözü dönmüş bir halde, duyduklarım üzerine çocuklarla -ve babamla- yüzleşmek üzere çalışma odasına daldım. Ama ben daha odaya üç adım atmadan Kody kanepedeki koltuğundan fırlayıp beni yakaladı ve bir eliyle ağzımı kapatarak bir şey söylememi, babamın beni dinlediğini fark etmesini sağlayacak hiçbir ses çıkarmamamı sağladı.

Kody'nin tutuşuyla çırpındım ama Kaptan Fitness'in dengi değildim. Beni kolayca tuttu, ayaklarımı yerden kaldırdı ve oturmam için beni kanepeye kadar taşıdı.

Archer telefonu avucunun içinde düz bir şekilde tutuyordu ve hoparlörün sesi herkesin duyabileceği kadar açıktı. Peki ya *benim duymam* için? Bana paranoyak diyebilirsiniz ama her gölgede hayaletler görmeye başlamışım.

Steele dirseklerini dizlerine dayamıştı ve ona öfkeli bir bakış fırlattığımda bakışlarını kaçırdı. Suçlu mu hissediyordu? Muhtemelen. Böyle hissetmek için her türlü nedeni vardı.

Archer ise bakışlarımı sabit bir şekilde ve hiç korkmadan karşıladı. Babamla konuşurken neredeyse neşeli görünüyordu. *Babamla*. Telefonlarıma cevap veremeyecek kadar meşguldü, "Seni sonra ararım," diye mesaj atamayacak kadar meşguldü ama Archer'la konuşamayacak kadar meşgul değil miydi?

"Kesinlikle uzak durmak için daha fazla teşvike ihtiyacı var gibi görünüyor," diyordu Archer, dinlediğime dair bir ipucu bile vermeden. "Çok yazık; Madison Kate Shadow Grove'a alışmakta çok zorlanıyor, arkadaş edinebilir. Dallas Moore'un başını belaya sokacağından çok endişeliyiz. Eminim onun Wraith'lerin bir üyesi olduğunun farkındasınızdır."

"Elbette farkındayım," diye tükürdü babam, sesi asit gibiydi. "Onu ilk etapta bu şekilde kilit altına almayı başardım." Sinirli bir şekilde homurdandı

sesiyle irkildim ve ihanetin yakıcı gözyaşlarını tutmak için yutkundum. Kody'nin belimdeki kolu artık o kadar sıkı değildi ama yine de gitmeme izin vermiyordu. Bunu duymamı istiyordu. Bunu duymamı ve babamın ne yaptığını bilmemi istiyorlardı.

"Bu işi bana bırak; hafta sonuna kadar onu Shadow Grove'dan uzaklaştıracağım."

Gözlerim büyüdü ve umutsuzca kendimi Kody'nin elinden kurtarmaya çalıştım. Yine de beni sıkıca tuttu - bunu ilk kez yapmıyordu - ve itirazlarımdan duyulabilecek tek şey küçük, boğuk gıcırıltıydı. En azından babamın telefonda duyabileceği bir şey değildi.

Archer tek parmağını havaya kaldırarak beni uyardı ve sakın olmamı söyledi. Onun niyetini bu kadar iyi okuyabilmem korkutucuydu.

"Buna gerek kalmayacak Samuel," dedi Archer bir anlık duraksamadan sonra. Konuşurken soğuk mavi bakışları gözlerimi tutuyordu ve tehdidi çok açıktı. "Madison Kate'i ikna edebileceğimize eminim. Dallas artık buralarda olmayacak."

Babam inanmayan bir homurtu çıkardı. Archer'ın dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı ve benimle göz temasını bir saniye bile kesmedi.

"Sana iyi şanslar," diye alay etti babam. "O kız da tıpkı işe yaramaz annesi gibi. Görünüşü var ama beyni yok. Sağduyu gelip onu kışından ısırsa bile anlamaz."

Bu sefer içimdeki yakıcı acıyı tutamadım. Yanaklarımdan aşağıya sıcak gözyaşları döküldü. Kendim için değil -benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi- ama annemden bu şekilde bahsettiğini duymak... *şoka* girdiğimi anlatmaya yetmiyordu.

Yine de Archer, ben orada oturup dinlerken ve karşılık veremezken, babamdan çıkardığı şey için biraz bile pişman görünmüyordu.

"Ne olursa olsun, sanırım bu işi hallettik," diye pekiştirdi Archer ve sanırım ona minnettar olmamı bekliyordu? Lanet olası piç kurusu. Onu yok edecektim.

"Eminim öyledir," diye güldü babam. "Eğer her şey buysa, şu anda yapmam gereken daha iyi şeyler var."

"Pek sayılmaz Samuel," dedi Steele ve ben Kody'nin pençesinde sarsıldım. Şimdi ellerinde ne gibi yeni bir pislik vardı? Steele'in bana bakarkenki bakışlarındaki pişmanlığa bakılırsa iyi bir şey değildi. "Madison Kate'in bir sapığı var."

Gözlerimi devirdim. Sahte sapık hikâyelerini, ben onları bu konuda uyarmış olmama rağmen, gerçekten zorluyorlar mıydı? Babam dramtizmden ya da histeriden hoşlanmazdı, bu yüzden muhtemelen sağlam bir "Aptallık etme," ve ardından telefonu kapatacağı.

Ama bunun yerine uzun bir duraklama oldu.

"Ve?" Babamın hırçın sesi sonunda sessizliği bozdu.

Steele'in kaşları çatıldı, Kody de sessiz bir küfür savurdu. Kahretsin, Archer bile bu yanıt karşısında bir anlık şaşkınlık gösterdi.

"Bu eski bir haber beyler. Ayrıntıları ofisimdeki dosya dolabına koyun. İsmiyle işaretlenmiş bir klasör var." Sesi sanki hava durumu raporu veriyormuş gibi rahattı. *Yarın güneşli ve aralıklı olarak dengesiz sapık sağanakları olacak gibi görünüyor.*

Steele küçük bir şok sesi çıkardı, telefona bakarken kaşları çatıldı. "Samuel, bunu polise bildirmememiz *gerektiğini* mi söylüyorsun?" Sesinde gerçek bir inançsızlık vardı ve birden onlara inandım. Bu bir şaka değildi.

"Kesinlikle hayır!" diye bağırdı babam. "Zararsız bir delilik bu. Yıllardır eve bir şeyler gönderip duruyor; hiçbir şey çıkmıyor. Detayları dosyala ve unut gitsin."

Vay anasını. *Vay anasını.* Bu sapık yıllardır beni takip ediyordu ve babam bunu biliyor muydu? Biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi?

"Hey, Prenses," Kody'nin kulağımdaki kısık sesi dikkatimi dağıttı. "Çıldırıyorsun. Derin nefes al, tamam mı?"

Elin ağzımın üzerindeyken gerçekten mükemmel bir tavsiye, seni eşek siken bok parçası.

O da ne düşündüğümü anlamış olmalıydı, çünkü bir şekilde beni tutuşunu, beni odadan kolayca çıkarmasını sağlayacak şekilde ayarladı. Yatak odasına varana kadar elini ağzımdan çekmedi.

Gerçi ses çıkaracak değildim. Çıldırmakla o kadar meşguldüm ki.

Beni yatağının ucuna oturttu ve önümde çömeldi, sakinleşmeme yardımcı olmak için yatıştırıcı sözler mırıldandı. Gerçi buna ihtiyacım yoktu. Beni odadan çıkardığı anda -babamın sesinden uzakta- kendime gelebildim ve sakinleştim.

Maria Teyze'nin bana öğretmeye çalıştığı meditasyon tekniklerini zihnimden geçirirken beni rahatlatmasına izin verdim. Emin olduğumda

Kendimi bir kez daha paniğin derinliklerinden çekip çıkarmıştım, elini saçlarımdan uzaklaştırdım.

"Sanırım artık iyisin?" Kody topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Daha da acısı; bu sefer seni öpmek için mükemmel bir an yakalayacağımı umuyordum."

Gözlerimi devirerek alay ettim. "Sanki bir kızı öpmek için mükemmel anı bekliyorsun da." Geri döndüğüm ve üç yeni ev arkadaşım tarafından gafil avlandığım o ilk günü düşünüyordum. Neredeyse yüzüstü düşüyordum ve Kody kışımı kurtardıktan sonra hızlı bir öpücük çalmıştı.

Başını yana eğmiş, parmaklarını ağarmış sarı saçlarında gezdiriyordu. Genelde görüşleri için bu kadar çaba harcayan erkeklerden nefret ederdim ama o saçlarda tamamen *Kody*'ye ait bir şeyler vardı.

"Evet, biliyor musun? Haklı olabilirsin." Sanki beni haklı çıkarmak istercesine öne doğru oturdu, bir elini enseme birleştirdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Benden şaşkınlık dolu bir ciyaklama kaçtı ama basit arzularımın kölesiydim. Kody'nin ağzı hareket edip dili dudaklarımı ayırdığında onu durdurmadım. Ben de onu öptüm. Bir an için tüm saçmalıkları bir kenara ittim ve kendimi arzunun ve çekimin sarhoş edici sıcaklığının tadını çıkarmaya bıraktım.

Sonra ona tokat attım.

Parmak uçlarını yanağına dokundurdu ama gözlerindeki bakış tamamen ilkel bir açlıktı. Ruhumun derin, karanlık bir parçasına sesleniyordu ve bu beni çok korkutmuştu.

"Sanırım bunu ben istedim," diye mırıldandı dilini alt dudağında gezdirmeden önce. Hâlâ öpücüğümün tadına baktığını hayal ettiğimde içimden bir ürperti geçti.

Yatağından fırladım - çünkü bu aniden çok cazip göründü

-Ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu kasıtlı olarak yaptın," diye suçladım.

"Seni öpmek mi?" diye cevap verdi sinsi bir sırıtışla. "Emin ol yaptım. Taşaklarıma diz çökeceğini düşünmesem yine yapardım."

Ben de ona ters ters baktım ve sözlerinden duyduğum heyecanı görmezden gelmeye çalıştım.

"O telefon konuşmasından bahsediyorum. Kulak misafiri olacağımı biliyordun. Bütün o saçmalıkları duymamı istedin. Benim-" Sesim *baba* kelimesinin üzerinde kesildi. Öz babam tüm bunları nasıl söylemiş ve *yapmış* olabilir? I

perde yırtıldığında Dorothy gibi hissettim. İyi niyetli bir bilim adamı yerine, çıkarıcı, zorba bir haydut babam olması dışında.

Kody başını salladı, en azından inkar etmeye çalışmama nezaketini göstermişti. "Evet, bunlardan bazılarını duyacağınızı biliyorduk. Sosis festivali pornosu için ödeme diyelim. Şanslıyım ki hatunlar biraz MM'den hoşlanıyor, yoksa seks hayatıma gerçekten zarar verebilirdi."

Kody'nin hâlâ bir seks hayatı olduğu fikri midemi bulandırıyor ve bunun kıskançlıktan kaynaklanmadığını düşünecek kadar saf değildim.

"Çok ileri gittin," diye cevap verdim ve sesimdeki çığ kırılmanlık karşısında irkildim. Bunu söylemeye niyetim yoktu ama babamın gerçek bombaları yüzünden neredeyse eridiğimi gördüğü düşünülürse... her neyse.

Kody ellerini eşofmanının ceplerine sokarak başıyla küçük bir selam verdi. Sürekli olarak bir spor giyim reklamından fırlamış gibi görünüyordu. Cehennem gibi sıcaktı ve bunu sıcak bulduğum için çileden çıkıyordum.

"Babanı bu saçmalığı söylemesi için zorlamadık, MK," dedi yumuşak bir sesle. Takma adımı kullanmasına itiraz etmek istedim ama *Madison Kate*'i her zaman küçümseyerek söylemelerinden çok daha iyiydi. Duygularım ne kadar kırılman olsa da... Bunu görmezden geldim. Sadece bir kez. "Dürüst olmak gerekirse, *böyle* söyleyeceğini bilmemize imkân yoktu. Ya da senin duyacağın."

Kollarımı kendime destekleyici bir kucak veriyormuşum gibi daha sıkı sardım. "O zaman bütün planınız neydi? Onu arayıp Dallas'ın hayatıma geri döndüğünü mü söyleyecektin?"

Lanet olsun, Kody'ye inanmak istedim. Sadece o yüzlerden birine sahipti... o samimi yeşil gözlere... Lanet olsun. Onu asla geri öpmemeliydim.

"Arch..." Kody açıklamaya başladı, sonra alt dudağını ısırarak devam etti. Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Ne planladığımızın bir önemi yok. Burada önemli olan onun ne söylediği."

Başımı salladım, boğazımda yeniden bir acı hissettim. "Evet. Benim boş bir sürtük olduğumu düşündüğünü, bekaretimi kaybettiğim adam için bir şekilde iki yıl hapis cezası ayarladığını ve sapığımı *yıllardır* bildiğini ve bu konuda bir şey yapacak kadar umursamadığını. Tanrı beni bundan *haberdar* etmekten bile korusun."

Karanlık duygular yine beynimi dolduruyordu ve onları dışarı çıkarma ihtiyacıyla derim kaşınıyordu. Kody'nin kaşları çatılmıştı ama

bana bakması, yaşadığım mutlak, yürek burkan ihanetle çelişiyor gibiydi.

"Ne?" Tersledim.

"Bekaretini o pisliğe mi kaybettin? O senin baban olacak yaşta." Kody bunu şaka yapar gibi söylemişti ama sesinde kafamı karıştıran bir öfke vardı.

"Çok komik, göt herif," diye hırlayarak cevap verdim. "*Senden* o kadar da büyük değil."

Bree'nin bana anlattıklarına göre Kody yirmi bir yaşındaydı. Dallas şimdi yirmi üç yaşındaydı ama o zamanlar... Evet, o zamanlar bazı sınırlar aşılmıştı. Bunu bir kerelik bir şey olarak tutmaya ve sadece arkadaş kalmaya karar vermemizin nedenlerinden biri de buydu.

Tabii sonra işler tuhaflaştı ve birbirimizden uzaklaştık. Bildiğim bir sonraki şey, tutuklanıp Mantworth'a gönderildiği. Görünüşe göre babamın işiydi.

Kafamı salladım, karmakarışık düşünceleri yeniden düzenlemeye çalıştım. "Buradan çıkmam gerek," diye mırıldandım, kapısının koluna uzanarak. "Bütün bu durum her geçen saniye daha da berbat bir hal alıyor ve benim de tüm bunlarla işim bitmek üzere."

Kody'nin yatak odasının kapısını çekip açtığımda Steele'i diğer tarafta buldum. Kapıyı çalmak üzereymiş gibi elini kaldırmıştı ama kim bilir ne kadar zamandır orada duruyordu. Öğrenmek için burada kalmayacağıma emindim, bu yüzden onu kenara ittim ve koridora baktım.

"MK, bekle!" Kody bağırarak peşimden geldi ve kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"Gerçekten seni ilgilendirmez. Döndüğüm gün sana söylediğim gibi, yolumdan çekil yoksa pişman olursun." Ölüm bakışlarım hem Kody'yi hem de Steele'i sardı ve gitmek için arkamı döndüğümde Archer'ı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde orada dikilirken buldum. "Çekil, D'Ath."

"Odana git Prenses Danvers," diye emretti bana, sıkılmış bakışları buz gibiydi.

Bu beni daha da öfkелendirdi. "Sikilmek kulağa nasıl geliyor, sık kafalı?"

"Babası onu sevmediği için öfke nöbeti geçiren şımarık bir velet gibi geliyor," diye cevap verdi, sesi tamamen düzdü. "Şimdi odana git, ödevini yap ve böyle velet gibi davranmayı bırak."

Sanki bu konuşma sona erecekmiş ve ben de kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp prenses pembesi odama koşacakmışım gibi arkasını dönüp gitti. Belli ki kiminle uğraştığını unutmuştu.

"Hayır, bugün seninle dans edeceğimi sanmıyorum, Archer D'Ath," diye yüksek sesle ve biraz da iğneleyici bir şekilde düşündüm. "Ne bugün ne de başka bir zaman. Gerçekten ne yapacaksın? Beni kalmaya mı zorlayacaksın?"

Archer yavaşça bana döndü ve gözlerinde kendine özgü, hınzır bir parıltı vardı. O damar şakağında zonkluyordu ve ben ona saf bir küçümsemeyle baktım.

Bana doğru iki adım attı ve ben de çenemi eğerek ona meydan okudum. Bir yanım onun beni korkutup hizaya sokmak için tehditler savurduğundan emindi. Diğer yanım mı? Evet... Gerçekten de beni kalmaya zorlayacağına dair bir his vardı içimde.

Hay aksi.

Kocaman elleri üst kollarımı sıkıca kavradı ve bana acımasız bir gülümseme verdi. Birden *bütün* parçalarım emin oldu. Yüzde yüz beni fiziksel olarak odama girmeye zorlayacak, sonra da muhtemelen kapıyı kilitleyecekti.

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Beni geriye doğru iterek baskı uygularken, benim durumumda kendine saygısı olan her kadının yapabileceği tek şeyi yaptım.

Dizimi taşaklarına vurdum. Sonra da deli gibi koştu.

Ben babamın arabalarından birini almalıydım. Belki o zaman kendimi *sağanak* yağmur altında ayakkabısız ve paltosuz sokakta yürürken bulmazdım.

Geçmişî görmek çok güzel bir şeydi. Ve *gerçekten*, zihinsel olarak kendimi araba kullanmaya ikna etmem o kadar uzun sürerdi ki, çocuklar beni yakalayıp -muhtemelen tekme ve çığlıklarla- geri sürüklerlerdi.

Neyse ki yağmurda sadece beş dakika kalmıştım ki Dallas arabasıyla yanımdan geçti, fren yaptı ve geri geri giderek önümde durdu.

"Katie? Ne halt ediyorsun sen?"

O kadar endişeliydi ki kendimi yolcu koltuğunda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken buldum. Ondan beni Bree'nin evine götürmesini istedim çünkü Dallas'la vakit geçirmeyi ne kadar çok istesem de... babamın sesini aklımdan çıkaramıyordum.

"Bana neler olduğunu anlatmaya hazır mısın?" Dallas, Bree'nin ailesinin malikanesine girdiğimizde sordu. Havuzlu eve taşınmıştı, bu yüzden ana girişi atlادık ve kendimizi çitlerin gizlediği kapıdan içeri soktuk. Geçmişte orada yeterince zaman geçirmiştik ve hiçbir şey değişmemişti.

"Sana ne olduğunu bana anlatabilir misin?" Bahçe yolundan ilerlerken ona sordum. "Tutuklandığında? Bir hırsızlık suçlaması olduğunu sanıyordum ama düşündükçe daha az şey hatırlıyorum." Aslında düşündükçe eczaneyi soyanın Dallas olmadığından daha da emin oluyordum.

"Bu geçmişte kaldı Katie. Cezamı çektim ve şimdi ıslah oldum." Boynundaki yeni geometrik kurt dövmesini rahatsız edici bir şekilde kaşıdı.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Kıçımı ıslah ettim, seni koca yalancı. Hâlâ Wraith'lerde olduğunu biliyorum."

Dallas bana hınzırca bir sırıtış attı, sonra Bree'nin avlu kapısını tıklattı ve kaşlarını çatı. "Neden sordun?"

Dudağımı ısırdım, sonra başımı salladım. "Sebebi yok," diye yalan söyledim. "Sadece irtibatı nasıl kaybettiğimizi düşünüyordum. Eskiden çok yakındık."

Bree kapıyı açtığında bana orantısız bir gülümseme attı. "Selam çocuklar, ne haber?" Sırılsıklam, yalınayak kıyafetime kaşlarını kaldırdı. "Tamam... bunun iyi bir hikâye olacağından oldukça eminim. İçeri gelin..."

Dallas'ın yanından geçip Bree'nin evinin sıcaklığına girdim ama Dallas durakladı, telefonunu kontrol ediyordu.

"Ah, üzgünüm hanımlar. Biri iş yerinden arayıp hasta olduğunu söylemiş. Geri dönüp vardiyalarına bakmam gerekiyor." Sinirli görünüyordu ama şaşırılmış olduğu söylenemezdi. Bir tür depoda kat şefiydi, Wraith'lerin sahip olduğu ve bazı tehlikeli şeyleri işlettiğinden oldukça emindim. Benim sirkim değil, benim maymunlarım değil. "Kusura bakmayın kızlar. Başka bir gece mi?"

Bree küstah bir göz kırpmayla, "Elbette bebeğim," diye cevap verince ikisinin arasında hızlıca bir çift bakış attım. Dallas da ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben ikisi arasında bir şeyler olup olmadığını merak etmeye başladım.

Dallas gitmeye hazırlanırken, "Ah, bekle," diye soluk soluğa kaldım. "Aradığım şeyi almayı başardın mı?"

Başını salladı, kaşları çatılmıştı ve cebinden plastik bir şişe beyaz toz çıkardı. "Bununla ne yaptığını bildiğinden emin misin Kate? Çok derine iniyorsun gibi geliyor."

Kaşlarımı çattım ve uzattığı elindeki şişeyi aldım. "Ne yaptığımı *çok* iyi biliyorum. O herif Madison Kate Danvers'a bulaştığı güne pişman olacak, bu kesin."

Dallas içini çekti ve ellerini tekrar ceplerine soktu. "Pekala, sadece... dikkatli ol. Tamam mı?"

"Olacağım." Ona güven verici bir baş selamı verdim. "Bunun için sana ne borçluyum?" Elimdeki ilacı inceledim. Çok fazla vardı. Beklediğimden daha fazla... ama o zaman neyin normal olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Dallas bana el salladı ve yağmura doğru geri adım attı. "Eve gidiyoruz, güzelim. Dikkatli ol."

O gittiğinde Bree kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "O zaman gerçekten yapacaksın?"

Şişeyi alçak sehpanın üzerine bıraktım, sonra eşofmanımın sıırılsıklam olmuş kumaşı bacaklarıma değince irkildim. "*Kesinlikle* yapacağım. Archer D'Ath batıyor."

Sırıttı. "Ne yazık ki bunu eğlenceli bir şekilde söylemiyorsun. Bahse girerim yatakta tam bir canavar olurdu."

Gözlerimi devirdim. "Kendim için *asla* öğrenemeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Şimdi, biraz kıyafet ödünç alabilir miyim? Burada donuyorum."

Arkadaşım sanki çok aptalmışım gibi güldü ama yine de bana kuru giysiler getirmeye gitti.

Ona olan biten her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, annesinin süslü soğutulmuş şampanyasından bir şişe bitirmiş ve Yeni Zelanda'dan ithal üç blok Whittaker's çikolatası yemiştik. Eğer ona anlatmam gereken ağır şeyler olmasaydı, mükemmel bir akşam olacaktı.

"Vay anasını MK," dedi Bree nihayet onu tamamen yakaladığımda. "Bu çok fazla. Çok, çok."

Bardağımdan son yudumu alarak başımı salladım. "Evet."

Birkaç dakika sessizce oturduk ve dışarıda yağan yağmuru dinledik.

"Yani..." Esnedim. "Bu gece burada kalabilir miyim?"

"Tabii ki kızım. Mi casa es... blah blah. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Kelimeleri hafifçe geveliyordu ve ben kıs kıs güldüm. Çok hafif bir kızdı. "İstediğin kadar kalabilirsin. Carol ve Greg'e burada olduğunu söylemem bile, tamam mı?"

Ailesinden bahsedince burnumu kırıştırdım. "Evet, muhtemelen en iyisi bu. İhtiyacım olan son şey babamın arayıp bana bağırması. Şimdi olmaz."

"Anladın sen onu," diye onayladı Bree ve birkaç dakika içinde horlamaya başladı.

Bir kahkahayı bastırdım ama yatağının yorganının altına girmeden önce başının altına bir yastık ve vücudunun üzerine bir battaniye sıkıştırdım. Eğer o kullanmayacaksa, ben de kullanabilirdim.

Ne kadar yorgun olsam da, yağmurun sesi ve Bree'nin horultuları ne kadar rahatlatıcı olsa da, uyku beni tamamen ele geçirdi. Muhtemelen sabahın dördünden sonra hafifçe uyuyakalmıştım ama Bree'nin alarmı çaldığında kendimi ısınmış köpek boku gibi hissediyordum.

En iyi arkadaşım -hâlâ sızdığı yerde uyuyordu- irkilerek uyandı ve destansı saman yığını saçlarıyla doğruldu. "Sabah mı oldu?" diye sordu uyku sersemliğiyle.

"Ne yazık ki," diye cevap verdim esneyerek. "Uyumama izin verdiğin için teşekkürler."

Bree yerden kalktı ve yüksek sesli bir iniltiyle kollarını başının üzerine uzattı. "Endişelenme bebeğim. Cidden, istersen sonsuza kadar kalabilirsin."

Bu teklif ne kadar cazip olsa da başımı salladım. "Hayır, beni kendi evimden korkutup kaçırdıklarını düşünmelerine izin veremem. Ayrıca, benim

Archer'ın umutları ve hayalleri çizmelerimin altında ezilecek."

Bree tuvalete giderken kıs kıs güldü. "Çok gaddarsın MK," diye seslendi bana. "Bayıldım buna."

O duşu açarken sırttım ama konuşabilmemiz için kapıyı kısmen açık bıraktım. Dün gece Danvers malikânesinden kaçtığımda telefonum hâlâ eşofmanımın cebindeydi, bu yüzden Dallas'ın mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için Bree'nin büyük yatağında yuvarlandım. Ne de olsa numaram sadece onda, Bree'de ve babamda vardı, bu yüzden başka birinin benimle iletişime geçeceğini düşünemezdim.

Ne kadar da yanılmışım.

"On iki cevapsız arama ve yirmi yedi mesaj mı?" Bildirim ekranını iki kez kontrol ederek yüksek sesle bağırdım. "Ne oluyor lan?"

Ekranımı kaydırarak kilidi açtım ve inledim.

"Bree! Adamlara numaramı sen mi verdin?" Çünkü Dallas'ın verdiğiinden cidden şüpheliydim. Belki babam vermiştir? Yine de ne yaptığımla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu ve Archer'ın ondan yardım isteyeceğini sanmıyordum.

Bree cevap vermedi ve ben de gözlerimi banyo kapısının aralığına diktim.

"Bree..." Ses tonum alçak ve uyarıcı bir şekilde tekrarladım.

Duş kapandı ve bir an sonra yüzü kapıda belirdi; her yerinde suçluluk duygusu vardı. "Geçen haftaydı," diye açıkladı, yüzümde beliren ifadeye sinirlenerek. "İşler kötüye gitmeden önce. Meyve suyu olayından önce. Kody sordu, üstsüzdü, terliydi ve..." Çaresiz bir omuz silkmeye konuyu kapattı.

Sanırım onu suçlayamazdım. O çocukların üstsüz ve terli olması yüzünden birçok kez aklımı kaçırmıştım ve eğer derslere başlamadan önce sorsaydı, bu kadar çılgınca bir istek gibi görünmezdi. Birlikte yaşıyorduk.

"Sorun değil." Endişesini geçiştirdim ve iç çektim. İçeriği taramak için mesajlara tıkladım. Hepsi oldukça şaşırtıcı şeylerdi. *Neredesin?* ve benzerleri.

Üç farklı numara vardı ve her numaranın kime ait olduğunu belirlememe yardımcı olan birer mesaj vardı.

Max Steele: Eve gel, cehennem kedisi.

Öfkem alevlendi ve diğer mesajlarını açmadan sildim. Sikerler. Yaptığımız *her* şeyi arkadaşlarına anlatmıştı.

külotumun onda olduğu gerçeğine. Onları göstermiş falan mıydı? Ugh. Çok iğrenç. Sarhoşken yapılan hatalardan bahsediyorum.

Bir sonrakini sakladım. Nedenini sormayın; aptal kızlık hormonlarımı suçlayacağım.

Kodiak Jones: Seni öptüğüm için üzgün değilim. Bu kadar sert tokat atmasaydın yine yapardım.

Büyüleyici piç.

Sonuncusu telefonumu odanın diğer ucuna fırlatma isteğı uyandırdı ve her şeyi mahvetme kararlılığımı pekiştirdi.

Archer D'Ath: Tipik prenses davranışı. Öfke nöbetin sona erdiğinde bazı temel kuralları tartışıyor olacağız.

Kendime engel olamadım. Cevap tuşuna bastım ve hızlıca bir mesaj yazıp sinirle gönderdim.

Madison Kate: Temel kurallarını al ve kışına sok, seni mikropenis, pis pislik.

Sonra hala öfkeyle köpürdüğüm için bir tane daha gönderdim.

Otoriter davranmayı da bırak. Sen Christian Gray değilsin.

Cevabı neredeyse anında geldi ve telefonum elimde titrediğinde sıçradım.

Archer D'Ath: Hayır. Ben daha kötüyüm.

İçimi bir ürperti kapladı ve onunla bu saçma sohbete devam etmemeye karar verdim, bunun yerine telefonumu yatağa fırlattım ve Bree dışarıda olduğu için duş almaya gittim.

"Hey, bugün dersleri asmak ister misin?" Uzun, pembe saçlarımı şampuanla köpürtürken ona sordum. Bir gece önce yağmur altında yaptığım yürüyüş saçlarımı karmakarışık ve iğrenç bir hale getirmişti, bu yüzden tazelenmeye ihtiyaçları vardı.

"Derslere ara mı verdin?" Bree şaşırmış bir sesle cevap verdi. "Daha ikinci hafta, kızım."

Aylardır Shadow Grove'daymışım gibi hissettirse de haklıydı. "Yani, hayır mı?"

"Hayır demedim." Elinde iki elbiseyle banyonun kapısında belirdi. "Hangisi?"

Gözlerimdeki suyu sildim ve iki kıyafeti de inceledim. "Siyah olanı" seçtim. "Uyluk hizasında düz çizmelerin var."

Başını salladı. "Evet, sana çok yakışacak." Seçtiğim kazak elbiseyi kapının koluna astı ve sonra yatak odasına geri döndü.

Gülümsedim ve saçımı duruladım. Kendisini kastettiğini sanmıştım ama tabii ki eve dün geceki eşofmanlarımla gitmediğimden emin olmak istiyordu. Tipik Bree, erkeklerle karşılaşsak diye beni nasıl harika göstereceğini düşünmeye başlamıştı bile.

Onlar için süslenmeye ve makyaj yapmaya ihtiyaç duyduğumdan değil, tabii ki hayır. Ama görünüşümüz konusunda kendimizi iyi hissettiğimizde, bu bir zırh görevi görüyordu. Kendimize güvenimizi artırıyordu ve bugün bunun her zerresini bulabilirdim.

Bir süre sonra ikimiz de giyinmiş, makyajımızı yapmış ve saçlarımızı yaptırmıştık. Onun da hakkını vermeliydim; kendimi günün bana getireceği her şeyin üstesinden gelmeye hazır hissediyordum.

Sadece bir şey eksikti.

"Ee," dedi Bree ellerini kalçalarına dayayarak. "Kahve, sonra... sinema?"

Yine yağmur yağıyordu ve bana göre bu, gündüz sinema ziyaretleri için mükemmel bir havaydı. Bu yüzden onun planını memnuniyetle kabul ettim. "Kahve içmek için mükemmel bir yer biliyorum," dedim ona, "ve tanıdığımız biriyle karşılaşma ihtimalimiz sıfır."

"Bana uyar," diye yanıtladı Bree, arabasının anahtarlarını alıp villadan çıkarken yolu gösterdi. "Peki, nereye gidiyoruz?"

Sırıttım. "West Shadow Grove. Nadia's Cakes."

W Kafeye girerken içimi bir endişe kapladı. Buraya son geldiğimde, bir hatun beni Kody'nin yeni kız arkadaşı sanmış ve hiçbir neden yokken bana tokat atmıştı.

Beni rahatlatan şey, dükkânın oldukça sessiz olması ve şirret esmer Drew'in ortalıkta görünmemesiydi.

Kahvelerimizi ve ikişer porsiyon kekimizi bitirdikten sonra Bree, "Tamam, haklısın," dedi. Pasta için asla erken değildi.

Çatalımı yalayarak sırttım. "Güzel, değil mi?"

Başını salladı, inledi ve karnını ovuşturdu. "Çok güzel. Burayı nasıl buldun? Şehre döneli üç saniye falan oldu."

Kody ile kahve randevumu hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Uzun hikâye." Neyse ki Nadia orada değildi, böylece Bree'nin önünde "erkek arkadaşım" hakkında garip sorularla karşılaşmak zorunda kalmadım. Yaşlı kadın onu düzeltmeyeceğim kadar tatlıydı.

Kafeden çok keyifli bir şekilde ayrıldık ve Bree'nin arabasına doğru giderken ortak bir şemsiyenin altında toplandık.

"Sen sürmek ister misin?" diye sordu, kirpiklerinin arasından bana bakıp anahtarlarını uzatarak.

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Takıntılarımı biliyordu ama beni asla fazla zorlamazdı. Ehliyetim vardı ama geçmişte yaşadığım travmalar yüzünden araba kullanmak pek *hoşuma* gitmiyordu.

"Hayır," diye cevap verdim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Jantlarını falan çizersem beni öldürürsün."

"Muhtemelen," diye kabul etti, köşeyi döndüğümüzde arabasının kilidini açmak için anahtarlığa bastı. Caddenin karşısında, geniş siyah bir şemsiyenin altında bir çift duruyordu ve yoğun bir öpücüğe kilitlenmişlerdi. Kızda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı...

"Kahretsin," diye nefes aldım ve Bree'nin arabasının yanında olduğum yerde durdum.

Bu Drew'du, bana tokat atan kız. Ama az önce midemin alt kısmının düşmesine neden olan şey bu değildi. Şemsiyenin yerini değiştirmiş, adamın ağarmış sarı saçlarını ve geniş, kaslı gövdesini ortaya çıkarmıştı.

Bree'nin nefesi kesildi. "Bu mu-?"

"Evet." Kelimeyi ısırarak söyledim, midemde acı bir hayal kırıklığının çalkalandığını hissettim. "Hadi, bizi görmeden gidelim."

Cevabını beklemeden kapıyı çekip açtım ve arabasının içine girdim. Tanrıya şükür yağmur yağıyordu ve tavanı açtı.

Kapısını açtı, şemsiyeyi arka koltuğa fırlattıktan sonra arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Kahretsin," diye yorum yaptı, arabayı çalıştırdı ve omzunun üzerinden onların durduğu yere bakmaya bile tenezzül etmedi. "Kody'nin bir kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Parmak uçlarımı kolçağa vurduğum, içimde dönen ekşi duyguları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Ben de bilmiyordum."

Küçük merhametler için, dün gece beni öptüğünü Bree'ye söylememiştim. Söylemiş olsaydım, şimdi gerçekten aptal gibi hissediyor olurdum.

"Ee, filmler?" diye sordu konuyu değiştirmek için zayıf bir girişimde bulunarak.

Başımı sallamaya başladım, sonra duraksadım. "Önce babamın evinin önünden geçebilir miyiz? Kody buradaysa, umarım diğer ikisi de SGU'dadır ve ev boştur."

"Sen var " o Anlaştık, gezinme ve sokaklar geri için
İkimizin de yaşadığı mahalle. Entegrasyon projelerine rağmen,
Doğu Gölge Korusu'na ulaştığımızda yine net bir ayrım vardı. Evler daha
büyük, bahçeler daha bakir, arabalar daha pahalıydı.

Bree arabayı ana girişin hemen önüne park etti ve ben de eve girmeden önce bir yığın kıyafetimi aldım.

"Çabuk olacağım," dedim ona, "sonra belki yeni çıkan şu gerilim filmini izleriz?"

En iyi arkadaşım burnunu kırıstırdı, gerilim filmlerinin büyük bir hayranı değildi. "Ya da bir romantik komedi. Aynı şey."

Gözlerimi devirip kıyafet yığınımı mutfağın zeminine bıraktım ve doğruca kilere yöneldim. Archer'ın shaker'ını doldururken gördüğüm büyük siyah protein tozu kutularını bulmam otuz saniye, kahverengi ilaç şişemin içindekileri içine boşaltıp karıştırmam ise on saniye sürdü.

Tüm toz tüpünü sulandırmak yerine her bir shake'ine ayrı ayrı doz verseydim daha etkili olabilirdi... ama bu işimi görürdü.

Ne de olsa intikam almaya çalışıyordum, onu öldürmeye değil. Henüz.

Kilerden çıkarken boş toz şişesini Bree'ye salladım ve yaklaşan zaferim için sırtıttım.

"Çok şeytani birisin," diye mırıldandı hayranlıkla. "Yalnız olduğumuzu da sanmıyorum, o yüzden belki de kanıtları yok etmeliyiz?"

Kaşlarımı çattım, sonra neden bahsettiğini duydum; evin derinliklerinde bir yerden gelen alçak, gümbür gümbür bir müzik sesi. Planım hakkında o kadar heyecanlıydım ki, o işaret edene kadar fark etmemiştim bile.

"İyi düşünmüşsün," diye mırıldandım. Şişeyi duruladım, sonra geri dönüşüm kutusuna attım, birkaç boş bira şişesinin altına gömdüğümünden emin oldum. "Hadi buradan çıkalım."

Ön kapıya bir metre kadar yaklaşmıştık ki adım koridorda bir silah sesi gibi yankılandı.

Omuzlarım kasıldı ve bize doğru fırtına gibi gelen kara bulutla yüzleşmek için yavaşça arkamı döndüm.

"Archer, ben sağır değilim. Bağırmana gerek yok." Ona kaşlarımı kaldırdım ve gevşek ikiz örgülerimden birini omzumun üzerinden geçirdim.

Kişisel alanıma girdi -klasik büyük adam gözdağı saçmalığı, işte tam burada- ve bana buz gibi bir öfkeyle baktı. "Bütün gece hangi cehennemdeydin, Prenses? O suçlu Moore'la kaçtın, sonra da radardan mı kayboldun? Bu sabah da derslere gelmedin. Açıkla kendini."

Gözlerimi kısarak, sakinleştirici olması gereken derin bir nefes aldım. Öyle olmadı.

"Belki geceyi Dallas'la geçirmişimdir," dedim kayıtsızca. "*Eski günleri* yâd ettik. Belki de her şey o kadar yorucuydu ki uyuyakaldım ve sabah derslerimi kaçırdım. Kim bilir? Daha da önemlisi, kimin umurunda? Beni takip mi ediyorsun, D'Ath? Bunun senin işin olduğunu bilmiyordum." Şakağındaki damar zonkladı ve ben de alay ettim.

"Artık biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ve bütün gece Dallas'la kalmadın. Aniden işe çağırıldı." Bakışları Bree'ye kaydı. "Sanırım şimdi nerede olduğunu biliyorum. Bree'nin Pazartesi geceleri Southbridge'de vokal koçluğu yaptığını sanıyordum."

"Programımı biliyor musun?" Bree burnunu kırıştırdı. "Hiç de ürkütücü değil. Ayrıca, Bayan Turner *öldüğünden* beri ikimiz de o derse gitmedik. Babalarımıza hiç söylemedik ki evden çıkmak için makul bir bahanemiz olsun."

Archer onun sözlerine neredeyse hiç aldırmadı bile, soğuk bakışları yüzüme kilitlenmişti.

"Saçların güzelmiş," dedi, parmak uçlarıyla saç örgülerimden birini okşayıp gevşek ucunu elinin etrafında dolaştırırken bile sözleri belirgin bir zalimlikle bükülüyordu. Parmak eklemelerinin bantla sarılı olduğunu ve tişörtünün terden göğsüne yapıştığını ancak o zaman fark ettim.

"Neden sınıfta değilsin?" Örgümün ucuyla oynayan parmaklarını görmezden gelerek karşılık verdim. Bunu beni sinirlendirmek için yapıyordu ve ben de bunu belli etmiyordum. "Tencere dibin kara, belki de seninki benden kara?" Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum ve dikkatinin bir an için göğüs dekolteme kaydığına yemin edebilirdim.

"Sadece üç ders alıyorum," dedi, "ve şu anda eğitimdeyim. Ya da öğretmenim senin boş kıcını aramaya çıkmasaydı öyle olacaktım."

Eğitmeninin Kody olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Ama Drew'un boğazının arkasını bulmakla daha çok ilgileniyor gibiydi, yani belki de yalan söylediği tek kişi ben değildim.

"Tamam, güzel sohbetti," dedim ve gitmek için döndüm. Ancak Archer'ın başka planları vardı ve örgümü kavrayarak beni durdurdu. "Ah!" Örgümü yumruğunun etrafına dolayarak beni sıcak ve sert vücudunu sırtıma bastırarak kadar kendine çekerken itiraz ettim.

"Yapma," diye kulağıma homurdandı, "beni itme, Prenses Danvers. Sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Alay ettim. "Öyle mi? Dizimin taşaklarına çarpması hoşuna gider miydi koca adam? Yoksa steroid kullanmaktan o kadar pörsümüşler ki gıdıklamaktan başka bir işe yaramıyorlar mı?"

Göğsü gümbürdedi ve bunun bir kahkaha mı yoksa bir hırıltı mı olduğunu anlayamadım. "Taşaklarımla çok ilgileniyorsun prenses. Onları yakından ve kişisel olarak görmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Beni daha da yakına çekerek buruşuk cinsel organları hakkında ne kadar yanıldığımı gösterdi ve işte o anda cesaretim kırıldı.

Tuttuğu yerde kıvrılarak, saçımı bırakması için bileğine bir şaplak attım. "Erkeklerin hoşlarına gittiği için kızların saç örgülerini çekmeleri hiç hoş değil. Bu ciddi anne sorunlarına işaret ediyor. Belki de bunu araştırmalısın." Kirpiklerimi tatlı tatlı kırpıttım, sonra gülümsememi bırakıp ters ters baktım. "Hadi ama Bree. Buradaki hava bana göre biraz fazla testosteron içeriyor."

Bree arkamdayken evden çıktım ve şaşırtıcı bir şekilde Archer beni takip etmedi. Bir an duraksadım, kapı arkamımdan çarparken nefesimi toplamaya çalıştım ve Bree alçak bir ıslık çaldı.

"Kızım," dedi gülerek, "ikinizin arasındaki cinsel gerilim *beni* az önce ıslattı. Lütfen bana ona kişisel midillin gibi binmeyi planladığını söyle. Yakında."

Ona gözlerimi devirdim ama bunu düşündüğümü inkâr edecek kelimeleri bulamadım. Sadece bir ya da iki kez.

"Kes şunu," diye mırıldandım ikna olmadan. "Diğer iki yordakçı eve gelmeden gidelim. Şu anda onlarla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. En azından Archer'a kötü davranmak kolay."

Arkadaşım kıs kıs güldü ve nefesinin altından Archer'ın ona kötü davranmasını ne kadar çok istediğine dair bir şeyler mırıldandı. Çıplak olarak. Ama onu görmezden geldim ve yolcu kapısını açtım. Bir an durakladım, eve baktım ve Archer'la ilgili planımı tekrar gözden geçirdim. Çok mu ileri gidiyordum?

Ama yine de, beni cebimde bir suç kanıtıyla polise teslim etmişti. Daha da affedilmez olanı, hayatımı raydan çıkardığı için hiç pişmanlık duymamasıydı. Yani hayır. Siktir et onu. Başına gelen her şeyi hak etmişti.

Kararlı bir şekilde arabaya binmeye başladım, ancak arabanın camında bir şey fark ettim.

Otur.

"Bu da ne-" Küçük bir çığlık atarak sözümü kestim. eşyayı taşıyın. "Bree!"

"N'aber?" diye cevap verdi, sürücü koltuğuna kayarak. "Birden Archer D'Ath ile ateşli ve kirli bir nefret sikişini benimle bir filme tercih edeceğini mi fark ettin? Şok oldum."

Başımı salladım, koltuğuma bakarken elimi ağzıma bastırdım.

Bree görüş alanımı takip etti ve dondu kaldı.

"Ne... bu da... ne?" diye nefes aldı, sesi en az onun kadar dehşete düşmüştü.

Ben.

Başımı salladım, arabanın yanına çömelip daha yakından bakmak için dokunarak.

"Bu..." Sesim kısılmıştı ve tekrar denemeden önce dudaklarımı yaladım.

"Bu bir oyuncak bebek."

Daha açık olmak gerekirse bir Barbie. Ya da o tarz bir şey. Sert plastik, yaklaşık on iki santim boyunda... Bu bile başlı başına bir insanda korku uyandırmaya yeterdi.

hafif bir pedofobi - bebek korkusu - vardı ama çılgılık atmama neden olan kısım bu değildi.

Uzun saçları pembeydi ve üzerinde bebek boyunda bir eşofman altı ve atlet vardı. Deri koltuk sıırsıklamdı, bebeğin etrafına bir su birikintisi yayılmıştı ve tamamen sıırsıklam olmuştu. Tıpkı dün gece Dallas beni sokaktan aldığıında benim olduğum gibi.

İçimi soğuk bir korku kapladı ama bu korku, kör edici bir öfke tarafından çabucak kovuldu.

"MK?" Bree sesi titreyerek sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Cinayetten paçayı sıyırap sıyıramayacağımı merak ediyorum," diye hırladım ve saldırgan küçük bebeği kaptım. "Çünkü *onu öldüreceğim*."

Detaylandırmama gerek yoktu. Hışımın eve geri döndüğümde hangi *adamdan* bahsettiğim çok açıktı. Evin spor salonuna doğru ilerlerken ve kapıyı sertçe çarparak açarken müziğin gümbürdeyen bas sesi adımlarıma öfkeli bir soundtrack sağlıyordu.

Archer'ın beni orada gördüğünde yüzünde beliren sırıtma saf bir memnuniyetti ve ben onun lanet gözlerini oymak istedim.

"Geri döneceğini biliyordum," diye itiraf etti kendini beğenmiş bir kahkahayla. Ağır kum torbasıyla çalışıyordu ama ben salona girdiğimde eldivenlerini çıkarıp minderin üzerine fırlattı.

Damarlarımda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki, gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırdığımda titredim. Her zamanki gibi tek bir pişmanlık kırıntısı bile bana yansımadı ve bu sadece nefretim cehennemini daha da yükseltti.

"Sen hastasın," diye tükürerek Barbie'yi göğsüne fırlattım. Gömleğinden sekip yumuşak bir sesle mindere düştü ve Archer şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bütün bu sapıklık olayının *komik* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Buradaki son oyunun ne Archer? Ben *sana* ne yaptım ki?"

Bana kuşkulu bir bakış attı, sonra eğilip bebeği aldı. Kaşları çatıldı ve kalbim duracak gibi oldu. Ya gerçekten iyi bir oyuncuydu ya da...

"Madison Kate, bu ben değildim," dedi tüm samimiyetiyle. Ya da öyle görünüyordu. Suçlu olsaydı tam olarak böyle söylerdi, değil mi? Kahretsin, artık neye inanacağımı bilemiyordum.

Alay ettim. "Saçmalık, Archer. Beni *rahat* bırak. Benden bu kadar. Benden bu kadar, beni duyuyor musun?" Bunun sonunda çılgılık atıyordum ama

artık umursamıyordum. *Neden* yaptıklarını bile bilmediğim oyunlarından bıkmıştım. En azından ilk günden beri üçünden neden nefret ettiğimi açıkça belirtmiştim. Öfkemi hak ediyorlardı ve bunu çok iyi biliyorlardı.

Archer tekrar ayrılmama fırsat vermeden beni yakaladı, kocaman elleri sanki bir mengeneye sıkışmışım gibi kollarımın üst kısmına kenetlenmişti. "Madison Kate, *bunu ben yapmadım.*" Gözleri benimkileri tuttu, bir şey arıyordu. "Bana inanmak zorundasın."

Sadece başımı salladım. Ona inanmak *istemiyordum* çünkü bunun alternatifi müstakbel üvey ağabeyimin aptalca bir şakasından çok daha kötüydü.

"Bree?" Archer beni itekledi, hafif telaşlı bakışlarını arkadaşşıma çevirirken gitmeme izin vermedi. "Bunun ben olmadığımı inanıyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı ona çevirdim ve o da bana çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. Solgundu ve gözleri şoktan büyümüşü. "Öyle sayılır," dedi kısık bir sesle, Archer'a değil bana bakarak. "Özür dilerim MK. Bunun o olduğunu sanmıyorum. Bu çok ürkütücü. Hem de çok ürkütücü. Baban bu sapığın gerçek olduğunu doğrulamadı mı?"

Başımı tekrar salladım, her şeyi inkâr etmek istiyordum. İnkâr benim güvenli yerimdi.

"Ona bunu söyletmiş olabilirler," dedim zayıf bir inançla. Ben bile kendime inanmıyordum. "Yapmış olabilirler..." Omuz silkdim, başımı arkaya eğip tavana bakarken umutsuzca panikle savaştım. Çünkü, gerçekten, dürüstçe? Daha iyi biliyordum. *Bu* şakanın arkasında Archer ve adamlarının olmasının mümkün olmadığını biliyordum. Olamazlardı... çünkü bunun gibi bebeklerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezlerdi.

Bir tanesinin annemin ölümünden bir yıl sonra mezarına bırakıldığını bilmiyorlardı. Öldürüldüğü gece o dolaptan çıkarıldığımdaki halinin bir kopyasıydı. Kanlı ve dövülmüş, leylak mavisi gözleri cansız ve düzdü.

Titremeler uzuvlarımı sarstı ve Archer'ın elinden kurtulup korku ve dehşet içinde yere yığıldım.

Archer Bree'ye emirler yağdırdı, kendisi adamları çağırırken benimle kalmasını söyledi. Ama onların ne yardımı olabilirdi ki? Bu ucube *tam buradaydı*. Mülkün kapısından içeri girmiş, o bebeği birkaç dakika önce Bree'nin arabasına yerleştirmişti.

Lanet olsun, hâlâ burada olabilirdi.

Bu gerçektir.

Bir sapığım vardı.

Sadece sonumun annem gibi olmaması için dua edebilirdim.

H ours sonra, polise ifade verdikten ve tüm durumla ilgili sınırlı bilgimi defalarca tekrarladıktan sonra kanepeye uzandım. Zihinsel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm ve tek yapmak istediğim bir topun içine kıvrılıp uyumaktı. Ama... Odamda uyuyamazdım. Hele ki bu ucubenin penceresinden fotoğraf çekebildiğini biliyorken.

Evin içindeydi.

Polis babamın ofisinden dosyanın bir kopyasını istediğinde dosyayı hiçbir yerde bulamamıştı; Archer'ın dosyanın yirmi dört saat önce orada olduğuna yemin ettiği dosya dolabında sadece boş bir alan vardı.

Hemen bir güvenlik şirketi çağırdı ve üniformalı adam Archer ve Steele'e yeni sistemi anlatırken kanepeden sessizce izledim. Bree isteksizce de olsa eve gitmişti ve bu beni Kody ile baş başa bırakmıştı.

"Al, sana kakao yaptım," dedi sarışın tanrı yumuşak bir sesle, kanepede yanıma oturdu ve bana dumanı tüten bir kupa uzattı. Kabul ettim çünkü akli başında hiç kimse -ya da duruma göre başka türlü- dışarıda fırtına varken ve herhangi bir düzeyde şok yaşarken taze kakaoyu reddetmezdi.

Ama ondan istediğim *tek* şey buydu.

"Olman gereken daha iyi bir yer yok mu?" Ona sordum, ses tonum yakıcıydı. Duygularımı kaltaklığa dönüştürmek kötü bir başa çıkma mekanizmasıydı ama neyse. Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim.

Kody şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve göz ucuyla güvenlik görevlilerinin işlerini bitirip gittiklerini fark ettim.

"Hayır mı? Arch daha önce aradığında o günkü PT müşterilerimi iptal ettim." Benim iğneleyici sözlerim karşısında gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Drew'un seni bir yerlerde beklemediğinden emin misin? İkiniz geçen haftaki kavgadan sonra barışmış gibi görünüyordunuz."

Kody'nin dudakları aralandı ve biraz afallamış görünüyordu. Diğer çocukların söylediklerimi duymuş olması onun için çok kötüydü.

"Bu da ne demek oluyor?" Archer kollarını kavuşturarak sordu. "Drew'un icabına baktığını sanıyordum."

"Hallettim," diye cevap verdi Kody, sesi sertti. "Madison Kate'in bugün beni tam da *Drew'un beni* öptüğü anda gördüğünü varsayabilirim. Zamanlamanın son derece tesadüfi olduğunu da eklemeliyim, Prenses. Beni mi takip ediyordun?"

Bir kahkaha attım. "Hem de nasıl. Kahve ve kek için Nadia'ya gittim. Onu itiyormuşsun gibi de görünmüyordu."

Kody gergin bir an bana baktı, sonra dudakları sırtarak kıvrıldı. "Kahretsin, MK. Yeşil sana çok yakışmış."

"Siktir git," diye alay ettim. "Kıskanç değilim, sadece hâlâ onunla takılıyorsan neden tokat yediğimi merak ediyorum."

"Dur bakalım," diye araya girdi Archer. "Tokat mı yedin? Ne zaman? Nasıl?"

Yanımdaki yeşil gözlü playboyla göz temasını kestim ve hâlâ orada kocaman kollarını kavuşturmuş duran Archer'a baktım. En azından Steele karşımızdaki koltuğa oturmuştu.

"Geçen hafta sonu Kody beni Nadia'ya götürdüğünde. *Kız arkadaşı-*"

"Kız arkadaşım değil," diye araya girdi.

"-yatak odasının döner kapısındaki son kurban olduğumu varsaydı ve eğlenmek için beni tokatladı. Sanırım. Yine de bu biraz boktan değil mi? Bir erkeğin sadakatsizliği için diğer kadını suçlamak?" Burnumu kırıştırdım, bu konuda çapraz ateş altında kaldığım için hâlâ sinirliydim.

Steele parmak uçlarını sandalyesinin koluna vururken ve bana çok sert bir şekilde bakarken, "Aferin, sık kafalı," diye mırıldandı.

Archer sadece başını salladı ve içini çekti. "Sen bir aptalsın, kardeşim." Kody omuz silkti ama aksi yönde bir şey söylemedi.

"Tamam, yeni güvenlik sistemi kuruldu. Shadow Grove'un yarısı duymadan kimse içeri giremeyecek." Archer telefonundan saati kontrol etti. "Akşam yemeği yaklaşık bir buçuk saat içinde hazır olacak. Kody, hızlı bir seans yapmak için vaktimiz var mı?"

Kody parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Elbette," diye cevap verdi. "Üstümü değiştirip seninle spor salonunda buluşacağım." Bana sanki sessizce bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi ağırlıklı bir bakış attı ama ben bir şey anlamamıştım. Ona lanet bir baykuş gibi göz kırptığımda iç çekti, sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Steele başını sallayarak sessizce güldü.

"Ne?" diye sordum. Kafam allak bullak olmuş bir halde sordum.

Dudakları gülümseyerek yukarı kalktı ve onu öpmenin ne kadar sarhoş edici bir his olduğunu hatırladığımda bir anlığına aklım başımdan gitti. Ama bu sadece bir andı,

Sonra Archer'ın o mahrem anın tüm bilgisine sahip olduğunu gösteren alaycı tiksintisini hatırladım.

"Hiçbir şey, Cehennem Kedisi," diye yanıtladı kıkırdayarak.

"Hem de hiç." Yalancı.

Cevap vermemeye karar verdim. Bunun yerine dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırdım ve sıcak kakaomu yudumladım. *Gerçekten* güzeldi... gerçekten güzeldi. Kody bu kadar yoğun bir tat yaratmak için ne yapmıştı acaba?

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Archer, "Kody kakaosuna likör katıyor." Başımı salladım. "Çok lezzetli."

Ağzının kenarı gülümseme olarak kabul edilebilecek bir ifadeye büründü. Başka herkes için bu sadece istemsiz bir yüz seğirmesi olurdu.

Steele yapacak işleri olduğuna dair bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı - atölyeye gittiğini tahmin ediyordum- ama Archer salonun yarısında durakladı.

"Şimdi ne olacak?" Ona düz bir tonda sordum. "Aklına bayatlamadan önce söylemen gereken keskin bir iğneleme mi geldi? Sapık konusunda sana en başta inanmadığım için bana aptal mı demek istiyorsun? Çıkar ağzındaki baklayı ve git biraz demir falan pompala. Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey bana dokunmayacak, o yüzden elinden geleni yap."

Avucunu çenesindeki koyu renkli kirli sakala sürterek bana acıma sınırına çok yaklaşan bir bakış attı. "Ben de tam sana spor salonuna gelip boktan kararların için üzülebileceğini söyleyecektim. Bilirsin, eğer şu anda yalnız kalmak istemiyorsan."

İşte böyle, Archer D'Ath beni bir kez daha haksız çıkardı. Sözleri ruhuma dokundu, tamam. Ama hazırlıklı olduğum bir şekilde değil.

Spor salonunda yaklaşık yarım saat geçirdim, yerde oturup Kody'nin Archer'ı bana cehennemden gelen bir antrenman gibi görünen şeylere sokmasını izledim.

Beni yanlış anlamayın; eve geldiğimden beri spor salonundan uzak durmama rağmen fitness konusunda hiç de zayıf değildim. Aradaki fark, beni kovalayan birinden kaçabilmek için formda ve sağlıklı kalmak amacıyla çalışmamdı. İsyen Gecesi bunun gerekliliğini kanıtlamıştı. Okçu

ve Kody vücutlarını mutlak sınırlarına kadar zorlamanın katıksız acısından zevk alıyor gibiydiler. Korkunç derecede ateşliydi ama çok geçmeden yeniliği kayboldu.

Kody, Archer'a odanın yarısına kadar uzanan iki kocaman halatla garip bir şey yaptırırken esnedim ve yerden kalktım.

"Sıkıldım," diye itiraf ettim, Kody Archer'a durmaması için havladıktan sonra beni kontrol etmek için yanıma geldi. "Gidip Steele'in garajda ne üzerinde çalıştığına bakacağım."

Kody küçük bir havlu kaptı ve yüzündeki teri sildi. Archer'ın eğitmeni olmasına rağmen, tam olarak arkasına yaslanıp olan biteni izlemiyordu.

"Ona çok kızgın olduğumu sanıyordum," dedi Archer'ın ağır halatlarla dalgalar yaratmaya devam edişini izlerken. İri adam sonra ipleri bıraktı ve tek eliyle aptalca etkileyici şnavlar çekti, sonra zıplama hareketleri yaptı, sonra tekrar iplere döndü.

Dikkatimin dağıldığını fark ederek boğazımı temizledim. "Ah, evet. Korkuyorum. Ama aynı zamanda bir psikopatın şapka standının arkasından fırlayıp benden bir insan derisi kostümü yapmasından da çok korkuyorum. O yüzden şimdilik limonata yapacağım."

Kody bana yarım bir gülümseme verdi. "Bebeğim, hayat sana limondan fazlasını verdi. Sende... Bilmiyorum bile. Domates. Çilek sipariş ettiğinde."

Burnumu kırıştırdım ve iç çektim. "Doğru."

Uzandı ve yüzüme hafifçe dokundu, parmağını yanağımda gezdirdi, sonra çenemi yukarı kaldırarak gözleriyle buluşmamı sağladı. "Endişelenme bile, MK. Onun yerine bloody marys yapabilirsin."

Kody bana alaycı bir göz kırptı, sonra Archer'la yaptığı antrenmana geri döndü.

Kafamı salladım, onun davranışına çok şaşırmıştım, sonra sırtımda yoğun bir göz hissiyle spor salonundan çıktım. Ama bu gözler tüylerimi diken diken etmiyor ve endişemi artırmıyordu. Sadece görüldüğümü hissettirdiler.

Gereğinden fazla yalnız kalmak istemediğim için aceleyle garaja gittim. Gerçi içerideki tüm ışıklar kapalıydı ve Steele'in karanlıkta araba üzerinde çalıştığından ciddi olarak şüpheliydim.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Yapacak işleri olduğunu söylemişti... belki de ders çalışması? Çocukların SGU'da ne okuduklarını bile bilmiyordum.

İntikam planlarımı ilerletmeyen her şeye ne kadar dikkat ettiğimi gösteriyor.

Spor salonuna bu kadar çabuk dönmek istemediğim için üst kata çıktım ve Steele'in yatak odasının kapısını çaldım. Hemen cevap vermedi ve kapı açılmadan hemen önce uzaklaşmaya başladım.

"Madison Kate?" diye seslendi, sözleri şaşkınlıkla gölgelenmişti.

Birden kendimi rahatsız hissederek dönüp ona baktım. Boynunda kulaklıklar vardı ve saçları dağınıktı. Porno falan mı izliyordu acaba?

"Hey, uh, ben sadece..." Dudağımı ısırarak ve kendimi *tam* bir aptal gibi hissederek sözümü yarıda kestim. Kavgada benimle oynadığı ve sonrasında her şeyi aptal arkadaşlarına anlattığı için ona hâlâ çok kızgındım. Ama... Banyoda öpüşmeden önce birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmıştım. Tamam, iyi, o kısmı da.

Bana orantısız, anlayışlı bir gülümseme attı. "O sik kafalıların çalışmasını izlemekten çok sıkıldın, ha?" Utangaç bir şekilde başımı salladım.

"Gelip burada takılabilirsin ama daha az sıkılacağına söz veremem."

Bunu söylerken yanakları hafifçe renklendi ve merakım beni ele geçirdi.

"Neden? Ne yapıyorsun?" Kapıyı açık tutarken odasına girdim, sonra aslında daha önce yatak odasının içini görmediğimi fark ettim. "Ohhh, anlıyorum."

Bir duvarın karşısında, üzerinde pahalı görünümlü bir klavyenin durduğu büyük bir masa vardı. Masanın geri kalanına, yere ve hatta yatağın üzerine dağılmış müzik sayfalarına bakarak ne yaptığını tahmin edebiliyordum.

"Kendini evinde hisset," diye beni yatağa doğru el sallayarak davet etti. Gerçekten de oturabileceğim tek yer orasıydı, çünkü masa sandalyesinin onun oturduğu yer olduğu belliydi. "Ben sadece... oyalanıyordum."

Omuz silktim, yatağının kenarına beceriksizce oturdum ve bakışlarımla etrafı gözetlememek için gerçekten çok uğraştım. Oldukça sade bir odaydı, koyu renkli ahşap ve soğuk gri-mavi tonlarının kullanımıyla erkeksi bir havası vardı. Duvarlarda sadece birkaç çerçeveli eski görünümlü nota vardı ama hepsi bu kadardı. Fotoğraf, ödül, kupa ya da... gerçekten kişisel bir şey yoktu. Ama belki de bu Steele'in kişiliğini daha iyi yansıtıyordu.

"Neden müzik odasını kullanmıyorsun?" Görebildiğim her şeye aval aval baktıktan sonra ona sordum. "Aşağıda tam boy bir kuyruklu piyano var.

İşte."

Masasındaki sandalyeye tekrar oturdu ve dağınık kâğıtlardan bazılarını yeniden düzenleyerek bir kenara koydu. "Evet, biliyorum. Ama... burada kulaklıklarımı klavyeye bağlayabiliyorum, böylece çaldığımı başka kimse duymuyor."

Bu boynundaki kablosuz kulaklığı açıklıyordu. Yine de onu çalarken dinlemeyi çok merak ediyordum. Ailesinin konser piyanisti olmasını istediğini söylemişti, yani iyi çalıyor olmalıydı.

"Dinleyebilir miyim?" Önce düşünmeden soruyu ağzımdan kaçırarak sordum. "Yani çaldığını duyabilir miyim?"

Şaşırmış gibiydi ve hayır demesini bekler gibiydim. Ama sonra başını salladı ve kulaklığını bir kenara koydu. "Sadece... çok sessiz ol, tamam mı? Böylece sen orada yokmuşsun gibi davranabilirim."

İnsanların izlediği ve dinlediği büyük salonlara bağlı bir kariyer düşünen biri için ilginç bir istekti. Ama ben ne biliyordum ki? Belki de bu müzisyenler için normal bir şeydi.

Steele kaşlarını bana doğru kaldırdı, ben de dudaklarımı büzme taklidi yaptım. Bu onu tatmin etmişe benziyordu çünkü klavyeye döndü ve parmaklarını yumuşak bir şekilde tuşların üzerine koydu.

O kadar uzun süre öylece durdu ki benim için çalma fikrini değiştirdiğinden endişelendim. Ama yanılmışım.

Çaldığı ilk notalardan itibaren müziğine kendimi kaptırmıştım.

Benim için çaldığı parçaya tüm ruhunu katmıştı. Tüm duygularını, umutlarını, korkularını ve *arzularını*. Tamamen büyüleyiciydi.

Bir noktada kendimi yatağını karıştırırken ve başımı yastığına koyarak uzanırken, gözlerimi kapatırken ve sadece şarkısının ham enerjisinin beni yıkamasına izin verirken buldum.

I Steele'in klavyesini ne kadar süreyle çaldığını bilmiyorum ama sanki bütün gece çalmış gibiydi. Uykuya dalıp çıktım ama müziğinin huzur veren sesi beni sakinleştirdi... Sabah olduğunda her şey sessizdi.

Sessiz ve sıcak.

Derin bir iç çektim, burun deliklerim temiz sabun ve altta yatan yağ ve benzin kokusuyla doldu. Steele.

"Burada uyuyakalmak istememiştim," diye fısıldadım, yanımda yayılan sıcaklıktan onun orada olduğunu biliyordum. Gözlerimi açmadım ya da sesimi o yumuşak fısıltının üzerine çıkarmadım çünkü uyku ile uyanıklık arasında asılı kalan o anı seviyordum. Asla aceleye getirmek istemedim.

Steele kımıldadı, çarşaflar hışırdadı. "Yaptığına sevindim," diye fısıldadı, sesi uykudan pürüzlüydü.

İkimiz de belirsiz bir süre boyunca bir daha konuşmadık, sadece orada uzanmış uyukluyorduk. Birbirimize dokunmuyorduk ama vücutlarımız garip bir şekilde yakındı.

Evde uyanık olan insanların sesleri, koridordaki ayak sesleri ve kapıların açılıp kapanması nihayet balonumuzu bozdu ve ben sırtüstü döndüm.

"Saat kaç?" Kirpiklerimin arasından ona bakabilmek için başımı yeterince yana çevirerek sordum. Rimelim muhtemelen yüzümün yarısına kadar inmişti ve üzerimde hâlâ Bree'nin dünkü siyah kazak elbisesi vardı ama en azından botlarımı çıkarmıştım.

Gri gözleri benimkileri buldu ve dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokundu. "Bugün derslere girmeyi planlıyorsan kalkma vakti geldi."

Burnumu kırıştırdım ama bir elimi yüzümde gezdirip başımı salladım. "Evet. Sınıflar." Devasa bir çabayla doğruldum ve gevşek örgülerimin kuş yuvasına dönüştüğünü hissedince irkildim. "Genelde diğer iki yordakçıyla birlikte çalışmak için sabahın köründe uyanmaz mısın?" Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ama hakaretim hiçbir sıcaklık içermiyordu.

Saç örgülerimdeki bağları çekiştirdikten sonra, parmaklarımı saç tellerini gevşetmek için gezdirdim.

Kollarını başının altına sıkıştırarak bana yavaşça sırtıttı. "Genellikle. Ama o zaman seni böyle görmeyi özlerdim."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Steele başını salladı. "Boş ver." Esnedi, sonra yatağından çıktı. "Hey, bütün gece harika yatağımda uyumana izin verdiğime göre..." Sözüünü yarıda kesti, kapının yanında durdu ve bana yalvaran bir bakış fırlattı.

"Evet...?"

"Bu sabah kahvemi yapar mısın? Archer'ın yaptığı o bokun ne kadar kötü olduğunu anlamıyorsun." Bunu düşününce acı çekmiş gibi göründü, ben de kıs kıs güldüm ve ikimiz de onun yatak odasından çıkarken kabul ettim - o, üç erkeğin paylaştığı banyoya, ben de kendi odama döndüm. Evin bu bölümündeki tek en-suite banyonun bende olduğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı.

Sabah rutinimi aceleyle yerine getirdim, odamda yalnız olduğum süre boyunca paranoyanın karıncalanma hissini yaşadım. Ya gizli kameralar varsa?

Her ihtimale karşı dolabımın içinden lacivert, dantel detaylı bir bluz, siyah skinny jean pantolon ve diz üstü deri çizmelerimi giyindikten sonra örgülü saçlarımı gevşek ve dağınık bırakmayı tercih ettim.

Makyajımı şimşek hızıyla yaptıktan sonra dolabımdan deri bir ceket aldım -çünkü hava son birkaç gündür kesinlikle soğuk bir hal almıştı- ve aşağıya indim.

Steele ve kendim için kahve yapmam sadece birkaç dakikamı aldı, sonra bir hevesle iki tane daha yaptım. Belli ki beynim henüz tam olarak uyanmamıştı çünkü Kody spor salonundan gelip minnettar bir iniltiyle bir tane aldığı anda gözümü bile kırpmadım.

Bununla birlikte, Archer plastik shaker'ından son protein shake'ini içerek içeri girdiğinde bir suçluluk duygusu yaşadım. Ama suçluluk duygusunu kolayca bir kenara ittim. Takipçime karşı nadiren gösterdiği nezakete rağmen, bana komplo kurduğu için cezalandırılması gereken pişmanlık duymayan bir hiyardı.

"Herkes kahve mi yaptın?" diye sordu, krema ve süt köpüğünden mükemmel bir eğreltiotu yaprağı yaratılmış fincana kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil."

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatmaya devam etti ama Kody koluna bir şaplak attı.

"Kapa çeneni ve şu lanet kahveyi iç, sik kafalı," diye mırıldandı. "Bir saat dinleneceksin ve sonra salona geri döneceksin. Anladın mı?"

Archer anlayışlı bir sesle homurdandı, sonra bütün kahvesini bir dikişte yuttu. Boş fincanı lavaboya bıraktı, sonra da tek kelime etmeden mutfaktan çıktı.

"Bu sabah neye kızdı acaba?" Büyük bir kaseye şekerli mısır gevreği döküp sütle doldururken nefesimin altında mırıldandım. "Çok fazla çalışmak diye bir şey var, biliyorsun."

Steele kahvesiyle kıkırdadı ve Kody dehşete düşmüş görünüyordu. Bana doğru uzanıp yeni mısır gevreği kutusunu aldı ve kendi büyük kâsesini doldurdu.

"Ağzını yıka," diye azarladı beni alaycı bir tavırla. "Ayrıca, Arch yaklaşan büyük bir dövüş için antrenman yapıyor."

Heyecan içimde alevlendi ve Cadılar Bayramı'ndan sadece bir hafta sonra televizyonda yayınlanacak UFC çıkışını tamamen unutmuşum gibi kaşlarımı çattım. "Ah evet, unutmuşum."

"Hı-hı." Kody buna bir an bile inanmamış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Her neyse, bir ara gelip bizimle antrenman yapabilirsin. Sana bazı boğuşma teknikleri göstermekten çekinmem." Göz kırpışı tamamen seksiydi ve tahrik *olmamam* gerektiğini kendime hatırlatmak için dudağımı ısırمام gerekti. Lanet olsun.

"Sağ ol ama almayayım," demek için kendimi zorladım, sonra kahvaltıda seçtiği yiyeceğe kaşlarımı kaldırdım. "Sporcuların temiz beslenmesi falan gerekmiyor mu? Lucky Charms muhtemelen sizin besin piramidinizde bile yer almıyordur."

Kody kocaman bir kaşık mısır gevreğini ağzına attı ve bana sırtımdan önce çiğnedi. "Nefret etme, MK."

Gözlerimi devirdim ama verecek bir cevabım yoktu. Her ne yapıyorsa belli ki işe yarıyordu. Üzerinde sadece bol bir şort vardı -tişörtsüz- ve her bir kası belirginleşmişti. Her biri, tek tek.

Salyalarımın aktığını fark edince boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Dün gece çaldığın şarkı neydi, Steele?" Gerçekten ilgilenerek sordum. "Bütün sabah beynimde dönüp durdu."

Kody'nin kaşığı ağzının yarısında durdu, bana bakarken süt kasesine geri damlıyordu... sonra Steele'e.

Gri gözlü adam bana bir tür geyik bakışı attı ve yanlış bir şey söylediğim izlenimine kapıldım. Bunun müzik odasında çalmak yerine kulaklık kullanmasıyla bir ilgisi var mıydı?

"Um," diye cevap verdi sonunda, gözlerini benimkilerden kaçırarak. "Sadece üzerinde çalıştığım yeni bir şey." Telefonundan saate baktı, sonra hızla tabaklarını yerleştirdi. "Muhtemelen gitmeliyiz. Ben arabayı garajdan çıkarayım."

"Bekle, ne?" Başımı salladım. "Arabaya ihtiyacım yok. Bree beni dersten alıyor, unuttun mu?"

Kody ve Steele birbirlerine baktılar ve ben de gözlerimi ikisine diktim.

"Ne?" Kollarımı kavuşturarak tersledim.

Steele, Kody'ye hızlıca bir bakış daha atarak, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece birkaç günlüğüne sana göz kulak olabilirsek kendimizi daha iyi hissedeceğiz. Sorun olur mu?"

Bunu Kody'nin değil de Steele'in söylemesi iyi olmuştu çünkü bir şekilde bunu bir maço erkeğin güç gösterisi gibi değil de şefkatli bir istek gibi göstermeyi başarmıştı. Ama yine de... Bree'nin sapıkla bir ilgisi olabileceğini mi ima ediyorlardı?

Kody, "Archer zaten Bree'ye seni bırakacağını söyledi," diye ekledi. "Yani şimdi gelmesini beklersen geç kalacaksın."

Steele arabasını almak için mutfaktan çıkarken bir göz devirmesini daha bastırarak daha fazla itiraz etmedim. Bu sadece derse gitmek için bir araçtı ve kendime karşı dürüst olursam, üçü yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum.

Hayatımı raydan çıkarmaktan sorumlu üç adamın şimdi sırtımı dayadığım kişiler olması ne kadar berbat bir durumdu?

Dağınıklığımı toparlayıp ceketimi ve çantamı aldıktan sonra Kody'nin düşünceli bir şekilde bana baktığını fark ettim.

"Söyleyecek başka bir şeyin var mı Kodiak Jones?" Ceketimi üzerime geçirip dalgalı saçlarımı savurarak sordum.

Sanki bana ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Aklında bir şeyler olduğu belliydi.

"Steele senin için piyano mu çaldı?" Bunu sorarken hafifçe tereddüt etti, bakışları arkadaşının az önce gittiği yöne doğru kaydı.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Steele ve müziğiyle ilgili bir şeyleri kaçırdığım çok açıktı. "Evet. Onu duymadın mı? Uzun süre çaldı. Uyuyakalmışım."

Kody başını salladı. "Hayır, Arch ve ben sadece akşam yemeği için kısa bir süre durduk, sonra yüzmek için arka tarafa gittik." Gülümsemesi acımasızlaştı. "Ya da Arch yaptı. Ben kenarda durdum ve bağırarak cesaret verdim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye cevap verdim, ses tonum alaycılıkla doluydu. Gitmeye başladım ama tekrar konuştu ve duraksamama neden oldu.

"Bir yılı aşkın süredir onu çalarken dinlememiştik," dedi kısık bir sesle. "Yeniden yazmaya başladığını bilmiyordum."

Evet, kesinlikle hakkında *hiçbir* şey bilmediğim bir konuya dalmıştım. Kody'den daha fazla bilgi almak yerine omuz silktim ve Steele'i bulmak için evden çıktım.

Bu hikâyeyi bana anlatacak biri varsa, o da oydu.

"Uh... gerçekten mi?" Evin ana girişinin önüne park etmiş olan aracına bakarak sordum.

Steele bana şeytani bir gülümseme fırlattı ve siyah bir kaskı bana doğru fırlattı. Elim ayağım birbirine dolandı ama yakalamayı başardım. "Biraz yaşa, Cehennem Kedisi," diye alay etti. "Kaş çatmak için fazla güzelsin."

Ona bu sığ yorumunu nereye sokacağını söylemek istedim ama bu sabah şeytanlarından kaçtığı çok belliydi. Çenesinde uyandığımızda olmayan bir gerginlik vardı ve bundan kendimi kısmen sorumlu hissediyordum. Kody'nin önünde onun müziğinden bahsetmem ruh halini değiştirmişti, bu yüzden bu küçük şeyi tartışmamayı ona borçluydum.

Ayrıca onun motosikletine binmeyi de çok istiyordum. Aynen öyle.

O Sonraki bir buçuk hafta boyunca, Bree beni her gün SGU'ya götürüp getirmediği için onu görmenin giderek zorlaştığını fark ettim. Önce geç saatlere kadar süren dersler akşamları takılmamızı engelledi, sonra da hafta sonunu Graves Nine'yle geçirmek zorunda kaldı. Benden kasıtlı olarak kaçırıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Dallas da aynı şekilde ortalıkta yoktu ama onun durumunda takılmamak için bahaneler bulan bendim. Babamın tehditleri zihnimde çok tazeydi ve Dallas tekrar hapse gönderilirse kendimi asla affetmezdim. Daha da kötüsü, takipçi mailimdeki tehdit, telefonumda onun adını her gördüğümde beni rahatsız ediyordu. Ya sapığın biri Dallas'la birlikte olduğumuzu düşündüğü için ona zarar verirse? Hayır, hayır. Oraya gitmiyorum.

Sonraki haftanın sonunda, Bree'nin kaltaklık yaptığına karar verdim. Tabii ki psikoloji laboratuvarımdan sonra onu beni beklerken buldum.

"Seni gördüğüme sevindim yabancı," diye mırıldandım, yanından geçip koridorda ilerlemeye devam ettim. Steele hâlâ beni SGU'ya götürüp getiriyordu ve bir kez olsun neden kendim kullanmadığımı sormamıştı ki bunu takdir ediyordum. Ama onu çok beklettiğimde sinirlenmeye başlıyordu - kampüste bunu utanmadan flört etme fırsatı olarak gören bir hayranı vardı - bu yüzden düşünceli olmaya çalıştım.

Bree şaka yapıyormuşum gibi güldü. Şaka yapmıyordum.

"Son zamanlarda çok meşgul olduğum için üzgünüm, MK. Geçen hafta olanları düşününce kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum." Dudağını ısırды, ben ona kaşlarımı çatarken gözleri kaygılıydı. "Her neyse, bunu telafi etmek istiyorum."

"Öyle mi?" Boktan bir arkadaş olduğumla ilgili yorumuna dokunmadan sordum. "Nasıl yani?"

Steele'in Archer ve Kody'nin derste olmadığı günlerde park ettiği arka otoparka açılan kapıları iterken biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bir parti veriyorum," diye duyurdu. "Bu gece. Benim evimde. Eski Shadow Prep ekibinden birkaç kişiyi de davet ettim. Danvers Malikanesi *dışında* sosyal ufkunu genişletmenin zamanı gelmişti."

Ona bilmiş bir gülümseme verdim ama başımı salladım. "Her ne kadar partilerinden birine gelmeyi çok istesem de, içinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurursak... bu gerçekten aptalca bir fikir gibi görünüyor."

Gülümsemesi hafifçe kaydı ama sonra kaşlarını kaldırdı. "Baban yıllardır seni takip eden bir sapığın olduğunu söylemedi mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Evet, yani?"

Omuz silktilti. "Peki... değişmesi gereken ne? Bilmeden önce partilere gittin ve hiçbir şey olmadı. Korku içinde yaşamak zorunda değilsin MK. Sen bundan daha güçlüsün."

Bree beni manipüle etmeye çalışıyordu ve bunu oldukça kötü yapıyordu. "Daha önce hiç ürkütücü bebek kalmamıştı."

"Nereden biliyorsun?" diye meydan okudu. Ve lanet olsun, haklıydı. Babam bana sapığımdan bahsetmeyi ya da polise bildirmeyi bile gerekli görmemişti. Öyleyse başka bebeklerin bırakılıp bırakılmadığını nereden bilebilirdim *ki*? Bırakmışlardı. Biliyordum. Annemin mezarındakine çok benziyordu ve bu büyük bir tesadüf olamazdı.

Yine de parti kötü bir fikir gibi geliyordu, film kahramanlarının verdiği o yaşamak için fazla aptalca kararlardan biri.

Bree'nin davetini nasıl geri çevireceğimi düşünürken park yerine göz gezdirdim, sonra bir şey fark ettim. Steele beni beklemiyordu.

Bir an sonra nedenini anladım.

Tanidik, gece yarısı siyahı bir Corvette Stingray hızla otoparka girdi ve Bree ile benim yanımda gıcırdayarak durdu.

Archer arabadan inme zahmetine bile girmeden, "Atla Prenses," diye bağırdı. Araba.

Açık pencereden bakmak için eğildim ve Kody'yi buldum. yolcu koltuğundan bana sırtıyordu. Archer'ın *iki kişilik* arabasının.

"Hiç boş yer varmış gibi görünmüyor," diye cevap verdim.

Archer güneş gözlüklerini indirdi ve o buz mavisi gözleriyle bana baktı. "Seni daha önce hiç durdurmamıştım."

Bree şakayı anlamamış olsa da güldü. "Tamam, burada bir iç şaka dönüyor. Bu gece görüşürüz, MK. Seksi giyin; Leon orada olacak."

Başımı sallayarak homurdandım. Eski erkek arkadaşımın orada olacağı gerçeği benim için bir satış noktası değildi. Zaten Bree de o iki pompalıdan neden ayrıldığımı hiçbir zaman anlayamamıştı.

"Bu gece ne var?" Archer ben Bree'ye özürlerimi sunamadan sordu.

Ona gülümsedi. "Benim evimde bir parti var," diye duyurdu. "İsterseniz siz de gelebilirsiniz."

Başımı çevirdim ve ona ters ters baktım. Ne dediğini yeni fark etmiş gibi gözleri büyüdü ama olan olmuştu.

"Partileri severiz!" Kody yolcu koltuğundan bir çığlık atarak bağırdı. "Bizi de say."

Bree özür dilercesine yüzünü buruşturdu, sonra aceleyle arabasına doğru gitti ve beni başımın belası üç kişiden ikisiyle baş başa bıraktı.

Archer, "Atlayın Prensler Danvers," diye tekrarladı. "Steele Cobra üzerinde çalışırken gecikti."

Bunun onun proje arabalarından biri olduğunu tahmin edebiliyordum. Eve kadar yürümek istemediğimden ve Bree az önce ayrıldığından, arabanın kaputunu yuvarladım ve Kody'nin kapısını açtım.

Ona "Vites değiştir," dedim ama o sadece güldü ve beni kucağına çekti.

İki koltuklu bir Corvette'te Kody'nin kucağında oturmanın G-Wagen'de Archer'ın kucağında oturmaktan çok farklı olduğunu söylemek yanlış olmazdı.

Bir kere, G-Wagen'in içinde çok daha fazla yer vardı. Bir diğeri, Archer'ın beni kucağında *istedi*. Kody kesinlikle biliyordu.

"Eğer ellerini memelerimden ya da amımdan bir kez daha çekmek zorunda kalırsam, Kodiak Jones..." Elini belki de dördüncü kez uyluğumun iç kısmından çektikten sonra onu sadece ılık bir sıcaklıkla azarladım.

Altımdan kahkahalarla kıs kıs güldü ve Archer güneş gözlüklerinin yanından ikimize de karanlık bir bakış fırlattı.

Yine de eve varmamız uzun sürmedi ve durduğunda neredeyse arabadan atlayacaktım. Kody altımdayken bu kadar dar bir yerde oturmaktan nefret ettiğim için değil... ama bundan biraz fazla hoşlandığım için.

"Prensler Danvers," diye seslendi Archer ben evin ön merdivenlerinden yukarı koşarken. "Leon kim?"

"Neden umurunda ki, günışığım?" Cevap verdim ama sonra sır olarak saklamak istemediğim için ekledim, "O benim eski sevgilim. Ama kendinizi strese sokmayın; kadın orgazmının feminaziler tarafından uydurulmuş bir efsane olduğunu söyleyen bir adamla barışmak istemiyorum."

Bu gerçekten de İsyan Gecesi'nden birkaç ay önce ilişkimizin tabutuna çakılan son çivi olmuştu. Ayrıca ona kulak misafiri olmam da yardımcı olmadı.

Aptal arkadaşlarına, benimle evlendikten sonra vakıf fonumla yapacağı her şey hakkında övünüyor. Evet, asla olmayacak dostum.

İki adam da söyleyecek başka bir şey bulamayınca eve girdim ve doğruca odama çıktım.

Kapıyı arkamdan kapattım, çantamı yere attım ve tüm o ısıtılı pambelere bakarak içim burkuldu.

"Bu lanet odayı boyamam lazım," diye mırıldandım kendi kendime. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Sadece biraz pembe parıltıydı, değil mi? Kimin umurundaydı ki?

Benim umurumdaydı. Fiziksel olarak midemi bulandırdı.

Steele'le hafta sonu hırdavatçıya gitme konusunu konuşmak için aklıma bir not aldım ve Bree'nin partisi için hazırlanmaya başladım.

Bir süre sonra, gitmeden önce akşam yemeği yemek için aşağıya indim. Bree'nin partileri genellikle alkolün ağır, yemeğin hafif olduğu partilerdi; en iyi koşullarda *bile* pek iyi bir kombinasyon sayılmazdı ve bu partide durum hiç de öyle değildi.

"Kahretsin, MK." Ben çalışma odasında oturdukları yere doğru ilerlerken Kody alçak sesle ısıklık çaldı. Büyük ekran açıldı ve Archer bir tür birinci şahıs nişancı oyunu oynuyordu. Dumanları tüten pizza kutuları sanki yeni gelmiş gibi açılmadan masanın üzerinde duruyordu.

Cuma günleri aşçımızın izin günüydü, bu yüzden sipariş verme inisiyatifini kullanmış olmalarına içten içe sevinmişim.

"Kahretsin, iyi mi? Yoksa kötü mü?" Gözlerimi kısarak ona baktım ama Archer'ın yanındaki kanepeye çöktüm. Kody ve Steele'in birbiriyle uyumlu koltuklarda arkalarına yaslanmış olduklarını görünce tek boş yer orasıydı.

Kody'nin sırtışı sinsiydi ve cevap vermeden önce yaramaz yeşil gözlü bakışları üzerimde gezindi. "İkiniz de. Bu gece sorun çıkaracaksın, bunu söyleyebilirim."

Ben de ona sırtıttım, tepkisinden sessizce memnun olmuşum. Gül kurusu saçlarım dümdüzdü, ipeksi bir pelerin gibi çıplak omuzlarıma dökülüyordu ve rimelim ağırdı. Siyah elbisem çok süslü bir şey değildi ama kıvrımlarıma mükemmel bir şekilde oturuyordu ve kısa etek ucunun etrafında yürürken kalçalarımı gıdıklayan eğlenceli bir saçak vardı.

"Bir kız umut edebilir," diye cevap verdim, ses tonumdaki açık çapkınlığı duyunca yanağımın içini ısırdım. Görünüşe göre kendimle sert bir konuşma yapmam gerekiyordu çünkü son gördüğümde Kody'nin bir kız arkadaşı vardı. Ya da en azından herkesin içinde rahatça öpebileceği bir kız.

Archer oyununa ara verip başını çevirerek parti görünümümü inceledi, sonra da çenesini sıktı. "Bu kötü bir fikir," diye mırıldandı.

Ayaklarımı kanepeye uzattım ve bir dilim pizzaya uzandım. "Gelmek zorunda değilsin, günüşiğim. Burada kalıp ağırlık falan kaldırırken aynada kendine bakabilirsin."

Archer bana ters ters baktıktan sonra oyununu oynamaya devam etti ve düşmanlarını kolaylıkla haklarken ekranda kanlı bir ceset izi bıraktı. Öfkesi gün geçtikçe -içtiği her protein içeceğiyle birlikte- daha da azalıyordu ve ben de kendimi biraz suçlu hissetmeye başlamıştım. Ama UFC'deki ilk maçına sadece birkaç hafta kalmıştı, yani olan olmuştu bile.

Siktir et. Yine de bunu hak etmişti.

Steele, "Bu gece çok eğlenceli olacak," dedikten sonra içkisinin kalanını boşalttı ve ayağa kalktı. "Sana da bir içki getireyim, Cehennem Kedisi. Sonra da bu sik kafalılarından hangisinin seni bu gece ilk tokadı yiyecek kadar kızdıracağına dair bahse girebiliriz."

Kody bir kahkaha attı. "Bahis yok, kardeşim. Hepimiz biliyoruz ki Arch eve *döndüğünde* üzerinde MK'nın avuç izi olacak."

Şimdi bana mı öyle geliyordu, yoksa bu sözde tehlikeli derecede cinsel bir ima mı vardı? Bir kız hayal edebilir.

S bazı şeyler hiç değişmedi. Her gün doğan güneş. Dünyanın dönüşü.

Yerçekimi. Ve tabii ki Bree'nin müthiş bir parti verme yeteneği.

"Bu kadar insanı nereden tanıyor ki?" Caddenin aşağısına park edip yolun geri kalanını yürürken Steele mırıldandı.

Kıs kıs güldüm. "Bree sosyal bir kelebek. Sadece sen onun bu yönünü henüz görmedin..."

Gerçekten de öyleydi. Shadow Prep'teyken beni partilere sürükleyen ve sınırları zorlamam için beni cesaretlendiren hep o olmuştu. İsyan Gecesi hariç tabii. O partide hep ben vardım ve o gizemli, gelecek vaat eden MMA dövüşçüsünü görmek için yanıp tutuşuyordum.

Şimdi ona bakarken, Archer'ın iki versiyonunu zorlukla uzlaştırabiliyordum.

Bu adam sanki eylemlerim ve seçimlerim üzerinde bir tür mülkiyete sahipmiş gibi hayatımı yönetmeye kararlı görünüyordu. Kandırılmış pislik. Bree'deyken yolda bana "sorumlu" ve "güvenli" olmam konusunda ders vermeye çalışmıştı bile.

Tam bir moral bozucu.

Bree'nin kapısını açarken bana, "Madison Kate, Tanrı aşkına, bu gece sarhoş olma," diye emretti ve ben de ona göz devirterek cevap verdim.

"Tamam baba," diye alay ettim ve hemen üçünü de ektim.

Kulağa geldiği kadar pervasızca değildi. Bree'yi odanın diğer ucunda eskiden birlikte okula gittiğimiz kızlarla sohbet ederken görmüştüm ve içlerinden en az birinin beni kötü bir koku gibi takip ettiğini çok iyi biliyordum.

"Başardın!" Bree ciyak ciyak bağırarak kollarını boynuma doladı ve alkollü nefesinin gücüyle beni neredeyse kırımın üstüne düşürüyordu. "Başardığın için çok mutluyum," diye mırıldandı, üstünden yayılan dumana aldırmadan. "Aptal bekçi köpeğin canı cehenneme. Bizi sonsuza kadar ayrı tutamaz."

Sarhoşluğuna güldüm ama omzumun üzerinden *bekçi köpeğine* karanlık bir bakış attım. Bir şişe suyu yudumlarken bana kayıtsızca baktı.

Ugh. Boğazına kadar pislige batmış. Tabii ki bu gece içmiyordu. Şu andan büyük dövüşüne kadar herhangi bir rastgele uyuşturucu taramasında masum bir içkinin ortaya çıkması riskini almak istemezdi.

Bree'nin konuştuğu kızlar beni selamladı ve havadan sudan konuştular. Ama gülümsemeleri zorlamaydı ve rahatsız oldukları belliydi. Elimden geldiğince çabuk, zayıf bir mazeret uydurup oradan uzaklaştım. Mutfaktan geçerken, hâlâ kapalı olan bir premiks-votka içeceği kaptım, sonra da havuz alanına doğru ilerledim.

Dışarısı soğuktu; giydiğim daracık elbise ve topuklu ayakkabılar için fazla soğuktu ama dondurucu sıcaklığı içeride aldığım fısıltılara ve yan bakışlara tercih ettim. Bree neden bunun benim için iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, hiçbir fikrim yoktu.

Archer'ı kızdıracak kadar uzun süre takılacak ve bu işi bitirecektim.

"Kate," diye seslendi evden tanıdık bir ses ve Dallas'a gülümseyerek arkamı döndüm. "Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım, güzelim."

Alay ediyordu, bunu söyleyebilirdim. Ondan kaçtığımı çok iyi biliyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Asla," diye yalan söyledim, şişemin kapağını çevirip bir yudum aldım. Şekerli, karpuz aromalı bir şeydi ama idare ederdi. "Resmi olarak burada mısınız?" Dövmeli boynuna gevşekçe bağladığı beyaz bandanasını başımla işaret ettim. Her yerinde Shadow Grove Wraiths'in siyah sembolü vardı ve onu on dört yaşından beri, çeteye katılması konusunda tartıştığımız geceden beri ilk kez bu bandanayı takarken görüyordum.

Yarım bir omuz silkti. "Sayılır. Çocuklardan birkaçı Rich-ville'de bir parti olduğunu duymuş, ben de gelip etrafa göz kulak olmam gerektiğini düşündüm."

Arkadaşlarının Bree'nin ailesinin evini yıkmadığından emin olmak için geldiğini kastettiğini bildiğimden anlayışla başımı salladım. Eğer yardım edebilirse.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu bana, içeride uğuldayan partiyi işaret ederek. Şimdiye kadar havuzun yanında soğukta duracak kadar aptal olan tek kişi bendim. İnsanlar kanlarına biraz daha likör girdiğinde, soğuk hava onları o kadar da rahatsız etmeyecekti.

Başımı salladım. "Hayır, sadece biraz burada takılacağım. Eski Gölge Hazırlık arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmek için hiçbir isteğim yok. Bazıları gerçekten SGU'ya gidiyormuş da ben hiç fark etmemişim, biliyor musun?"

Dallas güldü. "Gerçekten gözlemcisin Katie. Sanırım *yeni* arkadaşların dikkatini biraz dağıtmış."

Ben havuzun yanındaki şezlonglardan birine gidip otururken o da beni takip etti. Dallas bir sonrakine tünedi, bir paket çıkardı

Cebinden bir sigara çıkardı ve bir tane yaktı.

"Pek arkadaşım sayılmazlar," diye mırıldandım ama Archer, Kody ve Steele'in beynimde ciddi bir yer kapladığını inkâr edemezdim. Elimizi uzattım ve o da bana sigarasını uzattı. Bir nefes çektim, pembe rujum kağıda bulaştı, sonra geri uzattım. "Ama evet." Dumanı uzun bir nefesle dışarı üfledim. "O kadar çok şey oluyor ki..."

Bir süre sessizce oturduk, aynı sigarayı birbirimize uzattık. Sigara içmiyordum ve kendime ait bir sigaram da yoktu ama Dallas'ınkinden birkaç nefes çekmeye karşı değildim. Dediğim gibi, bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Sonunda bana "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Hayır. Cehalet mutluluktur, bebeğim." Ona muzipçe göz kırptım ve o da sırtıttı.

İzmariti arkamızdaki bir saksı bitkisine sapladı, sonra ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Hadi gel, içmek için o boktan şeyden daha iyi bir şey bulalım." Ayak parmağıyla dolu şişemi dürttü ve ben de güldüm. Daha bir yudum bile almamıştım ama garip bir şekilde başımın döndüğünü hissettim.

Hay aksi.

"Dallas? O sigaranın içinde ot var mıydı?"

Sırtışı tembelceydi. "Tabii ki vardı. Yıllardır tütünümü otlarla karıştırdığımı biliyorsun Katie."

Elimi saçlarımda gezdirdim ve hafifçe güldüm. Bunu biliyordum. Ayrıca unutmuşum. Hay aksi.

"Sadece hafif bir vızıltı," dedi omuz silkerek, "çok ciddi bir şey değil."

"Doğru," diye onayladım, bir kolunu omuzlarıma atarken uzun gövdesine yaslandım. Partiye yeniden katıldık ama belli belirsiz tanıdık birkaç adam yanımıza gelene kadar kenarda oyalandık. İkisi de Wraiths bandanası takıyordu; biri arka cebine sokmuş, diğeri ise bileğine bağlamıştı.

"Madison Kate." İkisinden küçük olanı bana baktı. "Günah geçisinin ta kendisi. *Ho-ly* bok. D, dostum, sır saklıyorsun. Patron bundan hoşlanmayacak." Dilini ön dişlerinin üzerinde gezdirdi ve altın bir diş görünce irkildim.

"Benjamin," diye selamladım serseri çocuğu, "kendin için bir şeyler yaptığını görmek güzel."

Gülümsemesi kayboldu ve bakışları tehditkâr bir hal aldı. "Ben Viper, seni geveze sürük."

Bu sert gangster saçmalığını oynadığı için onunla dalga geçmek istedim. Ama bu çocuğu gördüğümde bu yana geçen dört yılda hiçbir şeyin değişmediğini düşünecek kadar aptal değildim. O zamanlar gerçekten de sertlik taslayan cılız bir veletti... ama bu yolda yürüyemezseniz Wraithler *ya da* Azrailler arasında uzun süre hayatta kalamazdınız.

"Bu eğlenceliydi," diye mırıldandım aşırı alaycı bir tavırla. "Bu benim gitme işaretim. Görüşürüz." Dallas'ın ağır kolunun altından sıyrılarak kızartma tavaından ateşin içine atladım.

Koridora doğru eğildiğimde güçlü bir el üst kolumu kavradı ve beni resmi yemek odasına doğru çekti. Sürgülü çift kapı arkamızdan keskin bir gürültüyle kapandı ve ben tepkimi bastırdım. Beni korkutmaya çalıştığı için bu pisliğin canı cehenneme.

"Ne düşünüyorsun Madison Kate?" Archer bana doğru yaklaşırken sesi alçak ve tehlikeli bir hırıltıya dönüştü. İçgüdüsel olarak, kalçalarım uzun, cilalı meşe yemek masasının kenarına çarpana kadar birkaç adım geri gittim. "Sarhoş musun sen? Sana *özellikle* sarhoş olmamanı söylemiştim! Sadece kendi sesimi duymak için mi konuşuyorum?"

Omuz silktim ve ellerimi arkamdaki masanın üzerine koyarak son derece rahat bir duruş sergiledim. "Muhtemelen. Senin saçmalıklarını dinlediğimi düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Şakağındaki damar nabız gibi atıyordu ve ben gülümsedim. Günün birinde muhtemelen sinirden kafasını patlatacaktım.

"Madison Kate," diye tersledi, sanki adım lanetlenmiş bir kelimeymiş gibi, "bilinen çete üyeleriyle sarhoş olup duruyorsun. Gerçekten de babanın düşündüğü kadar boş kafalı mısın?"

Kaşlarımı kaldırdım ve çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "Ben sarhoş değilim, Archer."

Gözleri öyle bir kısıldı ki beni hâlâ görüp göremediğini merak ettim. Ondan daha güçlü bir tepki almak için biraz daha detaylandırıdım.

"Ancak biraz kafam güzel."

Bum. İşte oldu. Archer'ın güzel kafasından kopan küçük parçalar odanın her tarafına saçıldı, her yeri kırmızıya boyadı ve boynunun olduğu yerde kanlı bir kütükten başka bir şey bırakmadı.

Mecazi anlamda tabii ki. Hayal gücümün içinde olan buydu ve çok tatmin ediciydi. Gerçekte ise gözleri seğirmeye başladı.

"Prenses," diye nefes verdi. Hoş bir ses değildi gerçi. Daha çok bir ejderhanın mangalda pişirip yemeye hazır bakire bir genç kız bulduğunda çıkarabileceği türden bir sestti.

Sırıttım, tüm dişlerimle. "Evet, günüşiği?"

Bu lakap daha da geniş gülümsememe neden oldu çünkü Archer D'Ath mümkün olan her şekilde güneş ışığının zıttıydı.

Artık bana çok yakındı. Bu ne zaman olmuştu? Kot pantolonunun kaba kumaşı çıplak bacaklarıma değdi ve klasik bir Archer gözdağı verme taktiğiyle üzerimde yükseldi. Beni korkutmadığını ne zaman öğrenecekti? En azından bu şekilde değil.

Soğuk mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve çenemi daha da geriye eğerek ilk hamleyi yapmayı reddettim.

"Siktir," diye küfretti, sonra da ağzını benimkine yapıştırdı.

Ben de onu aynı yoğunluk ve açlıkla öperken hiç tereddüt etmedim. Öfke. Nefret.

Kocaman eli saçlarıma dolandı, öpüşmemizi kontrol etmeye çalışırken saçlarımı çekiştiriyordu ama ben bu saçmalıklara hiç aldırımıyordum. Ellerimi göğsüne dayayarak onu birkaç adım geriye ittim ve dudaklarımızı ayırdım.

Archer şaşkın görünüyordu. Kafası çok karışık ve *kızgındı*.

Orada öylece durup ikimiz için de *berbat* bir fikir olan şeyin artılarını ve eksilerini tartması için ona fazla zaman vermedim. Kendimi ona doğru fırlattım, dudaklarımız bir kez daha nefes nefese çarpışırken kendimi onun vücuduna doğru kaldırdım, ondan istediğimi alırken bacaklarım beline dolandı.

İçimde bir memnuniyet dalgası alevlendi, üstünlüğü ele geçirmiş olmanın sevincini yaşıyordum ama bu kısa sürdü. Bizi döndürdü ve beni kapıya sıkıştırdı, sert boyunu göbeğime sürttü ve acı verici bir ihtiyaç içinde haykırmama neden oldu.

Dişlerimiz çarpışırken ve dillerimiz kavga ederken aramızda hiçbir kelime geçmedi. Kaba sakalı yüzümü zımpara kağıdı gibi çiziyordu ama boş ver. Kapatıcı bunun için yapılmıştı, değil mi? Bir de hıyarları kapatmak için.

Elleri elbisemin kısa eteğini yukarı itti, giydiğim mikro tangayı buldu ve kâğıttan yapılmış gibi yırttı. Parmakları ıslaklığımı buldu ve ben cesaretle inledim.

Bang!

Yemek odasının en ucundaki kapı çarparak açıldı ve ellerinde kırmızı alkol bardaklarıyla kıkırdayan iki sarhoş kız içeri döküldü.

Archer korkutucu bir sesle homurdandı ama beni çabucak bıraktı ve elbisemi çıplak kıçımın üzerinden geri çekti. Zamanlamadan bahsetmişken.

"Haydi," diye tersledi, sarhoş kızlara ölümcül bir bakış fırlattı ve beni elimden yakaladı.

Beni tekrar yemek odasının dışına çekerken sadece biraz tökezledim ve kayıtlara geçmesi için bunun dizlerimin jöle gibi olmasından ve amımın öfkeden zonklamasından değil, ince topuklu ayakkabılarımdan kaynaklandığını belirtmek istedim.

Kendime yalan söyleme konusunda da çok başarılıyım.

Archer elimi bırakmamıştı ve kafasının nerede olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Boş bir oda istiyordu, herhangi bir oda, sadece birbirimizden nefret edebileceğimiz bir yer, böylece boğucu gerginliği kırabilirdik.

"Üst katta," diye önerdim. Durakladı, omzunun üzerinden meraklı bir kaşla bana baktı, ben de omuz silktim ve kendinden emin bir şekilde gözlerini tuttum. "Misafir odaları üst katta."

Bana bir saniye daha baktı, sonra hızını iki katına çıkarır gibi oldu, merdivenlere ulaşma görevinde beni neredeyse partinin içinde sürükledi.

Tam fuayeye ulaştığımızda aniden durdu, neredeyse arkasına çarpacaktım.

"Uh, yo, Terminatör," diye şaka yaptım, onu arkadan dürterek, "ne yapmak üzere olduğumuzu unuttun mu?"

Döndü ve bana neredeyse *eğlenen* bir bakış attı. Belki de fark ettiğimden daha fazla ot içmiştim çünkü bu Archer D'Ath'ın karakterine tamamen aykırı görünüyordu.

"Unutabileceğimden şüpheliyim," dedi, çoğunlukla nefesinin altında, sonra sinirli bir iç çekti. "Ama az önce burada olmaması gereken birini gördüm. Onları uyarmak için Kody ve Steele'i bulmam gerekiyor."

Sinirlendiğime şüphe yoktu ama Archer'ın omuzlarındaki gerginlik bana bu *kişinin* büyük sorunlara yol açabileceğine dair bir ipucu veriyordu. Bu yüzden omuz silkip elimi onunkinden ayırırken surat asmamak için kendimi zor tuttum. "Endişelenme, git işini yap. Bree zaten orada."

Kaşlarını çattı, tartışmak ister gibi bir hali vardı ama ben çoktan, Bree'nin ailesinin oturma odası olarak da bilinen, tıklım tıklım dolu dans pistinden, eğlenceyi seven arkadaşımın müzik eşliğinde kıvrandığı yere doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Ellerini tuttum, bir an onunla dans ettikten sonra dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı.

"MK, seni fingirdek," diye mırıldandı, gözleri alkolden parlıyordu. "Biriyle öpüşüyormuşsun."

Parmak uçlarımı şişmiş dudaklarıma dokundurarak irkildim. "O kadar belli mi?" Gülümsedi, sonra başını salladı ve bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Hadi ama; Odamda cidden harika bir kapatıcı var."

İnsanların arasından geçip sessiz havuz alanından Bree'nin odasına doğru ilerledik. Archer'ın Steele ve Kody'yi aramakla meşgul olduğu aklıma geldi, yani kimse beni izlemiyordu. Eğer sapıgım partide fırsat kolluyorsa... Bunu ona bir tepside sunmuştum.

Belki de babamın düşündüğü kadar aptaldım.

yoğun rahatlamama rağmen, Bree yüzümü düzeltme işini çabucak halletti, Archer'la yaptığım ateşli, çılgınca öpüşmenin kanıtlarını tamamen sildi ve kimse beni bir deri kıyafete dönüştürmeden güvenli bir şekilde ana eve geri döndük.

Küçük kazançlar.

Üç adamı da mutfakta bulduk, ciddi suratlarıyla kısık sesle konuşuyorlardı. Onlara katıldığımda bu yüzler daha da ciddileşti.

"Vay canına, siz çocuklar kesinlikle eğleniyor gibi görünüyorsunuz," diye yorum yaptı Bree, iğnelemenin dozunu iyice arttırarak. "Ben dansa geri dönüyorum. Sen de geliyor musun MK?" Davet etmek için elini bana doğru uzattı. Ama çocuklardan cidden tuhaf bir elektrik alıyordum, bu yüzden başımı salladım.

"Hayır, sen git," dedim ona. "Ben birazdan gelirim."

Omuz silkti ve parti kalabalığının içinde kayboldu. Kollarımı kavuşturdum ve üç adama da şüpheyle baktım.

"Neler oluyor?" Önce Archer'a baktım ama bakışları soğuk ve düzdü. Duygusuzdu. Sanki aramızda *hiçbir şey* olmamış gibi yüzündeki ifadeyi bu kadar çabuk geri görmek beni neredeyse şok etmişti.

Acı bir hayal kırıklığı içimdeki tüm bulanık, seks dolu duyguları ekşi süt gibi pıhtılaştırdı ve kendi gözlerimi sertleştirdim.

Kimse bana cevap vermedi.

"Tabii ki, dengesiz bir sapıgı *olan ben olduğum* halde döngüden haberdar edilmeyi beklediğim için aptalım." Öfke sözlerimi renklendirdi ve Steele bana endişeli bir bakış atarak koluma dokunmak için uzandı. Ama eli tenime temas etmeden önce irkilerek uzaklaştım. Bu üç pislik sağduyumu tamamen devre dışı bırakmıştı ve artık canıma tak etmişti.

Kaşlarını çattı, irkilmemden incinmiş gibi görünüyordu ama ellerini kotunun arka ceplerine soktu. "Bunun senin sapıgın Madison Kate ile hiçbir ilgisi yok."

Aptalca ve önemsizdi ama bana "Cehennem Kedisi" yerine adımla hitap ettiğini duymak kalbimi acıttı. İyi anlamda değil.

Dikkatimi bana sinir bozucu bir yoğunlukla bakarken hiçbir şey belli etmeyen Kody'ye yönelttim. Archer... şey, ben

Ona ilgi göstererek ne zamanımı ne de gururumu boşa harcadım.

"Peki. Siz bilirsiniz. Dallas ve küçük arkadaşlarını bulmaya gidebilirim. Parti yapmak için eğlenceli çocuklara benziyorlar." Mutfaktan çıkmaya başladım ama Archer bileğimi mengene gibi kavradı.

"Şu anda beni test etmeye kalkma, Prenses Danvers. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Sesi alçak ve tehditkârdı ama daha önce duymadığım bir nota vardı. Derinlerde, kızgınlık katmanlarının altında, neredeyse yalvarıyordu.

"Geliyor," diye anons etti Steele ve Archer'ın dikkati benim üzerime kaydı.

Nefesinin altından küfretti ve bileğimi bıraktı. Bu bile "gelenin" tam olarak kim olduğunu merak etmeme neden oldu.

Başımı çevirip Archer'ın bakışlarının geldiği yöne baktım ve homurdandım. "Harika, Kody'nin kız arkadaşı burada," diye mırıldandım. niyetlendiğimden daha kötü... en azından yüksek sesle.

Archer bana keskin bir bakış attı. "Kıskandın mı?" diye fısıldadı, dudakları zar zor kıpırdıyordu. Ben daha inkâr edemeden öfkeli bakışlarını sarışın arkadaşına çevirdi. "Kurtul ondan, kardeşim. Durumu biliyorsun."

Kody acıyla yüzünü buruşturdu ve içkisinden bir yudum aldı. "Ne yapmamı istiyorsun? Onu saçlarından tutup dışarı mı sürükleyeyim?"

Archer gürlledi ve ben bile onun neredeyse kırılma noktasında olduğunu biliyordum. "Ne yapacağın umurumda değil, Kody. Sadece ondan kurtul. Hemen şimdi. Sabah hepimizin pişman olacağı bir şey yapmak zorunda kalmadan önce." Geri çekildi, cüssesini dolaplara yasladı. Görünüşe göre Kody'nin bu işi kendi başına halletmesine izin vermekten memnundu, ama bütün bu alışverişte bana garip gelen bir şey vardı.

"Hızlı düşünsen iyi olur dostum," diye mırıldandı Steele. Adada oturuyordu, uzun parmakları cam bira şişesinin boynuna gelişigüzel dolanmıştı. "Seni fark etti."

Kody küfretti, sonra elini bana doğru uzattı. "MK, yardımına ihtiyacım var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sikeyim hayır. Sana en son yardım ettiğimde, o kaltak Ben."

Steele elindeki bira şişesiyle kahkahasını bastırdı ama ben ona ters ters baktım. Her neyse. Kody bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve beni acele ettirmek için parmaklarını oynattı.

"Söz veriyorum bu sefer sana tokat atmayacak," dedi aceleyle, gözleri yanımdan geçip gidiyordu - Drew'un partideki ilerleyişini takip ediyordu şüphesiz.

Kollarımı kavuşturdum. "Bundan benim çıkarım ne olacak?"

Bu kez Archer'ın sırtıttığına yemin edebilirdim ama bir avucunu yüzünün alt kısmına sürttüğü için emin olamadım.

"Her şey," diye cevap verdi Kody çabucak. "Ciddiyim. Ne istersen. Parametre yok."

Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir anlaşmaydı. Teklifi kabul ederek elimi onunkinin içine koydum ve parmakları benimkinin etrafına dolandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sonra beni göğsüne doğru tökezlememe neden olacak kadar sertçe çekti. Öfkeli bir kadın çılgılığı duymamdan sadece bir saniye önce kolları beni sardı.

"Ne oluyor lan, Kody?" Drew hırladı. Yüzünü göremiyordum -önüm Kody'nin vücuduna dayalı olduğu için sırtım ona dönüktü- ama şımarık kızın elleri kalçalarında duruşunu hayal edebiliyordum. "Yine keçiyle mi birliktesin? Onunla işinin bittiğini sanıyordum. Geçen hafta senin için bir şey ifade etmedi mi?"

Sesinde kötü niyetli bir ton vardı, sanki aralarında çok daha fazla şey olduğunu ima ederek *beni* incitmeye çalışıyordu. Onları Nadia's Cakes'in yanında öpüşürken gördüğümünden haberi yoktu ama belli ki bilmemi istiyordu.

"Drew," diye yanıtladı Kody, sesi sıkılmıştı. Tezgâhtan içkisini almak için bir elini belimden çekti. Bu bana hafifçe dönüp kızın tepkisini görebilmem için yeterli alanı sağladı. "Geçen Salı *beni* sokakta öptüğün ve benim seni ittiğim zamandan mı *bahsediyorsun*?" Kalan eli kalçamda sıkılaştı ve bu ayrıntıları benim yararına pekiştirdiğini belli etti. "Sana o zaman söyledim, gün gibi ortada, ilgilenmiyorum. Bu gece başını umduğundan daha büyük bir belaya sokmadan önce evine git." Archer'a doğru küçük, sivri bir baş hareketi yakaladım ve Drew'un gözleri biraz açıldı. Archer'dan korkmuş gibi görünüyordu. Neden? Bana kimseyi sırf bunun için dövmeyeceğini söylemişti. MMA kariyerini bu şekilde riske atmazdı.

Ama gücü fiziksel şiddetten gelmiyorsa... başka neyi vardı? Kardeşinin Orakçılar'ın liderliğini kendi çıkarları için kullanacağından şüpheliydim. Pek yakın görünmüyorlardı.

Yine de, Drew arsız bir şeydi ve ilerledi. Kody'ye "Zoru oynuyorsun," dedi, sanki buna gerçekten kendisi de inanıyormuş gibi. "Eminim keçiye sikmiyorsundur bile. O sadece gösteriş için burada."

Şimdi de beni kızdırıyordu. Kody ile birlikte yatmayacağımızı ima etmesi mi yoksa sürekli olarak

"keçi" ya da sanki ben orada durmuyormuşum gibi benden bahsediyor olması, ama ne olursa olsun, sinirlenmeye başlamıştım.

Elimi uzatıp Kody'nin yüzünün yan tarafını okşadım. Parmaklarım çenesine biraz baskı uygulayarak yüzünü bana doğru eğdi. Niyetim sadece dikkatini çekmekti, böylece bir şeyler söyleyebilecektim, ona buradaki havanın çok umutsuz olduğunu ve gitmemiz gerektiğini söyleyebilecektim. Belki de şirin bir lakap takar, sonra da el ele tutuşarak mutfaktan ayrılırdık.

Yapmaya niyetlendiğim şey
buydu. Ama öyle olmadı.

Kody'nin yeşil bakışları benimkileri yakaladı ve bildiğim sonraki şey dudaklarımızın tutkulu, aç bir öpücükle birbirine kilitlendiği oldu. Ağzına karşı nefesim kesildi, dudaklarım ayrıldı ve o da öpüşmemizi derinleştirmek için avantajını kullandı. Ya da belki bunu ben yaptım.

Ellerim vücudunda yukarı doğru kaydı, güçlü boynunun arkasını kavradı ve daha fazlasını talep ederek sıkıca tuttu.

Bardak tezgâha çarptı -Kody birasını düşürmüştü sanırım- sonra kolları belime dolandı. Bizi döndürdü, sonra beni kaldırıp tezgâhın kenarına oturttu. Topuklu ayakkabılarım sayesinde beni ayakta öpmesi o kadar da zor değildi ama bu dinamik değişimde delicesine seksi bir şey vardı. Vücudumu sıkıca kavrayıp dizlerimi ayırmasına izin veriyordu, böylece kot pantolonla kaplı sert boyu göbeğime sürtünebiliyordu. Kayıp tangam sayesinde tamamen çıplak olan göbeğime.

Drew bir şeylerden bahsediyordu ama Kody beni dünyadaki son kadınmışım gibi öperken tiz sesi bulanık bir gürültüye dönüştü.

Bu öpücük. Neredeyse bir yıl önce tanıştığımız gecedен beri, yani lunaparkın karanlığında tüy kadar hafif öpücüklerle boynumu okşadığından beri ondan beklediğim öpücük buydu.

Elleri vücudumun her yerinde gezinirken nefesim küçük bir iniltiyle kesildi ve hala halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlamak için sahip olduğum tüm irade gücümü harcadım. Bree'nin ailesinin mutfak tezgahının üzerindeydik, Tanrı aşkına. İnsanlar bizi izliyordu.

İnsanlar...

Gözlerim hızla açıldı, Kody'nin yanından geçip Archer'ın *öfkeli* bakışlarını yakaladım. Yanında Steele'in kaşları çatılmış ve çenesi öfkeyle sıkıca kenetlenmişti.

Lanet olsun. Kendimi neye bulaştırmıştım?

"Sikerim böyle işi!" Drew sonunda hırladı. Bira dolu bir Solo bardak aldı ve Kody'nin sırtına fırlattı.

Soğuk biranın sıçraması onu benden uzaklaştırdı ama sadece bir santim. Omuzları gerildi ve gözleri -bana o kadar yakındı ki- öfkeyle parladı ama ona aldırış etmedi.

Ben mi? Birayı içenin ben değil de Kody olmasına sevinmişim.

Drew hışımla mutfaktan çıkarken ona yumuşak bir sesle "Gitti," dedim. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi ve ne yaparsam yapayım bu gülümsemeyi yok edemezdim.

Kody'nin vücudundaki gerginlik hissedilir dalgalar halinde düştü ve bana muzip bir sırıtış attı. "Teşekkürler, MK. Sana borçlandım."

"Gerçekten," diye cevap verdim, sonra dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Ağzım karıncalanıyor ve ısınıyordu ve Kody'yi öpme hissini unutmaya çalışırken çok zorlanacaktım. Ya da Archer'ı.

Steele'in öpücüğü zihnimin içindeki "asla unutulmayacak ihanetler" etiketli kilitli bir kutuya sıkıca yerleştirilmişti.

"Gerçekten gideceğini sana düşündüren ne?" Bira sıçramış ellerimi Kody'nin boynundan çekerken boğazımı temizleyerek sordum. Gitmesine izin vermeyi gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Beni kucağına alıp misafir odasına götürmesini istiyordum, böylece az önce vücudunun verdiği sözleri yerine getirebilecekti. Ama mantiken, sadece yapışkan bir eski sevgiliden kurtulduğunu anlıyordum. Ya da öyle görünüyordu.

Kody'nin cevap vermesi biraz zaman aldı, bakışları bir an için ağzıma takıldı, sanki beni tekrar öpmeyi düşünüyormuş gibiydi. Hâlâ uzaklaşmamıştı, açılmış kalçalarımın arasında duruyordu ve buna da şükür, yoksa herkes lazer epilasyonumu cehennem gibi görecekti.

"Öpecek." Cevap veren Steele'di ama hâlâ sinirli ve gergin görünüyordu. "Drew'in gururu, senin ve Kody'nin bütün gece mutfak tezgâhının üzerinde sevişmenizi izlemesine izin vermez."

Kody'nin parmakları kalçalarımın sıkılaştı, muhtemelen yarın morluklar bırakacak kadar sertti ve kıkırdaması saf kötülüktü. "Sadece mutfak tezgahının üzerinde olmak zorunda değil. Her türlü yüzeyde sevişme konusunda ustayımdır."

Bir kahkaha attım, onu ittim ve amımı örtmek için eteğimi hızla aşağı çektim. "Eminim öylesindir, erkek-fahişe. Yatak direğindeki bir sonraki çentik olmak istemediğim için özür dilerim."

Kody hakkında neden bu kadar kötü bir fikre sahip olduğumu bilmiyorum. Drew dışında, birlikte yaşadığım üç hafta boyunca onu hiçbir kızla görmemişim.

onunla. Düşündüm de, erkeklerin hiçbirini kadınlarla birlikte görmemiştim. SGU'daki ilk gün Archer'ın meyve suyu kızıyla flört ettiğini göstermesi dışında, hiçbiri fazla fahişelik yapıyor gibi görünmüyordu.

Yine de üç hafta uzun bir süre değildi ve bu kadar çekici, kibirli ve karizmatik çocuklar? Evet, içimden bir ses onların tam olarak aziz olmadıklarını söylüyordu.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Tezgâhtan aşağı kayarken sordum. Yüksek topuklu ayakkabılarım yere değdiğinde dizlerimin sallanmaması benim için bir şerefti.

Archer kızgın ya da sinirli görünüyordu ve başını salladı. "Henüz değil." Avucunu çenesindeki koyu renkli kirli sakala sürttü. "Önce halletmemiz gereken bir şey var."

Steele'in kaşları havaya kalktı. "Madison Kate'i de mi yanımızda getiriyoruz?"

Nereye gidiyorlarsa Archer'ın beni yanında götürmek istemediği çok açıktı. Ama bana düşünceli bir bakış attı ve Steele'e dönmeden önce derin bir iç çekti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Steele yüzünü buruşturarak bir elini kısa saçlarında gezdirdi. "Pek yok."

"Hayır, sorun değil beyler," dedim büyük bir alaycılıkla, "ben burada yokmuşum gibi benden bahsedin. Cidden, devam edin. Bayılıyorum buna. Tüm dünyada en sevdiğim şey bu."

Ne aptalım, Archer'ın o kadar insan içinde iğnelemeyi kaçıracağını ve sözüme inanacağını bilmeliydim.

"Hey, Prenses Danvers'a bundan sonra sokağa çıkma yasağı koymaya ne dersiniz?" diye sordu arkadaşlarına, tamamen soğukkanlı bir şekilde. "Ya da belki bir takip cihazı?"

Kaşlarımı çatarak ona doğru yürüdüm. "Sakın buna cüret etme, Archer D'Ath." Kolunun üst kısmına sert bir yumruk attım ama o sadece yumruğumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti.

Dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Beni zorlama Madison Kate," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Elimi bırakıp uzaklaştığında, gözleri her zamanki gibi buz gibi ve yoğun ama orada başka bir şey daha vardı. Dehşet verici bir şey.

Uzaklaştı ve ben de omuzlarımı silkerek, binlerce karınca gibi tenimde gezinen korku ve uyarılmanın baş döndürücü karışımından kurtuldum.

"Hadi, güzelim." Kody kolunu omuzlarıma doladı, sıradan bir kayıtsızlığı hedefliyordu ve sadece bir parça kısa düştü. "Bu gece cehenneme dönüyor."

Steele iç geçirdi ve Archer'ın gittiği yöne doğru ilerlerken arkamızdan geldi. "Sadece bundan sonra olacaklar için bizden nefret etme," dedi o kadar sessizce ki duymam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Yine de duydum ve eğer vücudundaki sertlik bir şey ifade ediyorsa Kody de duydu.

Asıl soru şuydu... Ne yapmak üzereydiler? Ve bunu öğrenmek için neden bu kadar heyecanlıydım?

L çok sayıda parti müdavimi Bree'nin malikânesinin ön bahçesine yayılmış, içki içip gülüşüyorlardı. Bazı kızlar açık pencerelerden gelen yüksek sesli müzik eşliğinde dans ediyor, birkaç çift de çimlerde öpüşüyordu.

Hedefimizi orada bulduk.

Archer büyük söğüt ağaçlarından birinin altında öpüşen bir çifte doğru yöneldi ve Steele elimi tutarak beni geri çekti.

"Bize güven, tamam mı Cehennem Kedisi?" dedi hızlıca, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz. "Sakin korkma."

İrkildim, ona iki kez baktım ama tuhaf yorumunu sorgulayacak zamanım yoktu. Archer uzanıp adamı ensesinden yakaladı ve inleyen kızın üzerinden zorla kaldırıp çimenlerin üzerine fırlattı.

İşte o zaman sadece öpüşüklerini düşünerek biraz yanıldığımı fark ettim. Adamın aleti dışarıdaydı ve kız kısa elbisesiyle kendini örterken çığlık attı.

Archer, "Alın onu," diye emretti ve hem Kody hem de Steele, sikini tekrar sokmaya çalışan dövmeli adama doğru adım attılar. Çocukların üzerine çullandığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve koşmaya başladı.

Yine de fazla uzağa gidemedi, Kody onu kolayca yakaladı ve acı verici görünen bir kol barına kilitleyerek çimlerin üzerinden Archer'ın yanında durduğum yere doğru kurbağa yürüyüşü yaptı.

Kız da pılsını pırtısını toplayıp kaçtı ama kimse onu erkek arkadaşı gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklemek bir yana, ona bir bakış bile atmadı. Ya da... duruma göre rastgele bir ilişki. Onun dramına dahil olmak için etrafta dolanmayacağı kesindi.

"Gidelim," dedi Archer buz gibi bir sesle, gitmek için döndü ve sanırım herkesin onu takip etmesini *bekliyordu*. Bu emredici ses tonu hırçın kişiliğime ters gelmişti ama hayatımda ilk kez dilimi ısırđım. Bu adamların arasında çok daha fazlası vardı ve bu benim ne olduğunu öğrenmek için bir fırsattı.

Sessizce Archer'ı arabamıza kadar takip ettim, Kody ve Steele rastgele adamı bagaja sokup kapıyı kapattılar.

"Şimdi ne olacak?" Archer cebinden anahtarları çıkarıp işaret parmağının etrafında döndürürken sordum. Cevap vermedi ama bana en yakın duran Kody'ye sert bir bakış attı.

Kody başıyla kısa bir selam verdikten sonra saçlarımı omzuma attı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Bunu bana yapmaya bayılıyorlardı ve bu tür şeylerin gerçekten sır olması gerekip gerekmediğini ya da bunun dizlerimi zayıflatan ve meme uçlarımı sertleştiren o cinsel olmayan tahriklerden biri olduğunu yeni mi anladıklarını sorgulamaya başlamıştım.

"Sessiz kal, MK," diye beni teşvik etti. "Söyleyeceğin her şey Zane'e tekrarlanabilir ve tekrarlanacaktır. Bu pisliğe çalışacak bir şey vermemek daha iyi, değil mi?"

Zane'in adını duyunca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu adamlar her neye bulaşmışlarsa, bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Ama sonra... çekip gitmeye hazır mıyım? Merakım gözlerimi kapatıp olacıklara kayıtsız kalmama izin verecek miydi? Bunlar ciddi sorular bile değildi çünkü cevaplarını zaten biliyordum.

Hayır. Hayatta olmaz.

Bu yüzden Kody'ye başımı sallayarak onay verdim ve yanımda Steele olduğu halde sessizce arka koltuğa geçtim.

Birisi Archer'a seslenerek onu sürücü koltuğuna oturmadan önce durdurdu. Ne söylendiğini duymadım ama Archer'ın cevabı netti.

"*Senin* için izin verildi, Moore. Adamların için değil. Bir daha bunu unutursan, mesaj Ferryman'a gönderilecek." Tehdit sesinden belliydi ve Dallas'ın cevabını duymak için kulaklarımı zorladım.

Kısa bir duraklama oldu, sonra, "Anlaşıldı. Bir daha olmayacak. Katie ile bir dakika konuşabilir miyim?"

Archer bir saniye bile tereddüt etmedi. "Hayır."

Koltuğuna kaydı ve kapıyı çarparak motoru çalıştırdı ve Kody daha emniyet kemerini bağlamadan park yerinden çıktı. Archer kemerini takmak için herhangi bir hareket yapmadı ve endişem arttı.

Bir dakika sürdükten sonra patladım.

"Kemerini tak," diye bağırdım, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudağımı ısırdım. Ama Tanrı aşkına, bunun bir *sebebi vardı*.

Archer omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış attı ve bu sadece endişemi daha da artırdı. Neyse ki ne kadar ciddi olduğumu görmüş olmalı ki bir saniye sonra tokayı yerine oturttu.

Kendimi nefes almaya zorladım ve hafif panik havasını üzerimden attım. Steele sessizce koltuğun diğer tarafına uzandı ve elimi yakaladı. Az önce bunu görmüş olmalarından nefret ederek elimi çekmeye çalıştım ama o beni bırakmadı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Her ne kadar hâlâ ona karşı kin beslemek istesem de, beni hızla yıpratıyordu. Elim tutuşu güven verici ve topraklayıcıydı. Bu hoşuma gitmişti.

ARCHER bizi eve bırakmadı. Kaçırılmış bir gangsteri eve götürmesini beklemiyordum - çünkü onun bir Azrail olduğunu tahmin ediyordum

-Evimize geri döndük ama varacağımız yeri beklemiyordum. "Burada mı?"

Deve bakarken şaşkınlık ve korku dolu bir ifadeyle sordum, harap palyaço yüzü. Görünüşe göre Gülen Palyaço babamın entegrasyon projelerinden biri değildi ya da henüz bu kadar ileri gidememişti, çünkü oraya son gittiğimde olduğu kadar köhne ve boktan görünüyordu.

Arabasından inerken Archer bana uyarıcı bir bakış fırlattı, ben de dudaklarımı fermuarla kapatır gibi yaptım. Kody ve Steele adamı bagajdan çıkarıp otoparkın çakıllarına fırlattılar.

"Bunu yapmak istemezsiniz," diye bağırdı adam onlara -ayağa yuvarlanırken bize-. "Büyük bir hata yapıyorsunuz. O partiye gitmemi Zane söyledi. Emir almıştım."

Archer -burada yetkili kişi olduğu çok açıktı- kollarını kavuşturdu ve dövme gangstere dudak büktü. Şimdi ona daha iyi bakıyordum, boynunun yan tarafındaki belirgin Azrail dövmesini ve kemer halkalarına bağlanmış beyaz Azrail logolu siyah bandanayı fark ettim.

"İşte tam da bu yüzden buradasın Kokarca," dedi Archer, sesi sert ve teslimiyetçiydi. "Zane seni kurtların önüne attı. Sınırları zorlamasını ne kadar takdir ettiğimi ona iletmeyi unutma."

Kody ve Steele'e başıyla işaret etti; her ikisinin de yüzünde deneyimli katillerin sertleşmiş ifadeleri vardı. Steele, yapacakları şeye karşı ellerini korumak için ellerini bantlıyordu. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Neyin içine girdim ben?

Adam -Skunk- merhamet için yalvardı, ama sağır kulaklara düştü. Kody'nin yumruğunun ilk darbesi yüzüne indiğinde acıyla inledi ve ben irkildim.

"Prenses," diye gürledi Archer, olay yerine sırtını dönüp uzun bir tutam pembe saçı yüzümden uzaklaştırarak okşadı. İşaret parmağı çenemi yukarı kaldırdı ve kocaman vücudu arkasındaki her şeyi kapatırken gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Bana bak. Onlara değil."

Kokarca'nın acı çığlıklarına eşlik eden, ete çarpan yumrukların ağır sesi bakma isteği uyandırdı. Yüzümü çevirmeye başladım ama Archer tutuşunu değiştirdi ve çenemi sıkıca tuttu.

"*Bana bak* dedim." Ses tonu keskin ve inatçıydı. Berbat duygularıma her türlü kafa karıştırıcı şeyi yaptı, ama korksam da, tahrik olsam da ya da her ikisi de olsa da... Dediğini yaptım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Kody ve Steele, sesler kesilene kadar Kokarca'nın ağzını burnunu kırdılar.

Sesler kesilince rahat bir nefes aldım ama çok erken gevşemiştim.

Archer benimle göz temasını bir saniye bile kaybetmeden, "Bacaklarını kırın," diye emretti. Parmakları hâlâ çenemi acıtacak kadar sıkı kavrıyordu ama ona izin verdim. Belki zayıflığımdandı ama görmek *istemiyordum*. Duymam ve bilmem yeterliydi.

Saniyeler sonra, kırılan kemiklerin mide bulandırıcı ezilmesi durgun gecede yankılandı ve midem tehlikeli bir şekilde yuvarlandı.

"Arkanı dön," diye emretti Archer sessiz, tartışmaya yer vermeyen bir sesle. "Arabaya geri dön ve bin. Sakın geri dönme. Anlaşıldı mı?"

Korku ve endişe beni boğdu ama itiraz etmedim. Başımı sallamaya çalıştım ama çenemi bırakmamıştı ve içimden bir ses bunu yapmasını istemiyordu.

"Söyle bana," diye emretti, sesi sertti.

Cevap vermeden önce dudaklarımı yalayıp ıslattım.

"Anlıyorum." Archer bana sertçe başını salladı ve sonra *beni öptü*.

Hızlı bir öpücüktü, neredeyse bir refleks hareketi gibiydi, ama o tek öpücükteki katıksız hâkimiyet ve sahiplenme kalbimin neredeyse durmasına neden oldu.

Beni bıraktığında "Git," dedi ve ben de kendimi saf adrenalin iğnesi yemiş gibi hissederek tökezleyerek arabasına doğru yürüdüm.

Yolcu tarafındaki kapının kolunu ittim ve omzumun üzerinden ikinci bir bakış atmadan ön koltuğa kaydım. Ama kapıyı kapattıktan sonra,

Merakım kazandı. Yan aynaya baktım.

Hava karanlıktı, tek ışık parlak aydan geliyordu ama yine de yeterince görebiliyordum. Archer'ın Kody ve Steele'e doğru yürümesini izledim, ayaklarının dibindeki çakılın üzerinde bilinçsiz gangsterin buruşmuş yığınının bakıyordu. Çömeldi, arka cebinden bir kelebek bıçak çıkardı ve çok kolay bir şekilde açtı. Bıçak ay ışığında canlı, kanlı bir kırmızı renkte parlıyordu, sonra bir şey yapmak için Skunk'ın üzerine eğildi... bir şey. Geniş vücudu Skunk'ı görmemi engelledi ama tekrar ayağa kalktığında bıçağının ucu çakılların üzerine kıpkırmızı damlıyordu.

Vay anasını. Az önce onu bıçakladı mı? Cinayete suç ortağı mıyım?

Üzerime soğuk bir şok çöktü ve birkaç kez yutkundum, Archer bıçağını Kokarca'nın bandanasıyla silerken ve bıçağı cebine geri sokarken bakışlarım aynaya kilitlendi. Bir süre orada durup Kody ve Steele ile konuştu ve ben sadece izledim.

Daha fazla endişelenmem gerekmez miydi? Daha fazla iğrenmeli, dehşete düşmeli ve... korkmalı mıydım?

Ama korkmadım. Korku oradaydı, buna şüphe yok, ama içimdeki diğer tüm duygulardan daha güçlüydü... Çok heyecanlıydım.

Adrenalin damarlarımda tıpkı nefretimde olduğu gibi yanıyordu. Bu çocuklar onlara verdiğim değerden çok ama çok daha fazlasına dönüşüyorlardı ve ben onların karanlığının derinliklerini bir uyuşturucu gibi arzuluyordum.

Bir yıl önce beni bu kadar zor durumda bırakmaya çalışmalarını utanç vericiydi çünkü ruh eşimi bulmuş olabilirdim.

Eve dönüş yolu boyunca hiç kimse konuşmadı. Steele ve Kody kana bulanmışlardı ve Archer'ın direksiyonun üzerinde duran sağ elinde pas kahverengisi izler vardı.

Garaja girdiğimizde hemen arabadan inmek için hiçbir hamle yapmadım. O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilemiyordum. Archer diğer ikisine, "Gidip elinizi yüzünüzü yıkayın," dedi. dikiz aynası. Sesi hâlâ otoritenin keskinliğini taşıyordu ve tartışmayı ya da anlaşmazlığı teşvik eden bir ses değildi.

Kody uzun bir iç çekti, sonra arka koltuktan atladı ve kapıyı arkasından çarptı, şüphesiz önce ortak banyolarına gitmek için acele ediyordu - ne velet ama.

Steele kapısını açtı ve o dışarı çıkmadan önce ben konuştum.

"Benim duşumu kullanabilirsin," dedim yumuşak bir sesle. "Eğer beklemek istemiyorsan." Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim ve ne kadar çok kanın onu kapladığını görünce irkildim. En kötüsü elleri ve kollarıydı ama yüzüne ve boynuna da sıçramıştı. Koyu renk tişörtü oradaki kanı gizliyordu ama muhtemelen dağınık olduğunu söylemek yanlış olmazdı. "İkimiz de biliyoruz ki Kody'nin saçının pembeye boyanmasını engellemek için on altı kez şampuanlaması gerekecek."

Şaka yapıyordum -kan saçı o kadar çabuk lekelemezdi- ama saçını ağarttığı ve kütükülü açtığı düşünülürse bir an önce halletmek isteyecektir.

Steele bana hızlı bir sırıtış attı. "Teşekkürler, Hellcat." Arabadan indi ve eve girmeden önce kapıyı Kody'den biraz daha yumuşak bir şekilde kapattı.

Böylece ben ve Archer sessiz arabada yalnız kaldık.

Uzun ve gergin bir sessizlikten sonra, "Bunu iyi idare ettiniz, Prenses Danvers," dedi. Bana değil, direksiyonun üzerindeki ellerine bakıyordu.

Boğazımdan rahatsız edici bir homurtu çıktı. "Artık bana öyle demeyi bırakabilirsin."

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi ve bakışlarını bana doğru kaydırды. "Asla."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, peki... şimdi soru sormama izin var mı?"

Koltuğunda hafifçe döndü, yüzü bana doğru döndü ve dirseğini direksiyona dayadı. "İstedğin her şeyi sorabilirsin Prenses."

Gözlerimi dik dik bakarak kısmıştım. "Alt metinde ben sorabilirim ama sen cevap vermek zorunda değilsin. Pislik."

Yüzünde kısa ve eğlenceli bir ifade belirdi ve başını eğerek onayladı. Gizemli piç kurusu. Steele ya da Kody'den daha kolay cevap alabilir miyim diye düşündüm ama bu fikri hemen reddettim. Yetkili kişi Archer'dı ve o konuşmuyorsa kimse konuşmuyordu.

Dallas'ın adamlarının gelmesinden Kody, Steele ve Archer'ın eve kanlar içinde dönmesine kadar o gece olan her şeyi düşündüm.

"Kimdi o?" Kokarca'yı kastederek sordum.

Archer'ın gözleri değişmedi. Vicdan azabı ya da suçluluk duygusu göz kırpmadı bile, ben de dudağımı ısırdım. Bu sert tavırda beni çılgına çeviren bir şey vardı. Ciddi şekilde hasar görmüş bir geçmişten bahsediyordu ve beni manyetik bir alan gibi kendine çekiyordu.

"Hiç kimse," diye cevap verdi, soğuk ve mesafeli. "O bir amaç için bir araçtı. Daha fazlası değil."

Yavaşça başımı salladım, zaten kendim de bu sonuca varmıştım. "O bir mesajdı," diye açıkladım. "Kardeşine mi?"

"O bir *uyarıydı*," diye düzeltti Archer, "Shadow Grove Reapers'ın liderine."

"Peki onu ne hakkında uyarıyordun?" Meraktan yanıp tutuşuyordum ve ses tonumu sakın tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Archer çılgınlara, histerik cevap taleplerine cevap vermeyecekti.

Başını yana eğdi, bana cevap verirken bakışları değerlendiriyordu. "Anlaşmamızın şartlarına saygı duymak için," diye cevap verdi şifreli bir şekilde. "Kokarca'yı bu gece Bree'nin partisine göndererek kuralları çiğnedi."

İlginçti.

"Peki ya Drew? O bu işe nasıl dahil oldu?"

Dudaklarında yine küçük bir gülümseme belirdi. "O bir Azrail." Kaşlarım havaya kalktı. *Bu* cevabı beklemiyordum.

"Ayrıca Kody'nin çok uzun zamandır kesmesi gereken bir yarım kalmış iş, bu yüzden bu gece bu konuda yardımcı olduğun için teşekkür ederim." Gözlerinde bir şey parladı ve kibirli bir yanım bunun kıskançlık olduğunu hayal etti.

Kendime engel olamadım.

"Benim için zevkti," diye cevap verdim, kendinden memnun bir sırıtışla.

Bakışları tehlikeli derinliklere doğru koyulaştı ve ben hızla yoluma devam ettim.

"Zane ile anlaşmanız nedir?" Adı dilimi asit gibi yaktı ve söyledikten sonra ağır ağır yutkundum. O dengesiz pislik annemi öldürmüştü ve Shadow Grove'un kirli polisleri bunu onun yanına bırakmıştı.

Archer bana küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Tekrar deneyin, Prenses Danvers."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim, nefesimi başka anlamsız sorularla boşa harcamak istemiyordum. Bana işe yarar bir şey söylemeyecekti.

"Bıçağını görebilir miyim?" Bunu neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok, ay ışığında neden kırmızı göründüğünü görmek istemem dışında. Beynimin takıldığı o tuhaf ayrıntılardan biriydi. Matristeki bir aksaklık.

Tek kaşını kaldırdı ve bana meraklı bir bakış attı. "Arkana bakmaman gerekiyordu, Madison Kate."

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Bakmadım. Ama görüyorsun, arabaların yan taraflarında gerçekten harika şeyler var ve arabanın arkasında ne olduğunu gösteren bu yansıtıcı şeyler var."

Gözleri kısıldı. "Anlambilim."

Omuz silktim, pişman değildim. "Emirlerinde daha açık olmayı öğren, D'Ath. Peki, görebilir miyim?"

Öne doğru eğilip arka cebinden kelebek bıçağı çıkarmadan önce bir süre daha beni izledi, yüzü donuktu.

"Mutlu musun?" diye sordu, görmem için düz avucunun içinde tutarak. Hâlâ katlıydı ama hayal görmediğimi söyleyebilirdim. Bıçağın kendisi gür, koyu bir bakır kırmızısı, sapı ise fırçalanmış bir kömür grisiydi. Hayatımda hiç böyle bir bıçak görmemiştim... dövme haydutların silahlarına bakmayı alışkanlık haline getirdiğimden değil.

Dokunmak için uzandım ama Archer bıçağı elimden çekip aldı ve tekrar cebine koydu.

"Hiç şansın yok Prenses," diye mırıldandı. "Hepsi bu kadar mı? Zavallı gangster kokusunu tenimden temizlemem gerekiyor."

İçimi çektim. "Şimdilik, sanırım."

Arabadan çıktık, sonra garajdan eve doğru garip bir sessizlik içinde yürüdük. Aramızda bir şeyler değişmişti ve bu tamamen Bree'nin partisindeki o hızlı öpüşme seansından kaynaklanmıyordu.

"Steele'in muhtemelen senin duşunda mastürbasyon yaptığını biliyorsun, değil mi?" Garajın ışıklarını kapatıp çevre alarmlarını kurarken Archer yorum yaptı.

Kekeledim ve güldüm. "Ne? Neden böyle bir şey söyledin?"

Omuz silktili, tamamen ciddi idi. "Çünkü bu doğru. Senin şampuanını falan kullanmış olacak. Sonra seni duşta saçlarını yıkarken hayal etmeye başlayacak, sonra da seni ıslak ve çıplak, sabunla kaplı olarak düşünecek..." Merdivenlere yönelirken kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Onu suçlamıyorum; ben de öyle yapardım."

El bombasını fırlattıktan sonra koşar adım merdivenleri çıktı ve beni ağzım bir karış açık orada öylece bıraktı. Seksi bir görüntüydü, bundan emindim. Neyse ki etrafta buna şahit olacak kimse yoktu, çünkü beynimi yeniden bulmam istediğimden çok daha uzun sürdü.

"Ne oluyor lan?" Merdivenleri yavaşça çıkarken şaşkınlıkla kendi kendime fısıldadım. Çok yorgundum, kafam karışmıştı ve üzerimde hâlâ külot yoktu. Bir pijamaya ve yatağıma çok ihtiyacım vardı.

Yatak odamın kapısını iterek açtım, sonra odaya iki adım kala donakaldım. Yarı açık kapı sayesinde bitişikteki banyomdan buhar çıkıyordu. Görünüşe göre Steele hâlâ duş alıyordu ve içeri girmeden önce kapıyı düzgünce kapatma zahmetine katlanmamıştı.

Yoksa bu kasıtlı mıydı?

Sessizce şifonyerime doğru ilerleyip pijama çekmecemi açarken Archer'ın sözleri zihnimde oynuyor, benimle alay ediyordu. Rahat bir çift eşofman ve bir tişört çıkardım, ardından külot almak için üst çekmeceye doğru ilerledim. Doğruduğumda, bakışlarım aynamdaki harekete takıldı.

Lanet olsun.

Aynam, kapı açıkken banyo aynasını yansıtacak şekilde konumlandırılmıştı. *O* ayna mı? *O* ayna duşumdaki uzun boylu, bronzlaşmış, dövme adamı gösteriyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve başka tarafa bakmam gerektiğini *biliyordum*. Biliyordum... ama yapmadım. Yapamadım. Sırtı aynaya dönüktü ve gözlerimi kaslarının kaygan düzlemlerinden ayıramıyordum. Bir melek dövmesi sırtının üst kısmını kaplıyordu ve bu bende soru işaretleri uyandırdı. Bana dindar bir tip gibi gelmemişti, o halde melek neyi temsil ediyordu? Kimi temsil ediyordu?

O sırada yer değiştirdi, vücudunu spreye doğru çevirdi ve bana sabunlu yumruğuyla sıkıca kavradığı kalın, düz şaftının kesintisiz görüntüsünü verdi. Gözleri kapalıydı ve kendimi en kötü sapık gibi hissettim ama başka tarafa bakmadım. Gözlerimi kırpmadan elinin aşağı yukarı çalışmasını izledim.

sikini. Serbest eliyle kendini fayanslara dayayıp alçak bir iniltiyle boşalana kadar hızı arttı. Tıkanmış sikinden fışkıran meni akan suya karıştı ve anında kayboldu.

Ağzım sulandı ve amım arzuyla sıkıştı ama yine de başka tarafa bakamadım. Mürekkepli göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve benim vücut yıkayıcımı kullanarak kendini tekrar durularken izledim, sonra başını spreyin altına eğdi.

Bu benim gitmem için bir işaret olmalıydı, ama neredeyse olduğum yere çakılıp kalmıştım, felç edici bir uyarılmışlıkla donup kalmıştım. Belki de hareket edersem yürümenin sürtünmesiyle boşalacağımdan korkuyordum. Kim bilebilirdi ki? Ne olursa olsun, bir saniye sonra gözleri çakmak çakmak açıldı ve aynada benimkilerle buluştu - sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi.

"Siktir!" Onu duşta mastürbasyon yaparken izlememiş gibi davranma telaşıyla iç çamaşırı çekmecemi çarparak kapattım ve parmağımı içine sıkıştırdım. Acıyı dindirmek için parmağımı ağzıma soktum ve zihinsel olarak kendime milyonlarca farklı şekilde küfrettim.

Duş kapandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Steele banyodan çıkmadan önce oradan çıkmam gerekiyordu, aksi takdirde işler fevkalade-

Elim kapı koluna uzandığında "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu ve ben donakaldım.

"Uh..." Arkamı dönmedim. Dönemezdim. Yüzüm muhtemelen saçlarımdan daha pembeydi ve kendimi sürüngen *gibi* hissediyordum. Yine de lanet kapıyı kapatmalıydı! Ne de olsa benim yatak odamdı. Orada olmak için her türlü sebebim vardı. "Sadece bir bardak su almaya gidiyordum," diye yalan söyledim. *Ezikçe*.

"Madison Kate," dedi ve o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Lanet olası yumuşak halı. "Arkanı dön."

Hayır. Olmaz. Asla olmaz.

"Um..." Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Kesinlikle arkamı dönüp onunla yüzleşmemem için iyi bir neden yoktu. Tek düşünebildiğim, yumruğunun sert aletinin üzerinde çalıştığını görmek ve onun benim olmasını ne kadar çok istediğimdi.

Sik beni.

"Arkanı dön, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, parmaklarını saçlarımdan arasında gezdirip uçlarından alaycı bir şekilde çekiştirerek. "Yoksa korkuyor musun?"

Evet! Korkuyorum!

Ama aynı zamanda, lanet olsun ona. Bunu asla itiraf etmeyeceğimi biliyordu, özellikle de onlardan birine.

Dişlerimi sıkarak ve zihinsel olarak kendime yetişkin bir kadın olduğumu ve hormonlarımın kölesi olmadığımı hatırlatarak ona döndüm.

Hâlâ sırılsıklamdı, sanki duştan yeni çıkmış ve benim ısıltılı pembe havlularımdan birini beline dolamış gibiydi. *Tanrım*, ona çok yakışmıştı. Pembe ısıltılar değil -onlar *kimseye yakışmazdı*- ama çıplak ve ıslak olmak? Evet, Steele buna bayılıyordu.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve bakışlarımı yüzüne çevirdim. Açıkça onu kesiyordum ve o da bunu biliyordu.

"Benden kaçıyor muydun, Cehennem Kedisi?" diye alay etti, yakınımı eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kapıya dayadı. Pembe havlum onun ince beline o kadar gevşek dolanmıştı ki, daha fazla dayanamayacağı kesindi. Kesinlikle.

Dudaklarımı yaladım ve sesime biraz demir kattım. "Ben kimseden kaçmam, Max Steele. Kesinlikle senden değil."

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü ve daha da yaklaştı, dudakları dudaklarıma bir santim yaklaştığında durakladı. "Bunu kanıtla."

Oh, kahve seven tanrılar aşkına. İçimden inledim. Bir boğaya kırmızı bayrak sallıyordu ve ben bu dürtüye karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm. Aramızdaki boşluğu kapattım.

S teelee'nin havlusu onu öpmeye başladıktan yaklaşık üç saniye sonra yere düştü. O ağır kumaşın yere düştüğünü duymak tatmin edici bir sestti ve memnuniyetle öpücüğüne sııttım.

"Beni izlemek hoşuna gitti mi?" diye sordu öpüşmemiz bittiğinde. Çenem boyunca sıcak, ağzı açık öpücükler bıraktı, sonra dilinin metalini boynumda gezdirdi. Tam boynumun arkasındaki hassas noktayı bulduğunda nefesim kesildi. Ağzı tenime yapıştı ve muhtemelen beni işaretleyerek o yamayı emdi. Umursadığımdan değil. Bütün bir gecenin alay konusu gibi görünmesinden sonra, -az önce kendime ne söylediğime aldırmadan- kesinlikle arzularımın kölesi olmuştum.

Sorusunu hatırlamam bir saniye sürdü, sonra inledim. "Evet," diye itiraf ettim, zihnim o görüntüleri tekrar gözümün önüne getirdi. Ama zihinsel tekrara ihtiyacım yoktu; gerçek olan tam önümdeydi. "Ama izlememi istemiyorsan, kapıyı gerçekten kapatmalıydın."

Ellerimi vücudunda gezdirdim, parmaklarımı kısa, ıslak saçlarında gezdirdim. Benim gibi kokuyordu. Şampuanım ve vücut yıkamam gibi. Deli gibi ateşliydi.

"İzlemeni istemediğimi kim söyledi?" Steele bakışlarımla buluşabilecek kadar geri çekilerek karşı çıktı. Gözleri arzu ve heyecanla parlıyordu, muhtemelen benimkileri yansıtıyordu ve dudakları gür ve şişti-öpölmek için yalvarıyordu. Ben de öptüm.

Muhtemelen hayatımın geri kalanında sadece Steele'i öperek mutlu olabilirdim. Beni karşılayan, bana meydan okuyan ve daha fazlasını talep eden ama zaten vermediğim hiçbir şeyi almayan türden bir öpücöğü vardı.

Elleri belimi buldu ve beni kaldırarak kolayca odanın diğeri ucuna taşıdı ve çiçek pembesi yatağıma yatırdı; hem de ağzını benimkinden ayırmadan.

Siyah yüksek topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama bilekten askılı oldukları için Steele'i durdurup o çetrefilli tokalarla oynamamın imkânı yoktu. Hayır, umurumda bile değillerdi. Ayrıca zaten iç çamaşırsızdım, ne önemi vardı ki?

Steele ağırlığını bacaklarımın arasına verip kısa elbisemin altından yukarı doğru kayarken elini kalçama götürdü.

Eli durdu ve dudaklarını benimkilerden ayırarak küçük bir inilti çıkardı. "Bu gece külotuna ne olduğunu bilmek istiyor muyum, Cehennem Kedisi?"

Dudağımı ısırđım, suçluluk duygusu içime işledi. "Bilmiyorum. Sen istiyor musun?"

Bir an düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "Hayır. Tek bilmek istediğim..." Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda, elbisemi yukarı iterken beni yenilenmiş bir yoğunlukla öperken sözünü kesti. Kalçalarımı kaldırdım, böylece onu kığımın üzerinden geçirebildi, sonra başımın üzerinden geçirdi ve bir kenara fırlattı.

"Ne bilmek istiyorsun, Steele?" Sütyenimin kancasını açıp dantel kuplarını vücudumdan sıyrırken nefes nefese sordum. Nefes alış verişini düzensizdi ve duştan yeni çıkmış olmasına rağmen tekrar gitmeye fazlasıyla hazırđı.

Hemen cevap vermedi, göğüslerimi öpmek için zaman ayırdı. Dudakları hassas tepe noktalarımın üzerine kapandı, ben onun altında çırpınana ve nefes nefese kalana kadar şakacı bir şekilde emdi ve ısırđı. Delici dilinin sertliğı beni hayal bile edemeyeceğim şekilde tahrik ediyordu.

"*Şu anda* tek bilmek istediğim Madison Kate," diye devam etti sonunda, göğsümü bıraktı ve elini düz karnımda gezdirdi. Sonra daha aşağıya. "Bu küçük kızın odasında hiç prezervatif olup olmadığı. Çünkü şu anda seni becermeye nefes almaktan daha çok ihtiyacım var."

Parmakları klitorisimi buldu, ıslanan göbeğime doğru kaymadan önce alaycı bir şekilde daire çizdi. Nefesim kesildi ve kalçalarım öne doğru itilerek içime girmesi için sessizce yalvardı ama o alay etmeye devam etti.

Beynimi yokladım, umutsuzca odamda bir yere saklanmış prezervatifim olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Bir yılı aşkın süredir seks yapmamıştım ama her zaman korunmak iyi bir alışkanlıktı. Her ihtimale karşı, erkek model ev arkadaşlarınızdan biri sizi aptal gibi becermek isterse diye.

"Evet," diye inleyerek cevap verdim. "Sanırım öyle, her neyse." *Tanrım, umarım öyledir.* "Bir saniye bekle."

Altından sıyrıldım, yüzüstü döndüm ve yatağımın başucundaki çekmeceye uzandım. Çantayı çekip açtım -amaçladığımdan biraz daha genişti- ve birkaç hafta önce eşyalarımı yerleştirirken oraya attığımı hayal meyal hatırladığım bir avuç prezervatifi aradım.

Steele'in elleri çıplak popo yanaklarımı kavradı, sıktı ve parmaklarım çılgınca sonsuz görünen prezervatifleri ararken beni inletti.

Çekmece. Steele'in kalçalarını yataktan hafifçe kaldırıp uzun bir parmağını arkadan amıma sokması da işe yaramadı.

Evet. Beynimin bir an için kısa devre yaptığından eminim.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu küçük bir kıkırdamayla ve ben de görevime devam edebilmek için zihinsel olarak kendimi tokatladım; içime ikinci bir parmağını sokup çıkarırken bu iş çok daha zorlaşmıştı.

Parmaklarım yumuşacık bir folyo paketine dokundu ve rahatlayarak nefes verdim. "Bir tane buldun mu?" diye sordu ama ben yaptığı şeyden daha fazlasını istiyordum. I

Kalçalarını oynatarak umutsuzca elinin üzerine geri çekildim. Dudakları sırtımı öptü ve boynumun arkasına doğru ilerlerken ağırlığının yatakta kaydığını hissettim. Yine de parmakları tembelce iç duvarlarımı okşadı ve ben onun dokunuşu altında kıvrandım, nefesim kısa, keskin soluklarla geliyordu.

Steele yanımdaki yastıklara yerleşirken küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. Parmaklarını zonklayan amımdan çekip prezervatifi benden aldı ama asıl dikkatini çeken açık çekmecemin içindekilerdi.

"Madison Kate, orada ne var?"

Başımı elime dayadım ve ona abartılı bir göz devirme hareketi yaptım. "Açıkçası, vibratörlerim. Daha önce hiç seks oynacağı görmemiş gibi davranma Steele."

Prezervatif paketini yırtıp açarken ve lastiği şaftından aşağı yuvarlarken sırtışı genişti. "Gördüm," diye itiraf etti, elini ereksiyonunun etrafına kapatırken kendi sesi biraz nefes nefese kalmıştı. "Sadece merak ediyorum, neden bu kadar çok?"

Ona gülümsedim, doğruldum ve sırtına oturabilmek için onu yastıklara doğru ittim. "Çeşitlilik hayatın baharatıdır, Steele. Neden seçiyorsun?"

Aşağı uzanarak onun sıcak uzunluğunu kavradım ve onu çaresiz, nabızı atan amıma doğru hizaladım. Yine de yavaşça üzerine çökmemi beklemedi. Kalçalarını kavradı ve beni üzerine çekti, benimle buluşmak için yukarı doğru itti ve tek bir vuruşla kendini amıma tamamen oturttu.

Boğazımdan bir çığlık kaçtı, ama bir saniye sonra ağzı açık, sıcak bir öpücük için ağzımı bulduğunda sesi yuttu. Dillerimiz buluştu ve sevişme şeklimizin bir yankısı olarak birbirine kaydılar, yarı yolda buluştu ve birbirimizin arzusunu eşit şekilde eşleştirdi.

"Kahretsin, inanılmazsın," diye mırıldandı Steele birkaç dakika sonra, ağzım boynuna doğru hareket ettiğinde, dişlerimle ısırıp karanlık izleri emerken

Gittim, iyiliğe karşılık verdim.

Saniyeler sonra alçak bir hırıltı çıkardı ve bizi ters çevirdi.

Sırtım şilteyle buluştu ve Steele tekrar bana çarptı, derin bir nefes daha çekip küfretmeden önce bir saniyeliğine ciğerlerimdeki havayı zorladı.

Yine de kıkırdadı, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o lezzetli erkeksi seslerden biriydi.

"Senin için kaç kez otuz bir çektiğimi bilemezsin, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, beni hafifçe öperek. "Ama gerçek milyonlarca kat daha iyi."

Onu tekrar duşta hatırlayarak inledim. "Bu..." Ben de onu öptüm, sonra gözlerini kendiminkilerle birleştirdim. "Biraz ürkütücü. Ama aynı zamanda delicesine ateşli."

Güldü, elini başımın yanındaki yatağa dayadı ve kalın sikini telaşsız bir tempoyla içime pompaladı. Orgazmım benimle dalga geçiyor, gölgelerin arasında çırpınıyor ama her seferinde ulaşamayacağımı düşündüğüm bir yerde dans ediyordu. Son derece sinir bozucuydu ama aynı zamanda hiç bitmesini istemiyordum.

Steele dizlerimden birini yukarı kaldırdı, ağırlığıyla yatağa sabitledi ve içimdeki sikiğin derinliğini arttırdı.

Geniş ucu G noktama sürtünürken ve tüm vücudum titrerken "Ah, siktir" diye haykırdım. "Evet, evet, Steele, durma." Dinledi, tanrılara şükürler olsun, dinledi, ben titreyip öpücüğüne çılgık atana kadar aynı hareketi defalarca tekrarladı. Sırtım kemerli ve amım yoğun orgazm ile sıkılaştı, onu bir kez daha serbestçe hareket edebilmesi için doruğum yeterince geçene kadar itişlerini yavaşlatmaya zorladı.

Bacaklarım artçı şoklarla titrerken ve kollarım boynuna dolanırken, "Becer beni, Cehennem Kedisi," diye inledi. "Sanırım bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi." Beni tekrar öptü, siki hala yavaşça, tembelce içime pompalanıyordu, bana Dünya'ya geri dönmem için bir dakika verdi. "Tekrar görmek istiyorum," dedi, tamamen geri çekilirken sesi biraz vahşiydi, sonra beni yüzüstü çevirdi.

Kollarımın *ya da* bacaklarımın henüz beni ayakta tutmasına imkân yoktu ama o bunu anlamış gibiydi. Yatağımın baş ucundan iki yastık aldı ve onları karnımın altına sıkıştırarak kıkımını havaya kaldırdı.

Alçak sesle inledi ve dizlerinin üzerinde arkama geçip kıkımını iki avuçla kavradı. Beni iyice ayırdı, sonra bir homurtuyla amıma geri girdi ve beni inletti. Ben hala

Yoğun orgazmım yüzünden zonkluyor ve hassaslaşıyordu ama beni tekrar boşaltmaya kararlıydı.

Benden hiçbir itiraz alamayacaktı.

Beni sertçe sikerken dudaklarından fısıltılı bir dua gibi küfürler dökülüyordu. Ellerimi aptal çiçekli yorgana doladım, beni hızla orgazmın eşiğine getirirken can havliyle tutundum.

"Dayan bebeğim," diye fısıldadı bana, sesi boğuk ve uyarılmışlıktan sıcaktı. Bir elini önümde dolaştırdı, klitorisimi bulana kadar yastıklar ve vücudum arasında oynattı.

İşte o zaman havai fişekler patladı.

Uzun, yetenekli parmakları beni kendi minyatür piyanosuymuşum gibi çalıştırdı ve hayatımda hiç gelmediğimi düşündüğüm kadar sert boşaldım. Göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar patladı ve inlemekten boğazım ağrıdı. Bacaklarım kontrolsüzce titriyordu ama şimdi aklımda tek bir şey vardı.

Steele'in elleri kalçalarımaya kaydı, hızı arttı ve yakın olduğunu biliyordum. Çabuk hareket etmem gerekiyordu.

Dudaklarımı yalayarak ve ruhumun dağılmış parçalarını bir araya getirmeye çalışarak, "Bekle," diye nefes aldım. "Bekle, henüz gelme."

Acı dolu bir ses çıkardı ama hamleleri yavaşladı ve parmakları kalçalarımaya esnedi. "Madison Kate..." Çaresiz bir yalvarış gibiydi ve kıs kıs gülerek altından sıyrılıp doğruldum.

"Kapa çeneni, Steele," diye takıldım, yataktan kalkana kadar bir elimle karnının alt kısmına bastırdım. Öne doğru kaydım ve önündeki halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm, sonra prezervatifi şaftından sıyrıp bir kenara attım. "Ağızıma boşaldığın için şikâyet mi edeceksin?"

Çenesi hafifçe gevşemişti, bana bakarken gözleri kapalıydı. "Sikeyim hayır," diye mırıldandı. Elini saçlarımın arasından geçirdi, sonra ağızım ucuna kapandığında ve elim şaftını çevrelemek için yukarı çıktığında parmaklarının etrafında dolaştırdı.

Steele boğazının altından inledi, ben onu daha derine götürürken, kalın sikini tam da onu duşta gördüğümde hayal ettiğim gibi emiyor ve yalıyordum. Yine de uzun süre oynamama izin vermedi. Birkaç dakika içinde kontrolü ele aldı, ağızımı sikebilmek için saçlarımı sıkıca kavrayarak başımı tuttu. Her itişinde daha sert, daha derin itti, sınırlarımı test etti ve sonunda sığabileceği kadar içeri itene ve sıcak boşalması boğazımdan aşağı akana kadar beni aletiyle boğdu. Açgözlülükle yuttum,

Saçlarımı bırakıp ağzımdan çıkarken hepsini alıyor ve tüm uzunluğunu yalıyordum.

Bir an öylece kaldık, önünde diz çökmüştüm, saçlarımı okşarken ağlamaklı gözlerle ona bakıyordum. Rimelimin yanaklarımdan aşağı siyah çizgiler bıraktığına şüphe yoktu -yüzümün sıkılması bir kızın makyajına bunu yapma eğilimindeydi- ama onun yüzündeki mutlak tapınma ifadesi her şeye değdi.

"Vay anasını, Cehennem Kedisi," dedi sonunda ve beni ayağa kaldırıp uzun uzun öptü. Hâlâ yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyordum ve bu beni onun boyuna yeterince yaklaştırıyordu, böylece başımı arkaya eğerek ona ulaşabiliyordum. "Bu çok etkileyiciydi."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü çok haklıydı. Asırlık bir olaydı.

MO gece rüyalarım kan ve şiddetle doluydu, dövmeleli bir çete üyesinin dizlerinin üzerine çöktüğü ve birinin kafasına silah dayayıp tetiği çektiği sahneler. Kan ve vahşet yere sıçradı, sonra annem yerde kan gölü içinde cansız yatıyordu. Menekşe mavisii gözleri cansız bir şekilde bana bakıyordu ve koyu morluklar mükemmel yüzünü ve boynunu gölgeliyordu.

Bir ara uyandım, kalbim çarpıyordu ve ter tenimi kaplamıştı ama saniyeler sonra güçlü, sıcak kollar beni sardı. Beni sıcak, sert vücuduna doğru çekti ve gerginliğim anında eridi.

Gürleyen nabzım yavaşladı ve yüzümü göğsüne bastırıp kalbinin ritmik gümbürtüsünün beni uykuya geri döndürmesine izin verirken nefesim düzleşti.

Bir süre sonra tekrar uyandığımda, o kabuslar sadece zihnime musallat olan ve sinirlerimi hafifçe geren gölgeli kalıntılardı.

Vücudumu gerdim, ciddi anlamda iyi bir seksin lezzetli ağrısını hissettim, sonra beni kucaklayan sıcak bedene geri sokuldum. Gerçeklik yavaş yavaş geri geliyordu, önceki gece olan her şeyden duyduğum pişmanlık midemi sıkıştırmaya başlamıştı ama henüz bununla yüzleşmeye hazır değildim. Belki yatakta biraz daha kalsaydık...

Aklımdaki şeytani planla göz kapaklarım titreyerek açıldı ve göğsündeki kırlangıç ve gül mürekkeplerine bir öpücük kondurdum.

Bekle.

Birkaç santim geri çekilerek gözlerimdeki uykuyu kırptım. "Kody?"

Sesim sertti ve boğazım kaşınıyordu. "Ne...?"

Kaşlarımı çatarak birkaç kez daha gözlerimi kırptım ve Kody'nin Steele'le ne zaman yer değiştirdiğini hatırlamaya çalıştım. En son hatırladığımda, Steele'in sıkı kucığında uyuyakalmıştım ve inanılmaz seksin ağrıyan ısıltısı hâlâ vücudumda dolaşıyordu.

"Uyumaya devam et, MK," diye mırıldandı Kody, beni tekrar göğsüne çekip tembelce karışmış saçlarımı okşarken gözlerini açma zahmetine girmedi. "Daha çok erken."

Ama odam güneş ışığıyla aydınlanmıştı, bu yüzden *o kadar erken* olduğundan şüpheliydim.

erken.

"Kodiak Jones," diye mırıldandım sertçe, göğsünden kalkmaya zahmet etmeden. Üzerinde uyumak için cehennem kadar rahattı. "Neden yatağında olduğunu açıklamak için üç saniyen var."

Hâlâ çıplaktım, o kadarını hissedebiliyordum ama kumaşın kalçalarım sertçe sürtünmesi Kody'nin en azından iç çamaşırı giydiğini gösteriyordu.

"Çılgılık atıyordun," diye mırıldandı, bir elini kaldırıp yüzünü ovuşturdu, sonra platin rengi saçlarını karıştırıp seksi bir yatak başı yaptı. "Başının dertte olduğunu düşünerek geldim ama sen hâlâ uyuyordun ve sağa sola çırpınıyordun. Ben de sen tekrar düzgünce uyuyana kadar seninle biraz uzanabileceğimi düşündüm."

Tedirginlik tenime battı, o kâbusların hayaletimsi görüntüleri gözümün önüne geldi. Sahneler inanılmaz derecede gerçek, rüyalarımından çok daha ayrıntılı gelmişti... hayal gücümün ürünü olmaktan çok anılar gibiydi.

"Ama sen hâlâ buradasın," diye yorum yaptım. Hiç de kızgın değildim. İblislerimi kovalayan ve gecenin geri kalanında rüyasız uyumama izin veren oydu ve buna kızamazdım. Hâlâ çıplak olsam bile.

Kody bir şeyler mırıldandı, sonra esnedi. "Beni bırakmadın. Ama aynı zamanda, bana yatağını isteyerek terk edecek bir adam göster, ben de sana lanet bir aptal göstereyim."

Hafifçe güldüm, sonra içimden bir hayal kırıklığı dalgası geçti. "Steele nerede?"

Kody'nin belimdeki kolu sıkılaştı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Kendi *isteğimle* dedim, Madison Kate. Steele'e fazla seçenek sunulmadı."

Çıplak kolumda nazik izler bırakarak tenimi karıncalandırdı ve elime ulaştığında parmaklarımızı göğsünde birleştirdim. "Bunu açıklayacak mısın Kodiak?"

"Zane mesajımızı aldı," dedi bana sert bir ses tonuyla.

Derin bir nefes aldım, başparmağım morarmış ve sıyrılmış eklemelerini okşarken yavaşça bıraktım. O Azrail'e yaptıklarının şiddeti beni tepelere doğru koşturmalıydı. Böyle bir vahşeti uygulayabilecek ellere dokunmak beni tiksindirmeliydi.

Ama öyle olmadı.

"Peki şimdi ne olacak?" Sesim yumuşaktı. Coğunlukla ilgimi çekmişti ama aynı zamanda çok korkuyordum - Kody ve diğerlerinin yapabileceklerinden değil... Zane'in onlara yapabileceklerinden.

Kody yatağın aşağısına doğru kaydı, bizi yeniden düzenleyerek bir yastığı paylaşmamızı ve birbirimizin gözlerinin içine bakabilmemizi sağladı. Yine de ellerimiz birbirine bağlı kalmıştı ve ben bırakmak için acele etmiyordum.

"Hiçbir şey," dedi bana, ifadesi açık ve dürüsttü. "Zane mesajı aldığı anda Arch ile bir görüşme talep etti. Steele de her ihtimale karşı yedek olarak gitti."

Kaşlarım çatıldı. "Yedek... Zane'in Archer'a zarar vermeye çalışması ihtimaline karşı mı?" Kody küçük bir baş sallaması yaptı.

"Bu ilk kez olmazdı."

Bu beni öfkелendirdi ve boğazımı tırmalayan karanlık duygulara karşı yutkundum. "Neden sen de gitmedin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve seni burada yalnız, uykuda ve Dışarıda bir yerde çılgın bir sapıkla *çıplak* mı? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısırdım, kaşlarım çatıldı. Ne düşündüğümü söylemek istemedim. Zihnim ne kadar bilmek istese de, bu savunmasız, zavallı, muhtaç sorunun dudaklarımdan geçmesine izin vermek istemiyordum.

Ama buna gerek yoktu. Kody'nin beni okuma, yüksek sesle söylememe gerek kalmadan tam olarak ne düşündüğümü bilme gibi bir yeteneği vardı.

"Steele böyle bir toplantı için benden daha iyi bir destekçiydi," diye açıkladı, sesi yumuşak ve alçaktı. "Uzun menzilli silahlar konusunda uzmanlaşmış, inanılmaz bir keskin nişancıdır. Zane'in Arch'ı pusuya düşürmeye çalıştığı ilk andan beri önlemler alıyoruz. Arch tek başına geliyor gibi görünse de -anlaşmaları gereği- Steele tüfeğini Zane'in göğsüne doğrultmuş durumda. Lazer dürbününü bile açık bırakıyor."

O konuşurken çenem düşmüştü, konuşması bittiğinde birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve dudaklarımı yaladım. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Bunu beklemiyordum."

Kody güldü. "Gizemli bir bakış açımız var."

Gözlerimi devirdim. "Orası kesin." Başparmağım hasarlı eklemimi tekrar ovuşturdu. "Dün gece bunları buzladın mı? Çok acı verici görünüyorlar."

Bana ukala bir sırıtışla baktı. "Bir de diğer adamı görmelisin."

Çenem tekrar düştü ve o kahkahalar atarken başımı salladım. "İnanılmazsın Kodiak Jones."

Parmaklarını benimkilerden ayırdı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru okşayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi anlamda inanılmaz, değil mi? Çünkü dün gece beni öpme şeklin, tuttuğun o dağ gibi kini yumuşattığını düşündürdü bana."

Çok yakındık, başlarımız bir yastığı paylaşıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmak o kadar kolay olurdu ki...

"Benim için bir soruya cevap ver," dedim yeşil bakışlarını sabit tutarak. "O anahtarı üzerime kasten mi yerleştirdin?"

Gözleri irileşti. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

Başımı salladım, bu konuşmayı sürdürme cesaretimi korumak için yanağımın içini ısırdım. Çok gecikmişti ve şimdi aramızdaki işler giderek daha da karmaşık bir hal alıyordu...

"Lanet olsun MK, bu kadar kızgın olmana şaşmamalı. Sana bilerek kanıt yerleştirdiğimi düşünüyorsun, o zaman..." Tavana bakarak ve bir elini dağınık sarı saçlarına sürterek sözlerini tamamladı. "Ve sonra Archer seni tutuklandığın yolun kenarına bıraktı."

Neredeyse bir yıldır ilk kez öfke ve nefretim ağırılığı azaldı.

"Olanlar bu değil miydi?" Tüm içgüdülerim bana bu kadar aptal olmamamı söylemesine rağmen umutlu bir şekilde sordum.

Kody bana döndü, eli neredeyse içimi burkan bir şefkatle yüzümün yan tarafını kavradı. "Madison Kate, sana yemin ederim ki öyle bir şey *olmadı*. O gece sana verdiğim kapüşonlu benim bile değildi. Azrailler ve Wraithler arasında olaylar başladığında onu almıştım çünkü o gece hava çok soğuktu."

Yalan söylüyor olabilirdi, elbette söyleyebilirdi. Ama yeşil bakışlarında öylesine açık bir samimiyet vardı ki... Evet, belki bu beni saf bir aptal yapıyordu ama ona inandım.

Ona inanmak *iyi* hissettirdi, sanki sırtımdan altı tonluk bir yük kalkmıştı ve aniden yeniden nefes alabilecektim.

"Peki ya polislerin beni o şekilde almasına ne demeli?" "Archer birinin beni almaya geleceğini söylemişti ama bir de baktım ki kelepçeler takılmış, nezarethaneyeye atılmışım."

Kody'nin yüzü gerildi ve yüzünü buruşturdu. "Ona sorman gerekecek bebeğim. Onun adına konuşamam."

Midem bulandı ama başımı salladım. Adil olan buydu. Archer'la yüzleşmekten hiç çekinmiyordum zaten. Aslında, Archer'la yüzleşmeyi neredeyse dört gözle beklemeye başlamıştım.

onunla yaptığım sözlü tartışmalar. Kanımın en lezzetli şekilde pompalanmasını sağlıyordu.

Kody'nin eli hâlâ yüzümü kavrıyordu ve başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinerek alay ediyordu. "Yani, şimdi iyi miyiz? Ateşkes mi?"

Ağırlaşmış gözlerindeki sıcaklık nefesimi kesti ama küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Ateşkes," diye onayladım.

Kaşlarını çattı. "Aslında, sanırım sana hâlâ biraz ödeme borcum olabilir, MK. Yüzümü mora boyamıştın. Ve Archer'ı arkadan becerdiğim Photoshop'lu bir porno yapmıştın."

Gülümsememi gizlemeye çalışmak için dudağımı ısırdım ama başaramadım. "Evet, dost ateşi olarak mı değerlendirelim?" Kaşlarını çattı ve ben de içimde kabaran kahkahayı yuttum. "Tamam, iyi, bir atış hakkın var. Ne olacak peki? Şampuanıma saç boyası mı? Klozet kapağına streç film mi? Yatak odamı her uyandığımda gözlerimi acıtacak şekilde ısıtılı pembeye boyamak mı? Oh bekle." Gözlerimi devirdim ve o da bana sinsi bir yarım gülümsemeyle karşılık verdi.

"O kadar çocukça bir şey değil," diye mırıldandı. "Bir atış bedava, ha?" Başımı salladım. "O zaman bunu alıyorum." Aramızdaki boşluğu kapattı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzına karşı hızlı bir nefes aldım, dudaklarım onu öperken ayrıldı. Alt dudağımı nazikçe ısırdı, dilimle yoğun bir şekilde buluşmadan önce onu emdi.

Karnımda kıvılcımlar patladı, amım ısındı ve meme uçlarım sertleşti, bana çarşafların altında tamamen çıplak olduğumu ve onun muhtemelen sadece boxer giydiğini hatırlattı... İşleri daha da ileri götürmek çok kolay olurdu, ama- "Kody," diye nefes nefese kaldım, ondan uzaklaştım ve başımı salladım. "I

dün gece Steele'i becerdi."

Yüzü buruştu. "Biliyorum. Duyduk. Arch onu uyandırmak istediğinde çıplak ve senin bedenine sarılmış bir şekilde uyuyor olmasından bahsetmiyorum bile."

Yüzüm utançtan kızardı ve daha da uzaklaştım. "Doğru. Yani öylece..." Avucumu yüzüme sürerek başımı salladım. "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Dün gece arkadaşını sikmiş olmam?"

Kody hafifçe doğrulup dirseğine dayanarak bana tüm ciddiyetiyle baktı. "Rahatsız ediyor," diye itiraf etti. "Beni gerçekten düşündüğümden daha fazla rahatsız ediyor. Dün gece sizi duyduğumda..." Sözüünü yarıda kesti, bakışları benden uzaklaştı ve çenesi gerildi. "Steele'i hayatımda hiç bu kadar kıskanmamıştım. O benim kardeşim gibi, ama dün gece onu seve seve nakavt edebilirdim."

Bu yanıt karşısında şaşırarak birkaç kez göz kırptım. Beklediğimden çok daha duygusal ve sahipleniciydi.

"Doğru," dedim usulca. "Gidip duş almalıyım."

Yataktan kaymaya başladım ama o eğilip bileğimi yakaladı. Başımın yanındaki yatağa diktiği kalın kordonlu koluyla ağırlığını desteklerken beni tekrar altına çekti.

"Çok kıskandım," diye tekrarladı, "ama bu bana sadece seni ne kadar çok istediğimi gösterdi. Öylece çekip gitmemin ve zarifçe boyun eğmemin imkânı yok. Sen de beni isterken olmaz."

Bu kez beni öptüğünde, saf, sahiplenici baskınlığı beni nefes nefese ve yıpranmış bıraktı. Amım ihtiyaçtan zonkluyordu ve kendi uyarılmamın kalçalarımnda kayganlaştığını hissedebiliyordum.

"Bir güne ihtiyacım var," dedim boğuk bir fısıltıyla, o çok sezgisel bakışlarıyla bana bakarken. "Beynimi toparlamak ve her şeyi... düşünmek için bir gün. En başta Steele'le asla yatmamalıydım. Ona *hâlâ* kızgınım."

Kody bu avantajı zorlamadı, sadece başını salladı ve kaçmama izin vermek için yana doğru yuvarlandı. Son anda çarşafı da yanımda sürükledim ve göğsüme bastırarak banyoya doğru hızlı bir koşu yaptım.

"Bir gün," diye tekrarladı Kody yatağımdan ve ben de riske girerek Onu.

Bu bir hataydı. Çarşafı çaldığım için teşekkür ederim. pembe çiçekli yatağımın ortasında üzerinde sadece bir çift dar kırmızı boxer külot vardı. Böyle bir iç çamaşırının ne taşıdığını saklamak için *hiçbir* işe yaramadığını söyleyebilirim. Ya da ne kadar sert olduğunu.

Gülümsemesi sinsileşti. "Bir gün. Sana bundan daha fazlasını vaat edemem bebeğim."

Midem altüst oldu ve nabzım hızlandı ama başımı salladım ve aramızdaki banyo kapısını kapattım.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes alarak çarşafı indirdim, sonra duşumu açtım. Soğuktu. Buz gibi soğuk. Tanrı biliyordu ki kendimi serinletmek için lanet Kuzey Kutbu'na dalmam gerekiyordu.

Sabunlanırken dişlerim gıcırdadı, kendi vücut yıkamamın kokusu Steele'in kendini okşadığı görüntüleri aklıma getirdiğinde inledim.

Birkaç dakika sonra Kody kapıyı çaldı ve ardından kırarak açtı.

"Nadia'ya gitmek ister misin? Çocuklar dönene kadar muhtemelen birkaç saatimiz var."

Midem sertçe guruldadı ve inledim. "Sikeyim evet! Ama bu sefer beni tokatlayan eski kız arkadaşlar olmayacak, değil mi?"

Kody'nin kahkahası banyoda yankılandı. "Söz veriyorum."

Kapıyı tekrar kapattı ve ben de buz gibi duşumun geri kalanını aceleyle tamamladım. Bu fikri aklıma soktuğu için açlıktan ölüyordum.

Havluya sarınıp çıktığımda yatak odam boştu, ben de hemen skinny jean pantolonumu, göğüslerime çok yakışan siyah V yakalı kazağımı ve en sevdiğim diz üstü, siyah deri, düz botlarımı giydim. Gecenin çoğunu o mini elbisenin içinde kışım donarak geçirdikten sonra, bugün kesinlikle rahatlığı ve sıcaklığı tercih ediyordum.

"MK, bebeğim!" Kody merdivenlerden yukarı seslendi. "Gitmeye hazır mısın?"

Telefonumu arka cebime sokarak onu karşılamak için aceleyle aşağı indim. "Buradayım, acelen ne?"

"Arch az önce mesaj attı ve ön tartı için menajerimizin ofisine çağrıldığını söyledi. Döndüğünde egzersiz yapmak isteyecektir, bu yüzden o zamana kadar kek ve kafein yüklemem gerekiyor." Garaja doğru ilerledi ve mavi Maserati'sinin anahtarlığına bastı.

Garaj kapısı yavaşça açılırken sürücü koltuğuna kaydı ve içimde gerginlik dalgaları dolaşırken emniyet kemerimi bağladım. "Ön tartı mı?" Dudaklarımı ıslatarak sordum. "Bunun içinde ne var?"

Kody bana meraklı bir bakış attı. "Aşağı yukarı kulağa geldiği gibi. Resmi tartı dövüşten birkaç saat önce yapılır ve eğer bir boksör kendi ağırlık sınıfının dışına çıkarsa-"

"Evet, kuralları biliyorum," diye sabırsızca sözünü kestim. "Büyük bir MMA hayranıyım, hatırladın mı? Demek istediğim... kilosunu kaydetmek için menajerinizin ofisine mi gitmesi gerekiyor? Burada tartı varken anlamsız bir yolculuk gibi görünüyor."

Kody omuz silkti. "Evet, ama genellikle rastgele uyuşturucu taraması yapmak için de bir yetkili bulundurlar. Bu, istediğin zaman yapmayı seçebileceğin türden bir şey değil, anlıyor musun?"

Oh kahretsin.

Hissettiğim kadar paniklemiş görünmeliydim çünkü malikânenin ana kapısında durduğumuzda Kody bana şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Kapılar elektroniği ama açılması biraz zaman aldı.

"Neden bu kadar ilgilisin bebeğim?"

Camımı indirdim, aniden ana kapıların etrafındaki peyzajla aşırı derecede ilgilenmeye başladım. "Nedeni yok," diye yalan söyledim. Sonra bir şey fark ettim. "Hey, o da ne?"

Ana kapıların yan tarafında, arabadan inmeden girip çıkmamızı sağlayan tuş takımının altında, özenle paketlenmiş bir hediye kutusu vardı.

Kody dondu kaldı, işaret ettiğim yere bakıyordu. Maserati'yi park etti, sonra dışarı çıktı.

Aceleyle peşinden gittim, ancak elini bana doğru kaldırdığında durdum. "Geride dur, MK," diye emretti. "Her şey olabilir."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yok artık. İşte bu yüzden bakmamız gerekiyor."

Kody bana ters ters baktı, sonra hediye kutusuna döndü ve parmağıyla kapağını itti.

"Nedir bu?" Onun emriyle durduğum yerden boynumu uzatarak sordum. "Bu... bomba falan mı?"

Kody'nin kafasını bana doğru çevirmesi ve kaşlarının çatılması beni duraksattı.

"Lanet olsun, MK. Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Eğer öyle olsaydı, muhtemelen ikimiz de ölmüş olurduk." Ağır bir iç geçirdi ve eğilerek kutuyu parmaklarının arasına aldı. "Hayır, bu... bunlardan bir tane daha." Paketi bana doğru eğdi ve pembe saçlı bebek bana bakınca ürperdim.

Bu kez çıplaktı, vücuduna sıçramış ve ellerini kaplamış kana benzer kırmızı lekeler vardı. Ayaklarında kırmızı tabanları ve bilek kayışlarıyla minyatür bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabı vardı.

Boğazıma bir safra düğümlendi ve sesimi güçlendirmek için savaşıyor onu yuttum. "Bu... bunlar fotoğraflar mı?" Bebeğin altındaki zarfı gösterdim.

Kody kutuyu ve tüyler ürpertici lanet bebeği çimlerin üzerine fırlattı ve zarfı yırtarak açtı. Yüzü ifadesiz bir maskeye bürünmüş halde fotoğrafları hızla gözden geçirdi ve bana uzattı.

İlk resme bakarken bir elimi ağzıma kapatarak "Siktir," diye soluklandım. Bebeğin "kıyafetini" gördüğümde bundan şüphelenmiştim ama bu... Vay anasını.

Sakin bir nefes alarak görüntüleri gözden geçirdim. İşte oradaydım, yatağında çırılçıplak uzanmışım, yüzüstü yatıyordum ve topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı.

yatağımın başucundaki çekmeceye uzandım. Steele arkamdaydı, parmağını amıma gömdüğünü göstermek için açı yanlıştı, ama yüzümdeki ifade bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Bir sonrakinde, ona binmiştım. Bir sonrakinde beni arkamdan beceriyordu, parmakları kıcıımın etini ısıırıyordu ve ellerim çarşafın içinde bükülmüştü. Son görüntüde, önünde dizlerimin üzerindeydim. Sırtım kameraya dönüktü, ama parmakları saçlarıma dolanmıştı ve başı coşkuyla geriye eğilmiştı.

Kody görüntüleri elimden alırken, "Telefoto lens kullanmış olmalı," dedi. "Bunu başarabilmesinin başka bir yolu yok. Hiçbir şekilde." Ben onu durdurmadan önce fotoğrafları tekrar zarfın içine koymaya başladı.

"Bekle," dedim, sesim titriyordu. "Onları bana ver."

Dediğimi yaptı ve ben de onları ters çevirdim. Elbette, son resmin üzerinde başka bir tehdit ileten aynı sivri kırmızı harfler vardı.

Kimse benim olana dokunamaz. Vücudunun seninkine dokunan her parçasını çıkaracağım, sonra da bu ihanet için seni cezalandırmaktan zevk alacağım.

Mide bulantısı üzerime çöktü ve fotoğrafları Kody'ye geri ittim.

"Hasta olacağım," diye ilan ettim, aceleyle kapıdan geri döndüm ve arabanın yanındaki çimlerin üzerine çömeldim.

Sallandım ve öğürdüm ama hiçbir şey çıkmadı.

Kody yanımdaki çimlere oturdu, yatıştırıcı darbelerle saçlarıımı okşadı ve ben kuru kuru kusarken onu tuttu. Konuşmadı ve ben de onu suçlamadım. Bunu daha iyi hale getirecek ne söyleyebilirdi ki?

"Peşinizden gelecek," diye mırıldandım sonunda, kusmuk çıkmayacağından emin olduğumda.

Kody homurdanarak bir ses çıkardı. "Bırak denesin."

Başımı salladım, dehşet yeniden içime doldu. "Hayır. Asla olmaz. Hepinizi kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğim. Dallas'ı tehdit etmesi yeterince kötü zaten..." Eski arkadaşımın bu kadar çok kaçtığı için suçluluk hissederek sözümü kestim.

"Bu yüzden mi onunla takılmayı bıraktın?" Kody'nin sesi düşünceliydi ama parmakları hâlâ sırtımda nazik daireler çiziyordu. Bir hevesle onun bedenine doğru eğildim ve o da kolunu bana doladı.

"Eğer düşündüğün buysa, Archer'ın büyük aletinin enerjisini etrafa saçtığı için olmadığı kesin." Kelimeleri tişörtünün içine mırıldandım, onun katı varlığını içime çektim.

Bir süre öylece oturduk - izleyenlerin canı cehenneme - ama sonunda içimi çektim ve kendimi onun kucağından sıyırdım.

"Hepinizden uzak durmam gerekiyor," dedim, sesimde şoktan çok kararlılık vardı. "Bu sapık meselesi çözülene kadar ben de sizin sırtınıza hedef tahtası çizemem."

Kody kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır. Hiç şansın yok. Bizden o kadar kolay kurtulamazsın bebeğim. Ayrıca, seni bu ucubeden koruyacağız, sana yemin ederim."

Yine de fikrimi değiştiremezdi. Her şey yıpranmış sinirlerimde bu kadar çığken olmazdı. İtiraz etmedim ama içini çekip elini platin rengi saçlarında gezdirmesi bana bildiğini düşündürdü. Kendimle arama mesafe koyacağımı biliyordu ve bu konuyu zorlamayacaktı.

Henüz.

İki haftadan uzun bir süre evden dışarı çıkmadım. Korktuğum için değil - bunda büyük bir etken olsa da- muhtemelen Bree'nin partisinden sonra gecenin dondurucu havasında paltosuz ve iç çamaşırsız koşturduğum için kötü bir soğuk algınlığı geliştirmiştim.

Çocuklardan biri, kim olduğundan emin değildim, tüm derslerimin ve kurslarımın benim için yayınlanmasını ayarlamıştı. Bu tatlı bir jestti ve SGU'ya geleli daha iki ay bile olmadan geride kalmamam anlamına geliyordu.

Ama giderek içime kapanmamın başka bir nedeni daha vardı. "Baban seni geçen hafta sonu aramaya çalıştığını söyledi," Archer Ekose pazen pijamalarım, sütyensiz ince bir atletim ve özensiz bir topuz yaptığım kirli saçlarımla mutfığa girdiğimde yorum yaptı.

Omuz silktim ve bir şeyler aramak için buzdolabını açtım. Herhangi bir şey. Aç bile değildim. Sadece sıkılmışım. "Ona söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap verdim, ses tonum düz ve soğuktu. Aramasının geldiğini görmüş ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmışım. Ekranı kırılmış ve duvara çarpmıştı ama pek umurumda değildi.

"Yeterince makul," diye kabul etti Archer. Önünde dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde taburelerden birinde oturuyordu. SGU'da ne okudukları konusunda hâlâ hiçbir fikrim olmadığı aklıma geldi. Sonra bu düşünceden yine vazgeçtim.

İçini çekti, bilgisayarının kapağını kapatıp bir kenara koydu. Bana bakıyordu, ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyor, bir yandan da amaçsızca buzdolabına bakıyordum.

"Hayatın anlamı bira ve peynir arasında sihirli bir şekilde ortaya çıkmayacak Prenses Danvers," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Bir şeyler al ve şu lanet kapıyı kapat. Konuşmamız gerek."

Bu benim merakımı uyandırdı. Archer D'Ath benimle *konuşmak* mı istiyordu? Tartışmak, alay etmek ya da dalga geçmek değil mi? Ah, sonra tekrar, bunu görmek için kaldı.

"Ne hakkında?" Yine de yemi yuttum.

Bana o soğuk, mavi gözlü bakışlarından birini yöneltti. "Bu gece."

Midemde buzlar oluştu.

"Peki ya bu gece?" Burada aptalı oynamak en iyi seçeneğim gibi görünüyordu.

Archer sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Bu gecenin ne olduğunu biliyorsun. Son iki haftadır bu yüzden evin etrafında dolanıp duruyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, öfkeliydim. "Pardon? Ben hastayım."

"Hasta değilsin. Soğuk algınlığı geçirdin. Soğuk algınlığı iki hafta sürmez, Prenses. Bütün hafta son derece sağlıklıydın ama şimdi somurtuyorsun çünkü İsyan Gecesi'nin yıldönümü geldi çattı ve hâlâ bizimle olanlarla ilgili tüm sorunlarını çözemedin." Sesi düz, duygusuz ve umursamazdı. Sikine yumruk atma isteği uyandırdı bende. Botumla. Tekrar tekrar.

Yine de haklı sayılırdı. Tamam. Çok haklıydı.

Soğuk algınlığımı atlattıktan sonra Ekim ayını ne kadar geride bıraktığımı fark ettim. İsyan Gecesi'nin yıldönümü yaklaşıyordu ve kampüste ilgi odağı olacağımı zaten biliyordum. Bu yüzden soğuk algınlığımı biraz daha sağımakta bir sakınca görmedim.

Ve elbette, belki de benzer bir nedenle erkeklerle uğraşmaktan kaçınıyordum. Kody ve ben tutuklanmamla ilgili bazı şeyleri konuşmuş ve çözmüştük. Ama birbirimize karşı duyduğumuz çılgınca çekim hâlâ devam ediyordu.

Steele ve ben o inanılmaz geceyi birlikte geçirmiştik ama yatakta ne kadar elektrikli olduğumuz dışında hiçbir şeyi çözememiştik.

Archer'a gelince?

"Git ve temizlen," diye emretti bana, sanki ben bir köpekmişim ve o da benim sahibimmiş gibi. "Bir partiye gidiyoruz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Hayır. Hayatta olmaz."

Archer bana sıkılmış bir bakış attı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil Madison Kate. Yukarı çık, duş al ve giyin. Saat sekizde yola çıkıyoruz."

Elimdeki soda kutusunu tezgâha çarptım. "Hayır."

Kaşları kalktı. "Hayır mı?"

Dudağımı kıvrarak ona zehirli bir bakış attım. "Bunun sık duyduğun bir kelime olmadığını biliyorum Archer, ama evet'in tam tersi anlamına geliyor. Dur, senin için bir cümleye dökeyim. Hayır, hayatımın en kötü ikinci gecesinin yıldönümünde seninle bir partiye gitmiyorum. Anladın mı?" Mutfaktan çıkmak için hamle yaptım ama o yerinden fırladı ve kocaman gövdesiyle çıkışımı engelledi.

"Biz gidiyoruz. Ya duş alıp üstünü değiştirirsin ya da bu şekilde gidersin." Kıyafetime iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Ama ben olsam bunu tavsiye etmezdim. Biraz göze batacaksın."

İçimde yeniden öfke birikti ve sapığın Steele'le sevişirken çekilmiş fotoğraflarımızı keşfettiğinden beri üzerime çöken somurtkanlığın bir kısmını yok etti.

"Dinle, seni aşırı büyümüş zorba," diye hırladım, Archer'ı göğsünden dürterek işaret parmağımı biraz acıttım, "bana *sahip* değilsin; ben kendime *ait* bir insanım. *Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.*" Parmağımdaki acıya aldırmadan bu son sözleri daha fazla göğüs darbesiyle noktaladım.

Archer'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Bu tam olarak doğru değil."

"Arch!" Steele arkamdan bir yerden bağırdı. "Git buradan. Madison Kate'le ben konuşurum."

Archer'a ters ters baktım ama karşılığında bana attığı bakış, omurgamdan aşağıya doğru sıçrayan sivri uçlu korkular gönderdi.

"Arch," dedi Steele tekrar, sesi gök gürültüsü gibiydi. "Siktir git."

Huysuz, mürekkep yalamış piç mutfaktan çıktığında, Steele'e ters ters bakmak için döndüm. "Bu da neydi böyle?"

Elini çenesine götürdü, gözlerinde daha önce fark etmediğim bir gerginlik vardı. "Arch, Kody ve benim bu akşamki partiye gitmemiz gerekiyor. Bu bir... iş meselesi. Ama *bizim* gitmemiz gerektiği için senin de gitmen gerekiyor."

Kaşlarımı çattım ve kollarımı kavuşturdum. Steele'e karşı Archer'dan çok daha az hırçın hissediyordum ama yine de geri adım atmıyordum.

"Steele," diye iç geçirdim, "bu gece dışarı çıkmak *istemediğimi* anlamakta neden bu kadar zorlanıyorsunuz? İsyan Gecesi benim için tam bir kâbustu ve bütün gece bunu hatırlamak istemediğimden eminim. Sadece partine git. Evden çıkmayacağım, yani burada tek başıma tamamen güvende olacağım."

Steele'in omuzları gerildi ve gözlerini benimkilerden kaçırdı.

Kahretsin.

"Steele," diye homurdandım, ses tonum uyarıcıydı. "Neden burada güvende olmayacağım? Çevre alarmlarının hepsi açıksa, kimse onları tetiklemeden içeri giremez."

Steele'in çenesi sıkıştı ve dudakları yüzünü buruşturdu. "Bu gece bir şeyler olabileceğini ima eden bir mektup daha gönderildi. Arch-hayır, eğer gözümüz üzerinde olsaydı *hepimiz* kendimizi çok daha iyi hissederdik."

Bir an için içimi bir korku kapladı, ama birkaç sakinleştirici nefes, konuşabilmem için onu tekrar değiştirmeme yardımcı oldu. "Neden umursuyorsun ki?"

Steele bana bir adım daha yaklaştı, esmer saçlarımdan yağlı bir tutamı yüzümden uzaklaştırdı ve işaret parmağını yanağımda gezdirdi. Gergin bir an için bana derin ve hayatımı değiştirecek bir şey söyleyeceğini sandım. Hepsinin sakladığı karanlık bir sır, hayatıma *neden* bu kadar girdiklerini açıklayacak bir şey.

Ama elini yine bıraktı. "Git ve üstünü değiştir, Cehennem Kedisi. Ve unutma, bugün Cadılar Bayramı." Bana sert bir bakış attı, sonra beni karmakarışık düşüncelerim ve duygularımla baş başa bıraktı.

Gazozumu bıraktım ve biraz şaşkın bir halde yatak odama döndüm. Emirlerine karşı gelmeyi ve otoriter saçmalıklarını kışlarına sokmalarını söylemeyi ne kadar çok istesem de... Steele sinirime dokunmuştu.

Takipçimden başka bir şey mi almışlardı? Ne zaman? Neden bana söylememişlerdi?

Hayal kırıklığına uğramış bir halde duşta iyice yıkandım - saçlarımdan buna ihtiyacı vardı - sonra saçlarımı kurutmak ve düzeltmek için zaman alan bir işlemde geçerken etrafıma bir havlu sardım. Gül tonu biraz solmuştu ama renk verici saç kremim sayesinde saçlarım yeniden gür ve pembeye dönmüştü.

Saçım bittiğinde makyajımı yapmaya başladım, kalın ve koyu bir makyaj yaptım. Ne de olsa sadece İsyan Gecesi'nin yıldönümü değildi. Aynı zamanda Cadılar Bayramı'ydı.

Steele'in bunu söylerken kostüm giymemi kastettiğini sanmıyordum, zaten kastetmiş olsa da şansı yaver gitmezdi. Ama makyajımı dramatik bir şekilde yaptım.

Pembe havluma sarınmış halde banyodan çıktığımda yatağımın üzerinde bir hediye buldum.

"Burada ne işin var?" Kody'ye dudaklarıma yayılmak isteyen gülümsememi geri çekerek sordum. Duş alma, saçımı yapma, makyaj yapma... tüm bu süreç beni topraklamış, kafamı boşaltmış ve durum hakkında biraz netlik kazanmama yardımcı olmuştu. Eğer gerçekten evde tek başıma güvende olmadığımı düşünüyorlarsa, aptallık edip konuyu zorlamayacaktım. Bu, slasher filmlerindeki yaşamak için fazla aptal olan kahramanların yaptığı türden bir saçmalıktı.

"Seni kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi, yan dönüp başını elinin üzerine koyarak. Son iki haftada bunu çok yapmıştı. Kontrol

bana bakıyordu. Çok tatlıydı ama beni aç bir şekilde izlemesinden *konusmamızı* bitirmek için zaman kolladığını anlayabiliyordum.

Ona bilmiş bir sırıtış attım. "Uh-huh. Ve sen de odama gelirken gömleğini mi kaybettin?" Çiçekli pembe yorganımın üzerine uzanmış, üzerinde koyu renk bir kot pantolondan başka bir şey yoktu, sanki yırtık erkeklerin sahip olduğu o lezzetli V'yi kasıtlı olarak vurgulamak istercesine kalçalarına doğru sarkıtılmıştı.

Kody'nin gülümsemesi tamamen erkekçe bir tatmindi ve alt karnım buna karşılık olarak çırpındı. "Beni gömleksiz görmek dikkatini mi dağıtıyor MK?"

Gözlerimi ona diktim, sonra odanın diğer ucundaki gömme dolabıma doğru ilerledim. Bir şeyler bulmam gerekiyordu... *Cadılar Bayramı'na uygun.*

"Bu bir kostüm partisi falan değil, değil mi?" Raflarımda asılı kıyafetleri karıştırırken Kody'ye seslendim. Bunların yüzde doksanını satın almamıştım, bu yüzden hangi seçenekler arasından seçim yapmam gerektiğinden bile tam olarak emin değildim.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi, "sadece gevşekçe. Arch'ın takmamız için birkaç maskesi var ve ancak bu kadar giyinebiliriz."

Tamam, o zaman belirli bir *görünüm* hedeflemeye gerek yok. Sadece rahat bir şey mi? Ya da seksi?

Yatak odasına geri döndüm ve yatağın ucundan telefonumu aldım, Kody'nin ağırlaşmış gözlerinin beni takip edişini görmezden geliyormuş gibi davrandım. Bree'nin numarasını buldum ve görüntülü sohbet için düğmeye bastım.

"Selam kızım," diyerek beni selamladı, sonra da iki kez baktı. "Kahretsin, muhteşem görünüyorsun! Ne oldu? Hâlâ hasta olduğunu sanıyordum." Ses tonunda bir incinmişlik vardı ve içime bir suçluluk duygusu saplandı.

"Evet, kendimi daha iyi hissediyorum," diye geçiştirdim ve onu da yanıma alarak dolaba doğru yürüdüm. "Çocuklar beni bu gece onlarla boktan bir partiye gitmeye zorluyorlar. Kıyafet seçmeme yardım eder misin?"

"Oh!" Kaşları havaya kalktı ve biraz şaşırmış görünüyordu. "Partiye mi gidiyorsun? Bu... Bu gece evde olacağını düşünmüştüm. Bilirsin işte... *bu gece.*" Kendisi de şık giyinmişti ve eski dostumuz Veronica'nın yıllık Cadılar Bayramı partisine gittiğimizi hatırladım.

Güldüm. "Bu gecenin ne olduğunun fazlasıyla farkındayım, Bree. Ama çocuklar hayır cevabını kabul etmiyorlar." Gözlerimi devirdim ve o da zayıf bir kahkaha attı, sonra kaşlarını çatı.

"O zaman onlara siktirip gitmelerini söyle. Sen güçlü, bağımsız bir kadınsın. Evde tek başına gayet iyi olacaksın. O süslü güvenliğe sahipsin

sistem hazır." Sesinde bir tuhaflık vardı ama bunu onu partiye davet etmememe sinirlenmiş olmasına yordum.

Ona sadece omuz silktim. "O kadar da kötü değil. Zaten dışarı çıkmam gerekiyor. Giyecek bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Alnında küçük bir çizgi belirdi ama başıyla onayladı.

Birkaç dakika sonra, beni düşündüğüm tüm seçenekler üzerinde neredeyse gezdirdikten sonra, kuşkusuz oldukça sevimli bir kıyafet çıkardı. Kıyafet her zamanki tarzımdan biraz daha koyu ve punk rock tarzındaydı ama ne de olsa Cadılar Bayramı'ndaydık.

"Teşekkürler Bree, sen en iyisisin," dedim ona ve diğer elimde kıyafetimle yatak odasına geri döndüm. Yatağımın ucuna bıraktım, sonra da şifonyerimden iç çamaşırı almak için döndüm.

Bree telefonumdan bir çılgılık attı ve ben panik içinde ekrana baktım.

"Ne oldu?" diye sordum. Kötü bir şey olduğundan endişelenerek sordum.

Onun yerine ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "MK, yatağında yatan yarı çıplak Adonis'ten bahsetmeyi unuttun mu?"

Kody'ye bir bakış attım ve o da kendini beğenmiş bir kedi gibi sırttı. "Hayır, unutmadım. Tişörtünü kaybetti ve benimkilerden birini ödünç almak istedi. Sanırım şu bebek mavisi dantelli bluzu istiyor."

Bree kıkırdamaya başladı ve başını salladı. "Dedikodu yap," diye emretti bana. "Yarın kahve içerken. Mazeret yok."

"Peki, efendim," diye homurdanarak cevap verdim, sonra o diğer uça kıkırdamaya devam ederken aramayı sonlandırdım.

Telefonumu şifonyerin üzerine atıp kıyafetime uygun iç çamaşırlarını toplarken Kody, "Bu ilginç," diye mırıldandı. "Kankanla aşk hayatının dedikodusunu yapmıyor musun? Bütün piliçlerin böyle yaptığını sanırdım."

Bir kahkaha attım. "Hayır Kodiak Jones, görünüşe göre bu *erkeklerin* yaptığı bir şey. Yoksa Archer, Steele'le dövüşte olanlarla ilgili o kirli detayları nasıl öğrendi?"

Evet, bu konuda hâlâ tuzluydum. Bree'nin partisinden sonra öpüşmemiz ve seks maceramızı anlatması söz konusu bile değildi. Bir kere, tüm evi en ön sıradan izletecek kadar gürültü yapmıştık. Bir diğeri, sapığımın telefoto-mercekli fotoğrafları bizim için işi bitirmişti.

Kody başıyla beni onayladı. "Bunu ona karşı çok sert tutma bebeğim. Arch'a olan sadakati kandan daha derindir ve

O zamanlar seni şimdiki gibi tanımıyorduk."

Ofladım, kollarımı havlunun üzerinde katladım ve sıkıca yerine sıkıştırdığımdan emin oldum. "Sadece bir ay önceydi, Kody."

Kaşları kalktı. "Bir ay içinde çok şey değişti."

Evin içinde bir yerde bir kapı çarptı ve Kody kalın siyah saatinin saatine baktı. "Gidip şu dantelli bluzunu denesem iyi olacak," dedi, karın kaslarını lezzetli bir şekilde çıtırdatarak doğrulup. "Aşağıda görüşürüz, güzelim." Her şey gibi rahat bir şekilde ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı.

Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve o gittikten sonra uzun süre hayalet bir öpücük gibi dokunuşunun izini orada hissettim.

Sonunda kendime zihinsel bir silkiniş verdim ve hızla giyindim - karartma perdesinin penceremin üzerinde hala sıkıca yerinde olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra. O telefoto lensli fotoğrafları çektiğimden beri bir kez bile açmamıştım. Karanlıkta yaşamayı tercih ederim, teşekkürler.

Bree'nin seçtiği siyah pilili mini etek, siyah kep yaka, vücuda oturan üst ve gevşek, birbirine bağlı zincirlerden oluşan kemer gerçekten işe yaradı. Tüm bunların üzerine, ayağımın önünde bağcıkları varmış gibi görünen siyah yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim. Sonuç olarak, bir tür gotik, seksi kız öğrenci gibi görünüyordum - SGU'daki ilk günümde giydiğim sürtük kıyafetini yansıttığı için kazan-kazan. Archer'ın portakal suyuna batırmaya çok meyilli olduğu kıyafet.

Aynada kendime hızlıca bir göz attıktan sonra gülümsedim. Bree iyi bir zevke sahipti.

Umarım çocuklar da öyle düşünüyordur.

Kıyafetim hakkında ne düşündükleri önemli değildi elbette, ama aynı zamanda... Bunu aklımdan çıkaramıyordum. Lanet olsun.

T Archer'ın G-Wagen'den inmeden önce bana uzattığı maske kırmızı deriden yapılmıştı ve üzerinde küçük şeytan boynuzları vardı. Kody ve Steele de kendi yüzlerine aynı maskelerden takmışlardı, Archer'ınki ise siyahtı.

Gülümsedim, acaba bu sadece bir tesadüf müydü yoksa...

Arabadan inerken "Çok şirin," dedim, "bunlar bana Bree'nin en sevdiği kitabı hatırlatıyor."

Steele ve Kody hiç tepki vermedi ama Archer - maskeleri seçen ve siyah olanı kendine saklayan kişi - dudaklarının köşesinin sinsi bir yarım sırıtışla yukarı kalkmasına izin verdi.

"Zaman döngülerini büyüleyici buluyorum," diye mırıldanarak maskelerin bir aşk romanına kasıtlı bir gönderme olduğuna dair şüphelerimi doğruladı. Konuyla ilgili başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti ve partinin yapıldığını gösteren ışıkların ve müziğin olduğu eski depoya doğru ilerledi.

Bu ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için kendi gülümsememi ısırdım. Birincisi, Archer'ın bırakın koca bir kitabı, bir dergiyi bile kırdığını görmemiştim. İkincisi, söz konusu kitap bir ters harem romantizmiydi. Yani ana karakterin -Karma'nın- birden fazla aşkı vardı ve ona asla seçim yaptırmıyorlardı.

Bu, Archer'ın bu yaşam tarzını onaylayacağı anlamına mı geliyordu?

Ugh. Hadi ama MK. Cehennem öylece donmadı.

"Bütün gece orada mı duracaksın?" Steele sırtarak bana sordu. "Yoksa biraz eğlenecek miyiz?"

Maskesinin yüzünün üst yarısını gizlemesi gülümsemesini çok daha çekici, çok daha seksi kılıyordu. Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil.

İç çekerek kendi maskemi taktım ve uzattığı elini tuttum. Beni daha hızlı çekerken güldüm, Kody ve Archer'a yetişmek için topuklu ayakkabılarımla biraz koştum.

Dördümüz partiye birlikte, bir birim olarak girdik. Kahretsin, eğer bu harika hissettirmiyorsa. Ana kapıda yoğun bir güvenlik vardı, bir listeden isimleri kontrol ediyor ve girerken herkesin bileklerini damgalıyorlardı, ama bizi sadece el sallayarak geçirdiler. Belli ki Archer tanınabilir biriydi.

Deponun en ucunda, yükseltilmiş bir kabin kurulmuştu ve uzaylı kostümlü bir DJ, insanlar onun altında çıldırırken kendi melodileriyle rock yapıyordu. Parça tanıdıktı ve ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Bekle, bu adam şu anda ünlü değil mi?" Kody'ye zıplayan uzaylıyı işaret ederek sordum. Yine de üzerinde tam bir kostüm vardı, yani dizüstü bilgisayarında "play" tuşuna basan serseri bir çocuk da olabilirdi.

Kody başını salladı. "Muhtemelen. Bu gösteriyi düzenleyen kız biraz züppedir, bu yüzden gerçek bir şey almak için seve seve bir yığın para saçacaktır."

Bu benim merakımı uyandırdı. Shadow Grove'un yoksul kesiminde, muhtemelen elli yıl ya da daha uzun süredir terk edilmiş olan sanayi bölgesindeydik. Peki, *Ministry of Sound* DJ'inin de katıldığı bir Cadılar Bayramı Partisi düzenleyen bu kız kimdi? Ve daha da önemlisi... çocuklar neden katılmak *zorundaydı*?

"Sanırım bu gece burada ne işiniz olduğunu sormak boşa nefes tüketmek olur," diye yorum yaptım kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak. Hava çok soğuktu ve evden çıkmadan önce üzerime deri bir ceket giymiş olmama rağmen bacaklarım çıplaktı. Küçük eteğim de pek bir şey örtmüyordu.

"Hemen hemen," diye cevap verdi Archer, siyah deri maskesinin ardındaki gözleri sert ve soğuktu. "Kody, bunu aldın mı?"

"*Bu* mu?" Hırlayarak tekrarladım, beni kastettiğini çok iyi biliyordum. Duş aldığımdan beri kendimi ne kadar sakinleşmiş hissetsem de hâlâ biraz huysuzdum ve Archer kavga istiyorsa bunu seve seve sağlardım.

İri adamın yapacak daha iyi işleri olduğu belliydi, çünkü kalabalığın arasında kaybolmadan önce Kody'ye anlamlı bir bakış attı.

"Merak etme, Cehennem Kedisi," dedi Steele bana sırtarak. "Burada işimiz bittiğinde onu tutacağım, böylece sen de serbest bir yumruk atabilirsin."

Bir kahkaha attım ve gri gözleri maskesinin arkasında parıldadı. Kody'ye küçük bir selam vererek Archer'ın gittiği yönü takip etti.

"Yine bebek bakıcılığı görevinde sıkışıp kaldın, ha?" Barı bulmak için kalabalık depoya doğru ilerlerken Kody'ye takıldım. "Sakın bana Archer'ın bu gece de Steele'in özel *yeteneklerine* ihtiyacı olduğunu söyleme?"

Kody omuz silkti. "İdeal olarak hayır. Ama bu işlerin nasıl gideceğini asla bilemezsin." Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni ileriye doğru yönlendirdi. Cinsel bir şey değildi ama bu jestte içimde kız gibi bir kıpırtı uyandıran bir şey vardı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam etti barı bulduğumuzda -ki gerçekten profesyonelce hazırlanmıştı. Bu hatun konumu dışında hiçbir şeyden kaçınmamıştı. "Bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmadım. Seninle kalmak için gönüllü oldum."

Servis edilmeyi beklerken ona düşünceli bir bakış attım. "Neden?" Kody başını salladı, yeşil gözleri kırmızı maskesinin ardında eğleniyordu.

"Çünkü seni kostüm giymiş sarhoş serserilerle dolu bir depo partisinde yalnız bırakmak gerçekten aptalca bir fikir gibi görünüyor, özellikle de dışarıda bir yerlerde giderek daha tehditkâr hale gelen bir sapığın varken."

Kody bize içki ısmarlarken yüzümü buruşturarak bekledim. "Evet, elbette," diye kabul ettim. "Beni evde bırakabilirdin. Oraya kimse giremez."

Omuz silkti ve barmenin önümüze koyduğu plastik bardaklardan birini bana uzattı. "Bu gece hiçbirimizin bu riski almak istediğini sanmıyorum, MK. Sen istedin mi?"

Şimdi o böyle söyleyince... evet, babamın ürkütücü malikanesinde tek başıma olma fikri beni fena halde ürkütürdü. Adamlardan kurtulma konusundaki tüm kararlılığıma rağmen, onların her zaman etrafımda olmasına alışmışım. Yalnız olmak, hem de Cadılar Bayramı'nda, muhtemelen her gölgeye atladığımı görürdüm.

"Ayrıca," diye devam etti Kody küçük bir gülümsemeyle, "seninle takılmayı seviyorum. Ve geçen hafta sonu bir konuşmayı yarım bıraktık..." Yeşil gözleri parladı ve içkimden kocaman bir yudum alarak kendime bir an verdim.

"Kahretsin," diye yorumladım plastik bardağa bakarak. "Bu gerçekten çok iyi."

Başını salladı. "Öyle olmak isterdim." Ona şaşkın bir bakış attığımda elinin tersiyle itti. "Başka bir günün hikâyesi."

Dans pistinde yüzlerce insan olmalıydı, hepsi bir dereceye kadar kostümlüydü ve yanıp sönen flaş ışıklarıyla müthiş bir görüntü oluşturuyordu.

"Kostümlü partilerden nefret ederim," diye mırıldandım, ürkütücü bir palyaço yanımdan geçerken irkildim. "Özellikle de palyaçolu olanlardan." Ben ürperdim ve Kody güldü.

"Daha az gergin bir yer bulalım." Elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdi ve kostümlü parti müdavimlerinin arasından bir kez daha geçerken bize yol gösterdi. Odayı geçerken birkaç kez bana baktı, yanıp sönen flaşlar şeytan maskesine takıldı ve içime mantıksız bir korku saldı.

Sanki onun gerçek yüzünü görüyordum. Onu tanıdığım onca zaman boyunca olduğu gibi.

-Altı hafta boyunca gerçekten kılık değiştirmiş bir şeytandı. Buna inanırdım, gümüş dilli bir şeytan olduğuna.

Kody paslı, eski bir kapıyı omzuyla iterek açtı, sonra elimi bıraktı ki benim için kapıyı açık tutabilsin. Kapanmaması ve bizi dışarıda bırakmaması için eski bir tuğlayı açıklığa tekmeledi, sonra elimi tekrar geri aldı.

Bu hoşuma gitmişti.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," dedim ay ışığının aydınlattığı karanlığa bakarak. Terk edilmiş sanayi bölgesinde olduğumuzu biliyordum ama orası çok büyük bir alandı. "Eski Doğu-Batı sınırı şu ağaç sınırının hemen ötesinde değil mi?" Yakın mesafedeki tepeyi işaret ettim ve Kody başıyla onayladı.

Aslında kastettiğim, Doğu-Batı sınırının Gülen Palyaço eğlence parkının bulunduğu ağaç sınırının hemen ötesinde olduğuydu. Yeni, "çetesiz" Shadow Grove'da sınır çizgisi diye bir şey kalmamıştı. Evet, doğru.

Kody ve ben eski bir arabanın kaputuna oturduk; lastikleri çoktan gitmiş ve içi tamamen boşaltılmıştı. Yine de, metal çıplak bacaklarımı dondursa bile yeterince iyi bir koltuktu.

"Bana önemli bir şey söylemeyeceğini biliyorum," diye söze başladım ve Kody bana şüpheli bir bakış fırlattı. Sanırım. Biri yüzünün yarısını kapatan bir maske taktığında yüz ifadelerini okumak zordu. "Ama bana *bir şey* söyleyebilir misin?"

İsteğimi hemen reddetmedi, bu da doğru yönde atılmış bir adımdı. "Söylememeliyim," dedi yavaşça, "ama..."

İfadesini hemen tamamlamayınca içkimden bir yudum aldım. Alkol midemi ısıtmıştı ama sarhoş olmaya hiç niyetim yoktu. O yüzden ağırdan alacaktım.

"Ama ne?"

"Seninle cevaplar için oynayabilirim," diye önerdi, kendi içkisini yudumladıktan sonra yanındaki kaputun üzerine koydu. "Doğruluk mu cesaret mi? Bunun için mükemmel bir gece gibi görünüyor." Paslı arabaya yaslandı ve dolunaya baktı.

Kısa bir kahkaha attım. "Doğruluk mu cesaret mi? Kaç yaşındayız, on üç mü? Hayır."

Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, etkileyici pazularına fazlasıyla dikkat çekmişti. Siyah, uzun kollu bir tişört giymişti ama kollarının etrafı hiçbir şeyi saklamayacak kadar dardı.

"Korkuyor musun, MK?"

"Alakası bile yok," diye cevap verdim, kıcımlı yırtarcasına yalan söyleyerek. "Bu senaryonun nasıl ilerlediğini bilecek kadar aşk romanı okudum. Sorularına yarım yamalak, şifreli cevaplar veriyorsun, sonra da karşılığında cinsel bir şey yapmam için beni cesaretlendiriyorsun. Tahmin edilebilir."

Suratını astı ve ben de güldüm.

"Kahretsin bebeğim, bana daha iyi bir fikir ver. Arch'ın gelmesine daha zaman var ve sen de oradaki ürkütücü palyaçolarla dans etmek istiyor gibi görünmüyorsun." Başını sallayarak partiye döndü ve ben ürperdim.

"En azından bu gece neden burada olduğumuzu söyleyebilir misin?" Aklımdan bir sürü olasılık geçirdim ama bu, parçaların sadece dörtte biriyle yapboz yapmaya çalışmak gibiydi. Ve hiç köşesi yoktu.

Kody cevap vermeden önce bir süre bunu düşünmüş gibiydi, muhtemelen cevabını gerçek bilgilerden arındırmak için incelemişti.

"Archer'ın babası hakkında ne biliyorsun?" diye sordu sonunda. Bu hiç de beklediğim gibi bir konu değişikliği değildi ve şaşkınlıkla göz kırptım.

"Fazla bir şey değil. Sadece Shadow Grove Reapers'ın kurucusu olduğunu ve böyle acımasız bir çete kurduğuna göre çok korkunç bir piç olduğunu söyledim." Gerçekten de Azrailler hakkında bildiklerimin büyük bir kısmı söylentilerden ibaretti. Orakçılar ve Wraithler, Gölge Korusu'nun ayrıcalıklı çocuklarının korktuğu ama çoğunun yolunun asla kesişmediği öcülerdi.

Kody bir elini saçlarının arasından geçirdi, sonra kolunu karnının üzerine koydu. Parmakları o kadar yakındı ki bir santim kayarak ona dokunabilirdim. "Peki, şimdi Ferryman hakkında ne biliyorsun?"

Baskıcı maskemin arkasından kaşlarımı çattım. "Wraithlerin lideri mi? Hiçbir şey, gerçekten. Damien D'Ath hakkında bildiklerimi sadece Zane sayesinde biliyorum." Çünkü Zane D'Ath annemi öldürdüğünde küçük bir saplantı geliştirmiştim... ta ki birkaç hafta sonra suçlamalardan serbest bırakılana kadar. Ve sonra ona karşı kan davamı sürdürmekten çok korktum. Polisleri maaşa bağladığı bu kadar açıkken bir sonraki kurbanı olmak istemiyordum.

Kody iç çekerek tekrar gökyüzüne baktı. "Sanırım bunu açıklamak çok uzun sürecek. Soruna cevap vermek gerekirse, buraya bir iş bağlantısıyla buluşmak için geldik."

"Ne? Yok artık. Bu... bu şekilde geri dönemezsin." İçkimi arabanın kaputunun üzerine bıraktım, böylece etrafımda dönüp

Onu. Umarım şeytan maskem bu bakışı yoğunlaştırmış ve beni gülünç duruma düşürmemiştir.

"Senin sıran," dedi, boktan cevabına itirazımı görmezden gelerek. "Steele'le aranızda bir şey mi var?"

Ağzım kurudu. "Bir şey mi?" Bir tür pembe papağan gibi tekrarladım. "Neden böyle düşündün ki?"

Kody kuru bir kahkaha attı. "Belki de Bree'nin partisinden sonra seviştiğiniz ve o zamandan beri seninle flört etme girişimlerimi tamamen görmezden geldiğin içindir."

Yüzüm kızardı ve birden maske için minnettar oldum. "Ben..." Sözlerim yarıda kesildi, ben de tekrar denedim. "Hastaydım. O geceden beri Steele'le neredeyse hiç konuşmadım."

"Soğuk algınlığın vardı MK, kara vebadan sayılmaz. Ayrıca sapığının son hediyesinden sonra muhtemelen biraz şoka girmiştin, ki bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Sadece geri çekilmemi isteyip istemediğinden emin değildim." Ses tonunda beni şaşırtan bir belirsizlik vardı. Sanırım iyi anlamda.

"Sen ister miydin?" Kendime engel olamayarak ona meydan okudum. İlk defa ateşle oynamakta neden ısrar ettiğimi merak ediyordum. "Sana geri çekilmeni söylesem, bunu gerçekten yapar mıydın?"

Kody doğrulup oturdu ve birdenbire benimle yüz yüze geldi. "Hayır," diye itiraf etti, eli saçlarımın arkasına kayarak yüzümü daha yakına çekti. "Çünkü bunu gerçekten istemediğini bilirdim."

Dudakları dudaklarıma değdi ve ben de onun elinden kurtulup kapüşondan çıktım. Partiye doğru iki adım atarak ona alaycı bir gülümseme verdim. "Belki de palyaçolarla dans etmek istiyorumdur. Geliyor musun?"

Başını gökyüzüne kaldırdı, sanki sabır için dua ediyor ya da kadere lanet okuyordu - her ikisi de aynı derecede eğlenceli seçeneklerdi - sonra beni takip etti.

Deponun içinde, uzaylı DJ gibi özenle hazırlanmış kostümler ve normal kıyafetlerle kendi maskelerimiz gibi yarım yamalak çabalar giyen daha da fazla insan vardı. Kody ve ben barı atlayarak doğrudan dans pistine girdik.

Dans eden insanların arasında dolaşırken parmaklarımız birbirine dolandı, ayrılmadığımızdan emin olduk, ta ki devasa gece kulübü kalitesindeki hoparlörlerin yakınında biraz açık bir bölüm bulana kadar.

Ağır, gümbür gümbür dans müziği o kadar yüksekti ki konuşmak mümkün değildi. Kody'nin bana cevabını bilmediğim sorular sormasına imkân y o k t u ; Steele hakkında şu anda ne hissettiğim ya da hâlâ

Kody'yi yatağımda hayal etmek ya da... Archer'la aramda ne haltlar döndüğü. Kody'nin ya da Steele'in o gece beni öptüğünü görüp görmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu - Skunk'ın canına okudukları gece - ama bu konuşmaya hazır değildim.

Merakım bekleyebilirdi. Eninde sonunda üçünün ne tür bir "iş" olduğunu ve Archer'ın hem Reapers hem de Wraith'lerle nasıl bir anlaşması olduğunu öğrenecektim.

Şu anda tek istediğim ölümüne güzel bir adamla dans etmek ve bir sapığım olduğu, üç farklı adama delicesine ilgi duyduğum ve babamın tam bir pislik olduğu gerçeklerini unutmaktı.

Kalabalığın sıcaklığı çok fazlaydı, bu yüzden ceketimi çıkardım ve hoparlörün altındaki gölgelere attım. Üzerimde sadece ince, dar bir atlet kalmıştı ama o bile dans pistindeki sıcaklık için çok fazlaydı.

Müzikle birlikte sallandım ve hareket ettim, kendimi gürültüye kaptırırken bas seslerinin beni içine çekmesine izin verdim. Kody'nin vücudu benimkini cırt cırt gibi buluyor, bana yapışıyor ve benim ona karşı dans edip kıvranışımınla mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu.

Şarkı harmanlanıp yeni bir şeye dönüştüğünde, sırtımın ortasından sıcak ter damladı ve maskem yanaklarıma yapıştırılmış gibi hissettirdi. Kody'nin kollarında dönerek onunla yüz yüze geldim. Maskemi saçlarıma doğru itip burnumun kenarındaki ter damlasını silerken kalçalarım hâlâ sallanıyordu.

Elleri belimdeydi, kendi bedeni de benimkiyle birlikte hareket ediyordu ama gözlerinde tüm bedenimi heyecanla geren aç, yırtıcı bir parıltı vardı. Elimi uzatıp maskesini yüzünden iterek sarı saçlarına yasladım ve sııttım.

"Kötü bir dansçı değilsin," dedim ona, sağır edici müzikte sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştım. Kollarım boynuna dolandı ve önümün her santimi onun bir parçasına değene kadar beni daha da yakınına çekti.

Cevap vermedi ya da benim duyabileceğim bir şey söylemedi, bunun yerine dans ederken dudaklarını boynumun kıvrımına bastırdı. İnledim. Belki de dans etmek kötü bir fikirdi.

Kody'nin dudakları boynumda gezindi, sonra göz açıp kapayıncaya kadar dudakları benimkileri buldu.

Bir daha düşündüm de, dans etmek *harika* bir fikirdi.

Beni öptü, sert ve talepkâr, dudaklarımı ayırmaya zorladı, böylece en sevdiği yemeği yiyen aç bir adam gibi ağzımı yalayıp yutabilecekti. Vücutlarımız

Giysilerimizin kaybolmasını umutsuzca dilesem de hâlâ birlikte kıvranıyor, müzikle senkronize bir şekilde gıcırđıyorduk. Karnıma bastırđıđı sert uzunluğa bakılırsa, Kody'nin de aynı dalga boyunda olduğunu düşünmenin güvenli bir bahis olduğunu anladım.

"Siktir," diye inledi kulağıma, öpüşmemiz kesilip elleri vücudumda dolaşırken. "Buradan çıkabilir miyiz? Sana dokunmam lazım."

Karnım çırpındı ve terli boynuna doğru sırttım. "Nereye?" Archer ve Steele'in her ne halt ediyorlarsa onu yapmalarını beklememiz gerekiyordu ve gerçek tuvaletlerin yerine portatif tuvaletlerin kurulduğunu gördüğüme emindim.

Kody arka cebine uzanacak kadar beni serbest bıraktı, sonra üzerinde Mercedes logosu olan elektronik bir araba anahtarı gösterdi. "Araba mı?"

"Satıldı," diye cevap verdim geniş ve heyecanlı bir sırıtışla.

Kody parmaklarımızı birbirine bağladı ve hızla depodan çıkmamıza öncülük etti. Gecenin soğuk havasına çıktığımızda park yerine doğru koşmaya başladık. G-Wagen göstergeleri yanıp sönerek yaklaşıncaya açıldı ama içeri giremedik. Bunun yerine, Kody ve ben neredeyse birbirimizi hırpalarken sırtımı yolcu kapısına dayamış buldum. Elleri atletimin içindeydi, göğüslerimi avuçluyor ve sütyenimin içinden zaten sert olan meme uçlarımla alay ediyordu. Kollarım boynuna dolanmıştı, parmaklarım saçlarının arkasını pençelerken onu açlıkla öpüyordum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kody'nin içimdeki kaşıntıyı kaşımaya gerçekten, çok ama çok *ihtiyacım vardı*. Tercihen sikiyle. Bu yüzden ellerimi sert ön kısmından aşağı kaydırđım ve çılgınca kemerini çözdüm.

Kody göğüslerimi serbest bıraktı, bunun yerine bir elini çıplak kalçamdan yukarı ve kısa eteğimin altına kaydırđı. Serin hava tenime çarpıyordu ama bu sadece içimin ne kadar kavurucu bir sıcaklığa ulaştığının daha çok farkına varmamı sağlıyordu.

Sonra aniden ağız benimkinden uzaklaştı. Elleri bedenimi terk etti ve yerini serin bir hava dalgası aldı.

"Ne oluyor *lan*?" Archer böğürdü ve az önce ne olduğunu anlayabilmek için yaklaşık on altı kez göz kırpmam gerekti. Kody çakılların üzerinde kış üstü yatıyordu, yüzünde ölümcül bir kaş çatma vardı ve kemeri çözülmüşü. Archer onu benden koparıp yere atmış olmalıydı.

Ama neden?

Steele hâlâ biraz uzaktaydı, ben ona bakarken parti deposundan yeni çıkmıştı ama bize yetişmek için koşuyordu.

Archer *kıskandığı* için böyle bir tepki vermiyordu herhalde.
Ama yine de aşırı bir alfa-erkek saçmalığı vardı. Belki de öyleydi.
Ne yazık ki köpeklerin çiğneyeceği bir et parçası gibi muamele görmeye
katlanamazdım.

Ona
öğretirdim.
Öğrenirdi.

"Senin lanet olası zararın ne, D'Ath?" Ona tükürdüm, sutyenimi tekrar yerine oturtmaya ve öfkeli hormonlarımı sakinleştirmeye çalışırken öfkeliydim. Görünüşe göre henüz V'mde D alamıyordum. Lanet olası amcık engelleyici.

"Benim zararım mı?" diye kükredi, yüzü her an tepesinin atabileceğini gösteren korkunç bir kırmızı tonundaydı. Kendi maskesi de benimki gibi saçlarına kadar uzanıyordu ama yine de arkasındaki dolunayla birlikte ona şeytani bir görünüm veriyordu. "Benim lanet *zararımın* ne olduğunu bilmek ister misin Danvers?"

Bir sonraki seviye kızgındı ve ben de bu adamın Kody ile öpüşmemle ilgili *değildi*.

"Arch," diye seslendi Steele, bize ulaşarak. "Sakin ol. Bunu evde tartışabiliriz."

"*Neyi* tartışacağız?" Kody, Steele'in kaşlarını çatarak karşıladığı bir hareketle kendini toparlayıp kemerini bağlamasını istedi. "Ne halılar dönüyor burada?"

"Hayır!" Archer havladı. Öfkeli bakışları bir saniye bile benden uzaklaşmadı. "Hayır, bu kadar yeter, şimdi bununla uğraşıyoruz."

"*Neyle* uğraşacağız?" Gözdağı verme rutininden bıkmış bir şekilde bağırarak karşılık verdim. Sekse dönüşme ihtimali olduğunda ateşliydi ama bunun o yöne doğru gitmediğine dair net sinyaller alıyordum.

Şakağındaki damar zonkladı ve gözleri hafifçe seğirdi. "Bana ilaç mı verdin Madison Kate?"

Donup
kaldım.
Oh,
kahretsi
n. İşte
bu.

"Az önce menajerim aradı," diye devam etti Archer, sesi saf şiddetle doluydu ve içimden bir korku titremesi geçti. "Nezaketen, yarın *ilk* UFC dövüşümden diskalifiye edileceğimi bildirmek için. Bunun neden olabileceğine dair çılgınca bir tahmin yürütmek ister misin Madison Kate?"

İçimde bir suçluluk titreşimi yandı ama hemen bastırdım. Bunu hak etmişti.

Seçimlerine sahip çık, MK. Kendine destek ol.

Kollarımı kavuşturarak çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım.

"Bahse giren bir kadın olsaydım, anabolik steroid kullanım testinin pozitif çıktığını söylerdim. Bu senin çabuk sinirlenmeni ve şişkin kaslarını açıklıyor. Sakladığından emin olduğum pörsümüş taşaklarından bahsetmiyorum bile." Ona kaba, alaycı bir gülümseme verdim. "Hedeflerinin tuvalete atıldığını görmek berbat, değil mi D'Ath?"

Öfkeden titremeye başlamıştı, kasları o kadar gergindi ki Hulk gibi tişörtünü yırtmasından korktum. Yumrukları sıkılıydı ama ondan korkmuyordum. Gerçekten korkmuyordum. Tamam, belki birazcık.

"Seni *orospu!*" diye bağırdı, sonra yumruğunu G-Wagen'in yolcu tarafındaki camına vurdu, güvenlik camını parçaladı ve kaya tuzu büyüklüğünde parçalar etrafa saçıldı. Patlayan parçaların bana isabet ettiği yerde derim acıdı ama tecrübelerime dayanarak bu çiziklerin hafif olacağını biliyordum. Archer'ın eklemleri başka bir mesele olabilirdi.

Yine de hareket etmemiştim. Korkudan çılgılık atarak kaçmamıştım ve affedilmek için yalvarmadığımdan da emindim. Sikerim öyle işi.

Archer uluyup küfrederken ve genel olarak öfke nöbeti geçirirken hareketsiz ve vurdumduymaz kaldım. Kody ve Steele de olayın dışında kaldılar, bunu fark ettim. Archer arabaya tekrar vuracakmış gibi görünene kadar Kody onun önünü kesti ve yumruğunu yakaladı.

"Dövüşten önce buz, bandaj ve çürük merhemle düzeltebileceğimiz bir yumruk. İki değil." Sesi alçak ve dengeliydi, hiçbir duyguyu ele vermiyordu ve ben durumu daha da kötüleştirmekten kendimi alamadım.

"Ne kavgası?" "Ne kavgası?" diye sordum. "Yarın diskalifiye olacak."

Kody'nin bana doğru bakışı çok net bir "kapa çeneni MK" ifadesiydi ama ben ona sıırttım. Evet, kendimi çok beğenmişim. Archer bunu *hak etmişti*.

Archer'ın buz gibi bakışları tekrar bana döndü ve irkilmemek için yanağımı ısırdım. Ama lanet olsun, çok korkunç bir herifti. "Seni küçük-"

"Kes şunu," diye tersledi Kody, sesi kırbaç gibi şaklıyordu, "Çok dramatik davranıyorsun, Arch. Jase'in seni bu gece aradığını çok iyi biliyorsun, böylece sabaha kadar bunu düzeltebiliriz. Gelecek hafta yine kavgadeceksiniz."

Öfkeyle çenem düştü. "O zaman neden lanet olası bir öfke nöbeti geçiriyor?" diye sordum. Şimdi sinirlenmişim. Gerçekten diskalifiye edilmeyecek miydi? Nasıl yani?

Steele bana, "Kızgın çünkü neredeyse tüm dövüş kariyerini daha başlamadan mahvediyordun," dedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve

suçlayan bakışları. "Bunun Kody'nin antrenörlük geleceğine ne yapacağından bahsetmiyorum bile. Uyuşturucu testi sonuçlarını düzeltebileceğimizi bilmene imkân yoktu. Arch'ın dövüşten diskalifiye edilmesini *istedin*."

Çenemi bir kez daha yukarı kaldırdım, Kody'yi de aşağı çektiğim için hissettiğim suçluluk duygusuna rağmen sonuna kadar meydan okudum. "Çok haklısın, yaptım. Artık işe yaramadığını bildiğime göre, bir dahaki sefere daha sıkı çalışacağım."

Archer'ın kaşları zehirli bir hal aldı. "Neden? Gölge Korusu'na geri döndüğünden beri seni *korumaktan* başka bir şey yapmadığım halde neden bunu yaptın?" Öfkeli olduğuna şüphe yoktu. Ama kalbimi rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye alay ettim, sesindeki diğer duygudan kaynaklanan suçluluk duygusunu görmezden gelerek. "Kıyafetimi beğenmediğin için rastgele bir hatuna üzerime meyve suyu döktürdün."

Bakışları karardı. "Bunun ciddiyetle uzaktan yakından ne alakası var? Senin sürtüğ kıyafetindeki meyve suyu ile benim tüm geleceğimi yok etme girişimi?"

Benim bakışlarım da asitli bir hal aldı. "Bir yıl önce bana *komplo kurduğun* zamanki gibi mi demek istiyorsun? Hiçbir ilgim olmayan bir suçtan tutuklanmamı, sonra suçlanmamı ve masumiyetimi kanıtlamak için lanet olası mahkemeye gönderilmemi mi? Bunun gibi mi? Peki ya siz üçünüzün hikayemi doğrulamak ve üç ay yerine belki üç gün içinde çıkmam için gereken kanıtı sağlamak için ortaya çıkmanıza ne demeli? Bir dakika. Gelmediniz. Beni orada çürümeye terk ettiniz ve bir daha da dönüp bakmadınız."

Bunu ona haykırıyordum. Hepsine. Göğsüm kabardı ve nefretin tanıdık yanığı damarlarımı yaktı. Artık zamanı gelmişti.

"Peki ya o gece beni kasten polise teslim etme şekline ne demeli? Peki ya erken kabul aldığım tüm Ivy League üniversitelerinin, tutuklanmamın haberlerde yayınlandığı gün tekliflerini geri çekmesine *ne* demeli? Ya da *Madison Kate Danvers*'a baktıklarında gördükleri tek şey bir suçlu olduğu için iş bulma şansımın nasıl yok olduğunu? Kamuoyunda suçlu olarak damgalandıktan sonra beraat kararı bir bok ifade etmez."

Artık bir yuvarlanma içindeydim. Taşkın kapıları açılmıştı ve her şeyi içimden atana kadar bu iş bitmeyecekti. Yani, siktir et. Neden sonuna kadar gitmeyeyim?

"Ya da belki de bu, *kardeşinin* annemi takip edip öldürmesinin haklı bir intikamıdır?" Bunu söylerken onu göğsünden ittim ve onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım çünkü bir adım geriye tökezledi. Ama ben

henüz bitmemiştir. "Oh, ama tabii ki Azraillerin ceplerinde yeterince polis var ki sadece üç hafta tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Şimdi annemin katili istediği her şeyi yapmak için serbestçe dolaşıyor, mesela ne bileyim, *beni* takip ediyor."

Gözlerim yaşardı ve kendime ağlamaktan başka bir şey yapmak için maskemi saçımdan söküp Archer'ın göğsüne fırlattım.

"Evet, Archer," diye alay ettim, "protein karışımına biraz steroid tozu katmayı hak ettin. Hepsi bu kadar olduğu için şükret."

Eğildim ve daha önce Kody'nin elinden düşürdüğü G-Wagen'in anahtarını aldım. Planımın ne olduğunu bilmiyordum. Araba kullanmaktan nefret ediyordum ama orada kalamazdım.

"Madison Kate," dedi Steele, sesi şok olmuştu, "Zane anneni öldürmedi."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi ve geri çekildim.

"Affedersiniz?" Onca insan arasında Steele'in o psikopat katili savunmasını beklemiyordum. "Sen ne bilirsin ki? Ben oradaydım. Onu *gördüm*."

"Ama sen gördün mü?" Dikkatim Kody'ye döndü ve ona ters ters baktım. Acı çekmiş gibi görünüyordu ama yine de devam etti. "Demek istediğim, geçen Cadılar Bayramı'nda sana o anahtarı yerleştirdiğim konusunda yanlışmıştın. Bu konuda da yanılıyor olman mümkün değil mi?"

Çenem düştü, ihanetler beni her yönden vuruyordu. "*Yanılmıyorum*. Olayı gördüm. Onu bayıltana kadar dövdü, sonra da kafasından vurdu." Zihnim o acı verici, uzun süredir bastırılmış anıları canlandırırken bedenim titredi.

"Dolapta kilitliydin Madison Kate," dedi Archer, sesi alçak ve soğuktu. "Görmedin."

Başımı salladım, karanlık anılar beynime hücum ederken söylediklerini inkâr ettim. Acı ve dehşet, tam yedi yıl önce o gece olduğu kadar taze bir şekilde boğazımı tırmaladı. Bu aptal tatilden nefret etmem için bir neden daha... Annemin öldürülmesinin yıldönümüydü. O zamandan beri her yıl kararlılıkla görmezden gelmeyi başardığım bir gerçek.

Ta ki şimdiye kadar.

"Gördüm," diye ısrar ettim, gözlerim akarken yanaklarımdaki nemi görmezden geldim. Artık gözyaşlarımı tutma noktasını geçmiştim. "Dolap kapısının çitaları arasından ona yaptığı her şeyi gördüm. Duydum

Her acı çığlığını ve merhamet yakarışını. Kemiklerinin kırıldığını duydum ve-
" Sesim bir hıçkırıkla kesildi ve acıyı yutkunarak geçiştirdim.

Derin bir nefes çekerek, paramparça olmuş duygularımı topladım ve onları zehirli bir battaniye gibi etrafıma sardım. "Dolap tekrar açıldığında, kardeşin orada durmuş bana sanki lanet olası bir komplikasyonmuşum gibi bakıyordu."

Eğer bakışlarımın gücüyle birini öldürebilseydim, Archer D'Ath dumanı tüten bir kül yığını olurdu. Yıllardır biriken tüm acım, öfkem ve *nefretim* şimdi bu piç kurusuna aktarılmıştı.

Yine de gözlerinde tehlikeli bir şekilde acımaya yakın bir şeyle bana baktı.

"Neden bunun onu senin sapığın yaptığını düşünüyorsun?" Kody sordu, sesi alçak ve sakindi. Archer öfke nöbeti geçirirken kullandığı tonun aynısıydı.

Ona küçümseyen bir bakış attım. Archer'ın tarafını tutmuştu, ikisi de tutmuştu ve onlara güvenmekten bıkmıştım. Bitmişti.

"ünkü ben aptal değilim Kodiak. Benim annem de takip ediliyordu. O gün birinin bizi takip ettiğini düşündü ve..." Anılar bana saldırdıka, zamanın bulanıklığı ve on bir yaşındaki bir çocuğun zihninin olanları çarpık bir şekilde işlemesiyle karıştıkça kafam karıştı. "Bir araba kazası geçirdik. İkimiz de bayılmıştık ve uyandığımızda direksiyona bantlanmış, annemin baygın halde, muhtemelen sadece bir dakika önce çekilmiş bir Polaroid fotoğrafı vardı." Ağır ağır yutkundum, anılar arasında kaybolmuştum. Çok korkmuştum, başım kanıyordu ve bileğim koptuğu yerde kör edici bir acıyla ağrıyordu. Annem de çok korkmuştu; benim için ambulans çağırırken sesinin titremesinden bunu anlayabiliyordum. "Benimle hastaneye gitmeyi reddetti ve kimse babama ulaşamadı. Bree'nin annesi saatler sonra beni eve bıraktı ama annem panik içindeydi. Sürekli *babamın* evde olduğunu fısıldıyordu. Beni dolaba tıktı ve dışarıdan kilitledi. İşte o zaman..." Avularımla yanaklarımı sıvazlayarak sözümü kestim. "İşte o zaman Zane onu öldürdü."

Üç adamdan hiçbirini konuşmadı, hepsi bana bakıyordu ama ben gözlerine bakmayı reddettim. Daha bitirmemiştim.

"Bir yıl sonra mezarını ziyaret ettim ve birisi bir *oyuncak bebek* bırakmıştı." Kelimeyi dilimi yakmış gibi tükürdüm. "Annemin nasıl öldüğünün bir kopyası, morluklarla kaplı, bilekleri bağlı ve yan tarafında bir kurşun deliği

başını." Bakışlarımı Archer'ın yüzüne doğru kaydırdım. "Yani evet, şu anda beni takip edenin senin sikik kardeşin olduğundan oldukça eminim."

"Madison Kate," dedi, sesi sert ve alçaktı. "Anneni Zane öldürmedi."

Dudağımı kıvırdım, ona karşılık vermeye hazırdım ama Steele önce konuştu.

"O haklı. Zane bunu yapmadı. *Yapamazdı*. Madison Kate, annenin Zane ile bir ilişkisi vardı. O-"

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır. Asla olmaz. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Bu lanet olası bir telenovela değil. Annem kendisinden on yaş küçük bir çete üyesiyle yatmıyordu."

Steele bir nefes verdi, ellerini yüzünde ovuşturdu ve çaresizce Archer'a baktı.

İri adam çenesini sıktı ve kollarını kavuşturdu. Hâlâ kızgındı. Kardeşini taciz ve cinayetle suçladığım için belki şimdi daha da kızgındı. "Bu doğru," dedi kelimeleri ısırarak.

Başımı salladım, bu konuda onlara inanmak istemiyordum. Çok çılgıncaydı, gündüz pembe dizisi senaryosu gibiydi. Ya da bir slasher filminin. Ama şimdi bunu söylediklerine göre, beynime daha fazla ve daha uzun zamandır unutulmuş anılar girdi. Babam iş seyahatindeyken Zane'in evimizi ziyaret ettiği anılar. Annemin onun koluna dokunurken söylediği bir şeye gülmesi. Evin içinde delicesine mutluymuş gibi dans edişini... ama sadece babam etrafta yokken.

"Bu onu öldürmediği anlamına gelmez," dedim sonunda, dişlerim birbirine öyle sert çarpıyordu ki çenem ağrıyordu. "Muhtemelen kız ayrıldı ve adam da öfkeyle onu öldürdü. Tipik bir aile içi şiddet tırmanışı."

Kody acı bir kahkaha attı ve ben de ona öfkeli bir bakış fırlattım. "Üzgünüm bebeğim. Anneni taciz eden biri olsaydı, eve çok daha yakından bakardım. Zane Deb'i çok severdi."

Annemin ilk adını kullandıklarını duymak beni sarsmıştı ama benden birkaç yaş büyüklerdi. Eğer gerçekten Zane ile bir ilişkisi varsa, onunla biraz zaman geçirmiş olabilirlerdi.

"Bak Madison Kate," dedi Steele, sesi vahşi bir atı dizginlemeye çalışır gibi ikna ediciydi, "mantıklı düşün. Darmadağın olmuş, korkmuş on bir yaşındaki bir çocuğun anılarına güvenme. Olayı soğukkanlılıkla analiz et. Bir araba kazası geçirdin, seni bayıltacak kadar yaralayan bir kaza. Bu bir kafa travması, bebeğim. Muhtemelen başka yaralarınız da vardı?" Durakladı ve ben de aklımdan geçenleri düşünerek başımı salladım.

kırık bileğimi. "Yani hastanede sana ağırı kesici vereceklerdi. Eve döndüğünde geç olurdu. Annen çılgına dönerdi ve bu da *seni* çıldırtırdı. Seni bir dolaba tıktı ve kilitledi." Bunları sıralıyordu ve bir noktaya doğru geldiğini hissedebiliyordum. Onu susturmak istedim. O noktaya gelmesini engellemek istedim, çünkü eğer gelirse...

"Gece geç saatti, değil mi? Ve ışıklar kapalıydı?" Yanıtıma ihtiyacı yoktu; bu kadarını zaten bildiği belliydi. "Gerçekten yüzünü gördün mü? Deb'i öldüren adamın?"

Ona cevap vermek için konuşamadım. Soğuk bir dehşet dalgalar halinde üzerime çöktü ve midem safra ile doldu. Haklı olabilir miydi? O gece evde *başka* biri *daha* mı vardı?

"Saatlerce o dolabın içindeydin MK," dedi Kody bana usulca. "Polis raporlarını hepimiz gördük. Ölüm saati Zane'in seni orada bulmasından yaklaşık altı saat önceydi."

Başımı tekrar tekrar salladım, söylediklerini duymayı reddediyordum. Çünkü eğer söyledikleri doğruysa... eğer annemi öldüren Zane değilse... o zaman katili hâlâ dışarıdaydı.

Hâlâ dışarıdaydı ve beni takip ediyordu ve kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. olmak.

"Bunların hiçbirine inanmıyorsun, değil mi?" Archer benimle alay etti, gözleri Yine sert ve acımasız. "Belki bu biraz netlik kazanmanıza yardımcı olur, *Prences Danvers*." Bu lakabı bana nefret kokan bir ifadeyle takmıştı. "Deb hamileydi. İçinde bulunduğun araba kazası mı? Kaçıyordu. Bebeğin Zane'den olduğunu kanıtlayan DNA sonuçlarını yeni almıştı ve çok *korkmuştu*."

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Güldüm. Soğuk, acı bir sestir ama savunmamı yeniden oluşturmama yardımcı oldu.

"Neredeyse bana sahip oluyordunuz," dedim onlara, kelimelerimden soğuk bir öfke damlıyordu. "Beni *neredeyse yakalıyordunuz*." Başımı salladım ve G-Wagen'a doğru yürüdüm. Sikerim böyle işi, beni oradan çıkaracaksa araba kullanmaktan hoşlanmamayı bir kenara bırakabilirdim.

Alaycı bakışlarımı adamlara çevirmeden önce şoför kapısını açtım. "Annem hamile değildi. Hamile kalamamış; ben doğduktan hemen sonra tüplerini bağlatmış."

"Madison Kate," diye tersledi Archer, bana doğru birkaç adım atarak, "ne yapıyorsun?"

Sürücü koltuğuna kaydım ve kapıyı çarparak kapattım, cevap vermek yerine ön camdan onu tersledim ve motoru çalıştırdım.

Archer sürücü kapısına koştu ve tekrar çekerek açmaya çalıştı ama ben çoktan otomatik kilitlere basmıştım.

Steele diğer tarafa en yakın olanıydı, camı kırılmış olan.

-Ama o uzanıp kapının kilidini açamadan gaza bastım.

Sikeyim böyle işi.

Her şeyin canı cehennem.

Beni gazla aydınlatmaya çalışmışlardı ve neredeyse başarıyorlardı.

Gözyaşlarım görüşümü bulandırdı ve yolu görebilmek için onları çılgınca temizledim. Tüm vücudum gergindi ve direksiyonu can havliyle tutarken emniyet kemerimi gergin bir şekilde bağladım. Araba kullanmayı biliyordum; ehliyetimi almak için kendimi zorlamıştım, böylece araba kullanmak istediğimde her zaman seçeneğim olacaktı. Ama lanet olsun, tecrübeli değildim ve şu anki duygusal durumumda...

Ağaçların arasında bir şey parladı ve irkildim, direksiyonu salladım, sonra bir hendeğe çarpmadan önce zar zor doğrulmayı başardım.

"Yavaşla, MK," diye fısıldadım kendi kendime. "Sadece yavaşla. Yavaşla amina koyayım."

Ama kendime ne kadar *yavaşlamamı* söylesem de ayağımı gaz pedalından çekmeye zorlayamıyordum.

Anılar ve görüntüler bana saldırmaya devam ediyor, irkilmeme ve sıçramama neden oluyordu. Sanki Pandora'nın Kutusu'nun kilidi açılmıştı ve bastırılmış anılar hepsi *görülene* kadar gitmeyecekti.

Annemin görüntüleri, onu hiç görmediğim kadar mutlu, beline dolanmış bir çift ağır dövme kol, yatak odasının yarı açık kapısından onları gözetlediğim sırada mürekkepli elleri karnının üzerinde duruyordu.

Ama sonra daha karanlık görüntüler de. West Shadow Grove'da gölgeli bir barın önünde park halindeyken beni *uzun* süre arabada bırakması. Etrafta gizlice dolanmam, kirli camlardan içeriye gözetlemem ve dizlerinin üzerine çökmüş, kafasına silah dayanmış, sıska, mürekkeple kaplı bir çete üyesine tanık olmam.

Benden büyük, mavi gözlü bir çocuk beni pencereden uzaklaştırıyor ve oradan çıkmam için bana *bağırıyordu*.

Gözyaşları tekrar görüşümü bulanıklaştırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken göğsüm ağrıyordu.

Farlar arabamı aydınlattı ve içimi korku kapladı. Hız yapıyordum ve arkamdaki araba hızla bana yaklaşıyordu.

Adamlar olabilir miydi? Belki de. İçlerinden birinin bir arabaya düz kontak yapmak için gerekli becerilere sahip olduğunu tahmin edebiliyordum ve deponun dışında park edilmiş bir sürü araba vardı.

Ancak arkamdan gelen arabanın uzun farları açtı ve aynaya bakmaya çalıştığımda beni bir anlığına kör etti. G-Wagen'in parçalanmış yolcu camı sayesinde duyulabilen bir motorun şiddetli devri, arkamdaki araba tamponuma çarpmadan önce aldığım tek uyarıydı. Aracım ileri doğru savrulurken çığlık attım, kontrolü kaybetmek üzere olduğumu biliyordum. Direksiyona yapıştım ve yolda kalabilmek için mücadele ettim.

arka taraf savrulmaya başladı. Diğer arabadan gelen bir başka koçbaşı anlaşmayı mühürledi.

Tekerleklerim banketin pürüzlü yüzeyine takılınca direksiyon sertleşmiş parmaklarımdan kurtuldu, ardından araba kontrolden çıkarak hendeğe doğru savruldu.

Kulakları sağır eden bir patlama sesi duyuldu ve tüm dünyam karardı.

Sound bana ilk olarak geri geldi. Kulaklarımda başımı döndüren ve yönümü şaşırmama neden olan tiz bir çınlama. Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak beyaz tozdan arındırdım.

Ne olmuştu ki? Tek hatırlayabildiğim yüksek bir patlama sesi ve sonra... hiçbir şey.

"Kahretsin," diye inledim, elimi burnuma götürdüm. Burnumdan kan damlıyordu ve köprüsü ağrıyordu ama şaşırtıcı bir şekilde kırılmış gibi görünmüyordu. Tam görüş alanımdaki devasa ağaca çarptığımda G-Wagen'in içinde kaç tane hava yastığının patladığını düşünürsek oldukça şanslıydım.

Arabanın tüm ön tarafı ezilmişti ve daha küçük bir arabada olsaydım kesin ölmüş olurdum. Zaten yaralarımın en kötüsü hava yastıklarının açılması ve emniyet kemerinin göğsümü ve belimi kesmesinden kaynaklanıyordu.

Kapımı açmak için omzumla dört ya da beş kez sertçe itmeme gerekti, bükülmüş metal sayesinde, ama sonunda serbest kaldığında, bir rahatlama çığlığıyla toprağa yuvarlandım.

Kulaklarım hâlâ tiz bir sesle çınılıyordu ve dengem bozulmuştu. Bunlar her geçen dakika azalıyordu, bu yüzden kulak zarımı yırttığımı düşünmüyordum. Umarım. Boynumda ve kulağımda kan vardı ama bu saç çizgimdeki yarıktan kaynaklanmış olabilirdi.

Yapış yapış, kanlı saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek birkaç nefes aldım ve etrafıma bakındım. Beni yoldan çıkaran araba ortalıkta görünmüyordu ve içine düştüğüm ormanda ölüm sessizliği vardı. Tabii ki.

Yardım çağırmam gerekiyordu.

İhtiyacım olan... Kahretsin.

Çocukları aramak *istedim*. Ama yapamadım. Onlarla nasıl ayrıldığımdan sonra olmazdı. Bana anlatmaya çalıştıkları saçmalıklardan sonra olmazdı.

Ayrıca, telefonum yanımda değildi. Ceketimin cebindeydi ve muhtemelen hala depo partisindeki hoparlörün altındaydı.

"Lanet olsun, MK," diye mırıldandım kendi kendime, nefesimin serin gece havasında buğulanmasını izleyerek.

Yalpalayarak ve tökezleyerek yola geri döndüm. Topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı ama yırtılmamaları için mümkün olduğunca uzun süre ayağımda tutacaktım.

Ayaklarım kayalara ya da çakıllara basıyordu. Yol sessiz görünüyordu ve birinin gelmesinin ne kadar sürebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nerede *olduğumdan* bile emin değildim. Depodan çıkarken dikkat etmemiştim ve şimdi kendi aptalca kararlarımın bedelini ödüyordum.

Kesin olan bir şey vardı ki orada kalamazdım. Ya beni yoldan çıkaran kişi işini bitirmek için gelirse?

Kararımı verdim, yol boyunca acele ettim. Belki kanımı pompalarsam ısınmama yardımcı olurdu. Ama aynı zamanda başımdaki yaranın daha fazla kanamasına da neden olabilirdi. Seçenekler böyle. Hipotermiden ölmek ya da kan kaybından ölmek.

Bir sonraki köşede ağaçların arasından ışıklar gördüm. Yoldan çıkmam gerekiyordu çünkü eğer biri beni öldürmek istiyorsa yol boyunca yürümek arabamla kalmak kadar kötüydü, bu yüzden hızlı bir karar verdim. O ışıklara doğru gidecektim ve tüm göksel varlıklara bunun bir lokanta ya da polis karakolu ya da aynı derecede yararlı bir şey olması için dua edecektim.

Sonraki birkaç dakika boyunca sık çalılıkların arasından dikkatlice ilerleyerek önümdeki parlak ışıklara doğru yol aldım. Yaklaştıkça tedirginliğim daha da artıyordu. Sonunda ağaçların arasından çıktığımda, uzun bir süre orada öylece durdum ve ne gördüğümü anlamakta güçlük çektim.

Gülen Palyaço'ydu. Lanet olası Gülen Palyaço'daydım. Bree'nin partisinden sonra gördüğümüz karanlık, terk edilmiş park yerine -Kokarca'yı palyaço yüzünün altında dövülmüş ve kanlar içinde bıraktığımız zaman- tamamen aydınlanmıştı.

Her şey hâlâ boktan ve haraptı, her yerde molozlar ve yabani otlar vardı ama biri elektriği yeniden bağlamıştı ve devasa palyaço ağzı tamamen yanıyor ve yanıp sönüyordu. Uzun direklerin üzerindeki eski hoparlörlerden ürkütücü bir müzik tınlıyordu ve içimden derin bir ürperti geçti.

Benim için özel olarak hazırlanmış bir tuzağa düşmüştüm. Aklımda hiç şüphe yoktu.

Girişin üzerindeki kocaman palyaço suratına "Hayatta olmaz," dedim. "Hayatta olmaz."

Adımlarımı takip etmek için döndüm ama az önce indiğim sırtta silüet halinde beliren karanlık bir figür donup kalmama neden oldu. Dehşet içime doldu ve savaş ya da kaç refleksimi tetikledi. Aptal değildim; lanet olasıca *kaçtım*.

Kötünün iyisini seçerek topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve psikopatça gülen palyaço suratının altından geçip karanlık parka doğru yalınayak koştum. Parkın içinde saklanacak yüzlerce yer olmalıydı. Aptal, lanet olası eğlence evinde tekrar kaybolmayı içermeyen yerler.

Kendime not. Bir daha o lanet eğlence evine girme MK.

Aptal olmamaya o kadar odaklanmışım ki, her slasher filmi kahramanının tokatlanması gereken şeyi yaptım. Arkama baktım.

Orada, palyaço ağzının ortasında, yeni sabitlenmiş giriş ışıklarının arkadan aydınlattığı, ağaçlardaki aynı geniş, gölgeli figür vardı.

Tamamen korkutucu bir şekilde gerçeküstüydü. Bu herif belli ki çok çaba sarf etmiş olsa da, tüm bu kurgunun dramını takdir etmek için etrafta takılmayacaktım. Bunun yerine saklanmak için kaçtım, yan gösteri kabinlerinin arkasına saklandım, ardından eski Tilt-A-Whirl'ün operasyon kabininin arkasına saklanana kadar yıkık dökük eski oyuncakların arasından geçerken ilerleyişimi gizlemek için çömeldim. Eğer onu bekleyebilirsem... yanımdan geçip gidene kadar gizli ve sessiz kalabilirsem, girişe geri koşabilir ve...

Sonra ne olacaktı?

Arabam yoktu, telefonum yoktu, ayakkabım yoktu. Başım hâlâ kanıyordu ve o kadar üşümüştüm ki dişlerim takırdamaya başlamıştı. Gürültüyü engellemek için çenemi sıktım ama nefesimdeki buğunun yerimi belli etmesini engellemek için bir elimi yüzümün önünde tutmam gerekiyordu.

Botların betona yavaşça sürtünmesi kulaklarıma ulaştı ve daha sıkı bir topun içine girdim, görüş alanımdan çıktım ve umutsuzca geçip gitmesi için dua ettim. Ayak sesleri yaklaştı, yavaş ve telaşsızdı, sanki kaçamayacağımdan son derece emin gibiydi.

Bu klasik kötü adam kibri miydi? Yoksa önceden düşünmüş ve çıkışları mı kapatmıştı? Siktir, umarım ilkidir.

Adımları yavaşladı, sonra tam saklandığım yerin yanında durdu. Kalbim o kadar hızlı çarptı ki kalp krizi geçireceğimden korktum. Ama bir an sonra adımlar yeniden başladı; yavaş ama istikrarlı bir şekilde Tilt-A-Whirl'den ve benden uzaklaşıyordu.

Dizlerimin üzerine çöküp kontrol kabinine bakmadan önce sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak uzun bir nefes aldım. Hangi yöne gittiğini görmem gerekiyordu.

Bir an için kimseyi göremedim ve tam arkamda duracakmış gibi ensem diken diken oldu. Ama sonra en sevdiğim atraksiyon olan lanet olası lunaparkın yakınında bir hareket gördüm.

Tahminime göre adam -ki *adam* olduğundan oldukça emindim- 1.80'den daha uzun boyluydu ve omuzları geniş, kaslı bir yapıya sahipti. Tamamen siyah giyinmişti, kapüşonu yukarı çekilmişti ve üzerinde siyah bir kar maskesi vardı.

Yüzü. Onunla ilgili hiçbir şey bana tanıdık gelmedi ama kimliğini gizlemek için harcadığı çaba göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değildi.

Parkın derinliklerine gittiğinden emin olduğumda harekete geçtim.

Ayağa kalkarak operasyon kabininin bariyerinden atladım ve son sürat girişe doğru koşmaya başladım. Parktan çıkmanın ötesinde bir planım yoktu. Belki enkaz halindeki G-Wagen'a geri dönebilirdim. Er ya da geç birileri gelip onu bulacaktı. Yolda durup birine işaret versem bile daha iyi olurdu. Her şey Gülen Palyaço'nun etrafında dolaşıp deri bir giysiye dönüştürülmeyi beklemekten daha iyi olmalıydı.

Kabuslarımda deri giysiler sık sık yer alırdı.

Işıklar göründü ve umut içimde yükseldi, ama geldiğim yönde bir şey ağır bir şekilde çarptı. İrkildim ve içgüdüsel olarak etrafımda döndüm. Az önce ne olduğunu görmeye çalışırken sinirlerim tamamen yıpranmıştı ama yanlış bir şey bulamadım. Yarasalar büyük tepenin dışında çılgınca kanat çırpıyordu, bu yüzden sadece içeride bir şeyin düştüğünü ya da itildiğini varsayabilirdim.

Göğsüm kabarak ve kalbim çarparak tekrar koşmaya başladım. Tam karşımda siyah giyimli bir adam ve ölümcül keskinlikte bir bıçak vardı.

Aslında o kadar keskindi ki, bıçağı karnımdan çıkarıp ışığa tutana kadar acıyı fark etmemiştim bile. Nefesim kesildi, ellerimi karnımdaki yaraya bastırırken acıdan dilim tutuldu. Ama bakışlarım bıçağı yapışıp kaldı. O bıçak ki şimdi kanımla damlıyordu... ama temizken bile güzel, kırmızı bir çelik olurdu.

O bıçağı
tanıyordum.
Archer'ın
bıçağıydı.

"Hayır," diye inledim, kanım o kendine özgü kırmızı kelebek bıçaktan karanlık betona damlarken kalbim acıyla sıkıştıyordu. "Hayır, hayır, hayır, sen değil."

Şaka yapıp yapmadıklarını kontrol etmek için beklemeden -karnımdaki serbestçe kanayan bıçak yarası bunu hemen temizlemişti- tekrar koşmaya başladım.

Beni yakaladı ama kolunun altından sıyrılıp bir kez daha parkın karanlığına doğru kaçarken kıl payı kurtuldu. Gözyaşları yine gözlerimi yaktı, rimelimi eritti ve görmemi zorlaştırdı ama yaşama arzum güçlüydü. Bir elimi yaramın üzerinde tutarken diğer elimi yüzümde gezdirdim ve yoluma devam ettim.

Saklanmam gerekiyordu. Saklanmak benim tek şansımdı. Artık ondan kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Ya da onlardan? Hepsi bu işin içinde miydi? Bu, önüme nasıl bu kadar hızlı geçtiğini açıklayabilirdi.

İhanet içimi yakıp kavururken midem bulandı, boğazımda safra birikti. Çılgılık atmak istedim. Yıkılıp ağlamak, kendime ve hayatımda başıma gelen tüm kötü olaylara acımak istiyordum. Ama bunlar yaşayanlar için ayrılmış lükslerdi - eğer *saklanmazsam* daha fazla yaşayamayabilirdim.

Çıplak ayaklarım sert zemini dövüyordu ama bunu hissetmiyordum bile. Yanımdaki yara, başımı döndüren ve midemi bulandıran bir şekilde acı veriyordu ve tenimde soğuk terler oluşuyordu. Şokun belirtilerini çok iyi biliyordum ama pes edemezdım. Pes edemezdım. Şimdi pes edemeyecek kadar çok mücadele etmişim.

Pavyona doğru koşmaya başladım, koşarken pembe saçlarım arkamda uçuşuyordu. Beni nasıl bir hedef haline getirdiği konusunda endişelenecek zamanım yoktu. Ben daha çok kaçınılmaz olarak bırakacağım kan iziyle ilgileniyordum.

Tam pavyona yaklaşmışım ki, küflenmiş pelüş hayvanlarla dolu bir kulübenin arkasından siyah giyimli bir figür fırladı. Kolumu morartıcı bir şekilde kavradı ve ben de çılgılık attım.

İçimde kaynayan korku ve öfkenin her zerresiyle kanla kaplı yumruğumu yüzüne vurmak için ona doğru savurdum.

Ondan erkeksi bir haykırış yükseldi. Kolumu bırakıp yüzünü tuttu ve ben de kaçtım. Pavyona girdikten sonra hızımı yavaşlattım. İçerisi çok daha karanlıktı ve bir şeye takılıp bileğimi kırmak istemiyordum. Kalın siyah bir örtünün arkasına eğilerek bir an durakladım ve duvara yaslandım. Nefesim kesilirken göğsüm kabarıyordu ve başım dönüyordu. Saklanmanın canı cehenneme, bir hastaneye ihtiyacım vardı. Elimi tekrar yan tarafımdaki yaranın üzerine bastırdım ve Archer'ın bıçağının önemli bir şeye isabet etmemiş olması için dua ettim. Vurmuş olamazdı, değil mi? Aksi takdirde hâlâ çalışıyor olmazdım.

Tıp profesyoneli değildim. Lanet olası Gülen Palyaço'dan canlı çıkmayı başarabilirsem, bunu da zihnimdeki faydalı şeyler listesine ekledim.

Pavyonun içinde beni takip eden ayak sesi olmayınca sessizce yoluma devam ettim. Üst üste yığılmış sandalyelerin ve masaların arasından geçtim - burası bir zamanlar yemek alanı olarak kullanılmıştı - ve mutfak çıkışından sıvıştım.

Oradan parkın batı kapısını görebiliyordum. Belki o kadar uzağa gidebilirim. Her çıkışı kapatmış olamazlar. Olsa bile denemek zorundaydım.

Tereddüt edecek zamanım yoktu. Eğer yerimde kalırsam, onlar beni bulup öldürmeden önce kan kaybindan ölebilirdim, bu yüzden derin bir nefes aldım ve fırladım.

Ayaklarım sert betonda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve kapıya giden yolu yarılamıştım ki, çitin yanında ay ışığının altında bir gölge hareket etti. Bir çığlık atmaya çalıştım ama dudaklarımı kapattım ve kendimi bir tuvalet bloğunun duvarına yapıştırdım. Gölge beni çoğunlukla örtüyordu ve bunun yeterli olmasını ummak zorundaydım.

Daha yarım dakika bile olmamıştı ki, sıcak bir el bileğimi kavradı ve beni geriye, tuvalete doğru çekerken, bir başka el de dudaklarımı kapatarak çığlıklarımın sesini bastırdı.

"Şşt," diye tısladı tanıdık bir ses kulağıma. "MK, sus; çığlık atmayı kes. Benim. Benim, Kody."

Gerginlik bedenimi sarstı ve korku beynimi bulandırdı. O da işin içindeydi. "Gitmene izin vereceğim, tamam mı?" diye doğrudan kulağıma fısıldadı.

Üzerimdeki tutuşu ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyordu. Ne halt etmeye çalışıyordu? Bunların hepsi onlar için büyük, komik bir oyun muydu? Çünkü ben gülmüyordum.

Hem de hiç.

"Lanet olsun," diye haykırdı beni bırakırken kısık bir fısıltıyla, "Bebeğim, kanaman var. Neren yaralı?"

Başımı salladım, kendi dehşetinden nutkum tutulmuştu. Elim hâlâ yan tarafımı tutuyordu ama kanla kayganlaşmıştı ve kafam giderek bulanıklaşıyordu. Yine de Kody'den uzaklaştım ve herhangi bir silah izi olup olmadığına baktım.

"Bebeğim, neden bana öyle bakıyorsun? Yaralanmışsın! Sana yardım getirmeliyiz." O kadar içten endişelenmiş görünüyordu ki, içim parçalandı. Bunu nasıl yapabildi? Artık bir kızı takip etmek ve bıçaklamak yeterince heyecan verici değil miydi? Benim duygularımla da mı oynamaları gerekiyordu?

"Uzak dur," diye homurdanmayı başardım, boştaki elimi Kody'nin cüssesindeki bir adamın saldırısını savuşturabilecekmişim gibi tutuyordum. "Benden uzak dur, Kody."

Gözleri büyüdü ve dudakları şokla aralandı. Sanırım benim onların üzerine gittiğimi fark etmemişti. Aptal Archer a more kullanmalıydı.

o zaman belki de bu masum ve şefkatli davranışa kanardım.

"MK, bebeğim, gerçekten endişeleniyorum. Sana yardım bulmalıyız." Benimle alçak sesle konuşuyordu ama ben dinlemiyordum. Tuvaletin ağzında tökezleyerek döndüğümde Steele'in yaklaşık otuz metre ötede durduğunu gördüm. Az önce siyah giyimli bir katil gördüğüm çıkış kapısına yakın bir yerde.

"Hayır," diye hıçkırdım, kalbim resmen paramparça olmuştu. "Hayır, bu olamaz. Bu olamaz..." İçimi burkan bir hıçkırıkla sözümü kestim ve bacaklarımdaki güç tükenirken dizlerimin üzerine çöktüm. Dünya gerçekten de bir dönme dolabın içindeymişim gibi hızla dönüyordu ve başım betona çarptığında gördüğüm son şey yanıma çömelen Archer'ın muhteşem mavi gözleriydi.

"Endişelenme Prenses. Artık elimizdesin."

YALANCI

Devam etmek için:

LIAR

Madison Kate #2 3

Temmuz 2020'de Geliyor

[Books2read.com/madisonkate2](https://books2read.com/madisonkate2)

YAZARDAN BİR MEKTUP (HAM VE DÜZENLENMEMİŞ)

Hey okuyucu! Buraya kadar gelebildiyseniz, muhtemelen Madison Kate'in hikâyesinin ilk kitabını bitirmişsinizdir.

Öncelikle, okuduğunuz için teşekkürler! Dünyamı salladın. Cidden.

İkinci olarak, burada hızlı bir sağlık kontrolü yapmanın muhtemelen yazarın bakım görevi olduğunu hissediyorum. Sen iyi misin? O son biraz acımasızdı, değil mi? Bu vesileyle o kaba sonun suçunu tamamen ortak yazarıma atmak istiyorum... ah kahretsin. Bu kitapta yardımcı yazarım yoktu. O zaman, sanırım burada suçlu benim.

Pardon? Eğer bir yardımı olacaksa, bu seri için çok sıkı bir hızlı yayın programı üzerinde çalışıyorum, böylece bundan sonra ne olacağını görmek için 6 milyon yıl beklemek zorunda kalmayacaksınız!

Neyse, devam edelim. NEFRET neredeyse sekiz ay sonra yayınladığım ilk solo kitabım. Geçen gün bunu hesapladığımda bu bana tamamen çılgınca geldi! Kendime bu süre içinde ne halt ettiğimi sordum. Sonra bir arkadaşım nazikçe bana birlikte yazdığım 4 kitap çıkardığımı, BABE'e (Sydney'de oldukça epik bir imza günü etkinliği) ev sahipliği yaptığımı, tüm bu süre boyunca bebeklerimi hayatta tuttuğumu (kazanan), ama en önemlisi... annemin öldüğünü hatırlattı.

Bugün bunu yazarken altı hafta oldu ve hala tam olarak gerçek gibi görünmediği bir aşamadayım. Yetişkin hayatımın çoğunda olduğu gibi artık sadece denizaşırı ülkelerde olmadığı gerçeğini hala tam olarak kavramaya çalışıyorum. Artık konuşmadan birkaç hafta geçirmek değil, konuşmaya, çocuklarımla fotoğraflarını göndermeye ya da yeni hobilerini veya maceralarını dinlemeye ihtiyaç duyduğumda her zaman *yanımda* olması söz konusu. O gitti ve ben bunların hiçbirini yapamıyorum, ama bunu anlamakta hala zorlanıyorum. Şu an hariç. Şimdi, onun okumadığı ilk solo kitabımı yazmayı bitirirken... bu gerçek gibi geliyor.

Çalışmalarımı okuyan ilk kişi annemdi. "Ters harem "in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama internete girip kendini eğitti. Yazdığım saçma sapan şeyler için beni hiç yargılamadı. Evde dört aylık bir bebeğim varken neden kendimi kelimelere dökmek için bu kadar yakıcı bir ihtiyaç hissettiğimi hiç sorgulamadı. Sadece hevesle beni destekledi, olay örgüsü ve karakterler hakkında sorular sordu, herkesi çok mükemmel yapmamam için bana ince hatırlatmalarda bulundu,

Ve o ilk kitaptan beri yazdığım sayısız erkek arkadaş arasından sessizce en sevdiklerini seçti.

Bugün aklıma geldi. Bu kitap annemin okumadığı ilk kitap. Karakterleri, dünyayı ya da hiçbir şeyi bilmiyor. Ve bu beni öldürüyor. Bu kitap onun denetiminden geçer miydi bilmiyorum. Bir favori seçer miydi ya da gidip herhangi bir sahneyi veya etkileşimi değiştirmemi ister miydi bilmiyorum. Bir kitabı bitirmekle onu dünyaya sunmak arasındaki bu garip aşamada söyleyebileceği herhangi bir şeyi bilmiyorum. Bu yüzden sadece parmaklarımı çapraz yapıyorum ve tüm kırık kalbimle bu kitabın ve bu karakterlerin onun standartlarına uygun olmasını umuyorum.

Kitaplarımı her zaman annemin her birini bir öncekinden daha çok sevmesini hedefleyerek yazdım. Bir yazar olarak her zaman geliştiğimi ve evrim geçirdiğimi görmesini ve hukuk fakültesini bırakıp barmen olan kızıyla gurur duymasını istedim. Artık bana bu onayı vermek için burada değil ama o kadar çok yol kat ettim ki artık siz varsınız! Okuyucularım. Bu yeni seri benim için acı-tatlı olsa da, umarım hoşunuza gitmiştir. Madison Kate ve çocukları son zamanlarda beynimi yiyip bitiriyor ve sonunda onları sizlerle paylaşabilmek beni rahatlatıyor.

Şu anda gözbebeklerimden bolca sızıntı var, bu yüzden gidip nefret ettiğim ama annemin sevdiği turuncu bir elbise giyeceğim ve kadife çiçeği bahçesinde kırmızı şarap içeceğim.

Bu kitap, geçmişteki ve şimdiki tüm kitaplarım gibi, senin için anne. Seni seviyorum ve benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate Hikayesi

(Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 NEFRET

#2 LIAR (2020)

#3 SAHTE (2020)

#4 KATE (2020)

Kraliyet Duruşmaları

(Complete Fantasy serisi)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

(PNR serisinin tamamı)

#1 The Vixen's Lead #2

The Dragon's Wing

#3 Kaplanın Pususu #4

Engerek Yuvası

#5 Karga Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Tüm Seri

Karanlık Miras

(Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem

(Komple RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü (Karanlık

PNR/Fantezi serisi)

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (2020)

#3 Torn Gossamer (2021)

Foxfire Burning

(UF/PNR serisi)

#1 Dokuzlar

#2 Kuyruk Oyunu (2020)

#3 TBC (2021)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Altered by Pain (2020)

Unutulmuş Tanrılar
(Şehir Fantezisi Serisi)

#1 Yabani Büyü

#2 TBC

İçindekiler

Başlık Sayfası	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf	
STALK TATE	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[YALANCI](#)

[Yazardan bir mektup \(ham ve düzenlenmemiş\)](#)

[YazanAyrıca : Tate James](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

